

ФРАНК ХЪРБЪРТ

КОШЕРЪТ НА ХЕЛСТРЪОМ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1994

chitanka.info

1

„Из заветите на Тръова Хелстрьом, майка-първосъздателка: Приветствам деня, в който ще се отправя към резервоарите и ще се слея в едно с моя народ.“

Човекът с бинокъла пълзеше предпазливо напред през напечената от слънцето кафеникава трева. Наоколо гъмжеше от насекоми, но той се стараеше да не им обръща внимание и да се добере колкото се може по-скоро до гъстата дъбова сянка на самия връх на хълма, при това без да разклаща тревата, която го прикриваше, дори когато по кожата му полепваха осели и гърчещи се гадинки.

Имаше мургаво, изпито и набръчкано лице, което издаваше истинската му възраст — петдесет и една години — ала ефектът донякъде се размиваше от гъстия кичур черна коса, който стърчеше изпод масленозелената шапка с дълга козирка, както и от бързите, уверени движения.

Когато стигна на върха, той пое няколко дълбоки вдишвания, измъкна чиста носна кърпа и избърса лещите на бинокъла. Сетне внимателно разтвори тревата, фокусира бинокъла и впери поглед към чифлика, който се гушеше в долината под хълма. Задачата му се усложняваше донякъде от плътната мараня на горещия есенен следобед, както и от факта, че бинокълът бе твърде мощен и произведен по специална поръчка. Беше се обучавал да борави с него така, сякаш стреляше с пушка — задържаше дъх, съсредоточаваше се в бърз оглед като движеше единствено очите си и се стараеше да запази в пълна неподвижност изключително скъпия прибор от метал и стъкло, който превръщаше в детайлни изображения предмети, отстоящи на огромно разстояние.

Странно усамотен изглеждаше чифликът, в който бе вперил своя изострен от бинокъла поглед. Долината се простираше на около

половин миля и беше не по-широка от петстотин ярда по цялото си протежение, като се стесняваше в горния си край, където по черната скалиста стена се спускаше сребриста нишка на водопада. Постройките на чифлика бяха разположени върху разчистена площадка на отвъдния край на малкия поток, чието тясно, извито легло, обрасло с гъсталак от върби, почти не бе съхранило белези от пролетното прииждане на водата. Блестящи зеленикави петна от мъх бележеха издаващите се над повърхността речни камъни, а имаше и два-три плитки вира, в които водата изглеждаше съвсем неподвижна.

Няколко дървени постройки с плътно затворени прозорци и ръждясали рамки се издигаха над потока, а зад тях се виждаха грижливо обработени и почистени насаждения, които изпълваха долината почти до отсрещния ѝ край. В средата беше разположена масивна висока къща с основа от белезникави камъни и чифт допълнително построени крила. Терасата на къщата бе остъклена и гледаше право към потока. Вдясно от къщата се виждаше просторен хамбар с двойни врати и стърчащ от билото на покрива купол без прозорци, чийто стени бяха нагъсто покрити с вентилационно шахти. На хълма, зад хамбара, бе скован паянтов навес за сено, в единия му край имаше стара барака за инструменти, още една дървена постройка — вероятно излязла от употреба помпена станция, тъмнееше по-нагоре зад къщата, а в ниското, близо до опасващото телено заграждение на северния край беше разположен бетонен бункер с плосък покрив, който може би беше приютил новата помпена станция, ала по-скоро приличаше на защитно съоръжение.

Наблюдателят, чието име бе Карлос Дипиъкс, не пропусна да забележи, че долината отговаряше напълно на описанието. Тя бе изпълнена с на пръв поглед незабележими послания — не се виждаха никакви хора, макар откъм хамбара да се носеше приглушено бръмчене на машини, нямаше и път от северната врата до постройките на чифлика (всъщност, тясното, еднопосочно шосе, което се виеше из северния край на долината свършваше пред вратата зад бункера). Утъпкана пътека с два улея, вероятно от ръчна количка, свързваше къщата, хамбара и вратата в оградата.

Двете страни на долината се издигаха почти стръмно нагоре и на места от тревата стърчаха остри кафеникави камънаци, също като онези, които увенчаваха върха в далечния край. Още един скалист връх

се издигаше вдясно, на около стотина крачки от мястото, където лежеше Дипиъкс. Прашна животинска пътечка заобикаляше ниската дъбова горичка в единия край на долината. Южната страна на долината бе затворена с отвесна скала, прорязана от блестящата лента на водопада, докато на север тя се разливаше към равнината, изпъстрена с просторни пасбища, между които зеленееха борови гори, примесени с дъбове и мадрони. Няколко стада пасяха безгрижно далеч на север и макар в онзи край на долината да не се забелязваше ограда, високата неотгъпкана трева недвусмислено сочеше, че животните не смеят да навлязат в долината. Този факт също съвпаднаше с данните от доклада.

След като се увери, че долината напълно отговаря на описанието, Дипиъкс се спусна пълзешком зад върха на хълма, докато откри плътна сянка. Тук се излегна по гръб и придърпа до себе си миниатюрната раница, така че без особени усилия да проучи съдържанието ѝ. Знаеше, че дрехите му се сливат напълно с тревата, но въпреки това не смееше да седне и предпочиташе да изчаква и да се ослушва. Освен калъфа на бинокъла, в раницата бе пъхнал един поизносен екземпляр на „Как да разпознаваме птиците“, великолепна тридесет и пет милиметрова камера с телеобектив, два тънки сандвича с говеждо месо, увити в найлонова торбичка, един портокал и пластмасово шише с топла вода.

Извади един от сандвичите и се отпусна назад, загледан нагоре през клоните на дъба, без да вижда нищо. Все така замислен, той вдигна ръка и подръпна мъничките косъмчета, които се подаваха от ноздрите му. Странна и неясна му се струваше ситуацията, в която се намираше. Наближаваше края на октомври, тоест вече приключваше сезона за прибиране на реколтата, а в докладите на Агенцията не се споменаваха, да е бил забелязан и един работник в долината. Ала въпреки това, жътвата тук беше приключила. Виждаше се от пръв поглед. Дипиъкс нямаше кой знае какъв опит във фермерството, но беше различил съвсем ясно разхвърляните на места изсъхнали обелки от царевича. Но още по-странното бе, че дори стеблата са били прибрани.

Зачуди се, защо ли е трябвало да почистват стеблата. Нивите на всички останали чифлици, покрай които бе преминал на път за долината, все още бяха покрити с останки от царевични стебла. Не беше съвсем сигурен, но си помисли, че това е поредното на пръв

поглед незабележимо послание от долината, която толкова много бе заинтригувала неговата Агенция. Неувереността, липсата на познания в конкретния случай, пробуди отново тревогата му и той си даде дума да направи необходимата проверка при първия удобен случай. Дали не бяха изгорили стеблата?

След като се увери, че никой не го следи, Дипиъкс бавно се изправи, опря гръб в дъба, отхапа от сандвича и пое глътка топла вода. За първи път хапваше нещо от сутринта. Реши да остави втория сандвич и портокала за по-късно. Беше се прокрадвал дълго и бавно до този наблюдателен пункт от боровата гора, където бе скрил велосипеда си. Фургонът и лагерът, който бе устроил и където бе останала Тимиена, се намираха на още около половин час път с колело. Не смееше да поеме обратно преди здрач и знаеше, че когато се върне при фургона ще е ужасно гладен. Не за първи път изпълняваше подобна задача. Откакто се бе появил в околностите на чифлика, всичко около него непрестанно придобиваше все по-странни измерения. Вярно — бяха го предупредили, че ще е така. Местността наоколо бе далеч пооткрита отколкото си бе представял след огледа на въздушните снимки, въпреки че в доклада си, Портър бе обърнал специално внимание върху този факт. И все пак, Дипиъкс се надяваше, че ще открие друг маршрут за приближаване към целта, където може да се натъкне на подходящо укритие. Наложил се обаче да се примири с пътя през високата трева към върха на хълма.

След като изяде сандвича и изпи половината от бутилката с вода, Дипиъкс грижливо завинти капачката и я прибра в раницата. После огледа внимателно пътя, по който бе дошъл дотук, за да се увери, че не са го проследили. Нямаше никакви признаци за нечие чуждо присъствие, но въпреки това нито за миг не можеше да се отърве от усещането, че е под наблюдение. Слънцето се спускаше над хоризонта и пътеката, която бе утъпкал в тревата, се очертаваше като тъмна сянка. Не беше никак трудно да го проследят по нея, но не можеше да предприеме нищо.

Около три сутринта бе пресякъл близкото градче — Фостървил, оглеждайки не без любопитство смълчаното селище, в което, както го бяха предупредили, обикновено отказваха да дават каквито и да било сведения за чифлика. В покрайнините му имаше съвсем нов мотел и Тимиена бе предложила да прекарат нощта в него, преди да огледат

чифлика, но Дипиъкс нямаше никакво желание да рискува тъкмо в този случай. Ами ако в града има съгледвачи и те съобщят в чифлика за пристигналите непознати?

Чифликът.

Така го наричаха във всички доклади на Агенцията, още преди Портър да изчезне. Дипиъкс бе докарал фургона до едно отклонение в подножието на долината, където бе оставил Тимиена малко преди зазоряване. И ето че сега се преструваше на любител на хвъркатите, макар наоколо да не се виждаха никакви птици. Дипиъкс бавно пропълзя към отвора в тревата и отново разгледа долината. Някъде в края на 1860 тук станало клане на индианци — местните фермери изстребили до крак обитаващите наблизко „диваци“ за да предпазят стадата си от посегателство. Като спомен от този паметен ден, нарекли долината „Стражевата“. Но според историческите бележки, с които Дипиъкс внимателно се бе запознал, оригиналното име на долината, дадено ѝ от индианците, било Течащата вода. С годините обаче, водата значително намаляла или била отклонена в друга посока и сега вече реката не течеше цялгодишно.

Докато изучаваше долината, Дипиъкс се замисли за това, как подобни имена крият в себе си немалко истина за човешката природа. Един случаен наблюдател, посещаващ тези места без предварително да се е запознал с местната история, би могъл да сметне, че долината дължи името си на своето разположение. Стражевата долина бе затворена от три страни и достъпът към нея бе ограничен до тесния проход в единия ѝ край. Хълмовете около нея бяха стръмни, скалисти и тя се отваряше единствено на север. Външният изглед нерядко мами, припомни си Дипиъкс. Беше се добрал успешно до наблюдателния пост, а бинокълът в ръцете му можеше да е някое страшно оръжие. И в известен смисъл беше тъкмо това — невидимо оръжие, заплашващо с разрушение Стражевата долина.

Самият Дипиъкс бе стъпил на този изпълнен със заплахи и опасности път в деня, когато Джоузеф Меривейл — оперативният директор на Агенцията — го бе поканил за поверителен разговор. Меривейл, който макар и израснал в Чикаго, говореше с плътен английски акцент, поде усмихнато разговора с думите: „Нищо чудно този път да ви се наложи да премахнете някого.“

Всички разбира се знаеха добре, че Дипиъкс ненавижда
насилието.

2

„Из Наръчника на Хелстрьом: Най-значителният напредък в еволюцията на насекомите, датиращ от близо сто милиона години, е тяхната репродуктивна неутралност. Именно по този начин се осигуряват идеални условия за естествен отбор и се премахват всички съществуващи ограничения, породени от специфичността (изразена под формата на кастови различия). Няма никакво съмнение, че ако ние, гръбначните, съумеем да тръгнем по същия път, онези единици от нашето общество, които са надарени със значителни умствени заложиби, ще могат да се превърнат в несравнимо по-усъвършенствани специалисти. Нито един друг вид не ще може да съперничи с нас — дори примитивните човешки същества, от които ще еволюират нашите нови човеци.“

Нисичък на ръст мъж, с привидно младежко лице, слушаше внимателно, докато Меривейл запознаваше Дипиъкс със случая. Беше понеделник сутрин, още нямаше девет часа и niskият мъж — Едуард Джанвърт — беше изненадан от това ранно съвещание, по въпрос, за който се знаеше толкова малко. Очевидно Агенцията срещаше известни затруднения по случая.

Джанвърт, когото повечето от колегите му наричаха Дребосъка — название, към което изпитваше зле прикрита неприязън — беше не по-висок от четири фута и девет инча и в не една и две операции на Агенцията бе изпълнявал ролята на невръстен юноша. Сега обаче, свит в огромното кресло в кабинета на Меривейл, той се гърчеше в напразни догадки.

Случаят, както осъзнаваше Джанвърт, не беше от най-простите и още от самото начало пробуждаше подозренията му. Целта им беше някакъв ентомолог на име доктор Нилс Хелстрьом и съдейки по това, колко внимателно подбираше изразите си Меривейл, този Хелстрьом очевидно имаше приятели по висините. В подобни случаи винаги бе претъпкано с палци, чието настъпване предпазливо трябваше да се избягва. Нямаше никакъв начин да се избегне политиката в нито един от случаите, с които се занимаваше Агенцията, още повече че разследването на тези случаи винаги на определен етап придобиваше икономически характер.

След като повика Джанвърт, Меривейл обясни че се налага да изградят втора група, като резерва ако се наложи допълнителна подкрепа при разследването на случая. Някой, който да е готов за действие още при първото повикване.

Значи предвиждат жертви, помисли си Джанвърт.

Той погледна незабелязано към Кловис Кар, чиято почти момчешка фигура се губеше в съседното дълбоко кресло. Джанвърт предположи, че Меривейл е обзавел по този начин кабинета си само за да му придаде атмосферата на някой тежкарски лондонски клуб. Което напълно щеше да се връзва с тежкарския му английски акцент.

„Дали се досещат за нас двамата с Кловис?“ — зачуди се Джанвърт, донякъде унесен от равномерния тон, с който бърбеше Меривейл. За Агенцията, любовта бе оръжие, което трябваше да се използва когато и където може. Джанвърт се помъчи да откъсне очи от Кловис, но все поглеждаше към нея, въпреки волята си. И тя беше нисичка като него, може би само с половин инч по-висока, имаше черни коси, дребничко, закръглено лице и бледа, северняшка кожа, която поруменяваше още при първия допир със слънчевите лъчи. Имаше мигове, в които Джанвърт чувстваше, че любовта му към нея се превръща в почти непреодолима болка.

Меривейл тъкмо описваше „прикритието на Хелстрьом“ — както го бе назвал — което в конкретния случай се оказа създаване на документални филми за живота на насекомите:

— Дяволски любопитно, не мислите ли? — запита ги той.

За първи път от четири години насам — откакто бе започвал работа в Агенцията — Джанвърт искрено желаше да напусне. Беше постъпил тук някъде в края на трети курс на юридическия, през

лятото, когато работеше като чиновник към Министерството на правосъдието. Веднъж, в библиотеката, където го бяха настанили на работа, се натъкна на забравена папка с документи. Любопитството го накара да надзърне вътре и за негова изненада, оказа се, че документите са със строго поверителен характер и касаят деликатни въпроси около интимния живот на някакъв преводач в чуждо посолство.

Първата реакция на Джанвърт към съдържанието на документа бе гняв. Гняв към правителството, което все още не се гнусеше да си мърси ръцете с подобни долнопробни форми на шпионаж. Имаше нещо в този документ, което го караше да мисли, че се касае за мащабна и доста сложна операция от страна на неговото собствено правителство.

Джанвърт попадна в юридическия след като преживя бурните години на младежките протести. В началото вярваше, че законът е единственият изход за много човешки проблеми, но с течение на времето се увери, че това са измамни надежди. Именно законът го бе довел до папката в библиотеката, с нейното проклето съдържание. И както често се случваше, една случка повличаше след себе си втора, без някаква видима причинно-следствена връзка. В конкретния случай, просто го заловиха, докато четеше документите.

Това, което последва, беше само един фарс. Първо го притиснаха, използвайки какви ли не способности, но с една единствена цел — да го завербуват за същата тази Агенция, чието дело бяха споменатите документи. Обясниха му, че произхождал от добро семейство и този довод му се стори почти забавен — особено, когато споменаха, че баща му бил известен бизнесмен (всъщност, притежаваха железария в едно малко градче).

Следващата стъпка беше да му предложат парично възнаграждение, при това в такива приказни размери (плюс всички възможни разходи), че той наистина започна да се колебае. Обсипаха го с изненадващи хвалебствия за неговите способности и възможности, но Джанвърт ясно си даваше сметка, че е твърде далеч от този рисуван със съвсем конкретна цел идеализиран образ.

Накрая свалиха ръкавиците. Заявиха му съвсем недвусмислено, да не разчита на каквото и да било назначение в правителствено учреждение. И тук го настъпиха по болното място, тъй като за никой

около него не беше тайна, че Джанвърт бе спрял избора си на Министерството на правосъдието. Накрая се съгласи да сътрудничи в продължение на няколко години, стига да му позволят да завърши юридическото си образование. По това време вече се познаваше с Дзюл Перюджи — дясната ръка на самия Шеф — и Перюджи бе изразил пълна подкрепа на плановете му.

„Агенцията има нужда от служители с юридическо образование — каза тогава Перюджи. — Има моменти, в които такива хора са ни жизнено необходими.“

Ала следващите думи на Перюджи завариха Джанвърт неподготвен.

„Казвали ли са ви, че можете да минете за тинейджър? Това е много полезно, особено като се има пред вид и образованието ви.“

Очевидно Перюджи не бе доизказал докрай мислите си.

Но истината беше, че Джанвърт така и не успя да завърши юридическия. Непрестанно му намираха работа. „Може би догодина, Дребосък. Сам виждаш, колко разчитаме на теб точно сега. Затова, искам ти и Кловис...“

Ето така за пръв път се срещна с Кловис, която също притежаваше младежки вид. В едни случаи му беше сестра, при други двамата се представяха за избягали деца, чиито родители „не ги разбирали“.

Доста късно Джанвърт започна да осъзнава, че документите, на които се бе натъкнал и прочел, са били далеч по-опасни отколкото бе предполагал в началото и че другата алтернатива — в случай че бе отказал да постъпи на работа в Агенцията — щеше да е кротък отдих на дъното на някое затънтено тресавище. Никога не бе участвал в „заблатьяването“, както го наричаха ветераните в агенцията, но знаеше със сигурност, че и такива неща се случват — от време на време.

Агенцията.

Никой никога не я наричаше по друг начин. Икономическите операции на Агенцията, проследяването и останалите форми на шпионаж само бетонираха начеващия цинизъм на Джанвърт. Вече гледаше на света без маска и неведнъж си повтаряше, че преобладаващата част от неговите сънародници все още не осъзнават, че държавата в която живеят и която възхваляват всъщност е полицейска. И това беше неизбежно последствие още от онези далечни

времена, в която е възникнала първата полицейска държава и е постигнала пълно господство върху някаква част от света. Единственият начин да се противопоставиш на тази полицейска държава бе като създадеш друга полицейска държава. Двамата с Кловис Кар бяха напълно единодушни по този въпрос. Всичко, което ставаше в обществото, за тях бе само изява на съществуващата полицейска държава.

„Живеем във времето на полицейските държави“ — заяви веднъж Джанвърт.

Двамата се бяха споразумели да напуснат Агенцията при първия удобен случай. Нямаше никакво съмнение, че зад подобни действия се криеше смъртна заплаха. Щяха да се нуждаят от нови документи и да прекарат остатък от живота си на някое тихо местенце, под непрестанната заплаха да бъдат открити. Агентите напускаха службата само по два начина — или с краката напред, или биваха пенсионирани и настанявани в специално охраняван район. Понякога просто изчезваха, а сред колегите им неизвестно откъде плъзваше внушението да не задават излишни въпроси. По-опитните разпространяваха слуха за съществуването на потаен чифлик — със сигурност не чифликът на Хелстрьом. Изглежда ставаше дума за нещо като пенсионно селище, но без точно определени координати. Едни твърдяха, че се намирало в северна Минесота. Говореше се за високи телени огради, охрана, кучета, площадка за голф, тенис кортове, плувни басейни, великолепни условия за риболов в езеро, бунгала за посрещане на „гостенки“ и дори къщички за семейни двойки. Но без деца. Да имаш деца в Агенцията бе равносилно на смъртна присъда.

Кар и Джанвърт бяха твърдо убедени, че ще имат деца. Решиха, че е най-безопасно да избягат, когато изпълняват някоя задача зад граница. Фалшиви паспорти, нови лица, пари, познания по езика — всичко това бе постижимо освен едно — все не им се отдаваше подходящ случай. Но въпреки това те не се отказваха от мечтата си — въпреки че работата отнемаше всичкото им свободно време. Все някой ден щяха да получат тази възможност.

Джанвърт се стресна в мислите си и се помъчи да хване изгубената нишка на разговора. Дипиъкс възразяваше нещо на Меривейл. Ставаше дума за някаква млада жена, която се опитвала да избяга от чифлика.

— Портър е абсолютно сигурен, че не са я убили — заяви Меривейл. — Прибрали са я обратно в хамбара, където според различни сведения се помещава снимачното студио на Хелстриъм.

3

„Из доклада на Агенцията относно Проект 40: Описваният документ изпаднал от папка, притежание на сътрудник на Хелстрьом. Инцидентът станал в голямата библиотека на Масачузетския Технологически институт, в началото на март. В горния край на всяка страница било отпечатано названието «Проект 40». След запознаване и проучване на бележките и таблиците (виж приложение А), нашите научни експерти стигнаха до извода, че се касае за планове за създаване на прибор, който описаха като «тороиден полеви разрушител». С други думи, това е електронна помпа, способна да въздейства от разстояние върху материални обекти. За съжаление, откритите документи са непълни. Информацията в тях е недостатъчна, за да се започнат проучвателни работи, въпреки че в нашата лаборатория бяха извършени някои предварителни изследвания. Няма съмнение обаче, че има хора в организацията на Хелстрьом, които вече работят върху функциониращ прототип. Все още не сме в състояние да потвърдим (1) дали приборът ще работи, (2) ако наистина работи, за какво може да бъде използван. Ако приемем за достоверни предположенията в доклада на доктор Цинстрьом (виж приложение Ж) трябва да очакваме най-лошото. Доктор Цинстрьом смята, че има теоретични предпоставки за създаването на споменатия тороиден полеви разрушител и че ако приборът е с достатъчно

големи размери и ако бъде настроен на подходящия резонанс, той ще е в състояние да разкъса земната кора с всички произхождащи последици за живота на нашата планета.“

— Така че, — приключи Меривейл, — в този случай на Карлос се пада най-важната роля.

Той вдигна ръка и докосна с пръсти въображаемия си мустак.

Седнала точно зад Дипиъкс, Кар не пропусна да забележи, че вратът му почервенея след последните думи. Дипиъкс не обичаше подобни помпозни изказвания. Утринното слънце блестеше през прозореца вдясно от Меривейл и се отразяваше в бюрото, обгръщайки го в жълтеникаво сияние, от което лицето на оперативния директор придобиваше призрачен вид.

— Това прикритие с филмовата компания май наистина е поизплашило Перюджи — продължи Меривейл. (Този път Дипиъкс видимо потрепери.)

Кар се закашля, за да подтисне внезапно завладялото я истерично желание да се изсмее на глас.

— При тези обстоятелства, не можем да проникнем вътре и да ги измъкнем от бърлогата им. Предполагам, разбирате защо — каза Меривейл. — Не разполагаме с достатъчно доказателства. Това е ваша работа. За съжаление, не можахме да намерим какъвто и да било повод, под който да извършим легално посещение.

— Каква е темата на заснемания филм? — попита Джанвърт.

Всички извърнаха лица към него, а Кар се зачуди, защо Едуард се намесва в разговора. Рядко отправяше подобни забележки. Може би търсеше някаква информация скрита зад доклада на Меривейл?

— Мисля, че казах — отвърна Меривейл. — Насекоми! Правят филм за живота на гадните насекоми. Трябва да призная, че се изненадах, когато Перюджи ми съобщи за пръв път. Преди това си мислех, че става дума за порнографски филми — или за фалшифициране на дискредитиращи документи срещу хора с отговорни постове.

Целият облян в пот и изпълнен с омраза към тежкарския акцент и натруфените маниери на Меривейл, Дипиъкс ядно се сгърчи в

креслото. „Хайде свършвай де!“ — помисли си той.

— Не съм съвсем сигурен, — продължаваше Джанвърт, — че съм наясно с всички обстоятелства около операция Хелстрьом. Не можем ли да се възползваме от тази идея с филма?

Меривейл въздъхна. Проклет досадник!

— Хелстрьом, — зае се да обяснява той, — е малко побъркан на тема екология. Предполагам всички разбирате добре, колко чувствителна може да е подобна тема от политическа гледна точка. Не бива да забравяме и факта, че той се ползва с доверието на неколцина изтъкнати политици, в качеството си на научен консултант. Бих могъл да назова името на един сенатор и поне трима конгресмени. Ако изберем фронталната атака срещу Хелстрьом, няма съмнение, че ще бъдем подложени на огромен натиск.

— Екология, значи — промърмори Дипиъкс, опитвайки се да върне Меривейл към главната тема.

— Да, екология! — Меривейл произнесе по такъв начин тази дума, сякаш искаше да я римува със содомия. — Този човек разполага с огромни финансови средства и затова също предстои да поговорим.

— Да се върнем към долината — подхвърли нетърпеливо Дипиъкс.

— Да, да, разбира се — съгласи се Меривейл. — Всички видяхте картата. Тази малка долина е била притежание на Хелстрьомови още от времето на неговата баба. Тръова Хелстрьом, пионерка, вдовица и така нататък.

Джанвърт потърка уморено очи. От оскъдното описание на Меривейл вече си представяше Тръова Хелстрьом като слабичка, съсухрена жена, даваща смел отпор на бясно атакуващите я индианци от каросерията на своя пламтящ фургон, докато зад нея синовете ѝ търчаха с кофи с вода. Мда, Меривейл наистина беше непредсказуем в уменията си да убеждава.

— Ето картата, за която говорех — Меривейл измъкна някакъв лист от документите на бюрото пред него. — Това е в югоизточен Орегон. — Той почука по картата с пръст. — „Стражевата долина“. Най-близкото селище е Фостървил — малко, затънтено градче, със странно име.

„Защо пък да е странно?“ — зачуди се Кар. Тя погледна скришом към Джанвърт, но той разглеждаше дланта на дясната си ръка, сякаш

току що бе открил нещо необичайно там.

— Всички снимки ли правят в долината? — запита Дипиъкс.

— О, не! — разтвори ръце Меривейл. — Божичко, Карлос. Не прочете ли приложенията от „Р“ до „У“?

— В моята папка нямаше подобни приложения — отрязва Дипиъкс.

— Дявол да го вземе! — възкликна Меривейл. — Понякога се питам, дали можем да свършим поне една святна работа в това учреждение. Добре тогава. Ще ви дам моите. Накратко, Хелстрьом и неговият филмов екип са обиколили почти целия свят: Кения, Бразилия, югоизточна Азия, Индия — всичко е описано подробно тук. — Той отново почука по папката. — Ще имате възможност да се запознаете с документите малко по-късно.

— А този Проект 40? — запита Дипиъкс.

— Точно това ни привлече вниманието — обясни Меривейл. — Изкопиряхме откритите случайно документи, след което ги върнахме там, където се бяхме натъкнали на тях. Не след дълго помощникът на Хелстрьом се появи за да потърси изгубеното, откри документите, прибра ги и си тръгна. В онзи момент никой не оценяваше значението на това откритие. Действало се е рутинно. Нашият човек в библиотеката е проявил необходимата доза любопитство, нищо повече, ала когато документите попаднали в началството, това любопитство достигнало крайни размери. За съжаление, няхаме възможност да проследим споменатото лице. По всичко изглежда, че е бил задържан в чифлика. Все пак, склонни сме да вярваме, че Хелстрьом не подозира за нашия интерес към неговия малък проект.

— Това предположение обаче, остава само в сферата на желаемото — подхвърли Дипиъкс.

Джанвърт кимна одобрително. Защо Агенцията си пъхаше носа в работите на Хелстрьом? От прекомерна подозрителност? Или по-скоро, откритието на Хелстрьом представляваше заплаха за някоя от финансовите групировки, които подкрепяха Агенцията? Човек никога не можеше да е сигурен в тази работа.

— Май съм го чувала този Хелстрьом и друг път — намеси се Кар. — Не беше ли той ентомолога, който започна войната срещу ДДТ, когато...

— Точно той! — прекъсна я Меривейл. — Чиста проба фанатик. Сега, Карлос, разгледай внимателно скицата на чифлика.

Толкова по въпрос, помисли си Кар. Тя сви крака на креслото, погледна открито към Джанвърт, а той ѝ отвърна с усмивка. „Значи наистина си е играел с Меривейл — помисли си тя, а сега смята, че и аз съм влязла в играта“.

Меривейл разгърна скицата на бюрото и посочи отделните обекти с тънките си, дълги пръсти.

— Хамбарът... ето тук... допълнителните постройки... къщата. Имаме всички основания да вярваме, че студиото е разположено в хамбара. Обърнете внимание на странната бетонна постройка в близост до вратата в оградата. Не успяхме да определим предназначението ѝ. Това ще бъде една от задачите ви.

— Значи не можем да нахълтаме вътре, не можем дори да се доближим — произнесе Дипиъкс. Той погледна навъсено картата. — Ами тази млада жена, която се опитала да избяга...

— Да, това е станало на 20 март — рече Меривейл. — Портър я видял да излиза от хамбара. Побягнала към външната врата, където я пресрещнали двама мъже, които изглежда дебнели зад оградата. Не е съвсем ясно откъде точно са се появили. Хванали я и я върнали обратно в хамбара-студио.

— Портър отбелязва в доклада си, че мъжете не носели никакви дрехи — продължи Дипиъкс. — Ако изпратим съобщение в полицията, описващо подробно инцидента...

— И ще трябва да обясняваме какво сме търсели там, защо сме изпратили наш човек, да държи под наблюдение чифлика на Хелстрьом и всичко това в атмосферата на новата етика и морал, които сега се просмукват в обществото.

„Проклет лицемер! — помисли си Кар. Ти по-добре от всички знаеш, че Агенцията винаги се е възползвала от секса за постигане на своите цели.“

Джанвърт вдигна глава и произнесе:

— Меривейл, криеш нещо от нас във връзка със случая. Искам да знам какво е. Разполагаме с доклада на Портър, но къде е самият той? На лице ли е? — той се облегна назад. — Достатъчно е да отговориш с „да“, или „не“.

„Това е опасна тактика, Еди“ — помисли си Кар. Тя впи поглед в Меривейл, опитвайки се да прецени доколко ще бъде искрен в отговора си.

— Да си призная, хич не ми харесва тона ти, Дребосък — отвърна Меривейл.

Облегнат назад, Дипиъкс прикри очите си с ръка.

— И на мен хич не ми харесва тази тайнственост — рече Джанвърт. — Искаме да знаем всичко, което не е написано в доклада.

Дипиъкс свали ръката си и кимна. Да, наистина имаше много мъгляви обстоятелства в този случай...

— Нетърпението никога не е било сред достойнствата на добрия агент — заговори Меривейл. — Все пак, склонен съм да разбера вашето прекомерно любопитство и да ви обясня, защо точно в този случай сме се въздържали от спазване на всички правила. Имахме специални указания от Перюджи. С други думи, въпросът не е само в този Проект 40, но в многобройните факти, които недвусмислено сочат, че филмовата активност на Хелстрьом е всъщност (той повтори още веднъж последната дума, за да я подчертае) — всъщност само едно прикритие, за операция от чисто политически характер.

„Дрън-дрън!“ — помисли си Джанвърт.

— И доколко сериозна е тази операция? — поинтересува се Кар.

— Преценете: Хелстрьом често се навърта около ядрения полигон в Невада. Освен това се занимава с ентомологични изследвания. Филмите му се предлагат под прикритието на документални продукции. Разполага с атомни материали за тези негови така наречени изследвания и...

— Защо „така наречени“? — прекъсна го Джанвърт. — Нима е изключено той наистина да се занимава с...

— Изключено! — отсече Меривейл. — Вижте, всичко го пише ясно в доклада. Обърнете внимание на заключението, че Меривейл и хората му са заинтересувани от възможността за сформиране на нов тип комунално общество. Това е крайно заинтригуващо. Във всеки случай той и хората му водят подобен начин на живот където и да отидат — винаги изолирани, затворени — да не забравяме интереса им към новооткритите африкански народности, многобройните посещения на ядрения полигон в Невада, човъркането на болезнени проблеми свързани с екологията...

— Да не е комунист? — прекъсна го Кар.

— А... хм... възможно.

— Къде е Портър? — запита Джанвърт.

— Това... хм... — Меривейл сбърчи брадичката си. — Тази тема е деликатна. Надявам се, разбирате моето положение и...

— Не го разбирам — отрязва го Джанвърт. — Какво е станало с Портър?

— Точно това се надяваме да разбере Карлос.

Дипиъкс хвърли многозначителен поглед на Джанвърт, после се обърна към Меривейл, вторачил замислен поглед в картата на бюрото.

— Значи Портър е изчезнал? — запита Дипиъкс.

— Някъде в района около чифлика — рече Меривейл. Той вдигна глава, сякаш едва сега бе забелязал присъствието на Дипиъкс. — Така предполагаме.

4

„Из коментарите на майката-първосъздателка, Тръва Хелстрьом: Наличието на заплахата винаги е полезно за видовете. Заплахата стимулира нагона и спомага за изостряне на сетивата. Ала твърде голяма доза заплахата може да има подтискащ ефект. Следователно, една от задачите на кошерното ръководство е да следи за нивото на стимулиращата заплахата.“

Когато слънцето се спусна ниско над Стражевата долина, Дипиъкс побърза да намери подходящо прикритие. Макар и привечер, слънчевите лъчи падаха под такъв ъгъл, че осветяваха чифлика, разкривайки нови, незабележими досега подробности — огражденията, пътя по отсрещния хълм, износените дъски по западната стена на хамбара.

Все още нямаше никаква следа от човешка дейност извън сградите, нито пък сигурен признак, че съществува подобна активност вътре в тях. Приглушеното, дразнещо бръмчене продължаваше да се носи от хамбара и Дипиъкс се отказа, напълно изтощен, от догадките си за неговия характер. Едно от предположенията му беше, че причината е в някоя мощна климатична инсталация, ала нищо чудно това да беше само подсъзнателно желание да се поразхлади след горещия следобед, прекаран в тревата.

„Това, от което се нуждая сега — мислеше си той — е една ледена бира“.

Фактът, че чифликът отговаряше напълно на описанието в доклада на Портър, сам по себе си не говореше нищо.

Дипиъкс разгледа отново долината с бинокъл. Имаше някакво странна атмосфера на очакване в това място, сякаш в чифлика се

спотайваше невидима на пръв поглед сила.

Дипиъкс се зачуди какво ли прави Хелстрьом със селскостопанската продукция. И защо нямаше никакви признаци на активност в целия район? Въпреки че местността бе доста привлекателна, Дипиъкс не видя нито един турист, свърнал насам на излет — нито долу по прашния път, нито в долината. Не по-малко странно бе нежеланието на жителите на Фостървил да разговарят за чифлика на Хелстрьом. Портър също е бил озадачен от този факт. Местността беше доста подходяща за ловуване, но Дипиъкс не зърна нито веднъж следа от елен, нито пък видя ловец. Потокът, изглежда също не привличаше рибарите, но въпреки това...

Една сойка се спусна на дървото зад Дипиъкс, изкрюка самотно с хрипливия си глас, сетне отлетя към дърветата на отсрещния склон.

Дипиъкс проследи с поглед птицата и едва сега осъзна, че за пръв път, откакто е тук, в долината, вижда някакъв признак на живот. Една единствена сойка! Само това можеше да отбележи в доклада за цял ден наблюдение. Но всъщност, нали тъкмо за такъв се представяше — за любител на птиците. Най-обикновен отпускар, пътуващ търговец на компанията „Блу дивил“ от Балтимор, щат Мериленд — специализирана в производство и пласмент на фойерверки. Той въздъхна и се прокрадна назад, към плътната сянка на дъба. Знаеше наизуст картата на района, въздушните снимки, описанието на Портър и всички добавъчни доклади. Съхранил бе в паметта си и най-малките подробности. Отново огледа с бинокъла пътеката. Нищо не се движеше сред високата трева и дърветата зад нея. Абсолютно нищо. Този факт все по-често предизвикваше вниманието му.

Една единствена сойка?

Всъщност, подсъзнателно този въпрос отдавна го тревожеше, но едва сега се бе съсредоточил изцяло върху него. Само една птица. Все едно, че целият животински свят в Стражевата долина е бил подложен на унищожение. Защо Портър не го споменаваше в доклада си? Ами стадата, които пасяха далеч на север, към Фостървил? Нямаше никаква ограда от онази страна на чифлика, но въпреки това те не идваха насам.

Защо?

Едва в този момент Дипиъкс осъзна кое бе онова, което придаваше странен изглед на нивите около чифлика.

Бяха съвсем чисти.

Тези ниви не бяха жънати. Бяха почистени грижливо от всички стебла, листа, дори семена. В горния край на долината имаше овощна градина и Дипиъкс пропълзя обратно, за да я огледа внимателно през бинокъла. Нито един изгнил плод не се въргаляше на земята, нямаше изсъхнали листа и клони.

Съвсем чисто.

Но навсякъде по околните хълмове, високата трева оставаше непокътната.

5

„Допълнение на Хелстрьом към бележките в дневника: Работниците заемащи ключовите позиции трябва, естествено, да получават допълнителен хранителен порцион, но също така важно е да са в допир с общото потребление от резервоарите. Именно от тях всички ние се сдобиваме с признаците, които поддържат нашето колективно съзнание. Лишим ли се от химичното сходство, осигурявано от резервоарите, ще станем като онези Отвън: изолирани, самотни, скитащи се безцелно.“

Късно следобед Дипиъкс неусетно бе завладян от налудничавото желание да открие поне едно живо същество в долината. Но нищо не помръдваше докдето му стигаше погледа и само слънцето бавно се спускаше към хоризонта.

Може би е време да смени наблюдателния пункт.

С всеки изминат миг все по-малко му харесваше легендата, с която го бяха изпратили тук. Любител на птици, няма що! Но защо Портър не бе отбелязал пълното отсъствие на животни? Като се изключат, разбира се, насекомите — тревата буквално гъмжеше от пъплещи и бръмчащи гадинки.

Дипиъкс предпазливо изпълзя назад, след това се изправи на колене. Гърбът го болеше от неестествената позиция. Кожата под яката на ризата смъдеше от допира с тревата, сърбеше го още под мишниците, колана и чорапите. Все пак успя, макар и мъчително, да се присмее над собственото си неудобство, а след това си представи какво би казал Меривейл по този въпрос: „Такава е цената, която трябва да плащаме в нашата работа, стари друже“.

Този копелдак!

В доклада на Портър се посочваше изрично, че извън периметъра на чифлика не са забелязани пазачи, но това беше само негова преценка. Дипиъкс се питаше, доколко безопасна е позицията, която бе заел, в сянката на дъба. За да оцелееш в тази работа, трябваше да разчиташ изцяло на собствените си сетива, а ето че Портър бе изчезнал. Този факт сам по себе си беше многозначителен и важен. Възможно бе причината да е съвсем тривиална, но далеч по-безопасно бе да се предполага най-лошото. А това означаваше, че Портър е мъртъв и вина за това носят хората от чифлика. Меривейл вярваше, че е станало точно това. Беше им го намекнал съвсем недвусмислено, а може би разполагаше с допълнителна информация, която бе скрил от тях, движен от някакви тъпи съображения за сигурност.

„Ще действате изключително предпазливо и на всеки етап ще мислите първо за възможните причини за изчезването на Портър.“

„Копелдакът вероятно вече знае причината“ — помисли си Дипиъкс.

Опразненият от живот район внушаваше присъствието на скрита опасност. Дипиъкс си припомни, че онези агенти, които се оповават прекалено на данните от докладите на други агенти, често завършват преждевременно жизнения си път, при това по доста болезнен или страшен начин. Какво всъщност криеше това място?

Той огледа отново пътеката назад и не забеляза никакво движение, нито следи от тайно наблюдение. Сведе поглед към часовника за да установи, че до залез слънце остават малко повече от два часа. Време беше да се спусне към входа на долината и да я огледа от там.

Той се приведе, изправи се бавно и затича, все така превит, в посока към южното било на хълма. Дишаше равномерно и дълбоко, въпреки физическото усилие, и за миг си помисли, че е в доста добра форма за петдесет годишен мъж. Плуването и туристическите излети бяха оказали своето плодотворно влияние и като стана дума за плуване, не би имал нищо против тъкмо сега да се потопи в прохладния басейн. Отсамният склон на хълма бе напечен от слънцето, почвата бе суха и прашна. Ала бързо забрави споходилото го желание да поплува. Привикнал бе да не обръща кой знае какво внимание на собствените си чувства, още от времето преди шестнадесет години, когато бе зарязал чиновническата работа за да се премести в

Агенцията. Свързваше подобни желаниа с подсъзнателното усещане за опасност, макар че понякога те биха могли да се дължат и на съвсем обикновен дискомфорт.

Докато работеше като обикновен чиновник в Балтимор, Дипиъкс често се отдаваше на мечтите да стане агент. Случваше се, макар и рядко, да се натъкне на документи за агенти, „изчезнали по време на акция“ и всеки път си повтаряше, че на тяхно място би бил далеч по-предпазлив. Не беше никак трудно да се сдържи подобно обещание. По природа, Дипиъкс бе човек крайно предпазлив, догматично последователен — с други думи — идеалният чиновник, както го наричаха някой от колегите му. Именно тази предпазливост го бе накарала да запомни всички подробности от плана на чифлика и околностите, да отбележи възможните прикрития (колкото и малко да бяха!), както и животинските пътеки през тревата, които личаха ясно на въздушните снимки.

„Животински пътеки има, а не се виждат никакви животни“ — помисли си той. Какъв дивеч може да обитава по тези места? Ето нещо, което бе пропуснал да провери, въпреки пословичната си догматичност.

Спомни си коментара, който веднъж бе направил пред него Меривейл: „Проблемът с Карлос, е че той винаги се старае да оцелее.“

Сякаш старият хитрец Меривейл не би постъпвал винаги по този начин! Едва ли се е издигнал до този пост като се е хвърлял с голи гърди към бодливата тел.

Най-сетне до ушите му достигна приглушеният шум от водопада. Малка горичка от мадрони скриваше гледката към североизточния край на долината. Дипиъкс поспря в сянката на дърветата и се огледа наоколо, като обърна специално внимание на пътя, по който бе дошъл. Нещо го възпираше да излиза на открито — макар да не забелязваше никакво движение и все пак Дипиъкс реши да се върне обратно едва по тъмно.

Дотук всичко се развиваше според плана, ако се изключи едва доловимото, почти подсъзнателно усещане за надвиснала опасност. Огледът на долината от новата наблюдателна позиция едва ли щеше да отнеме много време. Все още не беше късно да промени решението си и да се върне по светло при колелото. Така ще провери как е Тимиена и

фургона. Но първоначалното решение — да изчака падането на мрака — вече бе залегнало дълбоко в него.

„Играй на сигурно — припомни си Дипиъкс. Играй, за да оцелееш.“

Той сви наляво и се запрокравда чевръсто през ниските клони към храсталака, достигащ чак до скалистия ръб, като пътъом разкопчаваше калъфа на бинокъла. Шумът от водопада тук бе значително по-силен. Когато стигна храстите, Дипиъкс продължи напред пълзешком, но не след дълго се спря, за да притегне ремъците на раницата и да пъхне бинокъла в пазвата си. Наложил се да пълзи обрънат на лявата си страна, като същевременно внимаваше да не закачи раницата в клоните. Храсталакът завършил с тясна скалиста площадка, откъдето се откриваше панорамна гледка към цялата Стражева долина.

Докато фокусираше бинокъла Дипиъкс се питаше къде ли точно са били избити „дивите“ индианци. Само на петдесет фута от него с оглушителен рев се спускаше водопадът. Дипиъкс се подпря на лакти и насочи бинокъла пред себе си.

Чифликът бе доста отдалечен от новия наблюдателен пункт и масивната постройка на хамбара-студио закриваше почти цялото ляво крило на къщата. Затова пък ясно се виждаше насеченият бряг на потока. Водната повърхност оставаше гладка, сякаш течението бе спряло, и в нея се отразяваха крайбрежните дървета и храсти. Още по-назад склоновете от двете страни на долината се спускаха към ширналата се равнина, с малките горички и белезникавите петна на стадата.

Интересно, защо стадата не доближаваха долния край на долината, където тревата бе зелена и сочна? От тук не се виждаше никаква преграда, която би могла да ги спре — нито ограда, нито канавка — нищо.

Внезапно Дипиъкс забеляза потънало в прах превозно средство, което приближаваше насам по тесния път, по който бяха пристигнали двамата с Тимиена. Кой ли би могъл да идва? Ще забележат ли фургона? Тим, естествено ще си седи безобидно отпред, с нейния статив, боите и неизменното влечение към глупави пейзажи, но все пак... Дипиъкс насочи бинокъла към праха, фокусира го и пред него се появи тежък камион с покрита каросерия. Носеше се по тесния път

към долината, при това с доста висока скорост. Опита се да определи местонахождението на Тимиена, но хълмът отляво закриваше равнината в тази посока, заедно с малката горичка, в която двамата с Тимиена бяха разположили своя лагер. Всъщност, нищо чудно от камиона въобще да не я забележат. Пък и да я видят, какво значение? Почувства, че го завладява странно вълнение.

Отново насочи вниманието си към постройките на чифлика. Нямаше никакво съмнение, че някой ще трябва да излезе за да посрещне камиона. Най-сетне ще може да разгледа обитателите на това необичайно място.

Вътре в долината нищо не помръдваше.

Трябва да са чули задаващия се камион. Самият той го чуваше съвсем ясно, въпреки разстоянието и шума на близкия водопад.

Къде, по дяволите, са обитателите на чифлика?

По стъклата на бинокъла отново бе полепнал прах. Докато ги забърсваше внимателно Дипиъкс набързо обмисли създамата се ситуация. На пръв поглед би изглеждало смешно, но липсата на каквато и да било активност в чифлика, съчетана с толкова многобройни доказателства, че обитателите му водят активен начин на живот го изпълваше с тревога. Това бе толкова неестествено! Някаква ужасна неподвижност цареше в тази долина! И същевременно, струваше му се, че е под непрестанното наблюдение на безброй очи. Извърна се рязко назад и огледа местността зад себе си. И тук нищо не помръдваше. Какво пробуждаше в него това подсъзнателно усещане за надвиснала заплахата? Нямаше никаква видима причина и това го дразнеше. Какво ли криеха онези долу в чифлика?

Въпреки опитите на Меривейл да представи този случай за дребна работа в ръцете на всеки опитен агент, още от самото начало Дипиъкс бе подушил нещо нередно. Дребосъкът Джанвърт също го бе забелязал. Цялата тази история вонеше! Вонеше на нещо развалено, загнило и оставено да се разлага в своя собствен миризлив сос.

Камионът навлезе в северния край на долината и пое право нагоре, към оградата. Дипиъкс насочи бинокъла към него и забеляза в кабината две облечени в бяло човешки фигури. Очертанията им бяха неясни, тъй като слънчевите лъчи се отразяваха в предното стъкло.

Камионът изви към оградата и Дипиъкс съумя да разчете надписа на неговата боядисана в бяло каросерия: „Корпорация Н.

Хелстрьом“. Той направи широк завой докато застана с гръб към вратата, след което пое внимателно назад. От кабината изскочиха двама млади русокоси мъже. Те изтичаха чевръсто до задната платформа и я спуснаха назад, докато опря в земята. След това се изкачиха в каросерията и издърпаха висок жълтеникав контейнер от вътрешността. Съдейки по усилието, с което влачеха контейнера, очевидно той бе доста тежък. Наместиха го върху наклонената повърхност и внимателно го спуснаха на прашния склон.

Какво ли има в този контейнер? Достатъчно голям бе за ковчег.

Мъжете скочиха от каросерията, напрегнаха мишци и бавно изправиха контейнера. Отнесоха го малко по-далеч от платформата, сетне я вдигнаха, прибраха се в кабината и потеглиха.

Контейнерът стоеше изправен само на десетина крачки от вратата в оградата.

Дипиъкс се зае да изучава повърхността му през бинокъла. Беше малко по-висок от мъжете в кабината и очевидно доста тежък. Изработен бе от дърво, поне така изглеждаше и бе прихванат с няколко метални обръча.

Пощенска доставка? Но какво биха могли да доставят в чифлика в подобен контейнер?

Хелстрьом разполагаше със собствен камион, с който да пренася всичко, което му е необходимо до чифлика, ала същевременно не се тревожеше, че един контейнер събира праха зад оградата. Може би нямаше нищо необичайно в тази доставка. В досието на Агенцията беше събрана огромно количество информация за филмовата компания на Хелстрьом. Същата тази „Корпорация Н. Хелстрьом“, на която Хелстрьом бе едновременно управител и притежател. Знаеше се, че заснема документални филми за насекомите. Случвало се бе някои от тези филми да бъдат закупени от други, далеч по-могъщи филмови компании в Холивуд и дори Ню Йорк. Всичко това изглеждаше съвсем естествено, стига да не се налага да клечиш на един хълм, сред гъсти шубраци и да се чудиш защо ли човекът, който го е правил преди теб, е изчезнал. Какво ли е станало с Портър? Защо Меривейл не желаше да се заемат официално с издирването му?

Имаше още нещо недоизказано в тази операция Хелстрьом.

Защо не се обръщаха за съдействие към самия него?

6

„Из Кошерния наръчник: Съществува изключително тясна взаимовръзка между екологията и еволюцията, тя оказва влияние върху органичните промени сред определен животински вид и се влияе най-вече от гъстота на популацията. В процеса на адаптация ние ще повишаваме поносимостта си към пренаселването и не след дълго ще можем да толерираме гъстота от десет, до двадесет пъти по-висока от тази, която сега смятаме за гранична. Именно по-този начин ще спечелим в борбата за оцеляване.“

Напрегнато очакване цареше в заседателната зала, когато на вратата се появи Дзюл Перюджи и се настани в креслото на Шефа. Той погледна крадешком часовника си, докато поставяше куфарчето на масата: 5:14 следобед. Въпреки че беше неделя, в залата присъстваха всички членове от управителния съвет на Агенцията — десетина мъже и една жена.

Без каквото и да било встъпление Перюджи премина направо на въпроса:

— Денят бе изключително натоварен. На всичко отгоре, Шефа ме повика само преди два часа и ми нареди да ви прочета този доклад. Той самият трябва да се заеме с някои по-важни въпроси.

Перюджи плъзна поглед по масата. В залата цареше пълна тишина. Прозорците бяха закрити с плътни, сиви завеси и през тях прозираше бледа, хладна светлина, сякаш се намираха някъде под водата.

Ако се изключат няколко нервни покашляния, всички бяха приели без възражения промяната.

Перюджи разтвори куфарчето пред него и извади цялото налично съдържание — три тънки папки.

— Вече имахте възможността да се запознаете с документите по случая Хелстрьом — продължи той. — Шефа ме уведоми, че ви ги е предоставил преди три седмици. Вероятно за вас ще представлява интерес новината, че най-сетне успяхме да дешифрираме кода от страница 17 на оригиналния текст. Нашите специалисти окачествиха същия този код като доста интересна идея, основаваща се на четирицифрена конфигурация, взaimствана от подредбата на информация в ДНК. Много изобретателно.

Той се покашля, извади един лист и го прегледа.

— Отново става дума за Проект 40, но този път, съвсем недвусмислено в смисъл на оръжие. Точният израз е „жило, което ще спомогне нашите работници да властват над целия свят“. Мисля, че не може да има съмнение.

— Шикалки! — възкликна един мъж от дъното на залата. — Този Хелстрьом се занимава с филми. Това може да е част от някакъв сценарий.

— Но има още — рече Перюджи. — В документа се дават инструкции за създаването на затворен обменен кръг, който според нашия човек във Вашингтон е напълно осъществим. Той беше доста развълнуван от идеята и я нарече „поредното парче от мозайката“. Според него крайната картина е още доста неясна, трудно е да се определи и мястото на този обменен кръг в нея. В закодираната част става дума за още нещо.

Перюджи млъкна за миг, за да подсили ефекта от думите си и отново огледа присъстващите.

— Тук съобщението е съвсем конкретно. Нареща се на приносителя на документа да предава бъдещите си доклади чрез един определен човек във Вашингтон. Името на човека е споменато. Това е сенаторът, чиято дейност веднъж вече обсъждахме.

Перюджи с мъка сдържа смеха си. Реакцията на присъстващите бе точно такава, каквато предполагаше Шефа. Беше успял да завладее вниманието им, нещо което рядко се случваше в тази зала на гиганти.

— И в това няма никакво съмнение? — запита мъжът в ляво от него.

— Абсолютно никакво.

„Из доклада на Дзюл Перюджи до Джоузеф Меривейл: Обектът не се отличава с каквато и да било привързаност и топлина към обкръжаващите го, но изглежда добре прикрива реакциите си. Административните му качества напълно съответстват на заемания пост, но му липсват инициатива и дръзновение. Той е точно това, което търсехме — човек, способен да ръководи без сътресение поверените му хора и да ги изпраща хладнокръвно на смърт, ако получи подобна заповед. Препоръчвам го за повишение.“

Докато напускаше заседателната зала Перюджи си позволи да се усмихне триумфиращо. Имаше няколко трудни момента и то главно благодарение намесата на онази кучка, но все пак бе съумял да се справи чудесно. Питаше се, защо бяха допуснали жена в управителния съвет.

Когато излезе, навън вече валеше, въздухът бе свеж, но същевременно примесен с мирис на влажна прах, който Перюджи не харесваше никак. Махна с ръка на близкото такси.

Шофьорът, както и следваше да се очаква като се имаше пред вид късмета му днес, беше жена. Перюджи се отпусна негодуващо в седалката и промърмори небрежно:

— Откарайте ме на летището.

„Кой би могъл да предположи коя ще е следващата сфера, където ще нахлуят жените“ — мислеше си ядосано той. Тези по природа крайно нестабилни същества, които в никакъв случай не биваше да бъдат допускани на каквито и да било отговорни постове. Стигнал бе до този извод от наблюденията върху майка си, която бе прекарала целия си живот в постоянен конфликт между наследените традиции и

нуждите ѝ, обусловени от собствения ѝ пол. За предците си знаеше, че са чероки, каюни и португалци. Понякога се гордееше с тях. „Не забравяй, момче, — нареждаше тя, — че твоите деди са живели тук много преди на континента да стъпи кракът на първите бели крадци.“ Друг път му напомняше: „Някои от нашите са служили моряци при Хенри Навигатора, в онова злополучно плаване, когато почти целият екипаж е загинал.“ Ала почти винаги тя охлаждаше тези възторжени изблици с предпазливи предупреждения: „Дзюл, синко, изглеждаш достатъчно бял, та никой да не се усъмни за черните ти предци. Играй играта на белите, момче, това е единствената печеливша игра на света.“

И ето, че днес беше спечелил, в това поне нямаше никакво съмнение. Онази кучка от съвета се бе помъчила да го подложи на кръстосан разпит за дейността на компанията на Хелстриъм, дори се бе опитала да го улови в противоречия. Шефа, за щастие, го бе предупредил за това. „Не забравяй, ще се опитат да се възползват от твоята неопитност и да измъкнат допълнителна информация за Агенцията. Разрешавам ти да отвърщаш с удар на удара.“ Ето това се казваше Шеф — като баща за онези, на които вярваше.

Перюджи така и не познаваше истинския си баща, който е бил само първия от поредицата мъже, спечелили макар и за кратко благоразположението на Хуанита Перюджи. Макар фамилното ѝ име да беше Браун, тя предпочиташе да се възползва от наследственото си и далеч по-загадъчно Перюджи. Баща му бе живял достатъчно дълго с Хуанита за да го дари с още по-странното име Дзюл, на името на някакъв неизвестен чичо, след което бе отплувал на презокеанско плаване, което изглежда би задоволило и най-страшните предположения на Навигатора. Корабът му бе потънал по време на буря някъде край Кампиче.

Тази трагедия оказва всъщност укрепващ ефект върху характера на Хуанита. Майка му получи възможност да замени с доживотно търсене една любов, която времето бе направило само по-романтична и непрежалима. Така, пред Дзюл тя се зае да създава един мит за могъщия Джон (в действителност Хуан) Перюджи — висок, с бронзов загар, способен на велики дела, каквито може би наистина бе извършил. Но някакъв ревнив бог ѝ го отнел, което естествено говорело достатъчно за същинската природа на боговете.

Именно видяна по този начин през очите на майка му, тази трагедия накара Дзюл да ѝ прости всички по-нататъшни прегрешения към живота. Но още от малък, Дзюл бе израснал с представата, че жените не са способни да издържат на мъките на живота по друг начин, освен като търсят утеха в леглото. Така бяха устроени и не оставаше нищо друго, освен да се примири с този факт. Някои мъже можеха да го отрекат, но само щяха да се опитват да прикрият слабостите на собствените им жени.

Агенцията се оказа мястото, където Дзюл Перюджи откри себе си. Тук силните намираха своето място в живота. Тук тези, които дръзваха да свалят превръзките от очите си, получаваха подобаваща награда. И най-вече, тук бе последният полигон за авантюристите. В Агенцията нито една мечта не беше неизпълнима, стига да съумееш да разкриеш слабите места у хората — особено жените.

Тази кучка от съвета не правеше изключение. В нея се долавяше слабост и не можеше да бъде иначе. Разбира се, тя беше интелигентна и както следваше да се очаква от поста ѝ — безскрупулна.

Перюджи надникна през запотеното стъкло на таксито към мократа улица, но всъщност все още виждаше сцената в заседателната зала. Жената даде сигнал за атаката, когато извади собственото си копие от документите по случая Хелстрьом. Намери търсеното място, почука с пръст по редовете и произнесе:

— Значи вие твърдите, че компанията Хелстрьом е частна организация, създадена през 1958, с един единствен акционер — самият Хелстрьом и трима заместници — пак Хелстрьом, мис Фанси Калотерми и мис Мимека Тиченъм. — Тя свали очилата си и го погледна от другия край на дългата маса. — Най-странното обаче е, че въпреки наличните подписи на тези две жени, положени пред нотариус и свидетели, в доклада ви не се съобщава нищо за тях.

В отговора си Перюджи се бе постарал да задуши атаката в зародиш.

— Съвсем вярно. Не знаем нито откъде произхождат, нито къде са завършили образованието си — нищо. Имената им сочат чужд произход, но вероятно нотариусът във Фостървил не е забелязал никаква нередност или пречка в това да заемат важни постове в една компания, която се занимава с бизнес в нашата страна. Името Мимека намеква за ориенталски произход, докато другото име ми прилича на

гръцко, но все още нямаме точни сведения. Нямаме никакво намерение обаче да оставим нещата така и занапред. Ще продължаваме разработването на тази писта.

— Двете в чифлика на Хелстрьом ли живеят? — продължи тя.

— По всичко изглежда.

— Някакви външни описания?

— Доста мъгляви — черни коси, типични женски черти.

— Типични женски черти — промърмори навъсено тя. — Чудя се, как ли бихте описали мен? Както и да е, няма значение. И каква е връзката им с Хелстрьом?

Перюджи не бързаше с отговора. Знаеше добре как изглежда самият той в очите на жените. Беше доста висок — шест фута и четири инча, с внушителна физика. Косата му имаше леко червеникав оттенък, а очите му бяха почти черни, леко хлътнали над масивния нос и плътните устни. Общият ефект бе доминиращо мъжествен. Достатъчно бе да се усмихне уверено и ефектът се засилваше още повече.

— Мадам, не бих ви описал пред никого, дори пред самия себе си. Положението, което заемам в Агенцията, изисква за мен да сте безлична и анонимна. Що се отнася да другите жени, изглежда Хелстрьом им се доверява достатъчно, за да ги направи свои заместници, което допълнително усилва интереса ни към тях. Надявам се скоро да задоволим този интерес. Вероятно сте забелязали в текста, че Калотерми е определена за вице-президент, а другата жена — за секретар-ковчежник, но и двете държат само по един процент от акциите.

— И на каква възраст са те? — запита го тя с надменен поглед.

— Достатъчна.

— Пътуват ли с Хелстрьом?

— Нямаме сведения.

— Не разполагате и със сведения, дали тези жени имат съпрузи, или роднини?

Перюджи сви гневно вежди, но успя да запази гласа си спокоен, без да издава с каквото и да било, че е подтиснат от липсата на информация по въпроса.

— Не, не разполагаме.

Все пак, тя като че ли почувства объркването му, защото отново премина в атака.

— А този Хелстрьом да е женен или обвързан с интимни връзки?

— Не, доколкото ни е известно. В доклада ще откриете всичко, което знаем до момента.

— Всичко ли? — погледна го иронично тя. — И на колко години е Хелстрьом?

— На около тридесет и пет — по приблизителна преценка. Този район е доста западнал и изглежда Хелстрьом е прекарал началните години от образованието си в къщи. Неговата баба, Трьова Хелстрьом, е била известна учителка.

— Аз също се порових в документните — отвърна тя и отново почука по папката. — Тридесет и пет, значи. Зададох този въпрос, защото ми се струва, че е твърде млад за да е сменил няколко съпруги.

— Достатъчно възрастен е.

— Тук пише, че той чете лекции и от време на време провежда по някой семинар или колоквиум, а също така — че се числи към факултетите на няколко университета. И защо се е захванал с подобни рисковани начинания?

— За да си запази репутацията.

— Хъммм! А какво знаете за останалите му сътрудници?

— Технически персонал и бизнес-връзки — всичко е описано в доклада.

— Банката, която е избрал, е швейцарска. Интересно. Някакви предположения за размера на спестяванията му?

— Само онова, което се споменава в доклада.

— А не опитахте ли да извършите дискретни проучвания по линия на неговите адвокати?

— За кретени ли ни вземате? — запита я Перюджи.

Тя го погледна стреснато.

— Казах дискретни.

— Неговият адвокат и юридически съветник, както сама сте прочела, е роден във Фостървил. А това е малък град. Тук дори едно куче не можеш да попиташ дискретно за друго.

— Хъммм.

Перюджи погледна към документите, подредени на бюрото пред него. Тя разбира се знаеше, както и всички останали, че не той казва

цялата истина. По-важното бе, че не се досеща за действителното положение на нещата. Оставаха ѝ само безпочвените подозрения.

— Някой от нашите хора срещал ли се е с Хелстрьом?

Перюджи вдигна учудено глава. Защо ѝ бяха позволили тъкмо на нея да води разпита? Наистина странно.

— Както може би знаете, Шефа има връзки с вице-президента на банката, която се занимава с финансовите въпроси на филмовата компания, разпространяваща продукцията на Хелстрьом. Та този президент от време на време се среща с Хелстрьом. Разполагаме и с неговия доклад, който не след дълго ще ви бъде предоставен.

— Значи банката не работи за собствената компания на Хелстрьом?

— Не.

— Някакви опити на линия на нашите швейцарски връзки?

— Не разполагаме с никакви убедителни доказателства за извършено престъпление, следователно не бихме могли да получим достъп до банковата информация в Швейцария. Въпреки това, продължаваме да правим постъпки.

— Какви са впечатленията на вице-президента от срещите с Хелстрьом?

— Че е човек, способен в своята област, доста затворен, с редки енергични изблици, когато стане дума за неща, които го интересуват — особено по въпроси на екологията.

— Какви възнаграждения е определил Хелстрьом за подчинените си?

— Нищо повече от обичайното за бранша, но за някой от тях не разполагаме с данни за декларираните данъци.

— А двете жени от управата на компанията?

— По всичко изглежда, че те му служат за нещо друго, но не и за пари. Предполагаме, че живеят в чифлика, но не са декларирали никакви приходи. Този въпрос също следва да бъде проучен. Според сведенията, с които разполагаме, засега филмовата компания не носи никаква печалба. Дори и да разполагат с някакви средства, изглежда че ги влагат в напълно легална образователна дейност.

— Може би чифликът е някакъв вид прикрито училище?

— Не е изключено наистина да става дума за обучение по кинематография и екология. Това предположение също се споменава в

доклада.

— Споменавало се — повтори тя, с безизразен глас. — Не можем ли да поискаме извършването на инспекция — на техниката, сградите и прочие? Все трябва да има някаква подобна възможност, предвидена в орегонското законодателство.

— Подобна инспекция е извършвана само от местните власти и тя естествено следва да бъде подложена на съмнение. При първа възможност ще опресним информацията.

— А хората от техническия персонал на Хелстрьом, оператори и други — известни ли са в своя бранш?

— Работата им е била оценявана високо и преди.

— А самите хора — дали са се радвали на популярност?

— Може да се каже.

— Какво може да се каже?

— Този въпрос едва ли е от особено значение, освен като възможност за нови проучвания. Според нас, малко са онези успели в работата си професионалисти, които да се радват на признание от колегите си в бранша. По-скоро отношението към тях е на зле прикрита враждебност. В конкретната ситуация популярността и всеобщото уважение нямат почти никакво съществено значение, освен че биха могли да говорят за компетентност или да са условие за допълнителна печалба.

— И колко често е пътувал Хелстрьом, откакто е написан този доклад?

— Едно пътуване до Кения и два пъти до Стенфорд.

— Отсъства ли в момента?

— Вероятно. За по-сигурно ще трябва да потърся справките от последните дни. Вече ви съобщих, че отскоро изпратихме нова група за следене. Така че, скоро ще разполагате с най-нова информация.

— Съдейки по предишните ви доклади, той е отсъствал от чифлика за периоди от две седмици до един месец. Кой се разпорежда с магазина, докато него го няма?

— Все още не знаем.

— Доколко изкъсо сте го следвали по време на пътуванията му?

— Прегледахме внимателно багажа му, но открихме само камери, филми, технически принадлежности, документи и прочие. Основната тема, за която най-често ставаше дума в сценариите бяха

насекомите. Очевидно притежава обширни познания в тази област. Но не открихме нищо инкриминиращо.

— А защо вие не му подхвърлихте нещо подобно?

— Безсмислено е, като се има пред вид неговото положение и образование. Твърде много хора ще се вслушат в протестите му.

Тя се облегна назад и потъна в размисъл.

— Не сме доволни от доклада — заяви накрая. — Ще информираме за това Шефа. Все някъде в цялата тази история трябва да има скрита изгода.

„Не били доволни!“ — мислеше си Перюджи докато потропваше нетърпеливо по черната тапицерия на таксито. Но се страхуваха, а за момента това бе напълно достатъчно. Ако данните за Проект 40 се окажеха верни, ако наистина този път водеше там, където се надяваха че води двамата с Шефа и тъкмо заради това бяха пропуснали да го споменат в доклада, тогава за всички, дори и за Дзюл Перюджи щеше да има огромна изгода. Разбира се, крайният резултат едва ли би могъл да се използва в оръжейната промишленост. Приборът излъчваше твърде много топлина. Но при ниски температури тази топлина можеше да се използва за преработка на метални и пластмасови суровини. В най-лошия случай откритието щеше да преобрази до неузнаваемост металургията, намалявайки шеметно досегашните разходи в тази област. А нима това не беше изгода?

8

„Из инструкцията за работници-специалисти: Ние използваме езика на Външните, но влагаме в думите свое значение. Изключително важно е да се спазват тези съществени различия. Това е първото условие за да не привлечем вниманието им. И тъй като сме практически безпомощни пред репресивните сили на Външните, можем да се защитим единствено като не им дадем възможност да научат, че живеем сред тях, докато същевременно се превръщаме в кошерни същества.“

Рано привечер Дипиъкс отново си припомни една от последните среща с Меривейл. Едва ли точно сега това имаше значение, но той бе започнал да се пита колко ли са изгубените агенти до момента по случая Хелстрьом. Меривейл беше наистина хитра лисица — и този негов досаден английски акцент. Понякога дори изглеждаше, че се възхищава, макар и отстрани, на Хелстрьом. Всъщност, за Меривейл бе съвсем типично да се възхищава от преуспелите в живота, само че често това възхищение се примесваше със страхопочитание. Колкото по-близо се намираше Меривейл до успеха, толкова повече растеше и неговият страх.

Затворената от три страни, долина продължаваше да се пече от лъчите на залязващото слънце. Дипиъкс почувства, че му се доспива и на няколко пъти неусетно притвори очи.

Опита се да се съсредоточи върху постройките на чифлика. Ако можеше да се вярва на доклада, Хелстрьом бе някъде долу, в една от сградите. Нямаше никакъв начин това предположение да бъде потвърдено.

Защо ли Меривейл се възхищаваше от Хелстрьом?

Внезапно, почти оглушителен трясък накара Дипиъкс да подскочи. Нещо се движеше в далечния край на хамбара-студио. На площадката отпред бе изкарана странна на вид количка. Напомняше на старите перонови колички за багаж, с дръжка отзад. Имаше висока телена ограда и гумени колела. Някъде от вътрешността на сградата долетя протяжна и писклива команда, но Дипиъкс така и не съумя да различи отделните думи. Един от изразите донякъде му заприлича на „натовари багажа“, но не беше напълно сигурен.

Млада жена се появи през вратата на студиото и застана пред количката. В първия миг Дипиъкс си помисли, че е съвсем гола. Погледна през бинокъла, за да установи, че жената носи само чифт тесни гащета в телесен цвят. Нямаше нито сутиен, нито блуза. Краката ѝ бяха обути в сандали.

Докато я разглеждаше през бинокъла, жената се наведе и вдигна ръчката за управление, която стърчеше между предните колела. Имаше стегнати гърди с тъмни на цвят зърна. Разглеждаше я толкова напрегнато, че за малко да пропусне втората жена, облечена по съвсем същия начин, която бе заела място до първата. Двете жени си приличаха, сякаш бяха сестри, но нямаха нищо общо с описанието на жените, които бяха назначени за заместници в компанията на Хелстрьом. Косите им бяха златисто руси.

Жените стиснаха здраво ръчката, вдигнаха напречния ѝ край пред себе си и задърпаха количката към северната врата. Движенията им издаваха тревога и нетърпение, което беше в пълно противоречие с дългото очакване, на което се бе наслаждавал контейнерът пред вратата. Едва ли количката беше изкарана с някаква друга цел. Явно се бяха отправили за да приберат контейнера. Какво съдържаше проклетият сандък? И защо двете жени бяха почти голи? Спомни си усилието, с което мъжете от камиона бяха преместили контейнера и се зачуди как ли тези млади жени възнамеряват да вдигнат същия този контейнер на количката. Най-вероятно щяха да дойдат и други на помощ.

С нарастваща изненада той проследи как жените отварят вратата, изтикват количката до контейнера, спускат единия ѝ край и пренасят контейнера върху нея. Вдигнаха товара с такава очевидна лекота, че той ахна от изненада. Жените изгубиха с товара далеч по-малко време, отколкото двамата мъже от камиона. С бързи и опитни движения те

вдигнаха капака на количката и затичаха обратно към хамбара, а движенията им бяха все така нервни и напрегнати. Не след дълго се разнесе и познатият трясък. Може би врата?

Дипиъкс пресметна, че сцената бе продължила не повече от пет минути. Изумително! Видял бе живи амазонки! Но не, телата им притежаваха съвсем нормални пропорции. Какво се криеше в този чифлик — смахнати мускулести здравенячки и любителки-нудистки? Или имаше друга причината за голотата им? Каквото и да беше, едва ли щеше да се понрави на Дипиъкс. Действията на двете жени издаваха професионализъм и богат опит. Това не бяха мускулести фанатички. По-скоро приличаха на две работнички, излезли да си свършат работата, без излишни приказки и помайване. Но защо трябваше именно жени да вършат подобна работа?

Още едно от проклетите скрити послания!

Дипиъкс погледна часовника си — по-малко от час до залез слънце. Долината и чифликът бяха потънали в своето привидно, но някак тревожно спокойствие. След краткия изблик на човешка активност мястото изглеждаше още по-опустяло.

Какво, по дяволите, имаше в контейнера?

Слънцето опря в скалистия връх вляво от него и долината внезапно се изпълни със сенки, докато тревите и храстите на отсрещния хълм заблестяха с отразена светлина. Дипиъкс знаеше, че се намира в чудесно прикритие, заврян в тъмния храсталак. Той въздъхна и за кой ли път си повтори, че ще изчака падането на мрака, преди да се оттегли назад. Това място притежаваше зловещата атмосфера на клопка. Пропълзя бавно назад, към вътрешността на храстите и погледна наляво, към откритата местност, която му предстоеше да пресече. Падащите почти косо слънчеви лъчи къпеха полето в златиста светлина, с леко оранжев оттенък. Криволичещата, смачкана пътека в тревата се очертаваше по-ясно от всякога.

„Какъв глупак съм, че дойдох по този път“ — помисли си той.

В какво ли е сгрешил Портър?

Внезапно го завладя отчаяние. Странните мускулести тела на полуголите жени, постоянното и дразнещо бучене, идещо откъм хамбара, недоизказаните предупреждения в разговорите с Меривейл и докладите, лишената от живот долина, на фона на спокойно пасящите в равнината стада (защо бяха толкова далеч?) — всичко това го караше

да чака с нетърпение падането на нощта. Лежа неподвижно почти час, вперил поглед в долината, но изпълнен с неясни страхове.

Светлината на деня отслабна съвсем. Низко на запад небето придоби виолетов оттенък, който нагоре прерастваше в пламтящо оранжево. Хълмовете на долината се скриха от мълноватия здрач и вече не можеше да определи, дали различава наистина отделните детайли или ги възстановява по памет. Никаква светлинка не идеше от хамбара и чифлика. Видимостта намаля до няколко крачки, но когато изпълзя от храсталака, небето бе обсипано със звезди, а хоризонтът на север грееше с бяло сияние. Някъде там беше Фостървил. Но в чифлика все още не се виждаха никакви светлини.

Още едно неразгадано послание.

Дипиъкс плъзна ръка зад себе си, за да се увери, че не се е закачил за храста, сетне бавно се надигна. Чувстваше гърба си напрегнат. Придърпа раницата, измъкна сандвича, разви хартията и отхапа от него, докато се ориентираше наоколо. Сиянието на Фостървил беше чудесен ориентир. Сандвичът повъзстанови силите му, той отпи дълга глътка от шишето и го прибра в раницата.

Усещането за опасност все още не го напускаше.

Изглеждаше толкова нелогично, че го дразнеше, но Дипиъкс бе свикнал да се доверява на предчувствията си. Това усещане извираше от всичко, което бе научил за това място — всичко, което бе чул и видял, а също от онова, което не бе чул, или видял. Навсякъде, накъдето погледнеше, четеше само една дума — опасност.

Разкарай се оттук, рече си той.

Той завъртя ръка, за да надзърне във флуоресциращия циферблат на часовника, ориентира се по стрелките и пое през полето. След като излезе иззад дърветата, видимостта значително се подобри и Дипиъкс огледа участъка от гъста, висока човешки бой трева, който му предстоеше да пресече.

Местността тук бе неравна и често се препъваше в тревата. На няколко пъти заравя обувки в праха и се налагаше да спре, за да подтисне дразнещото желание за кихане. Струваше му се, че се движи необичайно шумно през тревистия участък, но когато спря, за да си откъдне, до ушите му достигна успокояващият шепот на вечерния вятър. Кожата му гореше от честите докосвания с тревата. Всяко

забавяне го дразнеше и той неусетно ускори крачка. Нещо в него непрестанно му внушаваше да бърза.

Ориентираше се чудесно по фосфоресциращия циферблат на часовника и блестящото небе. Не беше никак трудно да открива стebelata на разпръснатите в полето дървета и да ги заобикаля. Още малко и щеше да излезе на животинската пътечка. Когато стъпи на малко по-утъпкана почва той се наведе и прокара по нея ръка, проследявайки позагладените вдлъбнатини от копитата. От доста време не беше минавал елен по тези места. Следите бяха много стари, забелязал го бе по-рано, но сега и този признак се прибави към цялостната странна картина.

Дипиъкс понечи да се изправи, за да продължи напред, когато долови далечен свистящ звук в полето зад него. Наостри слух и погледна в посоката, от която идеше шумът. Не приличаше нито на стъпки, нито на полюшвана от вятъра трева. Дори нямаше точно определено местонахождение — просто някъде зад него. Сиянието на звездите в небето стигаше колкото да се виждат сенките на далечните дървета. Звукът се усилваше и Дипиъкс долови в него заплаха. Сега вече не беше свистящ, а по-скоро напомняше на зловещо бръмчене. Той се изправи, обърна се с гръб към шума и се затича по пътеката. Откри, че може да я следи с очи, ако гледа под ъгъл спрямо нея.

Не след дълго се изравни с плътната редица дръвчета, светлината съвсем намаля и се наложи да забави ход, за да следва хода на пътеката. На няколко пъти за малко да я изгуби, та се налагаше да я намира пипнешком. Помисли, че няма да е зле, ако извади фенерчето от раницата, но бръмченето зад него се усилваше непрестанно, сега вече примесено и със съскане. Откъде идеше този звук? Кой знае защо в главата му изникна представата за стотици преследващи го в полето кринолини и той почти се засмя, но си припомни за полуголите амазонки от чифлика. Нищо смешно нямаше в мисълта за тях, дори облечени във въображаемите кринолини.

Беше скрил велосипеда в храсталаците където ловната пътека пресичаше тесен черен път. Пътят извиваше покрай един невисок хълм и се спускаше надолу към равнината, където беше паркиран фургона. Велосипедът бе снабден с динамо и фар и Дипиъкс си обеща, че ще го включи и ще завърти педалите като побъркан.

Не се ли усилваше звукът зад него? Какво, по дяволите, би могло да издава подобен звук? Някое същество? Може би птица? Съскането вече идваше от двете му страни, сякаш го обгръщаха фланговете на невидима армия. Дипиъкс бе завладян от увереността, че навсякъде в тревата около него се спотайват безброй невидими същества. Опита се да ускори крачка, но беше твърде тъмно и непрестанно на пътя му се изпречваха дървета.

Какъв беше този звук?

Тялото му бе лепкаво от пот, страхът стягаше гърдите му.

Отново се помъчи да ускори крачка, препъна се и падна. И в този миг съскането изчезна. Дипиъкс замря в тревата, ослушвайки се напрегнато. Нищо. Какво означаваше това? Липсата на звука му се струваше дори по-страшна от доскорошното му присъствие. Той се надигна предпазливо и в същия миг звукът се появи отново. Идваше от двете му страни и отзад. Завладян от ужас, Дипиъкс се запрепъва отново напред, блъсна се в няколко дървета, изгуби пътеката и отново я откри.

Къде беше проклетият път, край който бе скрил велосипеда?

Звукът неумолимо пълзеше пред него, заплашвайки да го затвори в невидимия си обръч. Дипиъкс спря задъхан, порови в раницата и измъкна фенерчето. Защо не беше взел пистолет? Можеше да се въоръжи поне с някой джобен модел, като онзи, с който Тимиена не се разделяше никога. Мамка му! Какъв беше този звук? Поколеба се, дали да включи фенерчето и да го завърти в кръг пред себе си. Как можа да тръгне невъоръжен! Не. Нали се представяше за любител на птици. С мъка си поемаше дъх. Краката го боляха.

Измина няколко крачки, преди да осъзнае, че е излязъл на пътя. Спря и се опита, да се ориентира в тъмното. Някъде тук бе напуснал пътеката. Едва ли щеше да е далеч храсталакът с проклетото колело. Не можеше да е далеч. Да включи ли фенерчето? Звукът се приближи още повече. Колелото трябва да е надясно. Той протегна ръце, навлезе в гъстите шубраци и неочаквано се блъсна в твърдата метална рамка.

Дипиъкс прокле шепнешком, изправи се, вдигна колелото и се подпря на него. Сега вече различаваше малко по-ясно пътя и изведнъж си помисли, че ще се почувства далеч по-добре, когато се метне на седалката и запраши обратно към фургона и Тимиена. Но свистенето и бръмченето ставаше все по-настойчиво и идваше съвсем отблизо! По

дяволите всичко! Той издърпа фенерчето от колана си и натисна бутона. Лъч светлина проряза мрака и се заби в отсрещните дървета. В осветения кръг стояха три млади жени, облечени досущ като амазонките от чифлика, с тесни шорти и сандали, но лицата им бяха скрити зад блестящи черни стъкла, които приличаха на водолазни маски. Всяка една носеше дълга раздвоена накрая пръчка. Кой знае защо тези пръчки му заприличаха на чудновати антенни устройства, но краищата им сочеха право към него и от тях се излъчваше неприкрита заплаха.

9

„Из дневника на Нилс Хелстрьом: Понякога осъзнавам, че името ми няма никакво значение. Би могло да се състои от най-различни комбинации от звуци, но пак ще съм аз. Имената нямат значение. Това е чудесна мисъл. Струва ми се, че на това са ме учили моята майка-първосъздателка и учителите ми. Съвсем по друг начин щях да се наричам, ако се бях родил в семейство на Външни, с техния егоцентричен индивидуализъм. Тяхното съзнание е различно от моето, времето, в което живеят няма нищо общо с моето време. Ние от Кошера рядко се нуждаем от имена. Прозрях го за първи път, докато четях заветите на моята майка-първосъздателка. Нашето идеално общество не може да си позволи употребата на постоянни индивидуални имена. Те са само надпис, етикет — ето какво са имената. Използването им има само временно значение. Може би бихме могли да носим различни наименования в различните стадии от живота ни. Или номера. Струва ми се, че номерата са далеч по-подходящи докато изграждаме онова, което ни завеща моята майка-първосъздателка.“

Беше 2:40 след полунощ и вече близо десет минути Кловис гледаше как Еди кръстосва нервно хола на нейния апартамент. Малко преди това ги бе събудил звънът на телефона и Еди пръв бе вдигнал слушалката. Идваше съвсем открито в апартамента ѝ. Агенцията нямаше нищо против. Агенцията не възразяваше срещу умерени

сексуални лудории от страна на сътрудниците ѝ, стига всичко да оставаше в определени граници. Никакви обвързващи чувства, нищо повече от малко разпускащи телесни упражнения.

След като затвори, Еди промълви замислено:

— Обади се ДТ. Меривейл му наредил да ни позвъни. Изгубили са връзка с Карлос и Тимиена.

— О, Божичко!

Тя се надигна от леглото и навлече халата. Еди вече кръстосваше хола.

— Трябваше аз да се обадя — извика му тя, опитвайки се да поразсее завладелите го мрачни мисли.

— Защо? ДТ търсеше мен.

— Тук?

— Да.

— И откъде знае, че си тук?

— Звънял вкъщи и никой не отговорил.

— Еди, не ми харесва тази работа.

— Глупости!

— Еди, какво има още? Какво ти каза ДТ?

Той застана пред нея и сведе поглед към разголените ѝ крака. Беше се свила в креслото, сгънала краката под себе си.

— Каза, че пак ще трябва да играем на братче и сестриче. Ник Майърли ще ни е татко и тримата заминаваме на чудесна ваканция из красивия Орегон!

„Из дневника на Хелстръом: Фанси показва недвусмислено, че е нещастна от живота ѝ в Кошера. Питам се, дали не е била програмирана по някакъв начин да предпочита живота Отвън. Неведнъж сме се опасявали, че това може да се случи. Страхувам се, че ще направи опит да избяга. Ако го стори, мисля, че ще предпочета да я използваме за ампутат, отколкото да я изпратим в резервоара. Салдо — нейният първороден — притежава всичко, за което бихме могли да мечтаем. Не бих искал Кошерът да се лиши от такъв безценен наследствен потенциал. Жалко, защото Фанси наистина е голяма специалистка по насекомите. Ще трябва да я наблюдаваме изкъсо, докато завършим със снимките на филма. Каквото и да се случи, не бива да я изпращаме по каквито и да било задачи Отвън, преди да се убедим във верността ѝ. Може би ще трябва да я натоварим с допълнителна отговорност по заснемането на филма. Това би помогнало за разширяването на нейния кръгзор и приобщаването ѝ към общата идея. Този филм е толкова важен за всички нас. Той е едно ново начало. С него и с филмите, които ще последват, ще помогнем на света да прозре единствения възможен път за човешкото оцеляване. Зная, че дълбоко в себе си, Фанси е отдадена на разколническата идея. Тя вярва, че насекомите ще ни надживеят. Дори моята майка-първосъздателка се боеше от това. И все пак тя първа създаде учението, а на мен се падна

да го доразвия и облека в плът. Трябва да се постараям да заприличае колкото се може повече на онези, от които заимстваме новия модел на съществуване.“

— Това изненадва ли ви? — запита Хелстрьом.

Беше русоляв мъж, среден на ръст, около тридесет и пет годишен — колкото се споменава в докладите на Агенцията, които Дипиъкс бе прегледал внимателно. Държеше се с достойнство, а в сините му, прями очи се четеше увереност. Изглеждаше така, сякаш е изпълнен с далеч повече енергия, отколкото показва на пръв поглед.

Хелстрьом стоеше наред лабораторията, вперил поглед в пленника, завързан в креслото. Лабораторията бе хладно, облицовано с метал и стъкло помещение, с блестящи циферблати и млечнобяла светлина, извираща от тавана.

Дипиъкс се беше пробудил тук. Не знаеше колко време е прекарал в безсъзнание, но умът му все още бе замъглен. Когато се събуди, Хелстрьом вече стоеше пред него, охраняван от две напълно голи жени. Усещаше, че отделя твърде много внимание на жените — поредният чифт амазонки — но нищо не можеше да стори.

— Виждам, че ви изненадва — продължи Хелстрьом.

— Май е така — призна Дипиъкс. — Не съм привикнал да виждам толкова разголена женска плът наоколо.

— Женска плът — повтори замислено Хелстрьом.

— Не се ли притесняват, че говорим за тях? — запита Дипиъкс.

— Те не ни разбират — рече Хелстрьом. — А дори и да разберат думите, няма да вникнат във вашето отношение. Естествено, това е типично отношение на Външен, но да си призная, никога не съм го разбирал докрай.

Дипиъкс направи предпазлив опит да провери здравината на връзките, които го притискаха към креслото. Беше се пробудил с болка в китките, а сега тя заплашваше да стане нетърпима. Чувстваше и тъпа болезненост зад очите си, но най-много се измъчваше от това, че не можеше да определи колко време е изминало. Постепенно си спомни, че се бе опитал да заговори трите жени, които бе осветил с фенерчето, но после бе млъкнал, осъзнал внезапно, че мракът около него е

изпълнен с множество подобни голи фигури. Последващите спомени бяха доста объркани. Божичко, сякаш бяха налели главата му с олово. Единственото, което помнеше ясно, бе глупавото си пелтечене, като резултат от завладелия го страх и изненада: „Май тук си оставих колелото“.

Ами после! Стоеше неподвижно, сграбчил кормилото, докато черните водолазни маски бавно се приближаваха към него. Очите им не се виждаха зад непрогледните стъкла. Полюшващите се накрайници на раздвоените пръчки вещаеха открита заплаха. Нямаше никаква представа за какво бяха предназначени тези пръчки, но някак подсъзнателно се досещаше, че към него е насочено оръжие. Пръчките завършваха с къси, масивни дръжки, които младите жени стискаха уверено. От върховете на пръчките се носеше едва доловимо бръмчене, което чуваше по-ясно, когато затаяваше дъх. Зачуди се, дали да не опита да си пробие път през кръга. Още се колебаеше, когато от мрака излетя нощна птица и се спусна върху едно заслепено от светлината на фенерчето насекомо. В мига, когато птицата прелиташе край него, една фигура в здрача встрани от него вдигна рязко своята раздвоена пръчка. Разнесе се пронизително свистене, същото, което бе чул зад гърба си, докато пресичаше полето. Птицата замръзна неподвижно във въздуха, след миг се стовари на земята. Една от жените изтича и прибра безжизненото ѝ тяло в торбата, закачена на рамото ѝ. едва сега Дипиъкс забеляза, че повечето от жените носят подобни торби и всички изглеждаха препълнени.

„Надявам се, че не съм навлязъл в забранена територия — заговори малко по-уверено Дипиъкс. — Казаха ми, че тези места са подходящи за моето хоби. Разбирате ли, аз обичам да наблюдавам птици.“

Докато произнасяше тези думи, помисли си колко глупаво звучат сега.

Какво представляваха тези пръчки? Поразената птица дори не успя да изпърха с криле. Пссс-бум! Меривейл не бе споменал нищо за подобна възможност. Дали това е тайнственият Проект 40, за Бога? И защо не вземат най-сетне да кажат нещо тия побъркани дивачки? Сякаш въобще не го бяха чули — или не му обръщаха внимание. Може би разговаряха на чужд език?

„Вижте — поде той, — името ми е...“

Някъде тук приключваха спомените му, ако не се брои остро то изсъскване и болезнената експлозия в главата му. Виж, това помнеше ясно — болката бе направо нетърпима. Главата още го болеше — откакто се бе свестил в тази стая. Нямахше никакво съмнение — причината беше в пръчките. Жените, застанали неподвижно зад Хелстрьом, бяха въоръжени със също такива пръчки, само дето нямаха маски като онези, които го наобиколиха в тревата.

Май нагазих в супата, помисли си той. Не му оставаше нищо друго, освен да играе на невинен.

— Защо сте ме завързали? — попита той.

— Хайде да не си губим времето с разни измислици — прекъсна го Хелстрьом. — Налага се, да се погрижим за вашата сигурност, преди да решим, как да се освободим от вас.

Дипиъкс преглътна болезнено, заслуша се за миг в трескавите удари на сърцето си, а после проговори:

— Каква гадна дума — да се отървем. Хич не ми харесва.

Хелстрьом въздъхна. Да, наистина не беше подбрал правилно израза. Беше уморен, нощта бе дълга и краят ѝ не беше близо. Проклети да са тези нашественици отвън! Какво всъщност искаха?

— Моите извинения — заговори той. — Не исках да ви причиня ненужна тревога или неудобство. Но вие не сте първият човек, заловен от нас при подобни обстоятелства.

Внезапно Дипиъкс бе спокоен от усещането, че е виждал някъде тази сцена. Сякаш си припомняше нещо подобно, което обаче се беше случило с друг, с някой негов близък. Портър? Но с Портър не бяха особено близки...

— И вие сте се освободили от тези, другите? — запита Дипиъкс.

Хелстрьом не обърна внимание на въпроса. Опротивял му беше целият този безсмислен разговор.

— Ако се съди по документите, — рече той, — работите като търговски представител в компания за фойерверки. Един от предишните нарушители работеше за същата компания. Не го ли намирате за странно?

Дипиъкс с мъка прокара думите през пресъхналите си устни.

— Ако името му е Портър, в това няма нищо странно. Той ми разказа за това място.

— Без съмнение колега по интереса към птиците — отбеляза Хелстрьом. Той обърна гръб на Дипиъкс. Как да постъпят с тази нарастваща заплаха?

Дипиъкс си спомни за птицата, която една от жените бе парализирала. Какво странно оръжие! Това ли бе тайната на мистериозния Проект 40? Реши да предприеме нова тактика.

— Снощи видях как една от вашите приятелки убива птица. Не бива да го правят. Птиците са неизменна и важна част от...

— О, млъкнете! — викна Хелстрьом без да се обръща. — Естествено ще убиват птици, а също насекоми, зайци, мишки и всичко живо, което срещнат. Не можем да загубим едно нощно помитане само за да ви приберем.

Дипиъкс вдигна учудено глава. Нощно помитане?

— Защо го правите? — запита той.

— Заради храната, естествено. — Хелстрьом най-сетне се обърна и погледна пленника. — Необходимо ми е малко време за да реша проблема, създаден с вашата поява. Съмнявам се, че сте готов да изоставите прикритието си и да ми разкажете цялата история.

— Въобще не разбирам за какво говорите — възпротиви се Дипиъкс, ала целият беше облян в пот и Хелстрьом не пропусна да го забележи.

— Ясно — кимна той. В гласа му се долови тъга. — Не се опитвайте да избягате. Двете работнички получиха наставление да ви убият, ако направите опит да се измъкнете. И няма никакъв смисъл да ги заговаряте. Те не могат да говорят. Освен това са доста изнервени, защото подушват, че сте различен. Вие сте Външен сред нас, а те са обучени да премахват подобни нашественици. А, сега, надявам се, че ще ме извините.

Хелстрьом бутна една плъзгаща се врата и напусна лабораторията. Преди вратата да се затвори, Дипиъкс зърна широк коридор, облян в млечнобяла светлина и гъмжащ от голи човешки тела — както на жени, така и на мъже. Двама от тях тъкмо минаваха покрай вратата и Хелстрьом се спря. Носеха нещо, което напомняше на голо мъжко тяло, с отпусната глава и безжизнено полюшващи се ръце.

„Из дневника на Нилс Хелстрьом: Пиша тези редове завладян от напразна самонадеяност. Опитвам се да си представя изследователите, които ще ги четат. Да разбере, дали са рожба на въображението ми, или наистина съществуват в необозримото бъдеще. Вече не се съмнявам, че Кошерът трябва да запази способността за възприемане на информация чрез четене за продължително време, може би завинаги. Друг е въпросът, дали подобна способност би могла да служи на една вечна идея. Може би ще дойде ден, когато моите думи още ще съществуват, но няма да има кой да ги чете. Ала и това е малко вероятно, защото много преди това материалът, на който са нанесени мислите ми, ще бъде използван за други цели. Значи наистина само от самонадеяност се обръщам към моя въображаем бъдещ читател. Дали желанието да пиша не е пробудено от подсъзнателното усещане, че отреденото ми време изтича? В едно съм напълно съгласен с моята майка-първосъздателка — когато решаваме проблема с Външните, не бива да им се противопоставяме, а да търсим път за компромис и постепенно да ги приобщаваме към нашето общество. В тази насока съм съсредоточил усилията си и ако вие измените на тези принципи, може би все още не е късно да се вслушате в моя съвет.“

Една млада работничка-пазач прекъсна дрямката на Хелстрьом. Беше забелязала на екрана за наблюдение Външен, навлязъл в територията на Кошера. Клетката, която обитаваше Хелстрьом, бе напълно затворена и осигуряваше комфорта, полагащ се на един специалист. Работничката, която бе дошла да го извести лично, предаде важната информация с отсечените, безшумни движения, с които се характеризираше езика на жестовете, използван в Кошера.

Нашественикът се бе разположил на хълма над централната част от Кошера. Използваше бинокъл, за да огледа местността. Бяха го проследили от външния периметър, след като се бяха задействали датчиците в подземния тунел. Оставил бе своя съдружник при фургона на пътя за Фостървил.

Цялото послание отне не повече от три секунди.

Хелстрьом въздъхна, надигна се от меката и топла постеля и даде знак, че е приел съобщението. Работничката-пазач напусна клетката. Хелстрьом пресече бос хладния под, което му помогна да се отърси от сънливостта и активира монитора, свързан директно с външните датчици на Кошера. После съсредоточи вниманието си върху мястото, посочено в съобщението.

В първия момент се затрудни да открие Външния нашественик сред високата трева. Светлината в този час на деня падаше под неблагоприятен за наблюдение ъгъл. Дори се зачуди, дали работничката-пазач не беше сбъркала екраните. От време на време пазачите развиваха прекалена чувствителност и нервност, но все още не бяха допускали грешка, нито пък бяха подавали фалшива тревога.

Хелстрьом разгледа внимателно високата трева. На пръв поглед изглеждаше недокосната. Изминаха няколко секунди, после нещо се раздвижи сред храстите на билото. Сякаш цялата сцена в миг се промени и Хелстрьом забеляза нашественика — Външният се беше облякъл в дрехи, които се сливаха с тревата и това със сигурност не беше случайно. Повече от седемдесет години кошерен живот бяха превърнали превърнали необходимостта от запазване на великата тайна във втора природа при Хелстрьом. Беше съумял да развие изострено чувство за предпазливост много преди да напусне Кошера и приемайки фалшива самоличност, да заживее сред Външните. И ето че сега, още щом зърна нашественика, Хелстрьом побърза да нахлузи сандалите, закопча бялата лабораторна престилка и се приготви да

излезе навън. Докато се обличаше, погледна към светещия кристален циферблат на стената — 2:59 следобед.

Отново се замисли за нашественика. Ако и този изчакваше както предишните, щяха да го приберат по тъмно. Хелстрьом си взе бележка да изпрати по-рано тази вечер групата за нощно помитане и да я предупреди за новопоявилният се обект. Кошерът най-сетне трябваше да научи с каква цел се появяват тук тези Външни.

Преди да излезе от клетката, Хелстрьом прегледа още веднъж външния периметър и зърна далеч в равнината паркирания фургон, и седналата край него жена, със скицик в ръка. Увеличи изображението и мигновено забеляза нервните движения, с които жената скицираше, както и предпазливите, нетърпеливи погледи, които скришом хвърляше в посока към долината и Кошера. Ще трябва да приберат и нея. Какво пробуждаше подозренията им към чифлика? Кой стоеше зад всичко това? Имаше определен професионализъм в действията на тези нашественици, който все повече тревожеше Хелстрьом.

Той преглътна замислено, докато ровеше в себе си за подходящия инстинкт, с който да посрещне тази нова опасност. Кошерът бе силен и прикрит добре, за да не буди ничие подозрение, но само той знаеше колко е уязвим и колко крехки ще са защитните му сили, срещу евентуално разкритие от страна на Външните.

Той плъзна поглед из клетката. Помещението, което обитаваше, бе едно от най-просторните в сложния развъден комплекс, изграден под територията на чифлика и близките хълмове. Именно от тук бяха започнали първите колонисти, на това място бе завършила многовековната им миграция, под предводителството на неговата майка-първосъздателка.

„Време е да престанем да бягаме, мои събрата-работници. Ние, които живяхме близо триста години потайно двойно съществуване сред Външните, разделени, готови да побегнем при първия признак на подозрение, най-сетне се събрахме на това място, което ще се превърне в наше убежище и ще ни дари със сила.“

Тя беше признала, че е била споходена от видение и чест гост в сънищата ѝ бил самият свети Мендел „чийто слова ни разкриха онази истина, която дълбоко в себе си сме прозрели отдавна“.

Обучението, което бе получил в ранните си години Хелстрьом, още преди да бъде изпратен Отвън, бе озарено от мислите на неговата

майка-първосъздателка.

„Най-добрите трябва да се съчетават с най-добрите. Само по този начин ще се сдобием със специализирани работници във всяка отделна област, които са ни необходими по пътя към изграждането на Кошера.“

В зората на онзи студен априлски ден на 1876, когато започнали да разширяват естествено оформените пещери под чифлика, полагайки основите на първия Кошер, тя им каза:

„Ние ще усъвършенстване нашия път и така ще се превърнем в смирените, за които някой ден земята ще разтвори обятията си“.

Клетката, която му бе отредена, съществуваше още от онези първи дни, макар работниците, а също и неговата майка-първосъздателка отдавна да бяха поели своя път към резервоара. Клетката бе дълга шестнадесет фута, широка двадесет и два и висока осем. Не беше съвсем правоъгълна, защото бе пригодена към един от ръкавите на естествено съществуващата подземна пещера. Врата имаше само от едната страна, а в стената към другия ръкав бяха вградени тръбите и комуникационните съоръжения. От първоначалния гранитен лабиринт Кошерът бе разширен на дълбочина близо една миля, а външният му периметър надвишаваше две мили под нивото на трите хиляди фута. По същество, това беше гигантски подземен развъдник, в който обитаваха близо петдесет хиляди работници (и тази цифра далеч надхвърляше дори най-смелите надежди на неговата майка-първосъздателка), интегрирани до съвършенство в една сложна структура, съдържаща собствени подземни цехове, хидропонни градини, лаборатории, генетични центрове и дори цяла подземна река, която ги снабдяваше с така необходимата им енергия. Отдавна бяха изчезнали гранитните стени на първоначалните пещери. Всички стени бяха еднообразно гладки, полирани и оцветени в сиво, до една излети от свръхиздръжлив лепкаво-растителен бетон — тяхно собствено производство.

С годините, стените в клетката на Хелстрьом постепенно бяха изрисувани в най-различни проекти, скици и графики, отразяващи различни периоди от развитието на Кошера. Не бе изтрил нито една от тях, безсмислено своеволие, което Кошерът прощаваше само на единици от специализираните си работници. Наслоени една върху

друга, тези рисунки и скици сякаш бяха станали плът, от най-жизнената плът на Кошера.

Макар да разполагаше с повече пространство от останалите, мебелировката в клетката не се отличаваше от стандартната навсякъде из Кошера — легло, сглобено от лепкаво-растителни планки, покрито с мек пенест матрак, няколко кресла с подобна конструкция, бюро с твърдо, керамично покритие, дванадесет метални шкафа, произведени Отвън (макар нетипични за Кошера, Хелстрьом беше привикнал с тях), пултът с многобройните монитори и записващото устройство, което имаше пряка връзка с централния компютър. Гардеробът с донесени Отвън дрехи, поставен в ъгъла, показваше, че клетката е обитавана от работник-специалист, който защитаваше интересите на Кошера извън неговите граници, в чуждия и страшен свят отвъд. Като се изключат двете настолни лампи, едната на бюрото, а другата до пулта, стаята бе осветена от луминисцентните тръби, разположени на тавана по протежение на една от стените — стандартното осветление за всички галерии, тунели и клетки в Кошера.

Стига да пожелаеше, можеше да се премести в една от новите, далеч по-комфортни клетки в долните нива, но Хелстрьом бе привикнал с това място, в което живееше от времето, когато неговата майка-първосъздателка се бе отправила към резервоара, „за да се слее в едно със своя народ“...

Хелстрьом крачеше бавно из стаята, замислен за нашественика. Кой стоеше зад този човек? Едва ли бе дошъл тук, подтикван от обикновено любопитство. Хелстрьом долавяше присъствието на някаква могъща Външна сила, която бавно, но неумолимо обръщаше своето внимание към Кошера.

Даваше си сметка, че не бива да протака повече с отговора. Работниците-пазачи ставаха все по-раздразнителни и неспокойни. Нуждаеха се от заповеди и от усещането, че са предприети необходимите ответни действия. Хелстрьом застана пред пулта, закодира инструкциите си и ги въведе в комуникационната система. По този начин инструкциите бяха разпратени навсякъде в развъдника. Останалите специалисти щяха да поемат нещата в свои ръце. Работниците, посочени в съобщението, щяха да прочетат подаваните с езика на жестовете сигнали върху своите екрани. Беззвучният език на Кошера щеше да ги призове на всеобща защита.

Подобно на повечето специалисти, Хелстрьом си даваше ясна сметка, за това колко крехка е в действителност отбранителната способност на Кошера. Именно тази мисъл го изпълваше сега със страх и той завидя на обикновените работници заради тяхното невежество и душевно спокойствие, породено от ограничената отговорност.

Подтикван от завладелия го страх, Хелстрьом дръпна едно чекмедже на шкафа и извади папката с надпис „Джулиъс Портър“. Най-отгоре бе поставен печат със стилизирана изображение на резервоара, което даваше да се разбере, каква е била съдбата на портървата плът. Така генетичният материал на Портър бе останал неизползван от Кошера и единствената следа, от неговото кратко пребиваване тук, бе усещането за тайнствена заплаха, останало неизяснено до края. Кой знае защо появата на новия нашественик бе накарала Хелстрьом да се замисли за Портър. Хелстрьом се доверяваше напълно на подобни инстинкти. Той плъзна поглед по ситно изписаните с кода на Кошера редове. Портър бе носил със себе си документи за самоличност, идентифициращи го като сътрудник на компанията „Блу дивил“ от Балтимор, специализирана в производство и пласмент на фойерверки. Някъде в края на разпита бе споменал нещо за някаква „агенция“. И тази агенция, ако се съдеше по обърканите му думи, щяла да отмъсти за него.

Агенция.

За пръв път Хелстрьом съжали, че бе прибързал с изпращането на Портър в резервоара. Коравосърдечна и безотговорна проява от негова страна.

Идеята да се използват преимуществата на болката, за да бъде изтръгната информация от друго същество, беше в разрез с емоционалния баланс на Кошера. Болката, естествено, не беше непознат феномен. Появяването й у някой работник за по-продължителен период означаваше, че той трябва да се отправи към резервоара. Външните обаче, не разсъждаваха по този начин. Именно това бе едно от основните различия на Кошера. Едно същество убиваше друго за да яде и да оцелее. Това убийство предизвикваше и болка, но тя бе краткотрайна. Безсмислено бе да бъде продължавана изкуствено. О, да — понякога законите за оцеляване можеха да налагат други начини на поведение, но Кошерът предпочиташе да ги избягва.

Хелстрьом прибра папката, доближи комуникационния пулт и се свърза с дежурните от наблюдателното гнездо в хамбара. Комуникационната система, изцяло конструирана в Кошера, се отличаваше със своята функционалност, и Хелстрьом я огледа със задоволство, докато чакаше отговора. В този момент на екрана се появи лицето на Стария Харви. Гласът му леко потреперваше. Стария Харви трябваше отдавна да се е отправил в резервоара, но все отлагаха този момент, заради неговите умения и опит, от които Кошерът се нуждаеше непрестанно. И изглежда, сега повече отвсякога. Стария Харви беше един от първите размножители. Навсякъде из Кошера можеше да се срещне негов наследствен материал. Но освен това, Стария Харви бе един от малкото, които познаваха и разбираха Външния свят и именно той бе вдъхновителят и създателят на кошерната система за сигурност.

Разговаряха открито чрез вътрешната връзка. Не съществуваше никаква възможност Външните да проникнат със своите подслушвателни устройства през електронната завеса. В тази насока кошерните специалисти бяха задминали далеч колегите си Отвън.

— Вече си научил за нашественика — поде Хелстрьом.

— Да.

— Предполагам, че го следиш лично.

— Да. Изпратих един работник-пазач да те уведоми.

— Какво прави той в момента?

— Наблюдава. С бинокъл.

— Имаме ли някои от нашите навън?

— Не.

— Някаква външна активност по програмата?

— Очакваме доставка — диамантови глави за сондата от петдесет и първо ниво.

— Не я прибирайте преди да ме уведомите.

— Разбрано.

— Възможно ли е той да носи със себе си някакъв прибор, с помощта на който действията му да бъдат следени отдалеч?

— Портър не носеше подобен прибор.

Хелстрьом сподави надигналото се раздражение, но отбеляза, че Стария Харви също бе направил връзката с Портър.

— Друго исках да кажа — проверена ли е тази възможност?

— Не напълно, но в момента проверяваме.

— А, значи пипате здраво.

— Разбира се.

— Ще ми съобщиш веднага щом приключиш с проверката.

— Да.

— А какво е положението над нас? — попита Хелстрьом. — Някакви самолети?

— Два реактивни лайнера, които прелетяха преди час.

— Някакви данни за въздушно наблюдение?

— Никакви. И двата самолета бяха пътнически.

— Как мислиш, нашественикът готви ли се да остане по-дълго?

— Взел е раница с храна. Вероятно ще изчака настъпването на нощта, преди да си тръгне. От време на време го удряме с ниско-честотни вълни, за да го държим в тревожно състояние.

— Чудесно. — Хелстрьом кимна доволно. — Продължавайте с ултразвука. Колкото по-изнервен е, толкова по-лесно ще греша. Но внимавайте да не прекалите — иначе ще го прогоните преди тъмното.

— Разбирам — отвърна стария Харви.

— Така, а какво ще правим с жената във фургона?

— Държим я под непрестанно наблюдение. Нашественикът идва точно от тази посока. Предполагаме, че двамата са свързани. — Той се изкашля, за да прочисти гърлото си и по странния, дълбок звук можеше да се съди за напредналата му възраст. Хелстрьом внезапно си спомни, че Стария Харви бе на повече от двеста години, а това бе наистина много, като се имаше пред вид, че първите колонисти не са разполагали със съвременните научни познания на Кошера, за удължаване на живота.

— Без съмнение са свързани — рече Хелстрьом.

— А може би са само невинни туристи? — предположи стария Харви.

— Вярваш ли, че е възможно? — запита го Хелстрьом.

Последва продължителна пауза.

— Не съвсем — отвърна накрая Харви. — Но не е изключено.

— Според мен, идват от там, откъдето се появи и Портър.

— Какво ще кажеш, ако изпратим наши хора на изток, за да хвърлят око на тази компания за фойерверки „Блу девил“?

— Не. Не бива да разкриваме мащабите на нашето влияние. Смятам, че трябва да действаме крайно предпазливо в този случай. Особено ако тези двамата наистина са тук, за да научат какво е станало с Портър.

— Май действяхме прибързано с него.

— Да си призная и аз се укорявам за това — кимна Хелстрьом.

— Какво представлява тази агенция, за която спомена Портър?

Хелстрьом се замисли. Точно този въпрос тревожеше и него. В последните си минути Портър буквално ги бе залял с объркана информация. Гледката бе доста неприятна и донякъде бе ускорила изпращането му в клиниката и резервоара. Може би настъпилата тогава бъркотия бе замъглила смисъла на онова, което им бе признал. Нито един жител на Кошера не би се държал по такъв начин, пък бил той и най-обикновен работник, неспособен дори да се изразява на езика на Външните. Портър ги бе заплашил, че съвсем скоро агенцията ще ги спипа. Агенцията била всемогъща. „Вече знаем за вас! — крещеше той. — Краят ви е близо!“ Всъщност, Портър беше първият Външен, надзърнал в потайните механизми на Кошера и отвращението му пред онова, което бе видял и което бе неизменна част от живота в Кошера бе разтърсило дълбоко Хелстрьом.

„И аз отвърнах с истерия на неговата истерична реакция — помисли си Хелстрьом. Никога повече не бива да го правя.“

— Тези двамата ще ги разпитаме внимателно — заяви той. — Може би те ще ни разкажат повече за агенцията.

— Смяташ ли, че не рискуваме нищо, като ги пленим? — запита Стария Харви.

— Необходимо е.

— Да не обсъдим ли и други възможности.

— Какво предлагаш?

— Внимателно опипване от нашите хора на изток, а на тези двамата ще хвърлим прах в очите. Защо да не ги поканим и да ги запознаем с нашата легална работа на повърхността. Съмнявам се да докажат по какъвто и да било начин, че сме свързани с изчезването на техния колега.

— Не можем да сме сигурни — възрази Хелстрьом.

— Но реакцията им щеше да е различна, ако знаеха, че носим вина.

— Те го знаят — рече Хелстрьом. — Не знаят само как и защо сме го сторили. Никакво хвърляне на прах в очите няма да помогне на този етап. Ще продължават да ни досаждат като мухи на труп. Най-важното сега е да печелим време. Ще информирам за всичко нашите хора Отвън, но ще ги предупредя да действат изключително предпазливо. По-добре да пожертваме Кошера, отколкото да изгубим всичко.

— Щом е така, бих желал да отбележиш, че аз оставам на друго мнение — рече Стария Харви.

— Ще бъде отбелязано и взето пред вид.

— Няма съмнение, че след тези ще пристигнат други.

— Вярно.

— И всяка нова група ще бъде по-опитна от предишната, Нилс.

— Така е. Но, както ни учат нашите специалисти, колкото е по-голям опитът, толкова повече се стеснява кръгзорът. Съмнявам се, че още първите проучвания са били извършвани със съгласието на централните структури на тази агенция, която иска да научи повече за нас. Не след дълго, обаче, те ще изпратят някой, който знае всичко, което искаме да научим за онези, които си пъхат носа в нашите работи.

Съдейки по объркването на Стария Харви, той не бе предвидил подобна възможност.

— И ти смяташ да плениш този някой и да го поставиш под контрол?

— Трябва да го направим.

— Това е опасен залог, Нилс.

— Обстоятелствата налагат да рискуваме.

— Двойно по-голямо е несъгласието ми — отвърна Стария Харви. — Живял съм Отвън, Нилс. Познавам ги добре. Планът ти ми се вижда крайно рискован.

— Ще предложиш ли друга възможност, с по-ниска степен на риск? Преди да отговориш, обмисли внимателно всички фактори и вероятно последствия от всяко наше действие. Допуснахме грешка с Портър. Сметнахме го за един от онези Външни, които и преди сме залавяли и изпращали в резервоарите. Само благодарение съобразителността на водача на нощната група бяха известили и мен за залавянето му. Така че, грешката в този случай е само моя, но последствията от нея засягат всички нас. Вече нищо не може да бъде

променено. Проблемът още повече се усложнява от това, че не можем да премахнем всички следи, които сочат, че Портър е изчезнал някъде тук. В предишните случаи, без изключение, винаги успяхме да вземем предпазни мерки. Липсата на затруднения по-рано изглежда бе приспала бдителността ми. Известно е, че продължителна поредица от успехи винаги води в края на краищата до погрешни решения. Знаех го и въпреки това сгреших. Но не смятам да променя настоящата си позиция относно действията, които трябва да предприемем, защото стигнах до това решение взимайки пред вид и допуснатата грешка. Готов съм, естествено, да се подчиня и да отстъпя заемания пост.

— Нилс, съвсем не предлагам да...

— Тогава изпълнявай заповедите ми — прекъсна го Хелстрьом. — Макар да съм мъж, в момента аз управлявам Кошера, по нареждане на моята майка-първосъздателка. Тя настоя да заема този пост, а до този момент всички нейни предвиждания се оказаха точни. Докато сондирате жената и фургона с ултразвук, проверете дали не носи в себе си плод.

— Нилс, — отвърна малко нацупено Стария Харви, — знам добре, че непрестанно се нуждаем от свежа кръв. Веднага ще изпълня заповедта ти.

Хелстрьом пусна клавиша за връзка и лицето на Стария Харви изчезна от екрана. Макар понякога склонен към волности, когато се налагаше Стария Харви знаеше как да се подчинява и да заглушава гласа на инстинкта за самосъхранение, пораждан от заложените у всеки първични страхове. Именно тук се криеше превъзходството им пред онези представители на човешкия вид, които бяха израснали Отвън, в „дивото общество“, както го наричаха в Кошера, и бяха подлагани на непрестанни ограничения и забрани. Човек напълно можеше да се уповава на Стария Харви в подобни кризисни ситуации.

Хелстрьом въздъхна, осъзнал за пръв път истинската тежест на бремето, което бе понесъл — близо петдесет хиляди жители на Кошера в този момент зависеха от неговите решения. Той се заслуша, напрегна всички сетива, опитвайки се да установи дали животът вътре в Кошера тече както обикновено. Шумът, който стигаше до ушите му, бе като тихо жужене на излезли за прашец пчели в горещ следобед. Имаше нещо успокояващо в този шум, нещо, което го изпълваше с вътрешна увереност. Но точно сега, тази увереност не му бе достатъчна.

Усещаше скритата тревога във всяка една от инструкциите, които изпращаше към всички краища на Кошера. И тази тревога нарастваше като снежна топка, за да се върне отново при него. Не, покоят наоколо бе само привиден.

Необходимостта да действат предпазливо на всяка крачка бе постоянно бreme за Кошера и всеки един от неговите обитатели. Хелстрьом също носеше своята част от тази почти непосилна тежест, оставена му в наследство от неговата майка-първосъздателка и онези, които бе избрала за да му бъдат учители. В началото, Хелстрьом беше от малкото, които се противопоставяха на идеята за заснемането на серия от документални филми. Опасяваше се, че това може да събуди излишни подозрения. Но накрая и той позволи да бъде увлечен от идеята, изразена накратко с кошерна афоризъм: „Кой би могъл да разбира по-добре насекомите от човек, роден в Кошера?“ — и дори бе въодушевен от възможностите, които разкриваше филмопроизводството. Кошерът неизменно се нуждаеше от този причудлив символ на силата — парите. Всеки един от филмите прибавяше значителна сума към техните банкови сметки в Швейцария. Парите бяха предназначени само за ресурсите, които можеше да им предостави Външният свят — и най-вече диамантови глави за техните подземни сонди. За разлика от дивото общество обаче, Кошерът търсеше хармонично съжителство с обкръжаващата среда, опитваше се да бъде полезен на тази среда и тъкмо по този начин да спечели съдействието ѝ в полза на Кошера. Несъмнено тази изградена с десетилетия връзка щеше да им помогне и в тези трудни времена. Филмите не бяха грешка! — мислеше си Хелстрьом. В тях дори имаше нещо забавно и поетично — да изплашат, макар и прикрито, Външните, да им покажат реалността под формата на филм, да им разкажат за многообразието от насекомни популации и по този начин да им внушат, макар и подсъзнателно, уважение и страх пред тази природна сила.

Неволно той си припомни думите, които бе настоял да изпишат в послеслова към последния им филм: „В едно идеално общество няма нито чувства, нито съжаление. Не бива да се прахосват безценни ресурси заради онези, които са надживели своята полза“.

И ето че сега тези нашествия Отвън напомнях на Хелстрьом за атаки на търтеи, които всеки кошер би срещнал с яростна съпротива.

Защото в кооперативното общество съдбата на всеки един член е неразривно свързана със съдбите на всички останали.

„Трябва незабавно да се кача горе — рече си той. Трябва да поема лично командването на центъра и да предприема защитни действия.“

Внезапно завладян от решителност, той се отправи към най-близката обществена баня, изкъпа се редом с неколцина химически кастрирани работнички, използва създадения в кошера депилатор за да почисти лицето си от косми и се върна в клетката. Облече се в далеч по-тежките и неудобни Външни дрехи — светлокафяви панталони, бяла памучна риза, тъмносив пуловер и бежово кожено сако. Обу чорапи и чифт леки кожени обувки, произведени в Кошера. Преди да излезе, отвори едно от чекмеджетата и извади малък автоматичен пистолет, който прибра в джоба на сакото. Оръжията на Външните имаха далеч по-голям обseg от парализатора, а освен това можеха да бъдат използвани за сплашване, тъй като им бяха познати.

След като приключи с обличането, Хелстрьом напусна клетката и пое по коридорите, изпълнени с познатия шум на кошерен живот. Пресече няколко нива с хидропонни инсталации, чиито врати бяха широко разтворени за да облекчават достъпа на берачите. Хелстрьом пътьом надникна вътре, където кипеше активна работа. Пълнеха огромни кошници със соеви семена. За някой Външен сцената би изглеждала малко обърквана, но всъщност никой не се мотаеше, не разговаряше, нямаше разпилени кошници, нито блъскащи се работници. Пълните кошници се поставяха в отвори в насрещната стена, откъдето ги вдигаха нагоре за по-нататъшна обработка. Сигналите и заповедите се предаваха единствено чрез езика на жестовете. Погледнато с опитното око на кошерен специалист, това което ставаше в залата, бе неоспоримо доказателство за превъзходството на изградената социална организация. Всички работници бяха химически стимулирани, кастрирани, нито един не изпитваше глад (хранителните конвейери бяха малко по-нататък, в дъното на главна галерия) и изпълняваха задълженията си с ясното съзнание, че онова, което вършат е жизнено важно за целия Кошер.

Отвъд това ниво движението на Хелстрьом наподобяваше елегантен танц сред постоянно влизащите и излизащи работници. Тук нямаше точно разписание за работа. Работниците си тръгваха сами

веднага щом огладнееха, или почувстваха умора. Други незабавно заемаха освободените места. Всеки знаеше какво се изисква от него.

Когато стигна асансьорната шахта — беше от старите модели с отворена врата — той спря, за да даде път на лабораторния екип пренасящ реплантационните семена, който се бе отправил към хидропонните съоръжения. Не биваше нито за миг да се забавя поддръжката на хранителния цикъл, който лежеше в основата на тяхното оцеляване.

Хелстрьом забеляза една празна кабина и пристъпи вътре в движение. Тук в асансьора тежкия животински мирис на Кошера, изсмукван и абсорбиран, преди да бъде изхвърлен навън в замяна на свеж въздух, бе далеч по-осезателен, което означаваше, че шахтата пропуска в долните нива и ще трябва да бъде ремонтирана. Поддръжката на съоръженията бе една почти непосилна задача, но в никакъв случай не биваше да я игнорират. Хелстрьом си отбеляза да обърне внимание на асансьорната работилница. Само след две минути той достигна подножието на хамбара-студио, съсредоточил цялото си внимание върху тревожния проблем.

„Не бива да прибързваме с изпращането на тези нови нашественици в резервоара“ — реши той.

„Из дневника на Нилс Хелстрьом. В устните предания, които предхождат с близо сто години първите записки на нашите създатели, се казва че борбата за съхраняване протеинните запаси на колонията датирала от самото начало. Лично аз изпитвам известни съмнения по този въпрос. Ако се съди по реакциите на Външните, става дума по-скоро за добре сътворена легенда. Така например резервоарите, по думите на моята майка-първосъздателка, са красива метафора за лишено от задръжки вътрешно общуване или както тя се изразяваше: «По този начин, ако някой умре, тайната не умира с него и всичко, което човек научава, допринася за успеха на останалите». Изминалите повече от двеста години от началото не дават основания да бъде поставена под съмнение тази легенда и аз не ще си позволя да го сторя на нашите открити съвети. По този начин ще скрия нещо в името на легендата, която ни обединява. Може би така се създава нова религия.“

Тук, в подземие то на щаба, предпазливостта бе почти осезаема. В единия ъгъл на подземие то, точно под звукоизолиращите инсталации бе монтирана тайна врата, от която нагоре водеше масивна метална стълба. В горния си край, тази стълба достигаше пода на неголяма по размери тоалетна за общо ползване, където бе монтиран монитор, който позволяваше да се установи, дали в този момент в тоалетната има някой. С помощта на дистанционно ключово устройство вратата

на тоалетната се залостваше в момента, когато някой отдолу отваряше капака на пода.

В основата на стълбата имаше втора мониторна система и постоянен пост с дежурен. Когато забеляза Хелстрьом, постовият му даде знак с ръка, че може да се качва, което означаваше, че в този момент в тоалетната на горния етаж нямаше Вършен. Стълбата бе прикрепена към стената на една от широките вентилационни шахти, които излизаха на покрива на хамбара. Докато се изкачваше, Хелстрьом долови съвсем слаби вибрации. Вдигна капака и се изкатери в празната тоалетна, разположена в истинското мазе на хамбара, където се намираха складовите помещения за реквизит, филмови материали, някои от цеховете за обработка на готовите филми, както и гримьорните. Всичко тук би изглеждало съвсем естествено през погледа на един Вършен. Наоколо бе пълно с работници, всеки захванал се с конкретна задача и никой не му обръщаше внимание. В другия край се виждаше широка стълба, която извеждаше в горния коридор, където се намираше главното студио.

„Из протоколите на Кошерния съвет. Последните изчисления показват, че Кошерът ще започне да изпитва популяционен натиск, когато премине бариерата от шейсет хиляди жители. Докато не разполагаме със защитата, която е в състояние да ни осигури Проект 40, не бива да допускаме подобно пренаселване. Независимо от научните постижения на нашите специалисти, все още сме твърди слаби пред огромната мощ на Външния свят, чийто машини за убиване ще ни прегазят. Макар нашите работници да са готови да дадат живота си в защита на Кошера, ние сме твърде малко, а Външните прекалено много. Но един ден, овладели силата на оръжието, с което ще ни дари Проект 40, ние ще можем да заявим на света за себе си и дори да изгубим част от работниците си в този ден, смъртта им няма да е безполезна, а напълно оправдана.“

— Бяха вежливи, както обикновено, но твърди и настоятелни — рече Джанвърт след като затвори телефона.

Слънцето грееше зад прозорците на апартамента на Кловис, а тя бързаше да се облече, преди да ги повикат за съвещанието, което и двамата знаеха, че предстои.

— Обзалагам се, че са ти казали да запазиш спокойствие — подхвърли Кловис.

— И още нещо — добави Джанвърт. — Този път лично Перюджи ще оглави групата. На стария Меривейл това никак не му се е понаравило.

— Мислиш, че е предпочитал той да е начело?

— Божичко, не! Но той все пак е оперативен директор. Намести ли се веднъж Перюджи на върха, никой вече не ще слуша стария Меривейл. С други думи, той автоматично престава да бъде оперативен директор. Ето това не му харесва.

— Сигурно ли е за Перюджи?

— Абсолютно.

— Това обяснява досегашната липса на информация.

— Предполагам. — Джанвърт пресече стаята, седна на дивана до Кловис и взе ръката ѝ в своята. — Малко съм уплашен — призна си той. — Да си призная, страх ме е за пръв път, откакто се захванах с тая скапана работа. Винаги съм усещал, че не дават пукната пара за нас, но да ни натресат Перюджи... — Джанвърт преглътна конвулсивно. — Този човек изчислява престижа си с броя на хората, които е изгубил по време на операция и никога не се е съобразявал с жертвите — както противниковите, така и нашите.

— За Бога, гледай да не издадеш пред него чувствата си — предупреди го Кловис.

— Не се безпокой. Там ще съм добрият стар Дребосък, винаги готов за шеги и закачки.

— Как мислиш, още днес ли ще ни пратят?

— Най-късно тази вечер.

— Странен човек е този Перюджи — заговори тя. — Понякога съм се питала що за птица е с неговото смешно име и всичко останало.

— Е, поне си има име — отбеляза Джанвърт. — А виж, Шефа...

— Дори не си го помисляй — предупреди го тя.

— Не си ли си задавала понякога въпроса, дали наистина работим за правителството? — запита я той. — Или хората над нас не са някоя свръхмогъща група, стояща дори над самото правителство.

— Ако говориш за това, за което ми се струва, че говориш, не искам да знам нищо по въпроса — отсече тя.

— Харесва ми твоето отношение — ухили се той. Сетне пусна ръката ѝ, изправи се и отново закрочи неспокойно из стаята.

Кловис естествено беше права. Това място се подслушваше. Знаели са, че ще го открият тук. Нищо не можеше да се направи — когато работиш за да превърнеш света в аквариум за рибки, ти също

живееш в този аквариум. Въпросът беше как да станеш един от зяпачите.

„Из Кошерния наръчник. В процеса на подбор на работници, първосъздатели и различни специалисти, успоредно с развитието на общественото съзнание в Кошера, с помощта на всички химически и физически механизми, с които разполагаме, укрепва и придобива мощ скелетът на нашето кооперативно общество. Всяко ново поколение идва на този свят като естествено продължение на предхождащото и всеки индивидуален член е неразривно свързан с останалите. Именно чрез засилване на тази взаимовръзка ще търсим нашето място във вселената.“

В мига, когато Хелстрьом се появи в помещението на студиото, което заемаше северното крило на хамбара, една млада жена — асистент-режисьор към филмовия екип, който заснемаше затворена под стъклен похлупак пчелна колония — се опита да привлече вниманието му. Хелстрьом се поколеба, разкъсван от желанието час по-скоро да се качи в наблюдателното гнездо и същевременно да съхрани спокойната работна атмосфера, царяща навсякъде из Кошера. Познаваше добре младата жена — една от задачите ѝ бе да посреща евентуалните посетители Отвън, които се обръщаха с различни въпроси към филмовата компания. Тя беше типична представителка на генетичната серия „Найлс-8“, чиято най-характерна особеност бе късогледството, отложено за корекция при по-нататъшната селекция. Подобно на прототипите от серията ФАНСИ, Найлс-кръстоските бяха податливи на влиянието на Външния свят.

Хелстрьом забеляза, че всички членове на втория филмов екип се бяха подредили със скръстени ръце около стъкления похлупак.

Очевидно се бяха изправили пред неразрешим проблем, а всяко забавяне можеше да им струва скъпо. Хелстрьом се замисли кой от двата проблема не търпи отлагане. Без съмнение, Стария Харви щеше да изпълни безпрекословно неговите нареждания, докато парите, които щеше да им донесе поредната продукция бяха от жизнено важно значение. Хелстрьом чевръсто смени посоката и се отправи към снимачната площадка и замрялата в очакване група. Асистентката имаше открито лице, лишено от грим или очила и руса, привързана отзад коса. Тялото ѝ беше добре оформено и очевидно плодовито. Хелстрьом се замисли разсеяно, дали някой се е сетил да изследва генетичния ѝ потенциал.

Когато приближиха стъкленницата, той се обърна към нея, използвайки Външното ѝ име.

— Какъв е проблемът, Стела?

— По време на снимките се сблъскахме с неочаквано затруднение с пчелите. Искях да повикам Фанси на помощ, но ми казаха, че сте ѝ дали друга задача и не може да бъде освободена.

— Така е — кимна Хелстрьом и си помисли, че някой е възприел съвсем буквално нареждането му Фанси да бъде държана под строго наблюдение. — Какво е станало с пчелите?

— Скупчват се върху царицата всеки път, когато я откриваме и правим опит да я заснемем. Предишния път, когато това стана, Фанси ни бе предупредила да я извикаме, защото знаела как да се справи.

— А не намекна ли какво трябва да се направи?

— Посъветва ни да поставим успокояващи средства в хранилката или да ги разпръснем във въздуха.

— Последвахте ли съвета ѝ?

— За снимките се нуждаем от малко по-активни пчели.

— Ясно. А Фанси каза ли ви каква може да е причината за тяхното поведение?

— Смята, че е нещо от въздуха — може би атмосферно електричество, или секрет, отделен от нашите тела.

— Готови ли сте да продължите със следващите сцени от филма?

— Ед смята, че сме готови. Искаше да ви се обадим за онзи епизод в лабораторията, в който се появявате.

— И кога възнамерявате да го снимате?

— Довечера към осем.

Хелстрьом мълчаливо обмисли новопоявилия се проблем.

— Мисля, че ще съм готов за снимките в осем. Кажете на Ед да организира всичко. През деня поспах, така че ще мога да работя цяла нощ ако е необходимо.

Той се завъртя и пое в предишната посока. Засега проблемите тук бяха уредени, но Хелстрьом виждаше в поведението на пчелите нещо като метафора, претворяваща живота в неговия собствен Кошер. Ако общата тревога продължаваше да расте, скоро нещата щяха да станат неконтролируеми. Някои от работниците можеха да предприемат самостоятелни действия. Той даде знак на един от техниците да свали надолу дългото рамо на снимачния кран, като посочи, че иска да се качи в операторското кресло.

Рамото се спусна грациозно към него — като ръка на хищна птица към своята плячка. Хелстрьом пристъпи на тясната площадка и бавно се издигна към отвора на покрива, като си мислеше колко удачно служи този механизъм — едновременно неделима част от филмовия реквизит и допълнителна осигуровка за живота в чифлика. Никой не можеше да достигне отвора в покрива без помощта на някой от крановите техници и същевременно присъствието му тук, на снимачната площадка, не можеше да събуди подозрение.

Покривното помещение бе нещо като дълъг коридор, с множество прозорци за наблюдение на долината и отвори за вентилационните тръби. На равни разстояния по протежение на покрива бяха завързани въжета, с които при нужда работниците от наблюдателното гнездо можеха да се спуснат на приземния етаж. Всички бяха тренирали нееднократно да го вършат, макар досега да не беше възниквала подобна необходимост. Нито въжетата, нито каквато и да било част от наблюдателното гнездо се виждаха от етажа на студиото.

Хелстрьом пресече бавно дългия коридор, усещайки мириса на прах, който изпълваше помещението. Не би било лошо, ако напомни на почистващия екип да надникне и тук. В дъното на таванското помещение имаше масивна, звукоизолираща врата.

Вътре в наблюдателното гнездо на Стария Харви цареше сумрак. Стаята бе изпълнена с миризми Отвън, които нахлуваха през един вентилатор в стената. По края бяха монтирани цяла редица от монитори със зелени екрани. Вътрешните стени на гнездото бяха

изградени така, че да издържат на попадение от термитна бомбена система — която можеше да изгори в миг цялата постройка на хамбара, ала същевременно щеше да задейства топлинните датчици и главната шахта, спускаща се надолу към Кошера, щеше да се запечата. Тревожната ситуация правеше Хелстрьом чувствителен към всички тези потенциални мерки за сигурност, които от години бяха неразривно свързани с живота на Кошера.

Когато влезе, Стария Харви вдигна глава от пулта. Имаше посребрели коси и едро, издадено напред лице и Хелстрьом си помисли, че прилича на свети Бернард. Увисналата гуша сякаш още повече подсилваше тази прилика. Очите му бяха раздалечени, кафяви и излъчваха добрина. Веднъж Хелстрьом бе присъствал на сцена, при която Стария Харви бе обезглавил с един замах някакъв обхванат от истерия работник, но това беше преди много години, някъде в детството му и веднага след инцидента всички представители на тази истерична серия бяха извадени от разплодната група на Кошера.

— Къде е нашият нашественик? — запита Хелстрьом.

— Преди малко похапна, а след това се отпрати към върха на хълма — докладва Стария Харви. — В този момент се приближава към горния край на долината. Ако се разположи там, където предполагам, ще можем да го наблюдаваме с бинокли през отворите в стената. Изгасили сме осветлението в гнездото за да не забележи присъствието ни тук.

Още една чудесна проява на предпазливост.

— Прегледа ли материалите за Портър? Забелязах, че в предишния разговор спомена...

— Прегледах ги.

— И какво смяташ? — запита Хелстрьом.

— Същият подход — дори дрехите са със защитен цвят. Да се обзаложим ли, че ще твърди, че е любител на птиците?

— Май ще спечелиш.

— Само че, този като че ли е далеч по-опитен. — Той се обърна и огледа редицата от монитори. — Ето го, точно където очаквах.

На екрана нашественикът бе изпълзял от храсталака и разглеждаше внимателно долината.

— Носи ли оръжие? — запита Хелстрьом.

— Ако се съди по сензорите — не. Само джобно ножче и фенерче в добавка към бинокъла. Я виж, нападнаха го мравки и това хич не му се нрави. Гледай как ги отърсва от ръката си.

— Мравки ли? Откога не сме прочиствали тази зона?

— Близо месец. Да проверя ли?

— Не. Само отбележи при първия удобен случай да изпратят някоя група нагоре. Нуждаем се от няколко гнезда за новите хидропонни секции.

— Добре. — Стария Харви кимна, обърна се и заговори със знаци на един от помощниците си. Когато свърши, отново погледна към Хелстрьом. — Този Портър беше странна птица. Отново прегледах признанията му. Доста неща ни каза.

— Сбъркал си е професията — съгласи се със сух глас Хелстрьом.

— Какво според теб целят?

— Вероятно по някакъв начин сме привлекли вниманието на някоя правителствена институция — отвърна Хелстрьом. — Може би единственото, от което се нуждаят, е да успокоят поредния си изблик на параноя.

Стария Харви се намръщи и потрепери.

— Не ми харесва тази работа, Нилс.

— И на мен.

— Сигурен ли си, че си взел най-правилното решение?

— Доколкото ми е по силите. Първото, което трябва да сторим, е да приберем тези двамата. Все един от тях ще знае повече от покойния мистър Портър.

— Дано да си прав, Нилс.

„Из дневника на Нилс Хелстрьом: Трима от нашите по-млади генетици днес са влизали в помещението с плодовитите женски и по-възрастните колонисти порицаха поведението им. Наложих се за кой ли път да обясня, че този факт е несъществен. Стремехът за продължаване на рода при младите специалисти не бива да се подтиска, защото се нуждаят от пълна свобода на умствените си способности. Самият аз съм си позволявал понякога подобни волности и старите колонисти го знаят добре. Естествено и мен са ме порицавали. Кога най-сетне ще разберат, че дори на този етап, все още не сме овладели всички тънкости на генетичното манипулиране? За щастие, старите умират един по един. Дори и тук е в сила нашият девиз: «Към резервоарите — състарени, от резервоарите — обновени». Естествено, ще изследваме внимателно полученият от този набег наследствен материал. Талантът се открива, когато го търсиш. А всички знаем, колко отчаяно се нуждае Кошерът от таланти.“

Меривейл беше подразнен от тона, с който му говореше Перюджи по телефона, но въпреки това се постара да прикрие раздражението си със спокойни отговори. Перюджи беше разгневен и не правеше никакви опити да сдържа чувствата си. За Меривейл, Перюджи не беше нищо повече, от единствената пречка към поредното повишение. Меривейл вярваше, че го познава добре, но ето че сега

донякъде беше обиден от тона на превъзходство, който недвусмислено говореше, за по-високото положение на другия в Агенцията.

Меривейл бе извикан за този разговор направо от следобедното съвещание с новата група, която предстоеше да отпътува за Орегон. Напуснал бе неохотно съвещанието, но не посмя да се забави. Перюджи не обичаше да чака. Перюджи беше един от богоизбраните, които почти ежедневно се срещаха лично с Шефа. Може би дори знаеше кой всъщност е Шефа.

Върху гладката полирана повърхност на бюрото бе поставен нож за разрязване на книги, оформен като миниатюрна кавалерийска сабя. Меривейл го вдигна, докато слушаше, и започна нервно да забива върха му в бележника, като преглъщаше болезнено в миговете, когато разговорът придобиваше неприятна насока.

— Това беше в началото на месеца, Дзюл — рече Меривейл, макар да си даваше сметка, че обяснението му е недостатъчно. — Тогава не знаехме много неща, които са ни известни сега.

— И какво знаем сега? — запита насмешливо Дзюл.

— Знаем, че там има някой, който не се поколеба да... премахне нашите хора.

— Това го знаехме и преди!

— Но нямахме представа докъде би могъл да отиде този някой в играта на криеница.

— Нима разполагаме с толкова много сътрудници, че можем да си позволим да ги губим само за да установяваме подобни маловажни факти?

Какъв лицемер! Никой досега не бе изгубил повече агенти от Перюджи. Пък и двете групи действаха изключително по негови разпореждания.

Меривейл удари рязко с ножа и се намръщи, когато забеляза, че е повредил полираната повърхност. Ще трябва да нареди да сменят бюрото веднага щом приключи с разговора.

— Дзюл, всеки един от агентите ни знае добре, че тази работа е рискована. Никой от тях не си прави илюзии.

— Но дали знаят колко рискуваш ти?

— Това не е честно — измърмори Меривейл, като същевременно се питаше какво всъщност целеше Перюджи. Защо бе преминал към неочаквана атака? Може би бе имал неприятности горе?

— Ти си глупак, Меривейл — кресна Перюджи. — Изгуби трима от най-добрите ни сътрудници.

— Следвах дадените ми инструкции и ти го знаеш.

— И въз основата на тези инструкции даде всичко от себе си.

— Точно така. — Меривейл почувства, че под якичката му се е насъбрала пот и прокара пръст отдолу. — Нямахме никакъв друг начин да узнаем какво се е случило с Портър. Ти ми нареди да го изпратя сам. Цитирам дословно думите ти.

— А когато Портър взе и изчезна?

— Тогава пак ти каза, че може би е имал лични причини за да го направи!

— Какви лични причини? Досието на Портър бе едно от най-чистите.

— Нали каза, че не се разбирал с жена си.

— Казвал ли съм? Не помня такова нещо.

Такава значи щеше да е новата тактика, помисли си Меривейл. Стомахът му се сви болезнено.

— Знаеш добре, че измисли това обяснение само за да изпратиш втора група, при това със същите инструкции.

— Не знам такова нещо, Меривейл. Ти изпрати Дипиъкс и Гринели в онова змийско гнездо в Орегон, а сега си търсиш извинения. Още когато изчезна Портър трябваше да пуснеш официално допитване за изчезнал турист в този район.

„Аха, всичко се изяснява — рече си Меривейл. Ако Перюджи успее, ще спечели всичко. Ако се провали, ще стовари цялата вина върху мен. Хитро скроено!“

— Предполагам, — заговори той, — че ще постъпиш точно така, когато пристигнеш в Орегон.

— Знаеш, че ще го сторя!

„Вероятно Шефа ни слуша в момента — помисли си Меривейл. — О, Боже! Защо ми трябваше да се забърквам в тази работа?“

— Съобщи ли на новата група, че ще ги оглавя лично? — запита Перюджи.

— Когато се обади, съвещанието тъкмо започваше.

— Много добре. Тръгвам след час и ще се срещна с новата група в Портленд.

— Ще им кажа — увери го с уморен глас Меривейл.

— Кажи им и това — искам по време на операцията да се пипа крайно внимателно. Никакви героични изхвърляния, ясно ли е? Хелстрьом има могъщи приятели и предполагам, излишно е да ти напомням, че екологията сега е на мода. Та този Хелстрьом изглежда е подшушнал каквото трябва на когото трябва, защото горе гледат на него като на някакъв екологичен месия. За щастие има и такива, които го мислят за умопобъркан фанатик и не бих се учудил, ако те са мнозинство. Разбра ли ме?

— Напълно. — Меривейл не направи опит да скрие огорчението си. Шефа изглежда се вслушваше в думите на Перюджи. Целият разговор не беше нищо повече от предварително планирана сцена, в която за него бяха отредили ролята на жертвения козел.

— Съмнявам се, да е напълно, — отвърна заядливо Перюджи, — но предполагам и това е достатъчно за да изпълниш нарежданията, които току що ти дадох, при това без повече нелепи грешки. Погрижи се да стане веднага.

Връзката беше прекъсната с отчетливо изщракване.

Меривейл въздъхна и окачи слушалката на декоративната кука. Събитията се развиваха в очакваната посока. Ще трябва сам да вади горещите картофи от огъня. И изпусне ли един, или някой друг го направи, пръстът на съдбата щеше да му посочи пътя навън. Е, и при други случаи бе изпадал в подобно положение, а не рядко и той бе поставял натясно своите заместници. Имаше само един безопасен начин на действие. Трябваше час по-скоро да се освободи от всякаква отговорност, но да го направи внимателно и незабележимо. Дребосъкът Джанвърт бе най-логичният заместник. Значи при първа възможност, той трябва да бъде обявен за сътрудник номер едно на Дзюл Перюджи. Перюджи не беше изразил някакво мнение по въпроса за помощниците си. И това беше грешка. Започне ли Перюджи да се разпорежда, не само той, но и неговият пряк заместник ще носят лична отговорност за последствията. Изборът на Дребосъка бе добър. Перюджи на няколко пъти бе давал да се разбере, че му няма пълно доверие. Но Джанвърт бе човек с въображение и доста способен. Така че, повишението му можеше да бъде оправдано.

„Из Кошерния наръчник: Химически кастрираният работник е истинският извор на свобода в нашето общество. Дори в дивото общество съществуват форми на кастрирани работници, макар това да е прикрито зад маската на привидна способност към оплождане и създаване на поколение. Разликата е в това, че потомството на социалния кастрат не допринася с нищо за усъвършенстването и развитието на обществото, в което живее и по този начин бива отделено от него. Подобни индивиди се разпознават лесно. Те не са обременени с особен интелект, нито притежават емоционален и духовен живот. Лишени от индивидуални отличия, те просто се сливат с околната сива маса на себеподобни. В този смисъл, нито нашият Кошер, нито насекомите дават нещо ново на света. Това, което насекомите притежават обаче и което ние се стараем да възприемем от тях, е взаимодействието на всички работници за изграждане и създаване на илюзорна Утопия — на идеалното общество.“

Близо шест часа бяха необходими на втория снимачен екип за да приключи със сцената в лабораторията, която включваше опити с пчели и мишки. Ала Хелстрьом не остана доволен от постигнатото във филма. Напоследък бе станал доста чувствителен по въпроса за артистичната стойност на онова, което създаваха. За съжаление и този път трябваше да се съобразяват с кратките срокове. А и старанието му

да постигне съвършенство независимо от времето точно сега бе в противоречие с острата нужда на Кошера от допълнителни приходи. Той търсеше по-високо качество на филма заради самото него, точно както го желаше и във всички аспекти от живота на Кошера.

По-високо качество на специалистите, на живота, на изобретенията — всичко това бе взаимосвързано.

След като приключиха със снимките, Хелстрьом накара техниците да го качат в гнездото, опитвайки се да прикрие тревогата си, породена от последния доклад за хода на нощното помитане. Изпуснал бе най-важната част от акцията, по време на снимките. Оставаше доста време до зазоряване, а проблемът все още не беше решен — женската, която придружаваше нежелания им гост продължаваше да е на свобода.

Една от основните задачи на Кошера бе да създава работници, които да ги „представят“ пред Външния свят — верни до смърт сътрудници, които при никакви обстоятелства не биха издали истината за онова, което се криеше под повърхността на Стражевата долина. Хелстрьом се зачуди, дали няма да открият някакъв генетичен дефект сред персонала, натоварен с нощните помитания. Мъжкарят нашественик бе заловен без никакви усложнения на поляната зад горичката на западната покрайнина. Почти незабавно групата беше обкръжила и фургона, но женската бе изчезнала. Колкото и невероятно да звучеше, нито една от работничките не би подушила следата ѝ.

Гнездото буквално гъмжеше от наблюдатели и специалисти. Всички забелязаха появата на Хелстрьом, но не прекъснаха и за миг работата си. Хелстрьом огледа потъналата в тъмнина стая, редицата от светещи екрани и работниците, които тихо обсъждаха текущата операция. Тук беше и Салдо, мургав като своята майка-първосъздателка — Фанси, но с орловите черти на своя Външен баща. „Това е едно от нещата, с които Фанси се справя чудесно — помисли си Хелстрьом. Кръстосва се с Външните при всяка възможност и новополучените гени са истински дар за Кошера.“ Постът на Стария Харви при главния монитор бе зает от друг млад работник — също от серията Фанси. Представяше се с името Тимоти Хансен, когато го пращаха на операции Отвън. Използваха го често, главно заради привлекателния му външен вид, който очевидно оказваше своето влияние върху жените. Освен това притежаваше остър изобретателен

ум, което го правеше особено полезен в критични ситуации. Това също беше типично за екземплярите от серията Фанси и най-вече за Салдо. Хелстрьом възлагаше големи надежди на Салдо, с който продължително време се бе занимавал Стария Харви.

Хелстрьом застана на прага, опитвайки се да прецени обстановката в гнездото. Да поеме ли управлението в свои ръце? Само да даде знак и всички ще започнат да му се подчиняват. Никой досега не беше се усъмнил в завещанието на неговата майка Тръова Хелстрьом. А и всички чувстваха, че също като нея и синът е посветен всеотдайно на Кошера и че неизменно се спира на най-правилните решения. Понякога роптаеха срещу него, дори гласуваха против предложенията му в Съвета, ала дори тогава Хелстрьом чувстваше уважението им. А когато в последствие се оказваше, че правият е бил той, влиянието му върху тях нарастваше още повече. Ала самият Хелстрьом не си позволяваше да изпада в излишна самоувереност.

„Нито един работник не е идеален — напомни си той. Над всичко винаги стои Кошерът.“

Стария Харви се бе подпрял на стената вляво от Хелстрьом, скръстил ръце на гърдите си, с лице, озарено от сиянието на екраните, сякаш бе изваян от гранит. Само очите му се движеха. Стария Харви оглеждаше стаята с критичен поглед. Хелстрьом пресече стаята, застана до него, надзърна отблизо в покритото с бръчки лице, сетне плъзна поглед по екраните.

— Някакви следи от нея?

— Не.

— Но нали беше под постоянно наблюдение?

— Включително радар и ултразвук — добави Стария Харви.

— Може би е разполагала с прибори, които са ѝ позволили да засече нашите?

— Опита се да се свърже по радиото, но ние заглушихме сигналите.

— Това ли я е подплашило?

— Вероятно. — Стария Харви изглеждаше уморен и разстроен.

— А други прибори?

— В колата имаше миниатюрно антирадарно устройство. Мисля, че с негова помощ е засякла нашето наблюдение.

— Но как е могла да се прокрадне през групата за нощно помитане?

— В момента преглеждат записите. Предполага се, че е тръгнала да търси приятеля си и се е възползвала от бъркотията покрай залавянето му.

— Групата трябваше да я прибере независимо от трудностите.

Стария Харви извърна глава и впери очи в него.

— Така им наредих.

— И те са пристъпили заповедта?

Стария Харви кимна.

— Какво всъщност е станало? — запита Хелстрьом.

— Рискувала е, насочвайки се право към нощната група.

— Но миризмата ѝ би трябвало да я издаде!

— Аз също смятах така и другите се съгласиха с мен. Стигнахме до извода, че е поела право на север, използвайки фургона за прикритие. Придвижвала се е съвсем бавно за да избегне всякаква възможност да бъде открита. Поела е преди мръкване, а нашата група пристигна в района по тъмно. От тук нататък следват две възможности — или е продължила да се отдалечава или следи действията ни в района, като мени позицията си.

— А ти какво мислиш?

— Малко се съмнявам в последното — отвърна Стария Харви.

— Защо?

— Едва ли би тръгнала право към нас.

— Но защо?

— На няколко пъти я удряхме с нискочестотно излъчване. През целия следобед подсилвахме подсъзнателната ѝ тревога, така че, съмнявам се да е тръгнала в наша посока.

— Но откъде знаеш с какви резерви от кураж разполага?

— Не и тя, Нилс. Наблюдавах я.

— Значи, Харви, не е твоя тип.

— Шегувай се колкото искаш. Държах я под око целия следобед.

— Това ли е крайната ти оценка?

— Да.

— Защо не опита да защитиш становището си пред останалите?

— Опитах.

— Ако зависеше от теб, какви действия би предприел?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Искам, инак нямаше да питам.

— Първо, смятам, че се е прокраднала на североизток, към стадата, които пасат там. Имам чувството, че разбира от домашни животни. Имаше нещо в нея... — той облиза устни. — Та ако познава животните, би могла да се движи сред тях без да вдига излишен шум. Те са прикрили мириса ѝ, с други думи — стадото е най-доброто ѝ убежище за момента.

— И никой от останалите не се съгласи с теб?

— Другите твърдят, че стадото е полудиво и кравите биха реагирали при появата ѝ. Наблюдавали сме го при други случаи.

— Ти какво им отвърна?

— Че кравите най-често реагират, когато подушат, че човекът е изплашен. Знаем го добре. Ние самите разчитаме на това. Ами ако жената не се е бояла от тях и се е придвижвала предпазливо? Смятам, че не бива да си затваряме очите пред подобна възможност.

— Но останалите не искат да тършуваме сред стадото?

— Опасяват се от възможни усложнения, когато групата се появи в района. Не е изключено някои от работниците да изгубят контрол и да избият кравите. В такъв случай ще си имаме неприятности — както последния път, когато се случи това.

— Все още не си ми казал, как би постъпил ти самият.

— Бих изпратил някой от нашата среда. Имаме богат опит в общуването с Външните. А и можем да се владеем по-добре от работниците.

Хелстрьом кимна и изрази гласно мислите си.

— Ако тя е все още в долината и ни наблюдава, няма никакъв шанс да ни се изплъзне. Но ако е слязла при стадото...

— Виждам, че си на същото мнение — кимна Стария Харви.

— Най-странното е, че другите не го разбират — рече Хелстрьом. — Ще поведеш ли групата по издирване, Харви?

— Съгласен. Гледам, че не го наричаш нощно помитане.

— Искам само да излезеш отвън и да ми донесеш едно единствено нещо.

— Жива?

— Ако е възможно. От другия не можахме да научим много.

— Разбрах го вече. Бях долу, когато започнаха да го разпитват, но нали знаеш, че тези неща са ми неприятни. Май съм живял прекалено дълго Отвън.

— И аз реагирах по същия начин — рече Хелстрьом. — В подобни случаи младите работници, които не знаят какво значи пощада, се справят значително по-добре.

— Все пак бих предпочел някоя друга възможност — въздъхна Стария Харви. — Най-добре ще е да се захвана с... издирването.

— Подбери си хора и тръгвай.

Хелстрьом проследи с поглед стареца, а след това се замисли за безсмислената, дори перверзна склонност към насилието, която съществуваше у младите. Нямаше никакво съмнение, че по-старите членове на Кошера бяха естествена противотежест на подобни явления. Стария Харви, например, винаги знаеше как най-добре да постъпи. За разлика от него, по-младите му помощници се бяха възпротивили категорично на предложението да излязат навън в нощта и в прибързаността си бяха допуснали грешка.

Няколко от по-младите помощници и работници-пазачи бяха станали свидетели на разговора му със Стария Харви. Те първи се втурнаха, макар и засрамени, предлагайки да се включат в предстоящото издирване.

След като подбра хората си, Стария Харви ги инструктира. Обърна специално внимание върху факта, че Салдо ще бъде негов заместник. Изборът беше съвсем подходящ. Салдо се отнасяше почитателно към своя стар учител и толкова по-странно бе, че не беше го подкрепил в спора с младите работници. Но в хода на инструктажа Салдо побърза да изясни позицията си.

— Знаех, че е прав, — заяви той, — но никой от вас нямаше да ми повярва.

С други думи, Салдо смяташе, че дори ако застане открито зад своя учител, останалите ще игнорират мнението на двамата. Верен на учителските си принципи, Стария Харви не пропусна тази възможност да укори Салдо.

— Щом си мислел така, трябваше да изтъкнеш твоите аргументи, а не моите.

След края на инструктажа групата побърза да напусне стаята.

Хелстрьом се усмихна замислено. Момчетата ги биваше, а и бързо се учеха. Достатъчно бе само да им бъдат посочени подходящи примери. „Във възрастта се крие хармонията“ — казваше неведнъж неговата майка-първосъздателка. Младостта, според нея, беше рисков фактор, който винаги трябваше да се взема пред вид.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Сред милиардите живи същества на планетата само човекът осъзнава своето съществуване. Той се измъчва от безброй въпроси, защото за разлика от насекомите, е неспособен да приеме, че единственият смисъл на живота е самият живот.“

Още от самото начало тази задача не се понрави на Тимиена Гринели. Не я тревожеше мисълта че ще работи с Карлос (и друг път бяха действали заедно), а по-скоро я притесняваше това, как ще прекарват свободното време. Като млад, Карлос се бе радвал на забележителна привлекателност и с годините не бе изгубил убеждението, че умее да се харесва на нежния пол.

С други думи, Тимиена не си правеше никакви илюзии, че времето извън работата ще се превърне в игра на криеница. Гринели не се мислеше за олицетворение на фаталната жена, но от опит знаеше, че притежава известен магнетизъм. Имаше издължено лице, което щеше да е грозновато, ако не го озаряваше личността, криеща се зад него. Тази личност осъществяваше контакт с външния свят с помощта на чифт кристално чисти зелени очи. Тялото ѝ беше стройно, имаше светла кожа, от която се излъчваше женственост и чувственост, способни да заплелят немалко мъже, включително и Карлос. Косата ѝ беше тъмнокестенява и Тимиена предпочиташе да я прибира с шапка или барета.

Тимиена беше фамилно име със славянски произход и означаваше „потайна“. Името напълно ѝ подходеше. Винаги предпочиташе да е в сянка.

С решението си да изпрати екип от двама души, Меривейл неволно бе издал, че мисията крие опасност. Никак не ѝ се понрави и

онова, което прочете в папката и документите по случая Хелстрьом. Твърде много сведения произхождаха от втора или трета ръка. Повечето имаха полу-официален характер. От тях направо лъхаше на аматьорство. А в тяхната работа аматьорството беше престъпен грях.

„Но защо само двама? — беше възразила тя. — А местната полиция? Не можем ли да пуснем съобщение за изчезнал в района...“

„Шефа не иска и да чуе за това“ — прекъсна я Меривейл.

„Така ли каза?“

Лицето на Меривейл потъмня от яд. Знаеше, че го обвиняват в персонализация на заповедите на началството.

„Беше пределно ясен по въпроса! Трябва да се пипа крайно предпазливо.“

„Не виждам какво пречи ако поискаме официално издирване. Портър е посетил района. А след това е изчезнал. Ако може да се вярва на някои от сведенията, и други хора са изчезвали в този район. Ето например, онова семейство с двете деца...“

„За всеки един от предишните случаи е било намерено логично обяснение, Тимиена — прекъсна я Меривейл. — За съжаление, логиката и действителността рядко съвпадат. Ние се интересуваме само от последното и ще приложим максимални усилия за да се доберем до истината.“

„Никак не ми харесват тези логични обяснения — заяви Тимиена. — Пет пари не давам за измислиците на местните тъпанари.“

„Говоря за нашите източници на информация“ — поправи я Меривейл.

„С други думи, ще трябва да си заложим животите на карта отново — заключи тя. — Какво мисли Карлос?“

„Защо не го попиташ сама? Насрочил съм кратко съвещание в 11 часа. Джанвърт и Кар също ще присъстват.“

„И те ли участват?“

„Те са на резервната скамейка.“

„И това не ми харесва. Къде е Карлос?“

„В архивите, доколкото ми е известно. Имаш един час, за да се запознаеш със случая.“

„Merde^[1]!“ — промърмори тя и изхвърча навън.

Но и Карлос не можа да ѝ бъде от особена полза. За него случаят беше „рутинен“. Всъщност, Карлос винаги се отнасяше така към

работата — сякаш е чиновник в учреждение и трябва да отхвърли досадна задача. Прочиташ материала и изучаваши всички карти. Нищо чудно, че вече се ровеше из в архивите. Дори умът му беше на архивар.

Полетът до Орегон и пътуването с фургона напълно оправда очакванията ѝ. Карлос не пропускаше нито една възможност да пусне ръка. Тимиена се принуди накрая да излъже, че е прихванала някаква заразна венерическа болест по време на предишната си задача. Карлос естествено не ѝ повярва и тогава тя му заяви хладнокръвно, че ако не престане, ще го застреля. За по-голяма тежест извади от кобура малкия белгийски пистолет, с който никога не се разделяше. Нещо в поведението ѝ му внуши, че не се шегува. Но настроението и на двамата се развали.

Виж, работата беше нещо друго, и когато потегли, издокаран в смешните си дрехи на зяпач на птици, Тимиена чистосърдечно му пожела успех. Ала през целия ден, докато се преструваше, че рисува, тя усещаше нарастващо безпокойство. Нямахше никаква конкретна причина, с която да обясни страховете си. Всичко наоколо будеше тревогата ѝ. Струваше ѝ се, че буквално подушва заплахата. А и Карлос бе пропуснал да уточни, кога смята да се върне. Изглежда всичко зависеше от онова, което щеше да открие в чифлика.

„Ще се върна веднага щом се стъмни — уверяваше я той. — А ти се постарай да бъдеш добра съпруга и си рисувай шарените картинки, докато аз зяпам по птичките. Защото, когато се върна, ще ти разкажа много потайни неща за птиците и пчелите.“

„Карлос!“

„Ох, моя любов, някой ден ще те науча да произнасяш това име с истинска страст.“ — След тези думи копелдакът я потупа по бузата и се отправи към гората.

Тимиена го проследи с поглед, докато се прокрадваше нагоре по затревения хълм. Денят отрано беше горещ и изпълнен с онова характерно мързеливо жужене на насекоми, което предвещаваше още по-големи горещини. Младата жена въздъхна и отвори кутията с акварелите. Всъщност, наистина я биваше в рисуването и не веднъж ѝ се беше случвало да се увлича по натуралистичните пейзажи. А и хвърчащите наоколо златисти пеперуди бяха наистина необикновено примамливи.

Някъде по пладне тя остави за известно време рисуването и си приготви набързо обяд от резенчета твърдо сварени яйца и кисело мляко — от хладилната чанта във фургона. По време на кратката почивка тя остана вътре — макар че беше твърде задушно — за да провери приборите. За нейна изненада антирадарното устройство, което се включваше автоматично, показваше наличие на радарно излъчване в района около чифлика. Сигналът, съвсем недвусмислено беше насочен право към техния лагер.

Радарно наблюдение от чифлика?

Тя определи откритието като особено тревожно и дори си помисли, че ще е най-добре, ако тръгне веднага да търси Карлос. Другата възможност бе да включи радиовръзката и да докладва за това в щаба. Уверена бе, че в щаба ще могат да хвърлят повече светлина върху откритието. А и Карлос ѝ бе наредил да остане в лагера. Новозавладялата я нерешителност засили още повече подсъзнателната ѝ тревога. Усещането за надвиснала опасност ставаше все по-осезателно. Струваше ѝ се, че нещо я предупреждава да напусне час по-скоро това място. Да изостави лагера и да побегне накъдето ѝ видят очите! Този лагер беше като голяма и лесна мишена.

По здрач Тимиена сгъна скицника, прибра го заедно с боите в кабината и се намести на шофьорската седалка. Радиоприемника загря само за няколко секунди и почти веднага тя засече допълнителен сигнал на нейната вълна на прослушване. Още щом премина на предаване, сигналът се усили и заглуши нейният. Индикаторът за прослушване издаде протяжен вопъл. Тимиена побърза да изключи радиоапарата и се загледа през здрача към чифлика. Макар да не се виждаше от лагера, тя усещаше злокобното му присъствие.

И все още никаква следа от Карлос.

Само след минути ще се спусне мрак. Тя опипа нервно малкия револвер кобура на предмишницата ѝ.

Защо, по дяволите, се бавеше Карлос?

Тя изключи светлините на фургона и постепенно мракът я обгърна. Радар в посока на чифлика. Заглушаващ сигнал на радиопредавателя. Положението се спичаше. Тя се изправи рязко, приближи безшумно задната врата и се спусна откъм противоположната на чифлика страна. Фургонът остана като стена зад нея, прикриваща я от всякакви възможни наблюдения. Приведе се и

запълзя сред тревата. Още през деня бе забелязала пасящото в равнината стадо и сега се насочи право към него, сякаш водена от сигурен инстинкт. Израсла бе в една животновъда ферма в Уайоми и макар да бе привикнала да доближава животните яхнала кон, не изпитваше никакъв страх от тях. Заплахата по-скоро идеше откъм гърба ѝ, където бе разположен чифликът на Хелстрьом. Кравите щяха да ѝ предоставят така необходимото прикритие и маскировка от радарното следене. Ако Карлос се върне, вероятно първо ще запали осветлението във фургона. Предпочиташе да го изчака на откритото пасбище. Ала кой знае защо не вярваше, че Карлос ще се върне. Цялата тази ситуация изглеждаше ужасно обърквана, така беше още от самото начало и време бе да се вслуша в инстинкта си за самосъхранение.

[1] лайно — (фр.) — бел.прев. ↑

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Нашата родна планета, Земята, открай време е арена за постоянно съперничество, в което оцеляват само най-приспособените и находчивите. Само един единствен свидетел е просъществувал на този изпитателен полигон, още от времето, когато могъщите динозаври са изчеднали завинаги. Именно този свидетел ще бъде нашият пътеводен знак в търсене пътя към човешкото оцеляване. Свидетелят, когото имам пред вид, са насекомите които са изпреварили с близо триста милиона години появата на човека и без никакво съмнение ще го надживеят. Насекомите са преобладаващият животински вид на нашата планета и великолепно използват своето царство. С всяко ново поколение се появяват и нови експериментални екземпляри, както по форма, така и по функция, разкривайки нови хоризонти пред еволюцията на този вид. Но каквото и да постигне този свидетел, ще го постигнем и ние, обитателите на Кошера, защото го следваме неотстъпно.“

Стария Харви нареди на хората си да излязат на повърхността в северния край на Кошера. Безшумно се издигна нагоре покрита с тревисти чимове платформа, бетонната стена се дръпна встрани и бойната група потъна в нощта. Облечени бяха в леки черни екипи, но никой не обърна внимание на нощния хлад. Всеки от членовете на групата бе въоръжен с парализатор и носеше маска за нощно виждане, снабдена с мощен инфрачервен излъчвател (произведени в Кошера).

Приличаха на отряд водолази, а парализаторите напомняха копия с разклонени накрайници.

Проходът зад тях се затвори веднага щом го напуснаха, прикривайки всякакви следи от мястото на излаза.

Разпръснаха се в полето и поеха на север.

Стария Харви бе избрал двадесет и трима специалисти — в преобладаващото си мнозинство агресивни мъжкарци — и се беше погрижил женският състав на групата да бъде активизиран с подходяща доза хормони, преди да се заеме с подробния инструктаж.

Всички желаеха жената Отвън да бъде заловена жива. Нилс се нуждаеше от информацията, която би могла да им предостави. Най-вероятно жената се криеше долу сред стадото. Щяха да разгонят кравите със слаби заряди от парализаторите, но без да ги убиват. Не бяха излезли на нощно помитане, а издирваха човек. Съдбата на жената беше предопределена, щеше да се отпрати към резервоарите, но не преди да им съобщи онова, което знаеше.

От доста време Стария Харви не беше участвал в подобен лов и той почувства как вълнението раздвижва кръвта в жилите му. Все още имаше живот в стария работник!

Той даде сигнал на Салдо да поеме командването на левия фланг, а сам се отпрати на десния. Нощният въздух дразнеше ноздрите му с безчислени аромати. Миришеше на крави, на прах сред високата трева, на влажна земя, на насекоми и дръвчета. Ала сред тези мириси нямаше и най-малка следа, която да показва, че жената се спотайва някъде пред тях. Ако беше там, досега да са я забелязали с приборите за нощно виждане.

Салдо вече бе заел позицията си и Стария Харви въздъхна облекчено. Макар и още неопитен, младият мъж несъмнено притежаваше забележителни способности. Онова, което се споменаваше за него в докладите, радваше Хелстрьом и Стария Харви. Салдо бе сред шепата избрани, които някой ден щяха да поемат работата на Хелстрьом. Принадлежеше към новото поколение, отличаващо се с дребен ръст, стаена енергичност, мургава кожа и стройно тяло и умение да се отстоява собственото мнение. Някой ден Салдо несъмнено щеше да заеме висок пост в Кошера или дори да даде началото на нов кошер.

Разпръснати под формата на ветрило, членовете на групата крачеха без да се прикриват из пасището. Стария Харви не пропусна да отбележи, че нощта бе подходяща за подобна операция. Небето бе закрито в облаци и дори луната не успяваше да надникне зад тях. Животните от стадото се виждаха отчетливо във визьорите на приборите за нощно виждане. Стария Харви не изпускаше от очи близката горичка, оставяйки на другите да следят стадото. Подминаха няколко животни без да ги подплашат, макар миризмата им да допринесе за покачване нивото на възбудата сред членовете на групата. Салдо и още двама прегледаха внимателно малкото стадо, за да се уверят, че Външната не се е скрила зад някое животно.

Все по-трудно им беше да укротят ловната треска. Личеше си по нарастващата нервност сред групата и мирисът на отделяните с потта хормони, който очевидно тревожеше стадото. Няколко крави напуснаха групата и побягнаха встрани сред паническия тропот на копитата.

Стария Харви започна да се укорява, че при подготовката не бе използвал хормонално-подтискащ препарат. Едва доловимите химически сигнали, които животните обменяха помежду си, несъмнено усложняваха допълнително обстановката. Той продължи да наблюдава близките дървета, оставяйки на Салдо и другите да продължат с претърсването на стадото. В прибора за нощно виждане околността бе придобила призрачен изглед, сякаш от всеки предмет, върху който спираше поглед, извираше светлина.

„Ще ни чуе, че приближаваме и ще се помъчи да се скрие сред дърветата — помисли си той. — Това е в нейния стил.“

Щеше да се затрудни да формулира точно какво го караше да мисли така след целодневното наблюдение, но беше уверен в предположението си. Знаеше, че ще я открие сред дърветата.

До слуха на Стария Харви достигна нощен вик на птица, идещ откъм горичката и сърцето му заби учестено. Май все още не беше твърде стар за нощни обходи. Няма да е зле, ако от време на време излиза с работниците.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: За разлика от останалите животни, които се борят с обкръжаващата ги среда, насекомите отрано са се научили да я използват в своя защита. В процеса на своето развитие те са създали цял гардероб от камуфлажни костюми. Така насекомите са се слели напълно със средата, която ги обкръжава. И когато се появи хищникът, жертвата изчезва напълно. Толкова изкусни и артистични са насекомите в умението да се прикриват, че нерядко хищниците пропълзват по телата им, без да забележат, колко близо всъщност е тяхната жертва. Ала дори в бягството от по-силния, насекомите използват не един, а безчислен набор от методи.“

Тимиена забеляза един от фланговете на групата тъкмо в мига, когато работниците я откриха, потвърждавайки предположенията на Стария Харви. Малко след като напусна фургона, кракът ѝ хлътна в една заешка дупка и тя си навехна глезена. Нарастващата болка при движение я принуди да се покатери в клоните на един нисък дъб, където Тимиена свали обувката и огледа подпухналия си глезен. Беше се присвила сред клоните на около двадесетина фута височина, стиснала малкия пистолет в ръка. В другата ръка държеше мощно продълговато фенерче, с пръст на копчето.

Глезенът ѝ пулсираше болезнено и всячески ѝ пречеше да разсъждава. Зачуди се, дали не е счупила някоя кост.

Първият признак за назряващата опасност беше тропотът на подплашените животни. Когато минаваха покрай нея, до ушите ѝ

стигна запъхтяното им сумтене. Малко след това се появи и загадъчното свистене. Звукът постепенно се усилваше, докато накрая заобиколи дървото ѝ и внезапно секна. В мрака едва различаваше тъмните очертания на своите преследвачи. Бяха се подредили в кръг наоколо.

Завладяна от паника, тя включи фенерчето и плъзна светлия кръг по лицата на подредените в кръг хора. Дъхът ѝ секна при вида на нощните маски и парализаторите и тя мигом почувства притаената във фигурите смъртна заплаха. Почти без да разсъждава, Тимиена вдигна пистолета и откри огън.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Може би с течение на времето ние ще се сдобием с перфектна функционалност подобно на онези, които имитираме. Лицата ни ще изгубят своята изразност и само очите ще останат непроменени, за да ни помагат да оцеляваме. Няма да има с какво да се усмихваме или мръщим, по никакъв начин не ще издаваме онова, което се крие под повърхността.“

От дулото на малкия автоматичен пистолет бликна чудовищна изненада за ловците от Кошера. Петима от тях се строполиха мъртви преди да успеят да свалят Тимиена от дървото с помощта на парализаторите. Сред убитите бе и Стария Харви, чиято маска бе разкъсана от проникналия в черепа му куршум. Салдо също бе одраскан от куршум по брадата, но все пак успя да въведе ред сред подплашените работници. Още преди да открият жената те бяха завладени от „ловна страст“ и последвалата атака ги бе изнервила до краен предел. Всички се хвърлиха да довършат падналата от дървото жена, но викът на Салдо ги накара да замръзнат. Само годините на насаждана в Кошера дисциплина съумяха да ги спрат на крачки от тялото.

Салдо прилекна до изгубилата съзнание жена и побърза да се разпореди. Някой незабавно да информира Нилс. Мъртвите тела да бъдат отнесени в резервоара. Това бе съдбата, която заслужаваха добрите работници. Така щяха да се слоят в едно със своя народ. „Към резервоарите — състарени, от резервоарите — обновени“.

След като се увери, че заповедите му са изпълнени, той огледа изгубилата съзнание женска. Фенерчето ѝ продължаваше да свети в тревата. Салдо избута нощната маска назад, вдигна фенерчето и го

насочи към проснатото тяло. Да, все още беше жива. Не беше никак лесно да запази самообладание, докато я разглежда. Усещаше, че кипи от омраза. Тази женска бе нанесла непоправими щети на Кошера. Но Нилс имаше нужда от нея. Целият Кошер имаше нужда от нея. Салдо си наложи да се овладее. Не виждаше следи от счупени кости. Глезенът ѝ обаче беше навехнат. Целият беше подут и посинял. Случвало се бе и с по-тежки увреждания работниците от Кошера да изпълняват задълженията си. Той нареди да потърсят оръжието ѝ и да го отнесат в Кошера.

Смъртта на Стария Харви нито го бе натъжила, нито пък го радваше. Подобни неща се случваха. По-добре щеше да е, естествено, ако ненужната загуба беше избегната, но такива бяха законите на реалността. Именно вследствие от тези неумолими закони, сега той оглавяваше групата и трябваше да внимава във всяка заповед, която издаваше. Тъкмо на това го бе учил и Стария Харви.

Но първо да прецени какво е състоянието на жената Отвън. На пръв поглед изглеждаше, че ще може да бъде подложена на разпит веднага щом укрепне. Нилс ще бъде доволен. Салдо също се успокои. Постепенно в него се надигна някакъв нов интерес към тази жена. От нея се носеха опияняващи аромати. Ухаеше на непознати сапуни от Външния свят, на парфюми и едва доловимо на мека женска плът. Той се наведе за да я подуши отблизо — първата жена Отвън, която срещаше в дивия свят. Някъде зад киселия мирис на преобладаващия страх се долавяха по-слаби, но възбуждащи аромати. Той плъзна ръка под блузата ѝ и напипа гърдите, пристегнати във фино ластично бельо. Знаеше за съществуването на подобно бельо от курсовете за специализирани работници. Наричаше се сутиен и се закачаше с метални куки на гърба. Тя беше истинска жена, на пръв поглед не се отличаваше по нищо от женските в Кошера и без никакво съмнение беше плодовита. Какви странни същества бяха дивите Отвън. Той прекара ръка по тялото ѝ, опипа слабините и гениталиите, сетне подуши пръстите си. Да, плодовита беше. Вярно било значи, че женските Отвън се скитали на открито и когато са плодовити. Може би се отправят на лов за партньори, по подобие на майката-първосъздателка? Нито книгите, нито филмите или лекциите по време на обучението бяха го подготвили за действителността. Тя го

възбуждаше и Салдо се зачуди, дали Нилс ще я запази след разпита за разплод. Ще бъде доста интересно да се кръстоса с нея.

В този миг една от женските в групата се размърда и изсъска нещо заплашително, а друга добави:

— Тази женска Отвън не е предназначена за разплод! Какво правиш с нея?

— Изследвах я — отвърна Салдо. — Тя е плодовита.

— Много от дивите са плодови — поясни първата.

— Тя уби петима от нашите — рече другата. — Мястото ѝ е в резервоара.

— Където най-вероятно ще се озове след като приключим с разпита — увери я Салдо, без да прикрива съжалението си от загубата. Нямаше никакво съмнение, че женската Отвън щеше да бъде унищожена още по време на разпита. Такава беше съдбата на предишния пленник, такава щеше да е и нейната. Но каква загуба! С тази свежа плът да се отпрати към резервоара.

Той се надигна, нагласи нощната маска и каза:

— Завържете я и я отнесете в Кошера. Внимавайте да не избяга. Двама от вас да отидат за фургона. Докарайте го вътре, където ще го разглобим. Заличете всички следи. Не бива да остане нито един знак, че мъжът и жената са пребивавали в околностите. Погрижете се за това.

Произнасяше заповедите ясно и отчетливо, както го бе учил Стария Харви, ала същевременно усещаше надигащото се в него отчаяние. Тежестта на водачеството се бе стоварила толкова неочаквано върху него. Осъзнаваше дълбоко в себе си, че Стария Харви го бе посочил за свой заместник само за да го подложи на изпитание. един многообещаващ млад работник имаше нужда от подобен опит. Но от друга страна, Салдо бе напълно уверен в своите способности. Той беше специалист от кошерните сили за сигурност. Вярваше в себе си. Въпреки младостта си чувстваше, че е в състояние да се справи с предизвикателството, сякаш волята на целия Кошер се бе съсредоточила в него. Харви вече бе надживял времето си и плати за това с живота си. Нилс вероятно бе получил вестта за кончината му, която щеше да предизвика известно объркване, но за момента Салдо трябваше сам да взема решенията. Освободеното място бе предназначено за него.

— Тези от вас, които останаха свободни, — продължи той, — да огледат околността. Не познавам способностите ви така добре, както ги познаваше Стария Харви, но вие би трябвало да знаете за какво ви бива. Разпределете се според уменията си. Ще се върнете в Кошера едва след като изпълните задачата. Аз ще остана до края за да контролирам работата.

Той изключи фенерчето, което бе взел от жената и го прибра в джоба. Няколко работници вече я бяха завързали и се готвеха да я отнесат в Кошера. Салдо почувства съжаление при мисълта, че едва ли ще я види отново. Не изпитваше никакво желание да присъства на разпита. Внезапно се ядоса на глупостта на Външните. Каквото и да чакаше тази жена, заслужаваше си го!

Салдо огледа членовете на групата. Всички се бяха захванали да изпълняват нарежданията му, но зад привидната им увереност Салдо долавяше несигурност. Всички осъзнаваха, че е млад и неопитен. Подчиняваха му се по навик. Ала в действителност се подчиняваха на Стария Харви. Но тъкмо Харви бе допуснал фаталната грешка. Салдо си обеща никога да не повтаря тази грешка.

— Сnižете се и огледайте внимателно района — рече им той. — Две от нощните маски бяха раздробени от куршуми. Трябва да съберете всички парченца. Действайте.

Салдо закрачи през високата трева към мястото, където хората му подготвяха фургона, за да го откарат в Кошера. Значи насам се бе отправила жената, когато я изгубиха от погледите си. Странно, че женските Отвън се скитат свободно дори в периода, когато са плодовити и би трябвало да спрат избора си на най-добрия sameц. Всъщност, те по нищо не приличаха на майката-първосъздателка. Бяха само едни диви, плодовити женски. Ще мине време и когато създадат още кошери, тези подивели екземпляри ще бъдат изловени и използвани за разплод, или пък ще бъдат хормонално неутрализирани, за да се превърнат в работници.

Част от кравите, побягнали по време на схватката, пристъпваха предпазливо към стадото, подтиквани без съмнение от любопитство. Скупчени в равнината, те оглеждаха с безпокойство щъкащите наоколо членове на групата. Едва ли щяха да са заплаха за сигурността на хората му, макар мирисът на кръв да ги беше подплашил. Без да изпуска дръжките на парализатора, Салдо се придвижи за да застане

между стадото и своите войници. Така поне можеше да предприеме необходимите действия в случай, че възникне нещо непредвидено. Ако кравите решат да нападнат, ще ги покоси само с едно движение на парализатора.

Докато крачеше из високата трева, Салдо вдигна поглед към светлините на далечния град, чието сияние се отразяваше в ниските облаци. Едва ли от такова разстояние някой е чул стрелбата. Жителите на града отдавна бяха привикнали да не проявяват излишно любопитство към живота в Стражевата долина. Кошерът разполагаше със сигурен буфер в градчето, в лицето на помощник-окръжния шериф Линкълн Крафт. Линкълн бе роден и израснал в Кошера и се считаше за едно от най-удачните им подставени лица. От време на време Кошерът изпращаше и други подготвени за целта наблюдатели в градчето. Във Външния свят разполагаха и с неколцина важни клечки. Салдо се бе срещал с двама от тях по време на посещението им в Кошера — единият бе сенатор, а другият — съдя. Изпълняваха рисковани задачи, но някой ден щяха да потрябват.

Салдо почувства задоволство от бързината, с която работеха хората му. Подуши внимателно нощния въздух и долови мириса на барутен дим. Само един възпитаник на Кошера би могъл да долови слабата характерна миризма сред безбройните нощни аромати.

Стадото пое бавно към равнината и Салдо го проследи с известно безпокойство. Разбираше добре какво изкушение бяха животните за хората му. Както бяха объркани след схватката, не беше изключено да се нахвърлят върху им. Не биваше да го допуска. Някой ден тази земя ще принадлежи на Кошера и може би дори ще разполагат със свое собствено стадо. Но за момента добивът на протеини струваше твърде скъпо, измерено в растителна енергия. Не им оставаше нищо друго, освен да завиждат на Външните за подобни излишества и да оставят стадото необезпокоявано. Нищо не биваше да привлича нежелано внимание към този район.

Салдо се завърна сред работниците и им заговори с тих глас. Не бива да нападнат стадото. Трябва да внимават и да не оставят зад себе си повече следи. Колкото се може по-дълго трябва да държат подозрителните Външни далеч от това място.

„Някой ден — мислеше си Салдо — ще има много кошери и всички те ще произлязат от този единствен засега Кошер, чийто следи

се налага така старателно да прикриваме.“ Трябваше да бъдат крайно предпазливи и да да пазят собственото си бъдеще. Дължаха го на поколенията още неродени работници.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Основните наследствени линии трябва да бъдат приведени в съответствие с нуждите на Кошера. Тъкмо в това най-вече се отличаваме от насекомите, от които се учим да оцеляваме. И техният живот започва като нашия, чрез оплождане на една единствена клетка, но в последващите етапи чудото на сътворението поема по друг път. За времето, необходимо да се развие един човешки ембрион, насекомото е в състояние да създаде четиристотин милиарда потомци на своя вид. Бихме могли да повишим нивото на раждаемостта в Кошера, но никога не ще постигнем такава плодовитост.“

Откъм Кошера през утъпканата трева тичаше млад работник и махаше за да привлече отдалече вниманието на Салдо. Все още не беше се зазорило, но въздухът щипеше както обикновено преди изгрев слънце. Работникът спря пред Салдо и заговори с тих глас:

— Някой идва от Кошера.

— Кой?

— Мисля, че е Нилс.

Салдо насочи поглед към вратата и различи познатата фигура. Да, наистина беше Нилс. Носеше нощна маска, но нямаше никакво оръжие. Салдо преглътна облекчено и се постара да прикрие нервността си. Знаеше, че решенията, които бе взел, са правилни, но въпреки това Хелстрьом бе пожелал да дойде лично. Стори му се, че чува гласа на Стария Харви: А ти така ли би постъпил? Не, дори водачът на Кошера не би се справил по-добре в тази ситуация. Тази

мисъл възвърна увереността на Салдо в собствените му способности. Той се постара да приветства Нилс както обикновено.

Хелстрьом спря на няколко крачки от Салдо и огледа внимателно сцената, преди да заговори. Беше забелязал Салдо в същия миг, когато младежът го зърна. Позна го по характерните жестове. Загубата на Стария Харви бе засегнала дълбоко Хелстрьом, но въпреки това, той не пропусна да отбележи, че Салдо бе предприел необходимите действия. Салдо притежаваше инстинкта на добър бранител.

— Кажи ми, какво се случи и какво направи — нареди Хелстрьом.

— Не ти ли докладваха моите пратеници?

— Докладваха ми, но предпочитам да чуя всичко от водача на групата. Понякога работниците пропускат важни детайли.

Салдо кимна. Да, в думите му имаше логика. Той разказа на Хелстрьом за разкриването на жената Отвън, за престрелката, без да пропусне нито една подробност, дори раната на брадата си.

— Раната добре ли е? — запита тревожно Хелстрьом. Щеше да е ужасно, ако бяха изгубили и Салдо!

— Съвсем дребна драскотина — рече Салдо.

— Погрижи се за нея веднага щом се прибереш.

Салдо долови загрижеността в гласа на Хелстрьом и се изпълни с благодарност.

— Научих, че Стария Харви те посочил за свой заместник — отбеляза Хелстрьом.

— Така е — кимна уверено Салдо.

— Имаше ли някой, който да изрази несъгласие с това решение?

— Нямахте сериозни възражения.

Хелстрьом одобри отговора. Салдо си даваше сметка, че може да бъде предизвикан, но чувстваше, че е в състояние да се справи с потенциалните съперници. Салдо умееше да се владее и чудесно се ориентираше в трудни положения. Освен това в него се долавяше едно неизказано усещане за вътрешно превъзходство. Последното, обаче, трябваше да бъде овладяно.

— Приятно ли ти беше, когато Стария Харви те избра за свой заместник? — запита го Хелстрьом, като се стараеше да говори безстрастно.

Салдо преглътна. Нима бе сбъркал в нещо? Долавяше някакво хладно любопитство в последния въпрос. Да не би с действията си да бе изложил на риск безопасността на Кошера? Но Хелстрьом продължаваше да се усмихва, макар и само с тъгълчетата на устата.

— Приятно ми беше — призна Салдо, ала в гласа му се долови неувереност.

Хелстрьом усети това и кимна. Несигурността пораждаше предпазливост. В противен случай в увлечението си човек можеше да започне прекалено много да се уповава на себе си и наистина да си навлече неприятности. Хелстрьом побърза да го обясни на младежа, като говореше с тих глас, за да не ги чуват другите. След като приключи с обясненията, той нареди:

— Нека да чуя какви разпореждания даде на хората си.

Салдо помисли малко и продължи разказа си от мястото, където го беше прекъснал. В гласа му се долавяше колебание и той непрестанно преосмисляше действията си, търсейки възможни грешки или налагащи се поправки.

Хелстрьом го прекъсна за да попита:

— Кой пръв забеляза жената Отвън?

— Харви — рече Салдо, припомняйки си уверения жест, с който старецът бе посочил дървото. По челото му се стичаше струйка пот. Той я обърса ядно и без да иска отърка раната си.

— Какво ви нареди след това?

— Още преди това ни беше инструктирал, когато открием жената да я обкръжим. Изпълнихме нареждането без да чакаме потвърждение.

— И какво предприе тогава Харви?

— Нямахме възможност да предприеме каквото и да било. Женската ни освети и мигновено откри огън.

Хелстрьом сведе поглед към земята и огледа околността. Неколцина работници се бяха приближили за да чуят разговора им.

— Вие защо не изпълнявате каквото ви е наредено? — обърна се към тях Хелстрьом. — Имате точни указания от вашия нов водач. Погрижете се да ги изпълните. — Той се извърна към Салдо.

— Изморени са — рече младежът, в желанието си да защити своите хора. — Лично ще проверя как са изпълнили разпорежданията, преди да се върна.

Този човек е безценен, помисли си Хелстрьом. Умее да защитава хората си, когато се налага. А и без колебание поема лична отговорност.

— Къде точно се намираше, когато жената започна да стреля? — запита той.

— На другия фланг на групата. Когато затворихме кръга се озовах зад Стария Харви.

— Кой я свали от дървото?

— Работниците срещу нас, в неосветената от фенерчето ѝ част. Останалите търсеха прикритие.

— И Харви не издаде повече заповеди?

— Мисля че той беше първата жертва. Чух изстрел и... — той се поколеба, — за миг останах парализиран. След това почувствах опарване от куршума и побързах да залегна. Видях, че Харви пада и се хвърлих към него. Последваха още няколко изстрела и после всичко свърши. Тя падна от дървото.

— Объркването ти е съвсем разбираемо, като се има пред вид, че си бил ранен — увери го Хелстрьом. — Забелязах, обаче, че си запазил достатъчно самообладание и не си позволил да убият пленничката. Трябва да призная, че с действията си ти оправда най-смелите ми надежди. Не забравяй никога какво се случи тук. Преследването на човек Отвън не е като ловът на диви животни. Разбра ли го сега?

Салдо осъзнаваше, че едновременно е бил похвален и укорен. Той погледна към дървото, където се бе скрила жената, сетне отново към Хелстрьом. Забеляза, че последния лекичко се усмихва и това го успокои.

Доволен от постигнатия резултат, Хелстрьом продължи:

— Успели сте да заловите жената жива и това е най-важното. Била е въоръжена и Стария Харви би трябвало да го предвиди. Трябваше да я свали долу в мига, когато я е забелязал. Била е в обсега на парализатора. Умееш ли да боравиш с оръжията на Външните, Салдо?

— Да, да, Стария Харви ми е показвал.

— Учи се да ги владееш добре. Кошерът се нуждае от подобни способности. Чакай да видим, ти си на тридесет и две, нали?

— Да.

— Все още можеш да минеш за младеж сред Външните. Не е изключено да те пратим в някое тяхно училище. Имаме опит в тези работи. Сам знаеш.

— Не съм прекарал много време Отвън — рече Салдо.

— Зная. Какъв опит имаш?

— Повече като придружител на други. Нито веднъж сам. Най-много месец. Веднъж прекарах цяла седмица в града.

— В работа или обучение?

— Обучение, бяхме неколцина.

— Искаш ли да те пратим Отвън сам?

— Не мисля, че още съм готов.

Хелстрьом кимна, доволен от откровения отговор. От Салдо щеше да излезе чудесен специалист по сигурността. Дори на този етап той притежаваше много незаменими качества. Още малко опит и ще бъде несравним в работата си. В поведението си беше пряк и открит — типично за възпитаник на Кошера. Никога не би излъгал, дори себе си. Беше роден водач и това качество трябваше да се съхранява и развива. Обстоятелствата налагаха Хелстрьом лично да се погрижи за по-нататъшното му развитие.

— Справил си се чудесно — поде той, като се стараеше да говори достатъчно високо, за да го чуват и останалите. — Когато приключи настоящата криза ще предприемем необходимите постъпки за да те изпратим Отвън, където да продължиш образованието си. Веднага щом изпълниш възложената ти задача ще се явиш при мен на доклад. — Той се извърна и закрачи бавно към Кошера, като от време на време се оглеждаше. По всичко личеше, че е доволен от начина, по който Салдо се справя с работата си.

За известно време Салдо го проследи с поглед. Първият съветник на Кошера, онзи, към когото всички се обръщаха за помощ — дори специалистите по дирижирано кръстосване, хранително производство и приборостроене, най-главният от всички работници — бе излязъл за да събере важни сведения и бе останал доволен от онова, което бе открил. А Салдо се зае отново с почистването на района, едновременно окрилен от новото си положение и изпълнен с отговорност от ограниченията, които му налагаше. Именно, последното, както той осъзнаваше, бе причината за посещението на Хелстрьом.

„Извадки от протоколите на Кошерния съвет: Разговор със специалиста-философ Харл (преведено от езика на знаците): Ще трябва да ви разочароваме, философе Харл, като ви съобщим, че не сме дошли при вас за да ви отведем в благословения резервоар. Въпреки напредналата възраст и огромните усилия, които коства на Кошера да поддържа вашата жизненост, ние все още се нуждаем от мъдростта и опита ви. Ето защо, дошли сме тук за да поискаме съвета ви за това, как да се възползваме от резултатите на успешно разработения Проект 40. Длъжни сме преди това да ви уверим, че за момента споменатият проект все още не се е оказал плодотворен. Специалистите, занимаващи се в тази насока ни уверяват, че първите резултати ще са налице съвсем скоро. Въпрос единствено на време е кога Проект 40 ще влезе в действие.

Отговорът на специалист-философа Харл: Притежаването на абсолютно оръжие или на абсолютна заплаха за живота на тази планета на гарантира превъзходство. Самият акт на заплаха от употребата на подобно оръжие при определени условия поставя контрола над самото оръжие в ръцете на онези, които владеят положението. Ще бъдете изправени пред необходимостта да вземете решение за по-нататъшни действия в случай, че противникът заяви: «Добре. Използвайте своето оръжие!» Заявявайки това, противникът на свой ред

заплашва притежателят на оръжието и донякъде се изравнява с него. Ето защо, абсолютното оръжие е е неизползваемо дотогава, докато силата му не може да се прилага с известна дозираност. Тоест, подобно оръжие трябва да притежава степени на разрушителност, по-ниски от абсолютната. Вземете за пример защитните механизми на насекомите, които сме приели за образец на оцеляване. Жилата, острите шипове и бодилите, отровните секрети и изгарящите химикали, всичко това са защитни механизми, зад които се крие едно единствено послание: «Не ме заплашвай!»“

Първото, което Тимиена осъзна, бе че ръцете ѝ са оковани и че е завързана в някакво кресло. Тапицерията на креслото бе твърда и хладна, плътно прилепнала към гърба ѝ. Почти веднага Тимиена съсредоточи вниманието си върху подпухналия глезен, който пулсираше болезнено. Въпреки завладялата я апатия тя си наложи да отвори очи, но откри, че е заобиколена от непрогледен мрак. В първия миг си помисли, че е ослепяла, ала малко след това зърна слабо сияние право пред нея. Намираше се на неопределено разстояние и бавно се движеше.

— Аха, събуди се значи.

Гласът бе дълбок, мъжествен и идеше от мрака над движещото се сияние. Ако се съдеше по ехото от звука, намираше се в доста просторно помещение. Тя се помъчи да овладее надигация се страх и отвърна с привидно безгрижие:

— Но как го разбрахте в тази тъмнина?

Седнал в ъгъла на лабораторната зала, Хелстрьом следеше внимателно индикаторите на приборите, помагащи му да се ориентира в емоционалните реакции на пленничката. Почти бе готов да се възхити от смелостта ѝ. Да, немалко от дивите екземпляри се отличаваха с подобна храброст.

— Разбрах го — рече той.

— Глезенът ужасно ме боли — оплака се тя.

— Наистина съжалявам за това. По-късно ще ви дадем успокояващо. Опитайте се да потърпите.

Странно, но искреността в гласа му ѝ подейства успокояващо. Съдейки по равния тон, мъжът отсреща се владееше великолепно.

— Надявам се, че няма да продължи дълго — промърмори тя.

„Не е зле наистина да ѝ дам нещо успокояващо“ — помисли си Хелстрьом. Нощната маска го убиваше в мястото, където се притискаше към носа и челото. Никак не му се нравеше начинът, по който изобразяваше жената в сребристо сияние. Осъзнаваше добре, че раздразнението му се поражда от умората. Понякога Кошерът изискваше прекалено много от него. Но тази жена Отвън трябваше да бъде разпитана и Хелстрьом нямаше никакво желание да я остави в ръцете на нетърпеливите младоци, жадни да докажат на какво са способни. А и все още беше недоволен от неуспеха при разпита на Дипиъкс. Откъде Външните знаеха за Проект 40? Сигурно някой от разпитващите се беше изпуснал. Това е единствения възможен отговор! Както и да е, ще научи от жената.

— Първо, трябва да ви задам няколко въпроса — каза той.

— Защо ме държите на тъмно?

— За да не можете да ме виждате.

Тя почувства внезапно облекчение. Щом не желаеха да ги вижда, това означаваше, че ще има възможност да опише своите нападатели. Значи възнамеряваха да я пуснат!

Хелстрьом проследи реакцията ѝ по приборите и каза:

— Държахте се истерично навън. Нима смятахте, че ще ви нараним?

Тя се зачуди какви ли целеше с този въпрос. Бяха я омотали като коледна елха, което не говореше за особена добронамереност.

— Бях изплашена. Някой... пострада ли?

— Убихте пет от нашите и ранихте други двама.

Откровеният и хладен отговор я шокира. Петима убити? Нима наистина ще я пуснат след това?

— Аз... почувствах, че съм в клопка — заобяснява тя. — Съпругът ми... не се върна и бях... сама. Ужасно се боях. Какво сте направили с Карлос?

— Той не изпита болка — рече Хелстрьом. И това бе самата истина, помисли си Нилс. Трудно му беше да лъже, дори някой Отвън. Затова говореше откровено. Дипиъкс беше в безсъзнание, когато тялото му бе спуснато в кланицата, а след това погълнато от разграждащите плътта разтвори на резервоара. Не беше почувствал нито за миг болка и смъртта го бе споходила без най-малък проблясък на съзнание. Само за няколко секунди тялото му бе разчленено в кланицата.

— Защо ме държите завързана? — попита тя.

— Искам да ви задам няколко въпроса. Първо, как се казвате?

„Документите ми сигурно са у тях“ — помисли си Тимиена.

— Казвам се Тимиена... Тимиена Дипиъкс.

— Разкажете за агенцията, в която работите.

Сърцето ѝ заби учестено, но тя съумя да запази привидно спокойствие.

— Агенция ли, не работя за никаква агенция! И двамата сме в отпуска. Мъжът ми продава фойерверки.

Хелстрьом се усмихна тъжно на онова, което разкриха приборите. Значи е вярно. И двамата работят за някаква правителствена агенция, за която бе любопитен да узнае колкото се може повече. Макар да отговаряше объркано на повечето въпроси, Портър им бе споменал съвсем ясно за агенцията. Но Портър не каза нито дума за Проект 40. Дали жената пред него разполага с повече сведения? Хелстрьом чувства, че пулсът му се ускорява. Тъкмо от подобни опасности винаги са се бояли в Кошера, но имаше и нещо, което пробуждаше ловните му инстинкти.

— ЦРУ ли е вашата агенция?

— Аз съм една обикновена домакиня! — възпротиви се жената.

— Къде е Карлос? Какво сте направили с мъжа ми?

Хелстрьом въздъхна. Не ставаше дума за ЦРУ, доколкото можеше да се вярва на приборите и на нейните познания за връзките на началството. Възможно бе жената да не е в течение. Агенции от този тип нерядко използваха няколко различни прикрития за дейността си.

— Не се безпокойте за мъжа си — рече ѝ той. — Скоро ще ви изпратим при него. Трябва обаче да ви уверя, че не вярвам наистина да сте само една домакиня. Защото една обикновена домакиня не би

носила със себе си оръжие като вашето. Нито пък би показала умение в стрелбата, каквито притежавате вие.

— Не вярвам, че съм убила когото и да било — заяви тя.

— Но го направихте.

— Карлос настояваше да нося със себе си оръжие. Той ме научи да стрелям.

„Още една лъжа“ — отбеляза мислено Хелстрьом. Чувстваше се измамен. Защо продължаваше да упорства? Нима не разбира, че е била издадена от своя съучастник. Това си личеше по въпросите му. Хелстрьом бе прочел внимателно протоколите от разпита на Дипиъкс, без да изпуска и най-малката подробност. Колко безжалостно бяха постъпили с него младоците, естествено в името на Кошера. Зачуди се дали би посмял да я подложи на химична редукция на личността. Младите възразяваха против този метод. Вярно, беше безболезнен, но и не съвсем сигурен. Портър, например, се бе превърнал в склонен към робско подчинение имбецил. В процеса на деградацията всички спомени излизаха наяве, за да бъдат изтрити завинаги. Нямаше никакво желание да повтаря опита с Портър и реши този път да не обръща внимание на заложеното в него отвращение към насието. Каквото трябва да се направи — трябва да се направи. Все пак, ще продължи разпита дотогава, докато жената не осъзнае, че използва собствените ѝ емоции, за да научи онова, което му е нужно. Разпитът, естествено, се записваше постоянно. По-късно щяха да го подложат на обстоен анализ. Можеха да използват за целта централния кошерен компютър, макар че Хелстрьом не се доверяваше на компютрите. Бяха прекалено лишени от емоции. А без да притежават емоции, едва ли биха могли да решават човешките проблеми.

— Защо лъжете? — изстреля той.

— Не лъжа!

— Агенцията, за която работите, не се ли намира под прякото подчинение на Държавния департамент?

— Щом не ми вярвате, не виждам смисъл да ви отговарям. Просто не разбирам какво става тук. Преследвахте ме, нападнахте ме, изгубих съзнание, за да се свестя завързана и...

— И убихте петима от моите приятели — припомни и той. — Защо?

— Не ви вярвам. По-добре ме пуснете. Карлос е доста важна клечка в своята компания. А там има хора, които ще ни търсят, ако не им позвъня.

— Ако не изпратите доклад? — Хелстрьом впери поглед в индикаторите. Този път жената казваше истината.

— Не казах такова нещо!

„Значи трябва да изпрати доклад, или да се свързва, вероятно в определени часове — мислеше си Хелстрьом. Виж това младоците бяха пропуснали да изтръгнат от Дипиъкс. Или по-скоро, забравили са да го попитат“.

— С каква цел ви изпратиха тук?

— Никой не ме е изпращал!

— Тогава какво търсите в долината?

Тимиена се възползва от възможността, за да представи грижливо изработената легенда: тежката работа на Карлос, редките почивки, интереса му към птиците, нейното увлечение по пейзажите и акварелите. Стараеше се да се изразява загрижено, като истинска домакиня и както ѝ се струваше, признанията ѝ звучаха съвсем искрено. Карлос наистина не беше чак толкова неприятен, въпреки опитите си да... Тя приключи разказа в мига, когато ѝ хрумна тази мисъл. Имаше нещо объркващо в начина, по който мислеше за Карлос. Сякаш вече го беше отписала. Карлос е мъртъв! Беше уверена в това. Защо му трябваше на този отсреща да я държи в тъмното, внушавайки ѝ, че всичко ще се размине? Тимиена напълно се доверяваше на инстинктите си и изведнъж почувства, как страхът ѝ разперва криле.

Хелстрьом забеляза промяната с помощта на приборите и се помъчи да ѝ отвлече вниманието.

— Гладна ли сте? — запита той.

В началото ѝ беше трудно да отговори, още повече, че устата ѝ бе съвсем пресъхнала.

— Не, но глезенът ме боли ужасно.

— Съвсем скоро ще се погрижим за него — увери я той. — А сега, бихте ли ми казали, мисис Дипиъкс, щом сте била изплашена, защо не поехте с фургона към Фостървил?

„Точно това трябваше да направя!“ — помисли си тя. Но подозираше, че хората от другата страна, към които принадлежеше и

човекът срещу нея, бяха предвидили и подобна възможност. Едва ли щяха да ѝ позволят да се измъкне.

— Опитвах, но не можах да запаля двигателя.

— Странно — отвърна Хелстрьом. — При нас запали от първия път.

Значи са докарали и фургона! Премахнали са всички следи от Гринели и Дипиъкс. Карлос и Тимиена вече са мъртви за света. Една мъничка сълза се спусна по бузата ѝ.

— Вие сте агент на комунистите, нали? — запита дрезгаво тя.

Хелстрьом не се сдържа и се засмя.

— Какъв странен въпрос от една обикновена домакиня!

Смехът на мъжа пробуди гнева ѝ.

— Вие сте този, който непрестанно говори за агенти на Държавния департамент! — кресна тя. — Какво всъщност става тук?

— А вие не сте тази, за която се представяте, мисис Дипиъкс — отвърна Хелстрьом. — Позволете дори да се усъмня, че името ви е Дипиъкс. „Ах, тук я ударих право в целта!“ — помисли си той, докато следеше индикаторите. Значи двамата работят заедно без да са женени. — Подозирам, че и споменатия Карлос не ви е бил... не ви е чак толкова близък на сърцето.

„Не ви е бил!“ — помисли си тя. Точно това искаше да каже. Сам се издаде! Лъжата излезе наяве!

Тя се постара да си припомни всичко, което мъжът бе казвал за Карлос. Във всяка реплика се долавяше скритото послание, че Карлос е мъртъв. Мъртвите не усещат болка. Тимиена реши да направи преоценка на ситуацията. Тъмнината беше предимство не само за човека срещу нея. С нея целяха да я подтиснат, да подкопаят защитата ѝ. Тя започна лекичко да разтяга въжетата, с които я бяха завързали. Бяха ужасно здрави!

— Не ми отговорихте — напомни ѝ Хелстрьом.

— И защо трябва? Мисля, че сте отвратителен!

— Питам, дали вашата агенция принадлежи на някое държавно учреждение.

— Не!

Съдейки по приборите, отговорът беше точен, но все пак не биваше да забравя, че информацията, с която тя разполага е на строго определено ниво. В този миг Нилс забеляза, че жената извива тяло,

опитвайки се да се освободи от въжетата. Нима не му повярва, когато ѝ каза, че може да я вижда?

— Защо ни шпионира правителството? — попита той.

Жената не отговори. Податливостта на въжетата се оказа измамна. Малко се отпускаха, когато напънаше мишци, ала почти веднага отново я притискаха здраво.

— Работите в агенция, създадена и действаща по поръчка на правителството — заговори той. — Предполагам, че само от голо любопитство сте решили да си пъхате носа в нашите работи. Какъв интерес може да проявява правителството към нас?

— Решили сте да ме убиете, нали? — запита тя. Беше се отказала от борбата с въжетата. Чувстваше се напълно изтощена. Умът ѝ едва се бореше със зараждащата се истерия. Щяха да я убият. Също както бяха убили и Карлос. Нещо ужасно се криеше зад тази история. Почувствала го бе още в самото начало. Този проклет тъпанар, Меривейл! Една работа не може да свърши както трябва! Винаги ще обърка нещо! И Карлос — глупак на глупаците! Бас държа, че съвсем лекомислено е влязъл в клопката. Сипали са го и е веднага им е изпял всичко. Нямаше никакво съмнение. Човекът отсреща знаеше твърде много. Карлос се е раздрънкарал и въпреки това са му видели сметката.

Ужасът ѝ не остана скрит за приборите на Хелстриом. Страхът ѝ го обърка. Осъзнаваше, че в известен смисъл това бе естествена реакция на организма му към телесните ѝ екскрети. Всеки израснал и отгледан в Кошера би доловил без усилие ужасът, който се излъчваше от нея. Нито един работник не би останал безучастен към подобно послание. Тук приборите бяха съвсем излишни. Веднага след разпита ще трябва да нареди да проветрят стаята. Същото беше и когато приключи разпита на Дипиъкс. Но може би в уплахата си жената щеше да разкрие нещо от онова, което най-много би желал да узнае.

— Вие работите за правителството — заговори той. — Знаем го със сигурност. Изпратили са ви тук, за да шпионирате работата ни. Какво очаквахте да откриете?

— Не са ме пращали! — изкрещя тя. — Никой не ме е пращал! Никой! Никой! Карлос ми предложи да отидем на излет. Какво сте направили с Карлос?

— Лъжете — отрязва той. — Зная че лъжете и би трябвало вече да осъзнаете, че лъжите ви не минават при мен. Най-добре ще е, ако

веднага ми кажете истината.

— И да ви я кажа, пак ще ме убиете — прошепна тя.

„Проклятие!“ — помисли си Хелстрьом.

Спомни си, че майка му го беше предупреждавала за възможността някой ден да възникне подобна криза. Неговите собствени хора бяха измъчвали човек Отвън. Направили го бяха съвсем безмилостно. И нищо чудно, след като нямаха представа какво е състрадание и единственото, от което се интересуваха бе да изтръгнат нужната им информация, в името на оцеляването на Кошера. Подобни действия неминуемо поставяха своя отпечатък върху живота на Кошера. Хората губеха своята невинност. „Ето, че се приближихме с още една крачка към насекомите, които имитираме“ — помисли си той. И кой знае защо, тази мисъл го натъжи. Имаше подозренията, че всяко живо същество, което причинява ненужна болка на друго същество, разрушава собственото си съзнание. А без съзнание, което да отразява живота, вероятно и животът би изгубил своя смисъл.

Завладян от внезапен гняв, той изръмжа:

— Кажи какво знаеш за Проект 40!

Тимиена почувства, че дъхът ѝ замира. Те знаеха всичко! Какво са направили с Карлос, че да им признае цялата истина? Тя почувства вледеняващ ужас.

— Казвай! — кресна той.

— Аз... не зная за какво говорите.

От приборите научи онова, което му беше нужно.

— Ако не ми кажеш, скоро наистина ще го закъсаш — съобщи ѝ той. — Бих искал да ти спестя възможните последствия. Разказвай за Проект 40.

— Но аз не зная нищо за него — изхленчи тя.

Този път приборите сочеха, че казва истината.

— Все нещо трябва да знаеш. Да чуя.

— Защо просто не ме убиете? — запита тя.

Хелстрьом сви рамене, завладян от тъга и отчаяние. Могъщите диваци отвън знаеха за Проект 40! Възможно ли бе това? Откъде са научили? Тази жена бе само една жалка пешка в голямата игра, но и тя би могла да му разкрие спасителния ключ.

— Трябва да ми кажеш всичко, което знаеш. Ако го сториш, обещавам да се отнеса добре с теб.

— Не ви вярвам — извика жената.

— Няма на кого друго да се довериш.

— Моите хора ще ме потърсят!

— Но няма да те намерят. А сега разкажи ми всичко, което знаеш за Проект 40.

— Това е само едно име — предаде се тя. Какъв смисъл имаше да се съпротивява? Те и без друго знаеха всичко.

— Къде за пръв път срещна това име?

— В едни документи. Били са оставени на някаква маса в библиотеката на Масачузетския Технологически институт и наш сътрудник е успял да ги копира.

Хелстрьом затвори потресен очи.

— И какво е имало в тези документи?

— Изчисления, формули и разни други неща, които на пръв поглед изглеждали съвсем объркани. Сетне на някой му хрумнало, че може би става дума за планове на ново оръжие.

— Този някой разбрал ли е за какъв тип оръжие става дума?

— Говореха за електронна помпа или нещо подобно. Казват, че подобно оръжие е в състояние да предизвиква резонанс в материята от разстояние, да троши стъкла и така нататък. — Тя пое дълбоко въздух, питайки се защо ли му казва всичко това. Така или иначе щяха да я убият. Какво значение имаше?

— Вашите хора опитаха ли се да създадат подобно оръжие с помощта на проектите?

— Опитват се, но информацията, с която разполагат е крайно недостатъчна. Не са уверени дали са на прав път, има и такива, които се съмняват, че наистина става дума за оръжие.

— Значи не всички смятат, че това е проект за оръжие?

— Така мисля. — Тя въздъхна отново. — Оръжие ли е всъщност?

— Да, оръжие е — кимна той.

— Сега ще ме убие ли?

Този примирен, почти умоляващ глас отново пробуди гнева му. Тези глупаци! Тези абсолютни глупаци! Той намери пипнешком парализатора, вдигна го и го нагласи на пълна мощност. Тези диви глупаци Отвън трябваше да бъдат спрени. Хелстрьом насочи парализатора право към нея, сякаш се опитваше да проникне в

податливата ѝ плът и я удари с пълен заряд. Отражения в стените лъч бе толкова силен, че го парализира за миг и когато дойде на себе си, Хелстрьом забеляза, че всички индикатори показват нула. Той запали лабораторното осветление и бавно приближи безжизненото тяло на жената. Лежеше отпусната надясно, увиснала на въжетата. Знаеше че е мъртва още преди да застане до нея. Получила бе заряд, достатъчен да убие бик. Край на разпита на Тимиена или както ѝ беше там името.

„Защо го направих?“ — запита се той. Дали не се дължеше на спомена за разкъсаното тяло на Дипиъкс, разтварящо се бавно в резервоара? Или в него бе заговорило колективното съзнание на Кошера? Във всеки случай, действал бе по-скоро рефлексивно, без да мисли. Свършено е вече и връщане назад няма. Но все пак, тревожеше го неговото собствено поведение.

Все още разгневен от станалото, той напусна лабораторията. Отвън около него се струпяха няколко по-млади сътрудници, но той им махна с ръка да го оставят на мира. Каза им, че пленената жена е мъртва, а на протестите отвърна с нетърпящ възражение жест и ги увери, че е научил каквото е било нужно. Когато един от сътрудниците го запита дали да изпратят трупа в резервоара, или да го използват като разплоден ампулат, той се спря озадачен, а след това се съгласи, че би трябвало да го използват за ампулат. Може би ще успеят да съживят част от плътта на жената. Ако съумеят например да поддържат жива утробата, онова, което е останало от пленничката ще се окаже от полза за Кошера. Любопитно ще е да се сдобият с плод от тази плът.

Но други, по-важни въпроси чакаха неотложно решение. Все още неспособен да се овладее, той продължи нататък. Външните знаеха за Проект 40! Специалист от Кошера е бил непростимо небрежен по време на пребиваването си Отвън. Как подобни документи са попаднали зад пределите на Кошера? Кой го е направил? По какъв начин? Какво е търсил в Масачузетския Технологически институт? Що за изследвания е извършвал там? Кошерът трябва да се запознае с цялостната картина на назряващото бедствие преди да предприеме необходимите контрамерки. И най-вече, да не позволи нещо подобно да се случи отново.

Надяваше се, че в лабораторията по оплождане ще успеят да направят разплоден ампулат от Тимиена. Вече беше послужила на Кошера и заслужаваше гените ѝ да бъдат запазени.

„Информация от Джоузеф Меривейл: В настоящия момент въпросът дали Портър, Дипиъкс и Гринели са мъртви вече е изгубил своята актуалност. Макар да се опасяваме от най-лошото, това не може да промени с нищо хода на операцията. Научихме, че Хелстрьом не би се поколебал да използва крайни мерки в борбата срещу нас. Във връзка с честите му пътувания в чужбина, необходимо е да разучим по-внимателно неговите задгранични контакти. Още повече, че сме ограничени в действията си на родна земя. Тъй като не разполагаме с официална причина за открито разследване, ще трябва да потърсим други начини за наблюдение. Ще бъдат приети всякакви подходящи предложения по въпроса. Документът да бъде унищожен след прочитане. Абсолютно задължително. Направете го веднага.

Добавъчен коментар от Дзюл Перюджи върху плика: Само за шефа! Глупости! Възнамерявам да започна няколко паралелни разследвания с легален характер. Ще поискам да се извърши ревизия на споменатата филмова компания и всичко, свързано с нея. Ще изпратя съобщение до властите в Орегон за издирване на изчезнал сътрудник в района на чифлика. Ще поискам помощ от ФБР. Искрено се надявам и на помощ от ваша страна. Дзюл.“

Джанвърт предпочете да не обсъжда съдбата на своите колеги, докато не се качиха на самолета и не поеха на запад. Избрал бе места за себе си и Кловис далеч пред другите. Прозорецът даваше чудесна възможност да се любуват на залеза зад лявото крило, но Джанвърт не му обърна никакво внимание.

Както предполагаше, бяха наредили на Кловис да се дегизира като тинейджърка, а Ник Миърли, когото и двамата смятаха за досаден задник, се преструваше на техен баща. Ала никой от тях не очакваше, че ще назначат Джанвърт за заместник.

Стиснали ръце, двамата с Кловис разговаряха шепнешком.

— Хич не ми се нрави тази работа — рече Джанвърт. — Перюджи ще подскочи до тавана, когато научи, а след това ще си потърси друг заместник.

— И какво ще спечели с това?

— Не зная, но почакай само и ще видиш. Най-късно утре.

— Може би най-сетне оценяват твоите способности?

— Дрън-дрън!

— Не искаш ли да си заместник?

— Не и на тази въртележка. — Той стисна презрително устни. — Играта е доста грубичка.

— Смяташ, че си търсят жертвен козел?

— А ти не мислиш ли така?

— Възможно е. Как ще се разбирате с Перюджи?

— Ще се разбираме, стига...

— Стига какво?

— Стига да ми има доверие.

— Еди!

Един от сътрудниците им тъкмо минаваше край тях, запътил се към тоалетните в предния край на самолета. Казваше се Дейниъл Томас Алден, бивш снайперист от Виетнам, когото всички предпочитаха да наричат ДТ. Джанвърт замълча, докато ДТ ги подмине. Дейниъл имаше потъмняло от слънцето, решително лице, горната му устна бе разсечена от белезникава рана, а прозрачната козирка на пилотската му шапка хвърляше зеленикаво сияние върху лицето му. Джанвърт отдавна подозираше, че ДТ шпионира сътрудниците си за началството. Носеше се слух, че се имал с Тимиена и Джанвърт неволно се зачуди, какво ли си мисли сега Дейниъл.

В мига, когато минаваше край тях, очите им се срещнаха, но ДТ не издаде с нищо, че ги познава.

Джанвърт го проследи с поглед, а сетне запитва:

— Според теб, ДТ харесва ли си работата?

— Защо?

— Може би го изнервя прекалено дългото изчакване, преди да му се отдаде случай да убие някой. За разлика от войната.

— Понякога си направо непоносим.

— А на теб въобще мястото ти не е тук, скъпа. Защо не вземеш да просиш милостиня за болните, или нещо подобно?

— Защото сметнах, че се нуждаеш от някой, който да те защитава.

— Като теб снощи, например?

Тя не обърна внимание на въпроса му и запитва:

— Чу ли клюката за ДТ и Тимиена?

— Аха. Да ти призная, малко ми е мъчно за него.

— Мислиш, че тя е...

— Не ми се ще много да мисля за това, но наистина го смятам.

— Но защо? Не могат ли просто...

— Такива неща се размирисват отдалеч. Те бяха авангардният отряд. А жертвите винаги падат в началото.

— А ние какво сме?

— След като идва и Перюджи, не знам. Ще ти кажа, като видя как ни разпределя.

— Или отпред, или отзад.

— Точно така.

— Ама на този самолет не сервират ли вечеря? — възмути се тя.

— Стюардите явно са се наговорили първо да напият стария.

— Е това най-мразя, когато трябва да се правя на хлапе — прошепна тя. — Не мога да си поръчам нещо за пиене.

— Аз пък мразя грима. Обзалагам се, че няма да ни нахранят, преди да стигнем Небраска.

— А и след това, най-много да ни пробутат пъстърва и фасул. Още ли се чувстваш подтиснат?

— Скъпа, забрави какво съм говорил снощи. Всичко ми беше опротивяло.

— Да си призная и аз бях в подобно състояние. Трябва да е свързано с циклите на луната.

— Все още не мога да разбера, защо ме назначиха за заместник в тази операция.

— И аз не мога да си го обясня. Може би защото другите са доста старички?

— Едва ли, защо ще им е някой младок за началник?

— Може да ти е настъпил моментът — прошепна тя и приближи устни до ухото му. — Задръж малко, миличък. Дъртакът отзад се опитва да ни подслушва.

Джанвърт сдържа първоначалното си желание да погледне назад. Вместо това се протегна и бавно огледа вътрешността на самолета. Навън бе съвсем тъмно, осветлението бе запалено и прозорците бяха като черни дупки, с проблясващи тук-там звезди. Белокосият старец зад Кловис бе запалил настолната лампа и четеше „Таймз“, като от време на време отпиваше по глътка уиски. Той вдигна глава, докато Джанвърт се въртеше, но побърза отново да забодее поглед в списанието. Джанвърт не си спомняше да го е виждал някога, но човек не можеше никога да е сигурен в работа като неговата. Може би го бяха изпратили за да ги държи под око.

Джанвърт се облегна ядно назад и прошепна на Кловис:

— Кога най-сетне ще сложим кръст на тая работа? Време е да изчезваме. Все има някоя страна, където ще сме в безопасност. И където Агенцията не ще може да ни открие.

— При другите?

— Нали знаеш какво ще ни чака там? Същото, само дето ще трябва да учим чужд език. Не, трябва ни някоя сладка малка страничка, където ще си живеем необезпокоявани и незабелязани от никой. Не може да няма подобно уютно местенце на тази гадна планета.

— Мислиш си за ДТ и Тимиена, нали?

— Мисля за теб и мен.

— Отново ни подслушва — предупреди го тя.

Джанвърт скръсти ръце и потъна в меката облегалка. Очертаваше се отвратителен полет. Не след дълго Ник Миърли намина да ги види и да ги попита как я карат. В отговор Джанвърт само гневно изръмжа.

„Текуща вътре-кошерна информация за хода на Проект 40: Основният проблем остава излишъкът от топлина. Последният модел се разтопи преди да започне да функционира. Въпреки това, измереното ниво на вторичния резонанс доближава предварително определените параметри. Ако предложената нова техника на охлаждане се окаже подходяща, ще успеем да извършим първия опит в срок от един месец. Резултатите от опита със сигурност ще бъдат забелязани и Отвън. Като минимум, може да се очаква появата на нов остров в Тихия океан, някъде в близост до бреговете на Япония.“

Перюджи успя да хване последния самолет от Дълес и при това бе принуден да пътува втора класа. На всичко отгоре все още пресен беше споменът от неприятния разговор с Меривейл. Шефа обаче бе настоял на тази среща и Перюджи не можа да измисли никакъв подходящ повод, за да се измъкне. Наложил се лично да позвъни на Меривейл и да уговори срещата. Споразумяха се да се срещнат в кабинета на Меривейл. Ръкавиците бяха свалени още в самото начало.

Меривейл посрещна Перюджи без да дава външен израз на чувствата си. Ала Перюджи си помисли, че забеляза дълбоко прикрита уплаха в очите му. „Сякаш се досеща, че дните му са преброени“ — рече си Дзюл.

Намести се в креслото точно срещу него и кимна към положената на бюрото папка.

— Виждам, че се запознаваш с докладите. Някакви бели петна в общата картина?

Меривейл очевидно държеше не само да запази контрол върху положението, но и да държи нещата в свои ръце, защото побърза да отвърне хапливо:

— Докладите на моите сътрудници винаги съответстват на действителното положение, за което са били изготвени.

Този надут копелдак!

Перюджи добре осъзнаваше, че присъствието му в кабинета и целия разговор са унижителни за Меривейл. Винаги е било така. Перюджи беше дяволски едър мъж. Всички казваха, че ако си позволи да надебелее, ще се превърне в грамада. Но той притежаваше някаква хищнически зловеща грациозност, която открай време дразнеше Меривейл.

— Шефа ми нареди да те питам защо си поставил за заместник онзи злющ нещастник Джанвърт.

— Защото отдавна му е време да поеме подобна отговорност.

— Не мисля, че трябва да му се доверяваме.

— Глупости!

— Защо не остави на мен да посоча заместник?

— Нямаше смисъл да губим време. Имахме си достатъчно задачи.

— Значи избърза и допусна поредната грешка — заключи Перюджи. В гласа му се долавяше превъзходството на знаеция. Споменаването на Шефа бе достатъчно многозначително само по себе си. Меривейл усещаше, че шансовете му да достигне мечтаните висини в Агенцията са се стопили до нула. Лицето му помръкна.

— Каква е причината да се отправиш за Орегон лично?

— Обстоятелствата го налагат — рече Перюджи.

— Какви обстоятелства?

— Трима от най-добрите ни хора бяха изгубени.

Меривейл кимна.

— Спомена за нещо важно, което трябвало да обсъдиш с мен. Какво е то?

— Няколко неща. Първо, прочетох вътрешната информация, която си пуснал и стигнах до извода, че не си сигурен какво трябва да предприемеш. Шефа бе доста разтревожен от това.

Меривейл пребледня.

— Ние... при тези обстоятелства...

Перюджи го прекъсна, сякаш въобще не бе чул, че говори.

— Второ, загрижени сме от инструкциите, които си дал на споменатите трима агенти. За нас е странно, че...

— Следвах докрай заповедите, които ми бяха дадени! — кресна Меривейл и удари с юмрук по масата.

„Песента ти е изпята, приятелче“ — помисли си Перюджи. А на глас добави:

— Носят се слухове, че Тимиена била против дадената ѝ задача.

Меривейл подсмъркна и си придаде невъзмутим вид.

— Винаги ще има някой да възразява и да говори зад гърбовете ни. Какъв смисъл да се вслушваме в слуховете?

— Разполагам с достатъчно сведения, които ме навеждат на мисълта, че са съществували ред обективни причини, които да пробудят негодуванието ѝ. Тя изрази ли открито своите възражения?

— Вярно, разговарях с нея. Тя смяташе, че трябва да бъде изпратена открито, като част от легално издирване на Портър.

— Защо?

— Ами, позоваваше се на интуицията си и нищо повече. — Меривейл произнесе интуиция, сякаш ставаше дума за женска прищявка.

— Само интуиция, нищо конкретно?

— Винаги е така.

— Но изглежда, че в случая интуицията ѝ е работела правилно. Май трябваше да се вслушаш в нея.

— Откак я помня все е пълна с разни налудничави измишльотини — възрази Меривейл. — Но май всичко е защото не обича да работи с Карлос.

— Значи все пак е имало конкретна причина. И защо не иска да работи с Карлос?

— Това са само предположения, но вероятно ѝ е направил някое непристойно предложение. Каквото и да е, в Агенцията не обръщаме внимание на подобни дрънканици. Всеки си знае задълженията и какво точно се изисква от него.

Перюджи впери поглед в него.

Лицето на Меривейл беше като разтворена книга, по която всеки можеше да прочете мислите му: Стоварват цялата вина за загубите

върху мен. Какво съм виновен? Направих само онова, което ми бяха наредили.

Ала преди да успее да даде израз на мислите си, Перюджи заговори отново:

— Някъде нагоре по веригата оказват натиск върху нас и ще трябва да дадем известни обяснения. Най-много ще се дискутира своята позиция.

Меривейл вече осъзнаваше накъде бие всичко — натиснали са отгоре и сега им е нужен жертвен козел. И името на този козел е Джоузеф Меривейл. Фактът, че неведнъж се бе измъквал от подобни затруднения чрез същия ход едва ли сега щеше да облекчи болката, че днес той е многострадалната жертва.

— Не е честно — промърмори дрезгаво Меривейл. — Не е честно така.

— Искам да си припомниш в подробности последния ти разговор с Тимиена — рече Перюджи. — Всичко.

— Всичко? — на Меривейл му беше необходимо известно време за да си възвърне самообладанието.

— Всичко.

— Добре тогава. — Меривейл притежаваше чудесно организиран ум и можеше да възстановява всеки разговор по памет. Вярно, този път трябваше внимателно да прецежда и най-малкия детайл от подаваната информация. Някак неусетно бе престанал да говори с фалшивия британски акцент. Перюджи намери това за много забавно.

След като послуша известно време, той прекъсна Меривейл:

— Значи тя е тръгнала да търси Карлос.

— Да. Карлос беше в архивите, доколкото ми се струва. — Меривейл отри потта от челото си.

— Жалко, че не е тук за да я разпитаме.

— Нали ти казах всичко! — възпротиви се Меривейл.

— О, вярвам ти — отвърна Перюджи и поклати глава. — Но... тук има нещо. Тя е прегледала докладите и после... — той сви рамене.

— Не е първият агент, загинал при изпълнение на служебния си дълг — озъби се Меривейл.

— Разбира се, разбира се — закима Перюджи. — Чудесно оправдание.

Меривейл го погледна намръщено.

— А Карлос нямаше ли подобни възражения? — запита Перюджи.

— Никакви.

Перюджи облиза замислено устни. Проклетата работа! Значи дребното чиновниче най-сетне ще си получи заслуженото. Толкова по въпроса за неговата пословична предпазливост. Освен ако и този път не се измъкне сух. Карлос може още да е жив. Но Перюджи искрено се съмняваше в подобна възможност. Първата пешка бе взета, след това втората и третата. Идваше време да се пожертва някоя фигура.

— Карлос и Тимиена имаха ли несъгласия във връзка с тази задача? — запита той.

— Може би.

— Какво означава това?

— Двамата винаги са се джафкали. Вече никой не им обръщаше внимание.

— А и не са тук да ги попитаме лично — отбеляза Перюджи.

— Не е необходимо да ми го напомняш.

— Спомняш ли си какво ти каза Карлос при последната ви среща?

— Разбира се — каза, че ще докладва в срок от четиридесет и осем часа след пристигане на местоназначението.

— Толкова много. Разполагаха ли с радиопредавател?

— Беше монтиран във фургона, който взеха от Портленд.

— И никакви доклади от тях след това?

— Обадиха се за проверка на връзката. Някъде край Клемат Фоулс. Свързаха се чрез Портленд.

— Четиридесет и осем часа — промърмори Перюджи. — И защо?

— Нуждаеше се от известно време за да огледа обстановката, да подготви лагера, да намери подходящи места за наблюдение.

— Да, но...

— Подобно забавяне е съвсем обяснимо.

— Но Карлос винаги е бил толкова предпазлив.

— И това също говори за неговата предпазливост — каза Меривейл.

— Защо не му нареди да се обажда по-често?

— Не виждах смисъл.

Перюджи поклати бавно глава. Каква бъркотия. Дори един аматьор не би допуснал толкова много грешки. Меривейл, естествено, не възнамеряваше да признава, че е сбъркал. Сигурно щеше да се оправдава с получените нареждания. Но най-важното е да бъде отстранен. И ако ще падат глави, неговата да е първа. Защото Меривейл е един жалък некадърник. Няма извинение за него. Той е точно човекът, от когото сега се нуждаят, някой, на когото да възложат да отговаря на неудобните въпроси.

Перюджи се надигна гневно от креслото и се надвеси над събеседника си.

— Ти си глупак, Меривейл — заговори той със студен, нетърпящ възражение глас. — Винаги си бил глупак и глупак ще си останеш. Разполагаме с подробен доклад от ДТ относно възраженията на Тимиена. Настоявала е за поддържаща група. За по-чести радиовръзки. А ти дори си я предупредил да не досажда на предавателната станция в Портленд, освен ако не било нещо важно. Казал си й да изпълнява безпрекословно заповедите на Карлос. Забранил си и да изисква официално издирване на Портър. И при никакви обстоятелства да не изоставя прикритието, под което работи. Такива са били инструкциите ти, — каза Перюджи и посочи папката, — а сега си прочел и това!

Меривейл седеше неподвижно, изумен от неочаквания изблик. В един ужасяващ миг му се стори, че ще се разплаче. В очите му заблестяха сълзи. Ала той бързо се овладя и дори успя да възстанови изкуствения акцент.

— Виж ти! Говориш така, сякаш въобще не се съмняваш в думите си!

По-късно, докато разговаряше по телефона от летището, Перюджи каза:

— Предполагам, че в известен смисъл трябва да сме му благодарни. Сега вече поне знаем без съмнение с какво сме се захванали.

— Какво искаш да кажеш? — запита го Шефа с далечен, хриплив глас.

— Искам да кажа, че когато започвахме, не знаехме какво ни чака. А сега вече знаем. Той е готов да играе при максимално високи залози.

— Ние сякаш не сме.

— Както и да е, уредих въпроса с Меривейл. Казах му да се готви за разследването.

— Да не направи някоя глупост?

— Не направи ли достатъчно глупости вече?

— Знаеш за какво говоря, дявол да го вземе!

— Мисля, че ще се подчинява на заповедите докрай — отвърна Перюджи.

— Но си го притиснал лошо. — Беше по-скоро забележка, отколкото въпрос.

— И още как. — Разговорът поемаше в малко неочаквана посока и Перюджи се загледа замислено в заглушаващото устройство върху слушалката.

— Обади ми се по телефона — продължаваше Шефа. — Оплака ми се от теб. Много е огорчен. Сетне ми съобщи, че бил прибрал на сигурно място писмените ни инструкции. Дори има наглостта да ми заяви, че е дал на Джанвърт специалния номер за директна връзка и кодирани послания, според нашите инструкции за надзираващи агенти. Цитира ми и някакъв член от инструкцията, която сме му дали преди години.

След продължителна пауза Перюджи проговори:

— Май ще трябва да предприемем по-твърди мерки срещу него.

— Да, винаги можем да го направим — отвърна Шефа.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: За разлика от човека, чиито физически ограничения влизат в сила от момента на раждането, насекомите са надарени със способността действително да усъвършенстват своите тела. А достигнат ли веднъж някакъв предел на развитие, те като по чудо се превръщат в напълно различни същества. Именно тази метаморфоза ми помага да разбера напълно могъществото на Кошера. За мен Кошерът е какавидата, от която ще се роди новият човек.“

Хелстрьом седеше в клетката си и мислеше. Погледът му се плъзгаше отсъстващо по залепените на стената карти и диаграми, по блестящия екран на монитора. Ала вниманието му бе приковано другаде. „Този път ще изпратят най-добрите — мислеше си той. Досега само опипваха почвата. А ето че предстои среща с истинските експерти и тъкмо от тях ще научим как да се спасим.“

Изминалата нощ бе дълга, също така натоварен се оказа и денят след нея. Успя да подремне за два часа, но обстановката в Кошера беше напрегната от предчувствието за назряващата криза. Ако не друго, то телесните хормони бяха достатъчни, за да разгласят на всички какво става.

Когато преди около два часа Хелстрьом най-сетне намери време да се върне в клетката, беше толкова изморен, че захвърли сакото на един стол и се стовари в леглото както си беше с дрехите. Нещо тежко, пъхнато в десния джоб издърпа сакото през облегалката и то се свлече на пода. Хелстрьом се загледа в издутия джоб и се зачуди какво ли бе пъхнал там. Сетне изведнъж си спомни за пистолета на Външния, който бе взел преди да излезе за последен път — кога ли е било това?

Сякаш беше изминала цяла вечност, или всичко се бе случило в някаква друга вселена. Животът им внезапно бе поел в нова посока. Могъщи сили Отвън проявяваха интерес към нещо, което неминуемо щеше да ги отведе при Кошера.

Проект 40.

Източникът, откъдето бе изтекла първоначалната информация, бе толкова невинен наглед, че Хелстрьом потрепери, когато си помисли за него. Джери, един от операторите на филмовия екип, трябваше да извърши някои специални изследвания в библиотеката на Масачузетския Технологически институт във връзка с предстоящите снимки. При разпита си беше припомнил, че е оставил документите на една маса „за не повече от половин час“. Когато се върнал, намерил ги на същото място и ги прибрал, без да обръща внимание на случилото се. Колко невинно! Но точно от това са се нуждаели Външните. Сякаш бяха надарени с някакъв неуморим зъл гений, винаги нащрек за да се възползва от подобни невинни грешки.

Джери беше потресен. Имаше чувството, че е предал своя любим Кошер. И в известен смисъл го бе сторил. Но рано или късно това щеше да се случи. Истинско чудо бе, че бяха издържали толкова дълго. Как биха могли да съществуват цяла вечност, без да бъдат открити? Очевидно покоят и анонимността имаха свой затворен и предопределен цикъл. Спокойствието на всяка цена бе само илюзия за наивниците. Цената, която трябваше да се заплати за него, беше неимоверно висока.

Чувствайки се изнервен и раздразнителен — емоции, които тялото му излъчваше като невидима аура — но без повече да го е грижа за това, Хелстрьом стана решително и се отправи към долните нива за да провери как се развива проект 40. Онези долу ще трябва да ускорят нещата. Налага се повече отвсякога!

„Кодирано съобщение от Перюджи: За известно време няма да променям позицията, която е получил Джанвърт. Ще трябва първо да обмислим внимателно деликатния проблем с отстраняването на Меривейл. В тази насока, не би било зле да засилим позициите си спрямо Джанвърт. Няма съмнение, че между него и Кловис Кар съществува интимна връзка. Бихме могли да се възползваме от тази информация. За по-сигурно инструктирах ДТ Алден да държи под око и двамата. Ще получите копие от неговия доклад веднага щом пристигне.“

Перюджи стовари прашния куфар върху леглото в стаята на мотела, построен в покрайнините на Фостървил. Освен куфара носеше само малка чанта и калъфа на фотоапарата, в който бе монтирана радиостанцията. Калъфа окачи на облегалката на стола. Точно така обичаше да пътува — с малко багаж, без излишна суетня по летищата и без да привлича нечие внимание. Макар да бе доста висок на ръст, отдавна се бе приучил да бъде максимално незабележим за останалите. Най-често се възползваше от умението си по време на път.

Цяла сутрин бе необходима на поддържащата група за да се разположи в планината на север от града, където съществуваше пряка радиовръзка не само с мотела, но и с чифлика в долината. Перюджи вече бе прегладнял, но първо трябваше да свърши още някои неща. Огледа внимателно стаята, мебелирана в типичен западняшки стил — тъмно лакирано дърво, покрито с грубовата на вид дамаска. Отвсякъде лъхаше на пестеливост. Той въздъхна и се отпусна в креслото, което жално изскърца под тежестта му. Опипа за телефона и набра номера на рецепцията.

Да, знаят телефона на помощник-шерифа. Има ли някакви проблеми?

Перюджи обясни, че идвал по поръчка на компанията, в която работи, за да поиска издирването на изчезнал в района свой колега. Нищо особено. Наложил се да изслуша натрапените обяснения за това, че местната полицейска служба се състояла само от помощника, но пък колко добър човек бил той. Полицейската служба била на другия край на града. След като отвърна с неясни междуметия на няколко поредни опита за допълнителна информация, Перюджи най-сетне получи нужния номер и от рецепцията незабавно го свързаха с полицейската служба на помощник-шерифа. Две минути по-късно той вече обсъждаше проблема с помощник-шериф Линкълн Крафт — мъж с равен, безизразен глас.

— Абсолютно сигурни сме, че е изчезнал — настояваше Перюджи. — Карлос трябваше да се върне на работа в понеделник, а днес е петък. Това е съвсем нетипично за него. Карлос е изключително акуратен работник.

— И жена му също? — запита Крафт недоверчиво.

— Мъжете често взимат жените си на излет — рече Перюджи. Чудеше се, дали не звучи малко наивно за местния представител на властта.

Но Крафт изглежда не бе забелязал насмешката.

— Да, сигурно е така — отвърна той. — Но не е ли малко странно, че компанията ви е изпратила да търсите тези хора.

— Карлос бе един от най-важните ни сътрудници — обясни Перюджи. — Не можем да си позволим да го изгубим. Конкуренцията само това чака, нали знаете.

— Чувал съм. С какво казахте, че се занимавате?

— Аз съм вице-президент на компанията за фойерверки „Блу девил“ от Балтимор. Тя е една от най-големите в страната. А Карлос беше търговски представител.

— Беше? — попита Крафт. — Имате ли причини да смятате, че го е загазил сериозно?

— Нищо конкретно — излъга Перюджи. — Само че той не е от хората, които биха изчезнали по този начин.

— Разбирам. Вероятно зад всичко това има някакво съвсем просто обяснение, но все пак ще видя какво мога да направя. Какво ви

кара да смятате, че е изчезнал тъкмо в нашия край?

— Получих писмо от него. В него се споменаваеше някаква долина в близост до Фостървил, където смятал да наблюдава люспест пъдпъдък.

— Какво да наблюдава?

— Люспест пъдпъдък. Има го по този край.

— Той ловец ли е? Може би е станал инцидент по време на лов и сега...

— Не ходи на лов за птиците, а ги наблюдава и изучава живота им. Карлос е аматьор-орнитолог.

— А, от онези. — Крафт говореше така, сякаш ставаше дума за някакво сексуално отклонение. — Как казвате се наричала долината?

— Стражевата долина. Знаете ли къде е?

Последва толкова продължителна пауза, че Перюджи съвсем изгуби търпение.

— Чувате ли ме, мистър Крафт? — запита той.

— Да, чувам ви.

— Знаете ли къде е долината?

— Да. Сега принадлежи на Хелстрьом.

— На кой? — запита престорено Перюджи и остана доволен от добре изиграното невежество.

— Там живее доктор Хелстрьом. Долината е негова. Знаем се от дълги години.

— Аха. Е, може би добрият чичо доктор няма да има нищо против, ако се поразовим малко из долината му.

— Той не е доктор по медицина — отвърна Крафт. — Занимава се с насекоми. Изучава ги. И снима филми за тях.

— Не че има някаква разлика — заяви Перюджи. — Ще се погрижите ли да бъде даден ход на издирването, мистър Крафт?

— Трябва да дойдете тук и да подпишете официална молба — отвърна Крафт. — Иск за издирване на изчезнал. Някъде тук имах готов формуляр. Да си призная, не сме имали подобен случай, откакто момичето на Енджилъс се изгуби в планините. Но тогава нямаше нужда да се пуска иск.

Перюджи изслуша внимателно отговора и за първи път се усъмни в лоялността на човека отсреща. Спомни си, че в документите на Агенцията се споменаваха доста голям брой изчезнали в района за

последните петнадесет години. За всеки един имаше някакво обяснение, но въпреки това... Стори му се, че долавя известна нервност зад привидно равнодушния глас на Крафт. Защо да не го поразпита малко?

— Надявам се, — поде Перюджи, — че мястото на доктора не крие някакви опасности. Не отглежда отровни насекоми, нали?

— Може да му се намира някой скорпион — рече Крафт и гласът му се разведри. — Понякога ухапванията им са доста неприятни. Имате ли снимки на изчезналите?

— Разполагам със снимката на Карлос и жена му, която държеше на бюрото си.

— Чудесно. Донесете я тук. С фургон ли казахте, че са дошли?

— Да, додж, от онези фургони за излет. Карлос много се гордееше с него.

— Такова нещо не изчезва толкова лесно — отбеляза Крафт.

Перюджи се съгласи и запита къде е полицейската служба.

— Имате ли кола? — поинтересува се Крафт.

— Наех в Клемат Фоулс.

— Май Карлос наистина е бил важна клечка във вашата компания.

— Вече ви казах, че е така — отвърна Перюджи, без да прикрива раздразнението си.

— И ви изпратиха със самолет чак от Балтимор само за да го търсите?

Перюджи погледна удивено слушалката. Какво ставаше с това провинциално ченге? Отново долепи слушалката и отвърна:

— Карлос бе поел връзките със западния бряг. Крайно належащо е да го открием колкото се може по-скоро. Ако нещо му се е случило, трябва незабавно да го заменим. Всеки момент ще се вдигнат продажбите. Вече разговарях с пътната полиция в Сейлъм. От там ме посъветваха да се обърна за помощ към вас.

— Одеве не споменахте ли, че сте взели кола под наем от Клемат Фоулс?

— Пристигнах там с чартърен полет — обясни Перюджи и зачака с нарастващ интерес отговора на Крафт.

— Чартърен полет? Божичко. Можехте да долетите направо тук и да се приземите на поляната, дето я използваме за тази цел. Защо не го

направихте?

„Значи и двамата сме излезли на лов за информация“ — помисли си Перюджи. Добре. Зачуди се какво ли би казал Крафт, ако научи, че Перюджи бе изпуснал връзката в Портленд и се наложи да иска среща със своите хора в Клемат Фоулс.

— Никак не ги обичам тези провинциални летища — обясни той.

— Е, не мога да ви виня, но нашето е много приятно. Попълнихте ли формуляр в щатския полицейски отдел в Сейлъм? — гласът на Крафт бе внимателен, опипващ.

„Бива си го да разпитва“ — рече си Перюджи. Това провинциално ченге не беше глупаво.

— Да, разбира се. Карлос бе уредил да откарат фургона му в Портленд и е тръгнал от там. Щатската полиция вече започна издирването. Разполагат с копия от снимката.

— Така, така. Тия фойерверки май носят доста печалби — промърмори Крафт. — Вашите хора хич не жаят парите — чартърни полети и какво ли не още.

Перюджи обмисли думите на другия и реши, че е време да възприеме малко по-твърд тон.

— Ние държим на хората си, мистър Крафт. Надявам се, че ще започнете издирването колкото се може по-скоро. А сега, как да стигна до полицейската служба?

— В мотела сте, нали?

— Да.

Крафт го посъветва да излезе на паркинга пред мотела, да поеме надясно: „все едно, че е тръгнал за Лейквю“ докато излезе на шосе номер 14. „Там ще завиете наляво и ще видите новият търговски център. Сградата е висока и се вижда от шосето. Полицейската служба е на втория етаж. Всички знаят къде е.“

— Тръгвам веднага.

— Само за минутка, мистър Перюджи — прекъсна го Крафт. — Случайно да носите със себе си фойерверки или сигнални ракети?

— Разбира се, че не! — възкликна възмутено Перюджи, като не пропусна да отбележи, че Крафт бе запомнил името му правилно. Нима смяташе, че не познава щатските наредби за пренос на фойерверки? — Ние изпращаме стоката само по легални канали, помощник-шериф Крафт. Нашите търговски представители

предпочитат да използват рекламни брошури и снимки на отделните образци. Ако нарушаваме законите, дълго няма да изкараме в този бизнес. Намирам въпроса ви за доста интересен, обаче.

— Просто исках да се уверя, че познавате закона — обясни Крафт. — Тук не гледаме с добро око на пришълци, които твърдят, че нашите хора са в състояние да причинят каквато и да било неприятност на някой турист. Трябва да сте доста...

— Нищо подобно не съм казвал — прекъсна го Перюджи. — Толкова по-странно е, че го казвате вие, помощник-шериф Крафт. Ще бъда в кабинета ви след десетина минути.

— Добре — отвърна Крафт след кратко мълчание. — Не забравяйте снимката.

— Не съм и помислял.

Перюджи окачи слушалката и впери замислен поглед в телефона. След това поиска да го свържат с щатската полиция в Сейлъм и предаде, че е разговарял по телефона с помощник-шериф Линкълн Крафт. Поинтересува се има ли нещо ново при тях. Съобщи му, че няма. Отново се свърза с рецепцията, поиска да наберат Балтимор и от справки се поинтересува за телефонния номер на ФБР. Това беше предварително уточнен кодов сигнал, който означаваше, че изпитва недоверие към местния полицейски представител и Агенцията ще трябва да поиска съдействие от ФБР.

Когато приключи, Перюджи притисна с пръст копчето на ръчния си часовник и почувства леко пулсиране върху кожата на китката, което сочеше, че разположените в планината над града групи са заели местата си и следят неговия сигнал. Всичко се развиваше според плана. Време беше да поразмърда Хелстрьом в леговището му.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Още преди човекът да стъпи на земята, природата вече е била създала живия прототип на компютъра. И това е ни повече, ни по-малко термитникът, един от първите опити в областта на социалния ред. Всички знаем, разбира се, че сравнени с човека, насекомите не притежават същия тип разум, в смисъла, който ние влагаме в това понятие. Но защо трябва да се гордеем с това? Там, където няма разум, не се срещат и прояви на глупост. И ето че термитникът се изправя като живо обвинение, като пръст, сочещ право в нашата гордост. Компютърът е механизъм, програмиран със стотици хиляди миниатюрни битове информация. Той функционира като подрежда тази информация в логически връзки. Помислете върху това. Едно великолепно функциониращо общество не е ли също система от логически връзки? Смяя да твърдя, че обитателите на термитника, всеки един частица от цялото, се движат по свои невидими пътища, свързани по между си, също както са свързани логическите връзки в компютъра. Източник на тяхната сила е майката-първосъздателка — царицата. Тя представлява огромна пулсираща маса от енергия, мотивираща всичко наоколо със своите незадоволими желания. По същата причина и нашият Кошер се опира на развъдниците. Вътре в пулсиращото тяло на царицата се крие бъдещето на термитника. А в развъдниците се

*крие нашето бъдеще и — в известен смисъл —
бъдещето на човечеството.“*

Веднага щом приключи разговора с Перюджи, Крафт се свърза с чифлика. След не повече от минута вече разговаряше с Хелстрьом.

— Нилс, в мотела пристигна някакъв тип на име Перюджи. Служител е на компанията за фойерверки „Блу дивил“ и е пристигнал тук за да търси изчезнал търговски представител и жена му. Изчезнал във вашия район. Каза ми, че получил писмо от своя колега, в което се споменавала Стражевата долина. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Казах ти да очакваш нещо подобно — отвърна Хелстрьом.

— Зная, но този тип ми изглежда страшно проникателен. Вече се е свързал с щатската полиция и не бих се изненадал, ако повика и ФБР.

— Ще можеш ли да се справиш с него?

— Май посъбудих подозренията му вече.

— Как?

— Помъчих се да го накарам да признае, че случаят не е обикновен. В момента пътува към мен. Каза, че разполагал със снимка на изчезналата двойка. Дал копие и на щатската полиция. Във ФБР сигурно също ще получат. Все някой ще се обади, че е виждал изчезналите и погледите на всички неминуемо ще се отправят насам.

— Нищо няма да открият в чифлика — увери го Хелстрьом. Гласът му беше тъжен и уморен и Крафт почувства дълбока загриженост за него.

— Надявам се, че си прав. Какво трябва да направя?

— Да направиш? Съдействай му по всякакъв начин. Вземи снимката. Ела тук и разпитвай всички.

— Нилс, не ми харесва това. Надявам се ти да...

— Опитвам се да държа под контрол кризисната ситуация, Линк. Това сега е първата ми грижа.

— Да, но ако той поиска да дойде с мен?

— Надявам се да го стори.

— Но...

— Доведи го!

— Нилс, щом ще го вода, имам ли гаранции, че после ще се върнем двамата?

— Това е моя грижа, Линк.

— Нилс... разтревожен съм. Ако той...

— Аз ще се оправя, Линк. Когато пристигнете, всичко ще е готово. Ще мине като по мед и масло.

— Наистина се надявам.

— Как е дошъл във Фостървил?

— Наел е кола.

— Сам ли е?

— Не мисля. В планината лагеруват няколко групи туристи.

— Забелязахме раздвижване. Наел е кола значи.

— Виж, Нилс, по-добре ще е да не му се случва някой инцидент с колата. Имам неприятното усещане, че този тип може да ни създаде огромни неприятности.

— Виж в това не се съмнявам — съгласи се Хелстрьом. — Изпратили са най-добрите.

„Из кошерна доклад за текущия ход на размножителния процес: Тази нова група трябва да се проследи внимателно. Става дума най-вече за образците от партидата обозначена като «Фракционирана Актиномицинова Нуклеотидна Серия Y» — съкратено Фанси. Макар да притежават огромен и крайно необходим за развитието на Кошера потенциал, образците могат да се окажат неуравновесени. Ако споменатата неуравновесеност се изразява в изострен апетит към оплождане, това би могло да е от полза за Кошера. Но появят ли се и други симптоми, трябва незабавно да бъде докладвано за тях в Развѣдната централа.“

След спешната среща на Съвета, Хелстрѳом остана да обмисли всичко в усамотение. Усещаше, че атмосферата в Кошера наподобява тази на преследвана подводница — всички се готвеха за изтощителен и безшумен бяг. Енергопотребителните системи, включително и вентилацията, работеха на минимален режим, намален бе и водният обмен с дълбоката подводна река, която беше основен водоизточник и двигателна сила за турбините, поради опасността някъде Отвѳн да забележат резките колебания в системата на Змийската река.

Хелстрѳом непрестанно се питаше какво точно е известно на Перюджи и сътрудниците му за Проект 40. Този въпрос остана без отговор и след приключването на срещата на Съвета. Не бе изключено Външните да разполагат със съвсем оскѳдна информация за Проект 40 и въобще да не се досещат за съществуването на Кошера. Лично Хелстрѳом бе на това мнение. Защото при най-малкото подозрение за съществуването на селище от типа на Кошера, те щяха да докарат тук

своята армия. Значи, беше съвсем належащо да бъде постигнато някакво съглашение с тези Външни, преди да научат прекалено много. Жалко, че хората им бяха убити, но това беше неизбежно последствие от смъртта на Портър. И въпреки всичко беше грешка.

„Живяхме твърде дълго сгущени в своята защитна украска — мислеше си той. — И станахме прекалено дръзки. Започнахме да снимаме филми, все по-често контактувахме с Външните, а на практика ги подценихме.“

Хелстрьом подтисна една уморена въздишка. Липсваше му Стария Харви. И сегашната охранителна група си я биваше, но Стария Харви притежаваше някакъв особен дар, умение да балансира с мъдростта си всяка критична ситуация. Кошерът се нуждаеше повече отвсякога от Стария Харви, а единственото, с което разполагаше, бе неговият наследник — Салдо. Той ли беше обновената форма на онова, което бяха изгубили в лицето на Стария Харви? След нощта на преследването Салдо бе показал значително и бързо съзряване. Промяна, която Хелстрьом почти беше склонен да окачестви като метаморфоза. Сякаш през онази фатална нощ Салдо наистина беше наследил опита и мъдростта на Стария Харви. Дори Хелстрьом беше започнал неусетно да се уповава на Салдо за някои решения, също както бе разчитал на стария Харви. Дали Салдо щеше да оправдае указаното му доверие, предстоеше тепърва да се разбере. До момента нееднократно беше проявявал проникателност и въображение, но все пак... Хелстрьом поклати глава. Трудно беше да разчиташ изцяло на един млад и неопитен сътрудник в такъв тежък кризисен момент. Но нима имаше някакъв избор?

Срещата на Съвета започна рано следобед във филмовата зала на хамбара. Залата беше полукръгла, мебелирана с масивна кръгла маса и тежки кресла, произведени в Кошера. В единия ѝ край бе монтиран подвижен екран, с два говорителя, а на отсрещната стена се виждаше прозорчето на прожекционната стая. Стените бяха облицовани с изолационно покритие, за да заглушават шума отвън.

По молба на Хелстрьом, Салдо се разположи на задния ред. Раната от куршума, облизал брадата му, все още не беше заздравяла. Светлобелезникава черта пресичаше неговата потъмняла от слънцето брада. Орловото му лице изглеждаше отпуснато, ала въпреки това в очите му се четеше постоянна бдителност. Едва сега Хелстрьом си

припомни, че по женска линия, Салдо бе от серията S2a-1. С други думи, двамата бяха братовчеди. Младият мъж беше селектиран сред най-добрите екземпляри и след това подложен на необходимите химически подобрения. Като краен резултат, Салдо концентрираше в себе си едновременно агресивност и предпазливост — качества, на които Кошерът разчиташе толкова много за своята защита.

— Трябва да сме готови за отговор на всички нива, ако нещата тръгнат в нежелана посока — първи взе думата Хелстрьом, с което обяви началото на Съвета. — Изпратих съобщение до всички наши представители Отвън и ги предупредих да имат готовност за самостоятелни действия, в случай, че връзката им с нас бъде прекъсната. Всички досиета на наши сътрудници, работещи зад пределите на Кошера, бяха подготвени за незабавно унищожение при необходимост.

— Но дали сме предвидили всички възможни последствия? — намеси се Салдо.

— Този въпрос си задавам и аз.

— Зная — отвърна Салдо и си помисли: „Нашият първенец май е твърде изморен. Нуждае се от почивка, а точно сега време за почивка няма.“ В този момент Салдо изпитваше желание да покровителства Хелстрьом.

— Оказа се прав, когато твърдеше, че Перюджи ще носи със себе си специална електронна екипировка — продължи Хелстрьом. — Ако не друго, то той непрестанно излъчва сигнал за местонахождението си. Уверен съм в това.

— До онези хора в планината.

— Точно така. Колкото се може по-скоро трябва да открием какъв тип екипировка използва.

— Вече дадох нареждания за това — увери го Салдо. — Нилс, не мислиш ли, че трябва да си отдъхнеш?

— Няма време. Перюджи вече е на път, а и той е само върхът на айсберга.

— На кое?

Хелстрьом се зае да обяснява смисъла на израза, а след това на свой ред запита:

— Колко души според теб са разположени в планината?

— Минимум десет. Вероятно всички са свързани с него.

— Толкова много? — Хелстрьом поклати глава.

Салдо кимна, споделяйки тревогата му. Мисълта, че не по-малко от десетина Външни душат зад оградата, в непосредствена близост до Кошера, пробуждаше в него дълбока тревога.

— Линк има ли някой, когото да изпрати в планината в ролята на турист, за да ги държи под око? — попита Салдо.

— Ще се погрижи и за това.

— Значи той лично ще доведе Перюджи?

— Да. Но не бива да забравяме, че Перюджи му няма доверие.

— Една е ясно, че Линк не е от класата на Перюджи — заключи Салдо.

— Учи се от това — посъветва го Хелстрьом. — Неоценимо предимство е да разполагаме с подставени лица Отвън, включително и на поста помощник-шериф, но всеки един може да ни създаде допълнителни проблеми. Колкото повече се откриваме, дори под привидна тайнственост, толкова повече расте опасността от разкритие.

Салдо бе твърдо убеден, че не бива да забравя този урок. Използването на агенти за работа Отвън не беше съвсем безнаказано. Самото съществуване на подобен агент беше достатъчно многозначително, в случай, че този агент бъде разкрит. Ако Перюджи наистина подозираше Линкълн Крафт, това означаваше, че и Кошерът е изложен на опасност. Салдо се надяваше, че ще запомни всичко това дори след като настоящата криза отmine. Не се съмняваше, че ще успеят да намерят изход от затруднението. Вярваше непоколебимо в способностите на техния първенец Нилс Хелстрьом.

— Перюджи може да разполага с прибори, които да му подсказват, че следим екипировката му — предположи Хелстрьом.

— Дадох нареждания да се провери и тази възможност.

Хелстрьом кимна, задоволен от отговора. До този момент Салдо бе предвидил всички възможности, за които се бе досетил и Хелстрьом, а и няколко допълнителни. Добрият наследствен материал винаги показваше предимствата си в тежък момент. Салдо очевидно бе надарен със забележителна интелигентност. След като приключи с обучението и подготовката си, младежът несъмнено ще бъде безценен дар за Кошера.

— Разполагаш ли с готови обяснения, в случай, че засекат нашите прибори? — запита го Хелстрьом.

— Исках първо да го обсъдя с теб. Какво ще кажеш, ако обясним, че в процеса на озвучаването на филмите се нуждаем от сложна електронна апаратура. Това напълно може да обясни наличието на смущения в ефира. Естествено, не можем да изключим апаратурата само защото някакъв Перюджи решил да ни посети. Трябва да гоним графика. Всяко едно въздействие върху екипировката на Перюджи може да се обясни с действието на нашата апаратура.

Хелстрьом кимна замислено.

— Великолепно. Още щом пристигне ще го попитам носи ли транзистор, защото...

— Би могъл да окаже влияние върху работата ни — довърши вместо него Салдо. След това се надигна, надвеси се над масата и почука нетърпеливо с пръсти.

— Да? — попита Хелстрьом.

— Нилс, сигурен ли си, че предишните не са разполагали с подобна екипировка? Прегледах записите, но не открих нищо — той сви безсилно рамене.

— Нали ги претърсихме. Нямаше нищо.

— Изглежда странно... че не са носели подобни прибори.

— Не са ги смятали за достатъчно важни — обясни Хелстрьом.
— Изпратили са ги за да видят, дали ще бъдат убити.

— Ахxxx... — на лицето на Салдо се изписа едновременно изненада и разбиране.

— Трябва да вникваме по-добре в мотивите на Външните — продължи Хелстрьом. — Те не са много добри хора, тези диви същества. Често си позволяват да губят работниците си по този начин. Онези, които се появиха предишния път, бяха дребни пешки, готови да бъдат жертвани. Но този път ще е най-добре ако ги отпратим с някоя достоверна история.

— Значи беше грешка, че ги убихме?

— Грешката беше, че не намерихме друга възможност.

Салдо кимна, показвайки че разбира разликата.

— Допуснали сме грешка — промърмори той.

— Аз допуснах грешка — поправи го Хелстрьом. — Станах невнимателен, след дългата поредица от успехи. Не бива никога да забравяме това предупреждение — всеки от нас може да сбърка.

„Из коментарите на майката-първосъздателка Трѝова Хелстрѝом: Искам да побеседваме с вас за понятието предпазливост. Когато казваме, че ни има, че Кошерѝт е поел по своя път — някъде към мистериозното бъдеще — по необходимост думите ни се отличават от онова, което виждаме като факти. Между тези две понятие винаги стои нашата собствена интерпретация. Това, което твърдим, че вършим, се видоизменя от нашето разбиране за света, което на свой ред има своите ограничения. Първо, ние сме партизани. Виждаме всичко пречупено през призмата на оцеляването на Кошера. Второ, вселената се проявява пред нас по един начин, докато в действителност е нещо съвсем различно. В светлината на изложеното до момента, предпазливостта се превръща в главен източник на нашата колективна енергия. Трябва да се изпълним с вяра в мъдростта на Кошера и да се надяваме, че тази мъдрост ще се прояви чрез нас, неговите клетки.“

Когато стигнаха входа на долината, откъдето Перюджи за пръв път зърна чифлика на Хелстрѝом, той помоли Крафт да спре. Колата поднесе на прашния банкет и закова, а помощник-шерифѝт го погледна въпросително.

— Нещо не е наред ли, мистър Перюджи?

Перюджи не бързаше да отговори. Крафт го беше заинтригувал. Имаше нещо театрално, не само в държанието, но и в целия му вид.

Сякаш някой беше спрял поглед върху него, а сетне бе възкликнал: „А ето този ще направим помощник-шериф.“ Крафт имаше потъмняло от слънцето лице, масивен нос, русоляви вежди, светло-руси коси и всичко това завършваше с широкопола каубойска шапка на върха. Движеше сковано едрото си тяло, сякаш беше яздил прекалено дълго. Перюджи забеляза поне още няколко души по главната улица на Фостървил, които приличаха на Линкълн Крафт.

Крафт се държеше спокойно и невъзмутимо, докато Перюджи го разглеждаше, уверен че като специален кошерен хибрид, няма и най-малък признак за чуждия му произход. Всъщност, бащата на Крафт беше местен фермер, прелъстен при набег за пресни гени от разгонена женска. Немалко жители на Фостървил бяха забелязали приликата на Крафт с баща му.

— Мистър Перюджи, — заговори Крафт, — не искате ли...

— Знам какво ще ми кажете — прекъсна го Перюджи и погледна часовника си. Беше три без четвърт. Крафт беше използвал всички възможни оправдания за да се забавят — няколко пъти звъня по телефона, прочете внимателно формуляра за издирване, продължително разглежда снимката и зададе безброй глупави въпроси, като записваше отговорите с бавни движения върху лист хартия. И ето че най-сетне бяха само на хвърлей място от чифлика на Хелстрьом. Перюджи почувства, че го завладява вълнение. Долината се беше смълчала, не се чуваше дори песента на насекомите. Перюджи усещаше нещо неестествено в тази тишина. Едва когато осъзна, че не се чуват никакви насекоми, той попита Крафт за причината.

Крафт побутна назад широкополата си шапка и обърса челото си с ръкава на ризата.

— Сигурно са напръскали околността с химикал — предположи той.

— Наистина ли? Че Хелстрьом прави ли такива работи? а мислех, че всички еколози са против препаратите.

— Откъде знаете, че доктор Хелстрьом е еколог?

Умно! Много умно! Перюджи прехапа устни.

— Не го знаех — рече той. — Просто предположих, че всеки ентомолог би се интересувал и от екология.

— Аха. Е, може би някой друг е пръскал наоколо. Наблизо са пасищата.

— Някой друг да го е направил?

— Може би. Или пък има връзка с опитите на доктора. Само за да послушате насекомите ли спряхме?

— Не. Исках да огледам наоколо за фургона на Карлос.

— Едва ли има някакъв смисъл.

— Така ли? И защо?

— Ако решим, че наистина е пребивавал по тези места, ще претърсим всичко наоколо.

— Мисля, че вече ви казах — натърти Перюджи. — Според мен, Карлос е бил тук. Затова бих искал да огледам района.

— Докторът не обича разни хора да му се мотаят из земята!

— Нали казахте, че това били пасища. И тях ли притежава?

— Не съвсем, но...

— Ами да погледаме тогава — Перюджи положи ръка на вратата.

— Ей, почакайте малко! — извика Крафт.

Перюджи кимна мълчаливо. Вече бе узнал онова, което го интересуваше — Крафт беше дошъл с него за да пречи на всякакво разследване.

— Добре — каза Перюджи. — Хелстрьом знае ли, че ще му гостуваме?

Крафт вече беше поставил ръка на скоростния лост, с намерение да продължат към чифлика, но при този въпрос се поколеба. Първо го изненада желанието на Перюджи да спрат. В началото си помисли, че Външният е забелязал нещо подозрително, нещо пропуснато от работниците. Безпокойството му нарасна, след като Перюджи предложи да излязат и да огледат района. Накрая му хрумна, че не е изключено Перюджи и хората му да са подслушали телефонния разговор на Крафт с чифлика. Но охраната на Кошера щеше да открие, ако някой бе предприел подобен опит.

— Знае — потвърди Крафт. — Позвъних му, за да се уверя, че в момента е тук. Понякога докторът пътува до доста странни места. Трябваше да го предупредя, че ще го посетим. Сигурно знаете колко са чувствителни тези учени?

— Не. Чувствителни ли са?

— Ами нали правят разни експерименти. И някой нежелан посетител може да развали всичко.

— Затова ли не искахте да огледаме района?

— Да, точно затова — отвърна Крафт с очевидно облекчение. — А и докторът непрестанно снима разни филми. Ако му се провалят снимките може ужасно да се ядоса. Опитваме се да пазим добросъседски отношения.

— Да не искате да кажете, че поставя охрана, или нещо подобно?

— Не-е-е. Всички местни знаят за работата му. Гледаме да не влизаме в неговата територия.

— И какво става, ако се провали някой експеримент? — поинтересува се Перюджи. — Сигурно добрият доктор не започва да стреля?

— Нищо подобно. Докторът и на мравката път ще стори. Обаче ядоса ли се, ругае страшно. Освен това, има доста важни приятели. Заслужава си да си на негова страна.

„Няма съмнение — мислеше си Перюджи. — Виж, това би могло да обясни странното поведение на местния шериф. Едва ли е претрупан с работа в това малко градче. Какво ли не би сторил за да си запази поста.“

— Добре — кимна решително Перюджи. — Да вървим да се срещнем с този доктор Хелстрьом.

— Разбрано, сър!

Крафт подкара бавно колата като си придаде безгрижен вид. Хелстрьом бе пределно изчерпателен в разпоредбите си — тръгнали са да търсят безследно изчезнал. Да оказва всякакво възможно съдействие.

Докато се носеха покрай северната ограда, Перюджи се любуваше на чифлика. Очевидно постройките са били вдигнати във времена, когато строителният материал не е бил проблем. Стените на чифлика бяха изградени от потъмняло дърво и нямаше да им се отрази зле малко боя. Стори му се странно, че никой досега не се беше досетил.

Крафт спря успоредно на оградата, на няколко метра от входа.

— Ще продължим пеша. Докторът не обича колите да приближават сградата.

— Че защо пък?

— Предполагам, че му пречат на работата.

— Тия сгради направо плачат за малко боя — подхвърли Перюджи докато излизаше от колата.

Крафт хлопна вратата и заговори над покрива.

— Казват, че докторът използвал някакъв консервант за да покрива дървото. Материалът само изглежда износен. Но затова пък гледката е красива.

— Виж ти — Перюджи застана до вратата и изчака Крафт. — За какво служи онази бетонна сграда? — той посочи с ръка към бетонната постройка.

— Може да е помпена станция. На такава ми прилича. Или пък е свързана с изследванията на доктора. Не съм го питал. — Крафт следеше внимателно реакцията на Перюджи. Бетонният покрив прикриваше входа на резервната вентилационна шахта, която можеше да бъде отворена с помощта на експлозив в случай на авария. Още няколко подобни вентилационни шахти бяха разхвърляни из района, но всички останали бяха добре замаскирани.

— Хелстрьом женен ли е? — запита Перюджи.

Крафт отвори вратата, преди да отговори.

— Нямам представа. — Той се отдръпна встрани и пропусна Перюджи да влезе, преди да затвори. — Докторът често кани разни сладурчета. Предполагам, заради снимките. Може би смята, че не си заслужава да си взима крава, когато млякото е безплатно. — Крафт се изкиска на собственото си дебелашко остроумие и добави: — Да видим какво става в чифлика.

Перюджи закрачи редом с него, учуден от внезапния изблик на веселие. Този помощник-шериф не приличаше нито на местен фермер, нито на селяндур, нито пък на каквото и да било. Може би твърде много се стараяше да играе някаква определена роля и по-често преиграваше. Перюджи вече си бе взел бележка да го държи под око, но сега подозрителността му се засили още.

— Това място има доста запуснат вид — заговори той като се стараяше да не изостава. Въпреки привидната си скованост, помощник-шерифът се движеше уверено и целенасочено, сякаш не желаяше да даде възможност на Перюджи да огледа по-внимателно околността.

— На мен пък ми харесва — отбеляза Крафт. — Бая грижи полагат за района на чифлика.

— Обработват ли земята?

— Вече не. Но по едно време отглеждаха доста култури. На пролет някои от децата, които живеят в чифлика, излязоха да сеят жито, но според мен само си играеха на фермери. Повечето са градски чеда. Идват тук от Холивуд, или чак от Ню Йорк и си мислят, че разбират нещо от земята.

— Хелстрьом често ли има гости? — Докато задаваше въпроса, Перюджи се спъна в купчина изсъхнала трева. Измъчваше го сухият, горещ въздух на долината. Някъде отдалеч се чуваше неприятен бръмчащ звук, а слабият животински мирис му напомняше за зоологическата градина. Нямаше и следа от тази миризма зад оградата, но колкото повече приближаваха чифлика, разположен в сърцето на малката долина, толкова повече се засилваше. От мястото, където се намираха, потокът изглеждаше като тънка струйка вода. Някъде в горния край на долината изглежда имаше малък водопад.

— Гости ли? — запита Крафт след продължителна пауза. — Понякога чифликът направо е претъпкан. Не може да плюнеш, без да оцелиш някого. Друг път изглежда така, сякаш няма и дузина хора.

— Откъде идва тази миризма?

— Каква миризма? — запита Крафт и в този миг осъзна, че Перюджи говори за кошерния мирис, който извираше от вентилационните шахти и винаги се усещаше най-силно тук, в долината. Крафт намираше за приятна миризмата. Напомняше му за детството.

— Тази животинска миризма — настоя Перюджи.

— А, това ли? Трябва да е свързано с работата на доктора. Знам, че държи мишки и други животинчета за опити. Веднъж дори ги видях. Най-обикновена менажерия.

— Аха. Този водопад през цялата година ли го има?

— Да. Красив е, нали?

— Ако човек си пада по тези неща. А къде изчезва водата? Потокът долу е доста малък. — Перюджи спря и впери поглед в Крафт, принуждавайки го също да спре.

— Предполагам, че част от водата попива в почвата — обясни Крафт. Изглежда нямаше търпение да продължат, но не можеше да намери подходящ предлог. — Докторът също отби част от водите за напояване или охлаждане. Не знам точно. Да вървим, а?

— Чакайте малко — отвърна Перюджи. — Нали одевете казахте, че Хелстрьом не се занимавал с обработка на земята?

— Така си е! Но за опитите му е нужна доста вода. Какво толкова ви занимава този ручей?

— Всичко тук ме занимава — рече Перюджи. — Има нещо не наред в това място. Например, липсата на насекоми. А не видях и нито една птица.

Крафт преглътна мъчително, гърлото му бе съвсем изсъхнало. Изглежда съвсем наскоро е имало нощно помитане. Ама и този Перюджи, нищо не изпуска от очи!

— Птиците се крият от жегата и излизат по хладина.

— Така ли?

— Ами вашият приятел не ви ли го е казвал, след като си пада да гледа птици?

— Не. — Перюджи хвърли поглед наоколо, като се стараеше да не пропусне и най-малката подробност. Бързо и издаващо напрегнатост движение на главата, което разтревожи отново Крафт. — Помня веднъж ми каза, че всяко животно или птица било активно през различни части на деня и нощта. Не вярвам птиците да са се изпокрили, въобще не се чуват никакви звуци. В тази долина няма нито птици, нито насекоми.

— Тогава какво е търсел тук вашият приятел? — попита Крафт. — Щом няма птици, които да гледа?

„Ах, приятелче, не бързай толкова — помисли си Перюджи. Още не е дошло време да сваляме ръкавиците.“ Вече не се съмняваше, че Крафт е в един отбор с Хелстрьом.

— Карлос вероятно също е забелязал отсъствието на птици и е потърсил някакво обяснение. Ако се е натъкнал на нещо, което би могло да причини неприятности някому, това би могло да обясни изчезването му.

— Ама вие сте ужасно подозрителен човек — отбеляза Крафт.

— А вие не сте ли? — засече го Перюджи. Той се насочи към сянката на близката върба, принуждавайки помощник-шерифа да го последва. — Що за човек всъщност е Хелстрьом, помощник-шериф?

На Крафт никак не му се хареса начина, по който Перюджи бе произнесъл това помощник-шериф, ала бе принуден да внимава какво ще отговори.

— Ами, най-обикновен, типичен отдаден докрай на делото учен.

Перюджи забеляза, че докато се стараяше да отговори с равнодушен и привидно безразличен глас, Крафт неволно бе издал с жестове и позиция на тялото, че прикрива истината. Перюджи кимна, сякаш бе прозрял всичко и остави Крафт да продължи.

— Подобни хора са смахнати, естествено — говореше Крафт, — но съвсем безвредни.

— Никога не съм бил склонен да се примиря с тази стандартизирана представа за безвредния, смахнат учен — каза Перюджи. — Според мен не са нито безвредни, нито невинни. Ето, атомните физици, например, кой от тях е нормален или разумен?

— О, хайде стига, мистър Перюджи — махна с привидна благосклонност Крафт. — Докторът снима филми за насекомите. Образователни филми. Най-много някой път да е поканил дузина сладурчета да си направят парти на лунна светлина.

— И дори без трева? — притисна го Перюджи.

— Нима вярвате на всичко, което драскат по вестниците, за холивудския начин на живот?

— До известна степен.

— Готов съм да се обзаложа, че докторът е чист — заяви Крафт.

— Наистина ли? — попита Перюджи. — И колко души са изчезнали без вест във вашия район за последните, да речем, двадесет и пет години?

„Той се е ровил в архивите — помисли си мрачно Крафт. Нилс напълно предугади какъв човек ще се появи, още преди да го бе видял.“ Този път Външните им бяха изпратили хитър и находчив ум. Перюджи твърде лесно се натъкваше на всички грешки и слабости, допуснати от Кошера. Лошо, много лошо. За да прикрие тревогата си, Крафт се извърна рязко и закрачи към чифлика, който бе само на петдесетина метра от тях.

— Зависи какво разбирате под изчезнал без вест — заговори той. Едва сега забеляза, че Перюджи е останал под сянката на върбата и му викна. — Хайде, тръгвайте. Не бива да караме доктора да ни чака.

Перюджи го последва, прикривайки усмивката си. Помощник-шерифът беше станал съвсем прозрачен. Крафт очевидно бе изненадан от неочаквания въпрос за броя на изчезналите. И следа не беше останала от привидно загрижения, отдаден на службата си полицейски

служител. Мислите на Перюджи постепенно вземаха нова насока. Бяха изгубили трима агенти само за да проверят случайно възникнало подозрение. Ала с разкриването на този помощник-шериф, който не беше никакъв помощник-шериф, първоначалното подозрение придобиваше съвсем нов смисъл. И добавяше още една щриха към картината. „Хелстрьом също е научил нещо — мислеше си Перюджи. — Узнал е, какво сме готови да изгубим в замяна на Проект 40. А сега да разберем, колко е готов да плати.“

— Винаги съм смятал, че изчезналият без вест си е изчезнал — заговори Перюджи право в масивния гръб на Крафт.

Крафт отвърна без да се обръща.

— Зависи. Някои хора изчезват по собствено желание. Един бяга от жена си, друг — от работата. Говоря за техническата страна на това понятие. Е, в случая с вашия човек нещата май не стоят точно така. Това, което искам да кажа е, че когато говоря за „изчезнал без вест“, имам пред вид човек, изпаднал в беда.

— И не вярвате, че тук някой би могъл да изпадне в беда?

— Това не е Дивия запад — каза Крафт. — В известен смисъл, да се живее тук е далеч по-безопасно, отколкото във вашите градове. Хората в нашия край дори не заключват вратите си. Прекалено много време се губи в търсене на ключовете. — Той се ухили през рамо и махна небрежно с ръка. — Пък и сега нали са на мода тесните панталони. Няма много място за ключове по джобовете.

Централната постройка на чифлика се издигаше право пред тях. От едната страна беше хамбарът, до който водеше широка, прашна пътека. Пътеката пресичаше стара телена ограда, от която бяха останали само коловете. Макар прозорците на къщата да бяха покрити с жълтеникави завеси, мястото изглеждаше някак пусто и изоставено. Перюджи разглеждаше учудено постройката. Нима беше празна? Но защо? Та нали къщите се строяха за това — за да бъдат обитавани. Тук ли живееха Хелстрьом и хората му? Защо не се чуваше никакъв шум отвътре — тракане на чинии или нещо такова? Тук ли се хранеха? Припомни си забележката на Портър за „отсъствието на признаци“. Много проницателна забележка. Повече информация се криеше в онова, което не се виждаше в чифлика на Хелстрьом, отколкото в това, което се набиваше в очи.

И ето, че Перюджи забеляза първия „позитивен признак“ — наличието на странен, кисел мирис. В първия момент си помисли, че се дължи на фотографски химикали, но сетне отхвърли тази мисъл. Миризмата беше далеч по-остра и дразнеща. Може би е свързана с насекомите на Хелстрьом?

В хамбара се влизаше през люлееща се врата, като в бар. Когато Перюджи и Крафт доближиха, крилата на вратата се люшнаха навън и лично Хелстрьом излезе да ги посрещне. Перюджи го позна от снимките, които беше виждал в досието му в агенцията. Хелстрьом беше облякъл бяло поло и сивкави панталони. На краката си носеше сандали на босо. Рядката му руса коса не бе съвсем сресана, сякаш е била разчорлена от вятъра и след това прегладена набързо.

— Здравей, Линк — посрещна ги Хелстрьом.

— Здравсти, докторе.

Крафт спря пред Хелстрьом и двамата се здрависаха. Застанал в непосредствена близост, Перюджи имаше чувството, че присъства на зле репетирана пиеса. Двамата си стиснаха ръцете така, сякаш го правеха за първи път.

Перюджи отмести поглед към отворената врата на хамбара. Нищо не можеше да се различи в мрака вътре.

Любопитството му изглежда забавляваше Хелстрьом. Той се усмихна широко, докато Крафт го представяше на Перюджи. Ръката на Хелстрьом беше хладна и суха. Хелстрьом даваше вид на човек, който принудително си налага да е спокоен, ала дланта му не беше изпотена. Очевидно се владееше чудесно.

— Искате да видите студиото ли? — запита той и кимна в посоката, в която беше погледнал Перюджи.

„Виж, този умее да си държи нервите“ — помисли си Перюджи.

— Никога досега не съм виждал филмово студио — отвърна той.

— Линк ми каза по телефона, че търсите някакъв ваш служител, изчезнал по тези места.

— Ах, да — Перюджи се питаше, защо не може да различи нищо зад отворената врата. Беше посещавал няколко холивудски студия и помнеше добре царящата атмосфера на организирана бъркотия — ярки светлини, мадами, камери, тичащи наоколо хора, а след това — миг покой докато протичат самите снимки.

— Докторе, да си виждал някой да се върти наоколо? — попита Крафт.

— Само наши хора — рече Хелстрьом. — Никой друг. Отдавна не са се мяркали непознати. Кога са изчезнали тези хора?

— Преди около седмица — каза Перюджи и насочи вниманието си към Хелстрьом.

— Толкова скоро! — възкликна Хелстрьом. — Уверен ли сте, че не им е хрумнало да продължат ваканцията без да ви съобщават?

— Сигурен съм дотолкова, доколкото човек може да е сигурен — отвърна Перюджи.

— Ако искате, можете да огледате наоколо — предложи му Хелстрьом. — Имахме доста работа напоследък в студиото, но въпреки това не сме забелязвали никакви непознати наоколо. Държим долината под наблюдение за да не се появи някой нежелан гост и да попречи на работата ни. Съмнявам се, че ще откриете някакъв следи от вашите хора в района.

„Щом Нилс смята, че няма да открият следи — помисли си с облекчение Крафт — значи са почистили здравата.“

— Така ли? — Перюджи прехапа устни. Неочаквано осъзна, че разговорът се водеше едновременно на няколко нива. Двамата с Хелстрьом го знаеха. А по всичко изглежда и Крафт. Перюджи можеше да души наоколо, но очевидно нямаше да открие нищо подозрително. Нито един чужденец не би могъл да доближи района на чифлика без да бъде забелязан. Хелстрьом беше сигурен, че неговите хора в горните ешалони на властта ще запазят в тайна каквото е необходимо. С появата си тук, Перюджи беше разкрил пред Хелстрьом, че фактът за изчезването на хора в района на чифлика е взет под внимание. Хелстрьом не отричаше този факт, а само намекваше, че ще е безсмислено да се издирват тези хора. Как, тогава, да обясни на какво се надява Агенцията в предстоящата игра?

— Помощник-шериф Крафт, — рече Хелстрьом, — спомена, че работите за някаква компания за производство на фойерверки. „Аха...“ — рече си не без задоволство Перюджи.

— Нашата фирма има многостранни интереси, мистър Хелстрьом. Проявяваме интерес и към металургията, особено в новите, неизследвани области. Готови сме да приемем охотно всякакви свежи, ценни изобретения.

Хелстрьом го погледна замислено.

— Ще влезете ли да разгледате студиото? В момента сме доста натоварени, защото поизостанахме със снимките на последния филм. — Той понечи да се обърне и в този миг спря, сякаш му беше хрумнало нещо. — Хм, надявам се, че не носите със себе си транзистор, или нещо подобно. Използваме късовълнов радиопредавател при озвучаването на отделните сцени. Наличието на други радиоприбори може да изложи на риск крайния резултат от работата ни.

„Ах, ти копелдак такъв!“ — помисли си Перюджи. Той скръсти ръце, обърна лявата длан навътре и незабелязано изключи часовниковия предавател. „Ако смяташ по този начин да ме разколебаеш, приятелче, сбъркал си. Ще вляза вътре и бъди сигурен, че ще видя повече, отколкото предполагаш...“

Хелстрьом проследи движенията на Перюджи и се досети за истинската причина. Все още беше изненадан от странните намеци за многостранните интереси на фирмата към металургията и новите открития. Каква връзка можеше да има всичко това с Проект 40?

„Из коментарите на Тръова Хелстрьом: Каквито и методи да използваме, за да получим специалистите, от които се нуждаем, трябва винаги да се възползваме от онова, което може да ни предостави човешкото тяло. Използването на човешкия ампутат може да се избегне само когато заработим директно с оригиналния генетичен материал на тялото. Всичко, което е свързано с прилагане методите на генетичната хирургия или генното инженерство, трябва да събужда най-мрачните ни опасения. Ние сме преди всичко човешки същества и не бива в никакъв случай да прекъсваме връзката с нашите предци. Каквото и да сме, не сме едно — богове. Във вселената, в която живеем, очевидно много неща зависят от случайността.“

— Вече не предава. — отбеляза Джанвърт, докато въртеше настройката на апарата. Беше се настанил зад спуснатите завеси на фургона, а радиоприемникът бе поставен пред него на един от рафтовете в кухничката. Ник Миърли бе надвесил запотеното си тяло над него, опрял ръка на рафта до приемника. На лицето му беше изписано загрижено изражение.

— Какво мислиш, се е случило с него? — запита той.

— Предполагам, че нарочно е изключил предавателя.

— Боже мили! Защо?

— Последното, което получих, — той потупа с длан кутията на приемника, — беше предупреждението на Хелстрьом, да не се внасят вътре радиоуреди.

— Но това е ужасно рисковано, да изключва предавателя.

— И аз бих постъпил по същия начин. Вече е влязъл в студиото.

— И все пак...

— О, я млъквай! Кловис отвън при телескопа ли е?

— Да. — Миърли имаше обиден вид. Знаеше, че Джанвърт е назначен за заместник по време на операцията и все пак му беше неприятно, че се отнасят с него по този начин.

— Провери дали е забелязала нещо.

— Телескопът увеличава само двайсет пъти, а и в долината е доста мъгливо.

— Отивай да провериш. Кажй й какво стана.

— Добре.

Фургонът изскърца и се залюля, когато Миърли раздвижи едрото си тяло.

Джанвърт го проследи с поглед и отново залепи слушалката за ухото си. Какво ли целеше Перюджи с този странен разговор? Металургия? Нови открития?

„Из коментарите на Тръова Хелстрьом: Залог за нашите бъдещи успехи е постигане на окончателното човешко опитомяване. В светлината на гореказаното, всички други модели на човешко съществуване трябва да се разглеждат като диви форми. В процеса на това опитомяване неминуемо ще се възползваме от многостранни човешки типове за изграждане на нашата социална структура. Колкото и да бъдат различни тези новосъздадени типове, изключително важно е между тях да бъде запазена взаимовръзката и уважението в постигането на голямата цел. Майката-първосъздателка и първият мъжкар се отличават само на пръв поглед от работника на най-низшето стъпало. Защото, ако най-възторжените от нас създадат своя молитва, тя трябва да израдява благодарност към тези работници.“

Оказа се, че вратите на студиото са двойни и затова Перюджи не бе успял да различи нищо отвън. Още щом влезе, той почувства нещо странно във въздуха. Животинската миризма тук беше още по-силна. В първия момент реши, че идва от стъклените клетки с животни вляво от него. Вътре забеляза мишки, морски свинчета и маймуни.

Във всички филмови компании, които Перюджи беше посещавал, неизменно бе наблюдавал странни мигове на затишие, когато цялата групова енергия се концентрираше в обектива на камерата. Това място беше съвсем различно. Никой не пристъпваше на пръсти. И въпреки това, всички наоколо се движеха съвсем безшумно,

сякаш го намираха за естествено състояние. Със затварянето на външната врата беше изчезнал и неприятният бръмчащ звук, който доминираше в долината, ала тук вътре го заменяше едва доловим шепот.

В момента на влизането работеше само снимачният екип. Бяха се разположили в ъгъла, в близост до стъклен контейнер, не по-висок от три фута. Светлината на прожекторите блестеше в стените на контейнера.

Хелстрьом беше предупредил Перюджи да не говори, докато не му разрешат със знак и едрият мъж вдигна въпросително вежди към ъгъла.

Хелстрьом се наведе над ухото му и прошепна:

— В момента заснемаме в едър план движението на крайниците при насекомите. Използваме максимално увеличение. Камерата е разположена зад стените на стъкления контейнер, в който се поддържа специална атмосфера, подходяща за изследваното насекомо.

Перюджи кимна, питайки се защо ли трябваше да пазят тишина. Нима подобен филм се озвучаваше на място? Изглеждаше малко вероятно, но познанията му в снимачната индустрия бяха доста повърхностни, придобити набързо, специално за този случай. Хелстрьом с удоволствие би се възползвал от първата възможност за да го изхвърли навън. От момента на влизане в студиото той все по-зле владееше тревогата си.

Хелстрьом ги поведе към ъгъла, право през централната част на студиото. Както обикновено, когато някой Външен се намираше в непосредствена близост до работниците, Хелстрьом чувстваше нарастваща нервност. Усещането за нарушаване териториалната цялост на Кошера беше дълбоко заложено в него. А и от Перюджи лъхаше силна миризма на Външен. Той беше чужд за това място. Крафт, който вървеше зад него, вероятно го усещаше по-силно от всеки друг. Никога досега не бе придружавал Външен в сградата. За щастие, работният екип се държеше на пръв поглед естествено. Без съмнение усещаха присъствието на Външния, но в случая си казваше думата добрата подготовка. Засега всичко вървеше гладко.

Перюджи следеше внимателно движението на хората наоколо. На пръв поглед всичко изглеждаше съвсем нормално и никой не проявяваше интерес към тяхната група. И все пак Перюджи не можеше

да се отърве от усещането, че е под постоянно наблюдение. Вдигна поглед нагоре. Светлините над главата му пречеха да разгледа горната част на студиото. Дали за това имаше някаква конкретна причина? Може би криеха нещо от него?

Все още вдигнал глава нагоре, той зърна спускащото се рамо на снимачния кран и в този миг се препъна в някакви кабели. Щеше да падне, ако Крафт не бе скочил напред, за да го хване. Той задържа Перюджи, докато възстанови равновесие, поставил пръст на уста, а след това някак неохотно пусна ръката му. Чувстваше се по-уверен, докато държеше близо до себе си нашественика. Крафт усещаше, как в него се надига разяждаща тревога. Нилс си играеше с огъня! В студиото беше пълно с неми работници, чието присъствие само по себе си бе опасен риск. Ами ако някой реагира на чуждата телесна миризма на Перюджи? Вълните, които идеха от него бяха толкова предизвикателни!

След като се увери, че пътят пред него е чист, Перюджи извърна глава към спускащото се кресло. Появило се бе от мрака над тях и съвсем беззвучно приближаваше снимачния екип в ъгъла. В креслото се беше настанила млада жена, облечена в светли дрехи. Имаше удивително бяла кожа, контрастираща с гарваново черната ѝ коса, привързана на плитка отзад. Ако се съдеше по плътно прилепналата към тялото ѝ рокля, не носеше нищо отдолу.

Крафт побутна Перюджи, подканяйки го да побърза напред. Перюджи с неохота ускори крачка. Някаква особена магнетичност се излъчваше от жената с бяла кожа и той не можеше да прогони образа ѝ от мислите си. Лицето ѝ бе овално и гладко, като на мадона. Ръцете, подаващи се под късите ръкави на блузата, бяха доста пълнички, ала по-скоро говореха за изострена чувственост, отколкото за прекомерно затлъстяване.

Хелстрьом беше застанал на прага на помещение, което по формата напомняше павилион с плосък покрив, вътре в самото студио. От другата му страна имаше висока, стигаща до самия покрив стена. Перюджи прецени мислено, че стената разделя студиото на две части и се замисли какво ли има зад нея. Последва Хелстрьом във вътрешността на павилиона и откри, че две от стените са стъклени от средата нагоре. Зад една от стъклените стени се виждаше друго, по-малко студио, където насекомите летяха съвсем свободно, озарени в

бледа, синкава светлина — ако се съдеше по размерите на крилата, това бяха пеперуди. Стаята зад другия прозорец тънеше в мрак, но все пак се различаваха фигури на хора, приведени над множество пултове с електронни индикатори и миниатюрни монитори, върху които нещо се движеше. Приличаше на операторска в телевизионно студио.

Крафт затвори вратата зад себе си и направи няколко крачки из стаята. След това се изправи, скръстил ръце на гърдите, сякаш охраняваше входа. Перюджи забеляза още една врата, в далечния край на помещението, която водеше към стаята с електронните уреди. Отново си помисли, че сцената пред него не съвпада с представите му за филмово студио.

Стаята беше мебелирана с кръгла маса и няколко кресла. Хелстрьом седна в едно от тях и заговори със спокоен глас.

— Хората, които наблюдавате зад тази прозрачна стена, мистър Перюджи, смесват няколко различни звукоизточника в един комбиниран запис. Работата е доста фина.

Перюджи впери поглед в работниците отсреща, неспособен да определи какво точно му се струваше странно във вида им. Внезапно осъзна, че с изключение само на един, шестимата мъже и трите жени, разположени зад извития пулт си приличаха, като да бяха близки роднини. Отново огледа лицата им, озарени от светлината на индикаторите. Петима от мъжете, както и трите жени имаха съвсем еднакви удължени лица, с големи очи и руси коси. Жените се отличаваха само по едрите си гърди и донякъде смекчените черти. Шестият мъж, който не приличаше на останалите, също бе русокос и напомняше на Перюджи за някого. Изминаха няколко секунди, преди да се досети, че мъжът приличаше на Хелстрьом.

Докато тези и други подобни мисли минаваха през главата на Перюджи, вратата зад Крафт се отвори и вътре влезе младата жена, която бе забелязал в креслото на снимачния кран. „Тя поне не прилича на никого“ — рече си Перюджи.

— Фанси? — запита с явна тревога Хелстрьом. „Какво търси тук?“ — чудеше се той. Не беше я канил, а и никак не му харесваше котешкият израз на лицето ѝ.

Крафт отстъпи тромаво встрани за да ѝ направи място да мине.

Перюджи впери очи в нея и плъзна поглед по овалното лице и надолу — към невероятно сексапилното ѝ тяло, чийто очертания

прозираха през тънката рокля. Макар да гледаше право в Хелстрьом, докато отвърщаше на въпроса, нямаше никакво съмнение, че тя играе за Перюджи.

— Ед ме изпрати — заговори Фанси. — Помоли ме да ти предам, че ще трябва да заснемем отново сцената с комарите. И ти участваш в нея, нали знаеш? Казах ти, че ще трябва да правим повторни снимки. Комарите бяха доста разтревожени, но ти не ме послуша.

Тя погледна към Перюджи, сякаш едва сега го забелязваше и запита:

— Кой е този?

— Това е мистър Перюджи — поясни Хелстрьом и в гласа му се долови предупреждение. Какво бе намислила Фанси?

— Здравейте, мистър Перюджи — рече тя с изтънял глас и се приближи до него. — Аз съм Фанси.

Хелстрьом я разглеждаше внимателно. Какво наистина бе намислила? Той пое дълбоко въздух през носа си — от една страна за да потуши гнева си, а от друга за да провери някои съмнения и веднага установи, че Фанси си бе инжектирала размножителен стимулант. Опитваше се да възбуди Перюджи! Но защо? Очевидно обаче, беше постигнала известен ефект. Перюджи беше привлечен от Фанси и неспособен да обясни причината за този мълниеносен магнетизъм. Външните рядко си даваха сметка, че в подобна ситуация всичко се диктува от хормоните. Крафт изглежда също си бе позволил моментна слабост, но Хелстрьом му даде сигнал с ръка за да го предупреди. Все пак изминаха няколко секунди, преди Крафт — напуснал отдавна Кошера и позабравил навиците си — да се вземе в ръце. Перюджи обаче, не показваше никакви признаци на възстановяване.

Хелстрьом се двоумеше, да позволи ли на всичко това да продължава. Фанси играеше опасна игра, при това действаше без предварителни инструкции. Без съмнение, би било голям успех да включат гените на Перюджи в общия генетичен басейн на Кошера, но...

Перюджи беше като вцепенен. Не можеше да си спомни някога да е бил завладяван от по-силно и по-внезапно сексуално желание. Жената също го почувства. Тя буквално изгаряше за него. За миг се зачуди, дали не бяха му направили нещо, но после отхвърли тази мисъл. Вероятно в случая ставаше дума за онази странна комбинация

от хормони, за която говореха, че се получавала понякога. После осъзна — с известно забавяне — че Фанси го питаше дали възнамерява да остане и през нощта.

— Да, но в града — отвърна не без усилие Перюджи.

Тя погледна към Хелстрьом.

— Нилс, защо не поканиш мистър Перюджи да преспи при нас?

— Мистър Перюджи е тук по работа — рече Хелстрьом. — Вероятно ще предпочете да се върне в стаята си.

Единственото, което искаше Перюджи, беше да прекара нощта с тази възхитителна жена, но в този миг почувства първите вътрешни тревожни сигнали.

— Ама че си старомоден — заяви Фанси на Хелстрьом. После отново погледна Перюджи право в очите. — С филми ли се занимавате, мистър Перюджи?

Той направи отчаян опит да разчупи обгърналата го атмосфера на непреодолимо желание, опита се да мисли.

— Не. Аз... аз, хъм, търся едни приятели, колега и неговата съпруга, които са изчезнали някъде в този район.

— О, надявам се, че не ги е сполетяло нещо неприятно — заяви тя.

Хелстрьом се надигна решително и застана до Перюджи.

— Фанси, имаме програма, която трябва да спазваме.

Перюджи се помъчи да оближе устни с език, устата му бе пресъхнала, а тялото му трепереше. Каква възхитителна сладка женичка! Дали не са й наредили, да си поиграе с него?

Хелстрьом погледна замислено Крафт, питайки се да не изкарат ли Фанси насила от стаята. Тази смахната женска наистина си беше инжектирала стимуланти! Какво беше намислила? Той се опита да й заговори със спокоен, но настоятелен глас:

— Фанси, най-добре веднага се връщай при снимачния екип. Кажи на Салдо, че искам първо да се захване с най-важното, а на Ед предай, че ще дойда навреме за повторните снимки.

Фанси отстъпи крачка назад, очевидно успокоена. Беше хванала този Перюджи на въдицата и вече нямаше да го изпусне. Едрият мъж неволно понечи да я последва в мига, когато се отдалечи от него. Нямаше да я забрави.

— Ама и ти мислиш само за работата — произнесе тя. — Сякаш си някакъв скучен стар работник.

Хелстрьом почувства, че му се присмива.

Въпреки това Фанси се подчини на заповедта, изглежда кошерното възпитание си каза своето. Тя се обърна към вратата, приближи се до нея, като погледна мимоходом Крафт, спря на прага и извърна очи към Перюджи. След това се усмихна на Външния с предизвикателна, подканваща усмивка, вдигна вежди присмехулно към Хелстрьом и излезе, затваряйки безшумно вратата зад себе си.

Перюджи се изкашля за да прочисти гърло.

Хелстрьом го наблюдаваше внимателно. Несъмнено Перюджи все още не беше в състояние да се овладее и нищо чудно, като се има пред вид, че Фанси бе подготвила добре атаката си. Защото, осъзна Хелстрьом, това си беше чиста атака. Стопроцентова. Фанси беше излязла на лов за Перюджи, с единствена цел да се кръстосва с него.

— Тя е... много красива жена — рече дрезгаво Перюджи.

— Искате ли да се преместим в къщата за да пием по чашка кафе? — предложи Хелстрьом, завладян от неочаквана симпатия към Перюджи. Бедното диво същество нямаше и най-малка представа какво се е случило с него.

— Много любезно от ваша страна — отвърна Перюджи. — Но все пак бих желал да разгледам вашето студио.

— Не ви ли стига това отвън?

— Само то ли е?

— О, не, разполагаме с обичайните допълнителни помещения — рече Хелстрьом. — Някои от тях са с чисто техническо предназначение и едва ли ще представляват интерес за посетителя — като гримьорна, гардеробна и лаборатории. Колекцията ни от редки насекоми няма равна на себе си в целия свят. Можем да ви прожектираме и някой от нашите филми, за да добиете ясна представа с какво се занимаваме, но не точно днес, опасявам се. Програмата ни е доста натоварена. Надявам се, че ме разбирате.

Крафт реши, че е дошло време да се намеси.

— Бавим ли ви, докторе? Зная, колко е важна работата ви. Дойдохме само, за да узнаем, дали не сте виждали някой от хората, които търси мистър Перюджи.

— Обещавам да се поинтересувам за това — рече Хелстрьом. —
Защо не ни погостувате утре, мистър Перюджи, бихме могли да
обядваме заедно. Може би дотогава ще имам нещо за вас.

— Чудесна идея — отвърна Перюджи. — В колко часа?

— Единадесет добре ли е?

— Идеално. Може би някой от хората ви ще прояви интерес към
нашата компания. Наистина, много сме заинтригувани от нови
открития в областта на металургията.

„Ето пак това!“ — помисли си Хелстрьом.

— Ако дойдете в единадесет — каза той, — ще разполагате с
близо час преди да започне обяда. Ще мога да ви разведа наоколо —
ще ви покажа гардеробната, насекомите, режисьорната. — Той се
усмихна любезно.

„А може би ще ми дадат за водач Фанси?“ — помисли си
Перюджи и почувства, че пулсът му се ускорява.

— С нетърпение очаквам момента. А междувременно, надявам
се няма да ви е неприятно ако помоля за помощ при огледа на района?

Хелстрьом забеляза, че Крафт неволно стегна мускули и побърза
да отвърне:

— Надявам се не и в близост до чифлика, мистър Перюджи.
Готвим се да заснемем няколко епизода на открито, стига времето да се
задържи. Всякакви странични лица могат само да ни попречат и
забавят. А, надявам се, сам разбирате колко скъпо може да ни струва
подобно забавяне.

— О, да, разбирам — кимна Перюджи. — Искях просто да се
разходя из околностите на вашия чифлик. В писмото си Карлос
уточняваше, че се е отправил към тази долина. Надявах се да потърся
някаква следа от него.

Усещайки нарастващата тревога на Хелстрьом, Крафт побърза да
вземе инициативата.

— Не бих желал да се бъркате в официалното разследване,
мистър Перюджи. Един аматьор е в състояние да унищожи важни
доказателства, без които...

— О, но аз мога да ви осигуря най-добрата професионална
помощ — заяви Перюджи. — Разчитайте на мен. При това няма нито
за миг да попречим на официалното разследване. Нито пък ще
притесняваме мистър Хелстрьом по време на снимките. Обещавам ви,

мистър Крафт, че само можете да изпитате възхищение пред професионалната помощ, която ще ви осигури.

— Май не се притеснявате никак за парите, които харчите — промърмори Крафт.

— Разходите нямат значение — съгласи се Перюджи. Изглежда се забавляваше с разговора. Играеше си с двамата и те го усещаха. — Ще направим всичко възможно, за да установим какво се е случило с нашите хора.

„Ясно изразено предизвикателство“ — помисли си Хелстрьом.

— Мога да ви уверя, че напълно ви симпатизираме. Ала за момента си имаме не по-маловажни проблеми, които не търпят отлагане. Не можем да си позволим никакви отклонения, когато програмата ни е изложена на риска от забавяне.

Перюджи почувства, че идва на себе си след възбудата, която го бе завладяла при срещата с Фанси и в него отново зазвучаха тревожни сигнали. Нима се опитваха да го примамят с онова малко котенце?

— Разбирам всичко, мистър Хелстрьом — рече той. Ще се свържа с моята компания, за да поискам професионалната помощ, която ви обещах.

Крафт впери поглед в Хелстрьом, сякаш очакваше нареждания.

Хелстрьом заговори със спокоен, равен глас.

— Мисля, че двамата се разбираме чудесно, мистър Перюджи. — Той погледна към Крафт. — Линк, само ще те моля да не позволяваш на чужди хора да ни се месят в работата.

Крафт кимна. Какво искаше да каже Нилс? Как би могъл да спре цяла армия от следователи? Перюджи недвусмислено бе намекнал, че ще повика ФБР. Този копелдак се бе изразил толкова ясно, че не се налагаше да споменава името им!

— До утре, тогава — рече Перюджи.

— Линк ще ви покаже пътя навън — рече Хелстрьом. — Надявам се, ще ме извините, че не мога да ви изпратя. Наистина ме чака доста работа.

— Разбира се — отвърна Перюджи. — Забелязах вече, че помощник-шериф Крафт чудесно се ориентира в чифлика.

Очите на Хелстрьом блеснаха гневно и той хвърли предупредителен поглед на Крафт.

— Никога не сме затваряли вратата пред местните власти — заяви Хелстрьом. — Ще се видим утре, мистър Перюджи.

— Можете да сте сигурен.

Перюджи заобиколи пъргаво Крафт, отвори вратата и в същия миг се сблъска с Фанси, която изглежда се връщаше. Все пак успя да я подхване, преди да падне. Вече не се съмняваше, че не носи нищо под роклята си. Тя се подпря на него, а Перюджи отдръпна като попарен ръката си.

Едва сега Крафт се изправи до тях и дръпна момичето встрани.

— Добре ли си, Фанси?

— Съвсем добре — отвърна тя и се усмихна на Перюджи.

— Колко непохватно от моя страна — заизвинява се Перюджи.

— Наистина съжалявам.

— Няма за какво — рече му тя.

— Достатъчно се забавихме, Линк — обади се Хелстрьом отзад.

— Ще покажеш ли на мистър Перюджи къде е изходът?

Двамата продължиха, Перюджи доста объркан. Преди малко, по време на кратката среща, бе споходен от странното усещане, че Фанси е готова да го свали на пода и да прави любов с него пред очите на всички!

Хелстрьом изчака Крафт да затвори вратата зад гърба си, след това погледна въпросително Фанси.

— В кърпа ни е вързан — заяви тя.

— Фанси, какво си мислиш, че правиш?

— Върша си домашната работа.

Хелстрьом едва сега забеляза наедрелите ѝ бузи, начинът, по който ръцете ѝ изпълваха ръкавите на блузата.

— Фанси, да не смяташ, че си майката-първосъздателка?

— След Трѝова не сме имали такава — отвърна тя.

— И ти знаеш защо!

— Това са глупости, че майката-първосъздателка подтискала желанието за роене!

— Не са глупости и ти го знаеш!

— Има и такива, сред нас, които не мислят по този начин. Ние сме уверени, че ако Кошерът започне да се рои без майка-първосъздателка, може да настъпи бедствие.

— Фанси, няма мислиш, че не си разбираме от работата? Кошерът ще трябва да създаде поне още десет хиляди работника, преди да почувстваме първите признаци на пренаселеност.

— И сега вече ги чувстваме — рече тя и потърка ръце. — Поне някои от нас ги чувстват.

„Коментари върху текущия филм: В този епизод ще покажем първо зародишна клетка на насекомо, после развитието на яйцето и накрая появата на гъсеницата. Колко силна е тази метафора! Ние също произхождаме от телата на своите родители — тези диви същества, които се наричат човечество. Посланието, което се крие зад тази метафора, се прицелва в подсъзнанието. То ни внушава, че идва време да се подготвим за нашата поява. Все още не сме достигнали периода на зрелост, но въпреки това, трябва да се готвим за приближаващото пълнолетие. Когато се появим на света, ще го направим за да властваме над повърхността на планетата. Постигнем ли своята зряла форма, ще се храним за да живеем, а не за да растем.“

Перюджи държа доста дълго телефонната слушалка, преди Шефа да отговори. Беше приседнал на крайчеца на леглото, малко след като се върна от обяда с Хелстрьом. Обядът го беше разочаровал напълно — нито следа от Фанси, всичко бе протекло доста официално в столовата на стария хамбар и никакъв отговор на подмятанията му за нови открития. Шефа нямаше да хареса доклада му.

Най-сетне в слушалката се разнесе гласът на Шефа, напрегнат и отзивчив, въпреки дългото забавяне. Старецът значи не беше заспал, а по-скоро се занимаваше с нещо, което не желаше да прекъсне само за да отвърне на зова на телефона, който нерядко наричаше „това изобретения на ада“.

— Нали ви казах, че ще позвъня веднага щом се върна? — поде Перюджи.

- Откъде се обаждаш?
- От мотела, защо?
- Сигурен ли си, че този телефон е чист?
- Чист е. Проверих го.

— Въпреки това, да включим заглушителите.

Перюджи въздъхна и извади прибора. След като го монтира, гласът на Шефа звучеше някак отдалечено и кухо.

— Кажи сега какво си открил — нареди Шефа.

— Отказаха да отговорят по какъвто и да било начин на подмятанията ми за металургията и новите открития.

— Направи ли ясни предложения?

— Казах, че познавам човек, готов да плати дори милион за нови открития в тази област.

— И това не ги заинтригува?

— Ни най-малко.

— Съветът започва да ме притиска — каза Шефа. — Налага се да ускорим нещата, по един или друг начин.

— Този Хелстрьом трябва да има някаква цена!

— Мислиш ли, че ако вдигнем мизата той би могъл да захапе примамката?

— Не съм съвсем сигурен. В момента по-скоро ми се иска да изпратя Джанвърт и Миърли на юг от долината на Хелстрьом, за да потърсят някакви следи от Карлос и Тимиена. Нещо ми подсказва интуитивно, че са се приближили от юг. В тази част има повече дървета, а всички знаем колко предпазлив е Карлос.

— Никого няма да пращаш.

— Шефе, ако...

— Казах — не.

— Но ако все пак успеем да притиснем по някакъв начин Хелстрьом ще измъкнем онова, което ни интересува далеч по-лесно. Ще получим каквото ни трябва преди още съветът да... е, нали знаете как се държат онези, когато станат подозрителни.

— Няма да учиш баща си как се мътят яйца. Казах вече — не!

Перюджи почувства, че разговорът се затяга.

— Тогава какво да правя?

— Разкажи ми какво си видял в чифлика на Хелстрьом.

— Нищо повече от вчера.

— По-точно.

— В известен смисъл всичко изглежда съвсем естествено. Може би прекалено естествено. Никакви смехове, нито пък усмивки, всички са сериозни и посветени на работата. Точно тази дума ми хрумна, докато ги гледах — посветени. И това не е никак естествено. Приличаха ми на членове на някаква комуна, готови да се захванат с жътвата.

— Както е тръгнало, май няма да хванем голяма риба в този вир — рече Шефа, — но нали е дълъг пътят на човека към славата. Все пак, проблемът изглежда е доста по-сериозен, отколкото предполагаш.

— Така ли? — Перюджи внезапно беше на щрек, съсредоточен във всяка дума, идваща от другия край на жицата.

— Днес ми се обадиха отгоре — заговори Шефа. — Специален сътрудник на Човека. Поискаха да узнаят, дали някой от нас не си пъха носа в работата на Хелстрьом.

— Охо! — поклати глава Перюджи. Това обясняваше защо Хелстрьом се държи толкова уверено. Как ли този дребен доктор по насекомите е стигнал толкова нависоко?

— И вие какво направихте? — поинтересува се Перюджи.

— Излъгах — отвърна с безизразен глас Шефа. — Казах, че трябва да е бил някой друг, защото не знам нищо за това. Обещах обаче, да проверя, дали някой от моите сътрудници не е проявил самоинициатива.

Перюджи се загледа замислено в стената. Срещу кой се бяха изправили този път?

— Ако ни потрябва жертва, винаги можем да им подхвърлим Меривейл.

— Хрумна ми и тази възможност.

„И тази!“ — помисли си Перюджи.

Но Шефа не му остави време за тревожни мисли.

— Разкажи ми сега, с какво се занимават в чифлика.

— Снимат филми за насекомите.

— Това го чух още вчера. Нещо друго?

— Не съм съвсем сигурен какво точно правят, но имам известни подозрения къде го правят. Под хамбара-студио има мазе, където са разположени гардеробната и други подобни помещения, които на пръв поглед изглеждат съвсем обикновени. Но между хамбара и къщата има

тунел. Минахме по него, когато се отправихме да обядваме в къщата. А, освен това, там ни чакаха няколко доста странни госпожици. Четири на брой, хубави като кукли, но въобще не говорят — дори когато ги запитах нещо.

— Какво?

— Не говорят. Сервираха ни и изчезнаха. Хелстрьом обясни, че тренирали някакви особени акценти и учителят им наредил да не произнасят нито дума, освен ако той не присъства там, за да ги поправя.

— Звучи доста логично.

— Така ли? На мен пък ми се стори странно.

— Поддържаше ли връзка с Джанвърт и останалите?

— Не. Стана като вчера. Държаша се ужасно любезно и ми обясняваха всичко. Радиосмущения и други подобни. Ще бъда ли така добър, да не им създавам главоболия?

— Никак не ми харесва идеята, да прекъсваш радиосигнала докато си вътре. Ако нещо стане... май ще е по-добре да поставиш Миърли или ДТ за заместник, вместо Джанвърт.

— Успокойте се. Те почти ми намекнаха, че с мен всичко ще бъде наред, ако играя по техните правила.

— Как го направиха?

— Хелстрьом се постара да ми обясни колко се разгневявал, когато по някакви причини изоставали в програмата. Казаха ми да не се откъсвам от водача и да не им се пречкам.

— Кой ти беше водачът?

— Някакъв дребосък на име Салдо, не по-голям от нашия Джанвърт. Страшно мълчаливо хлапе. И нито помен от дамата, която ми подхвърлиха вчера.

— Дзюл, уверен ли си, че не си внушаваш...

— Уверен съм. Май сме в задънена улица. Според мен трябва да докараме ФБР, или щатската полиция и да ги пуснем по околните хълмове.

— Дзюл! Не ме ли чу, като ти казах за обаждането отгоре?

Перюджи се опита да преглътне, но гърлото му беше пресъхнало. Шефа ставаше опасен, когато гласът му придобиваше този спокоен, логичен оттенък. Значи имаше още нещо, освен споменатия разговор. Противникът бе надигнал глава.

— Не можем да искаме помощ за случай, който не съществува —
добави Шефа.

— Знаете ли, че пуснах молба по канала — за помощ от ФБР?

— Знам, прехванах го и го анулирах. Тази молба не съществува.

— Има ли някаква възможност да огледаме чифлика от въздуха?

— Защо?

— Тъкмо исках да обясня. Между студиото и къщата има тунел. Интересува ме, дали в района са прокопани и други тунели. В геоложки проучвания вероятно разполагат с необходимата техника.

— Не мисля, че можем да поискаме подобна услуга, без да се разкрием. Все пък, ще проверя. Може би има друг начин. Мислиш, че може да са разположили лаборатории или нещо подобно под хамбара?

— Да.

— Виж, това е идея. Имам приятели в петролния бизнес, които са ни задължени за някои услуги.

— Но съветът...

— Дзюл! — в гласа се долавяше нескрито предупреждение. С други думи — не подлагай на съмнение моите способности.

— Съжалявам, Шефе — рече Перюджи. — Само че, всичко това страшно ме тревожи. През целия следобед едва се сдържах да не си събера багажа и да се махна от тук. Има някакъв ужасно неприятен животински мирис в този чифлик... и въобще мястото навява лоши мисли. Проблемът е, че не мога да определя какво точно буди тревогата ми, освен фактът, че няколко от хората ни изчезнаха там.

Гласът на Шефа придоби покровителствена, бащина нотка.

— Дзюл, момчето ми, не си измисляй допълнителни неприятности. Ако не успеем да сложим ръка на откритието на Хелстрьом и да поставим под контрол споменатия металургичен процес, ще ударим направо. Аз ще съобщя където трябва, че моите момчета са проявили самоинициатива и са разкрили някакво потайно гнездо на оси. За целта, обаче, ще ни трябват повече факти, отколкото имаме за момента.

— Портър и...

— Те не съществуват. Забравяш, че подписът ми е бил на заповедта.

— Ах, да, разбира се.

— После ще отида горе и ще заявя, че разполагаме с такава и такава информация, открита от наш човек в библиотеката на Масачузетския Технологически институт. Бих могъл да отида и на подобен риск, ако съм в състояние да докажа, че става дума за разработка на нови оръжейни системи.

— Ако не разполагаме с подробна информация най-вероятно и те да стигнат до нашите изводи.

— Абсолютно! — потвърди Шефа.

— Разбирам. Значи искате от мен да вляза в открити преговори с Хелстрьом?

— Тъкмо това. Има ли някаква причина, която те кара да си против?

— Бих могъл да опитам. Уговорихме си среща за утре. По време на разговора подхвърлих, че разполагам с цяла армия професионални помощници, готови да претърсят района до няколко дни и те...

— Какви мерки си взел?

— Джанвърт и групата му ще ме следят с оптични прибори, докато се движа на открито. Вляза ли в сградата, ще остана без връзка. Разбира се, ще направят опит да открият някое слабо място — прозорец или нещо подобно, което да послужи за микрофон на лазерния звукоприемник. Не смятам, обаче, да чакам подобна връзка преди да започна...

— И как смяташ да започнеш преговорите?

— Първо, ще намекна отново за помощта, която бих могъл да повикам. Ще призная, че представлявам могъща агенция на правителството, но няма да я идентифицирам. След това...

— Не.

— Но...

— Трима от агентите ни са мъртви и те...

— Те не съществуват. Вие сам го казахте.

— Не и за нас, Дзюл. Не. Искам само да ги увериш, че представляваш хора, заинтересувани от Проект 40. Остави ги в неведение за това какво точно ни е известно. Или вече са премахнали трима души, или ги държат за заложници и...

— Да търся ли подобна възможност?

— За Бога! Разбира се, че не. Но при всички случаи, повече ще ги е страх от онова, което подозират, отколкото от това, което знаят.

След твоите вчерашни дрънканици, може би вече си представят, че ФБР, флотът или морските пехотинци са поставени в бойна готовност. Ако наистина ти е необходимо нещо, с което да ги притиснеш, можеш да споменеш нашите изчезнали приятели. Но не настоявай прекалено да научиш съдбата им. По този въпрос няма какво да преговаряме. Интересува ни Проект 40 и нищо друго. Не ни трябва убийците, или хората които са ги отвлекли, не са ни нужни и изчезналите. Ясно ли е?

— Напълно. — Перюджи почувства някаква празнота в себе си и внезапно се запита: „Какво ли ще стане ако и аз изчезна?“ Струваше му се, че знае отговора на този въпрос, и този отговор никак не му се нравеше.

— А аз ще се свържа с моите хора от петролната компания и ще проверя, с какво биха могли да ни помогнат, — каза Шефа, — но само в случай, че не се налага да се разкривам напълно. Дори да открием някое потайно място, където работят хората на Хелстриъм, не виждам с какво това ще помогне на разследването ни.

— Ами ако откажат да преговарят? — попита Перюджи.

— Не го превръщай в трагедия. Все още разполагаме със Съвета и силите, които стоят зад него.

— Но те няма...

— Да, знам, ще ни погълнат и двамата, а после ще изплюят костите. Но дори скелет е по-добре от нищо.

— Проект 40 може да се окаже нещо съвсем невинно.

— Сам не вярваш в това — рече Шефа. — Пък и твоя работа е да докажеш онова, което двамата подозираме вече. — Шефа прочисти гърло. — Без доказателства сме като със завързани ръце. Може и да крият тайната за близката кончина на света там долу, но докато не го докажем пред Съвета, нищо не бихме могли да предприемем. Колко пъти ще трябва да го повтарям?

Перюджи потърка коляното, на мястото където го бе ударил в студиото на Хелстриъм. Досега не си спомняше Шефа толкова често да е повтарял една и съща фраза. Какво ли ставаше в агенцията? Може би Шефа се опитваше да му намекне, че не може да говори съвсем открито?

— Искате ли да потърся някоя подходяща причина, за да се оттеглим от случая? — запита Перюджи.

— Само ако го сметнеш за правилно, момчето ми — в гласа на Шефа се долови явно облекчение.

Има някой с него, осъзна Перюджи. Вероятно е човек, на когото се доверяват, но не могат да му разкрият всичко. Колкото и да се опитваше, Перюджи не може да открие човек, отговарящ на подобно условие. Би трябвало да е съвсем ясно за Шефа, че неговият агент няма никакво намерение да се оттегля. Но той очакваше подобно предложение от мен. Което означаваше, че някой в кабинета на Шефа чуваше и двете страни в разговора. Завоалираното зад многобройните приказки послание говореше за крайна предпазливост в действията на щаба. Обаждане отгоре. Колко могъщ може да е този Хелстрьом?

— Можете ли да ми кажете всъщност, колко нависоко са пръстите, които бихме могли да настъпим?

— Не.

Не беше изключено влиянието на Хелстрьом да беше на чисто политическа основа — пряко финансиране на партията, или нещо подобно. Ами ако — това също беше напълно възможно — просто си пъхаха носа в работата на някоя друга агенция?

— Виждам, че започваш да разбираш проблемите, пред които сме се изправили — отбеляза Шефа.

„Значи, при него има някой от друга агенция“ — помисли си Перюджи. Ето го обяснението — някой от хората на Шефа е бил внедрен в друга агенция. От това произлизаха две възможности — или едновременно две агенции са заинтересувани от Хелстрьом, или пък Проект 40 и Хелстрьом са дело на друга агенция. „Объркат ли се още малко нещата и ще започнем да се препъваме един в друг“ — помисли си Перюджи.

— Разбрах всичко — кимна той.

— Когато се срещнеш с Хелстрьом — продължи Шефа, — не му разкривай сам другата възможност. Остави го на него.

— Разбирам.

— Надявам се да е така — заради теб и заради мен самия.

— Да ви се обадя ли по-късно?

— Не, освен ако нямаш нещо ново за докладване. Ще ми позвъниш веднага след срещата с Хелстрьом. Ще те чакам.

Перюджи чу, че връзката бе прекъсната от другия край. Откачи заглушителя и остави слушалката върху телефона. За първи път в

живота си Перюджи разбираше как са се чувствали неговите агенти. Всичко изглеждаше толкова лесно и безопасно, докато си седеше в креслото и даваше нареждания, а ето че сега трябваше да рискува живота си, а онзи отгоре нямаше да си мръдне пръста, ако му се случи някое нещастие!

„Из коментарите на Тръова Хелстрьом: На всяка цена трябва да избегнем пропадането в онова, което наричаме «термитна клопка». Не бива да заприличваме прекалено много на термити. Тези насекоми, от които сме възприели основния модел за оцеляване, имат свой път, различен от нашия. Учим се от тях, но не бива да възприемаме всичко сляпо. Термитите никога не са могли да напуснат защитните стени на техните градове и да заживеят във външния свят, където всички разчитат на себе си. Ето от това трябва да се поучим. Когато някой нападне термитника, войниците, които го защитават, знаят, че могат да бъдат изоставени пред стените му, да загинат, но да спечелят време, през което останалите да укрепят достатъчно същите тези стени. От това също трябва да се поучим. Още нещо, термитникът загива, когато умре царицата. Не можем да си позволим, да бъдем толкова уязвими. Ето защо посяхме семена, които да продължат делото ни Отвън. Те трябва да бъдат готови да продължат сами, в случай, че термитникът загине.“

Докато се спускаше към Кошера, надолу по дългия склон на първата галерия, Хелстрьом търсеше едва доловими звуци или други признаци, че всичко там долу върви по реда си. Ала не можеше да долови никакви подобни признаци. Кошерът беше затворена общност — той все още функционираше, но усещането за дълбока тревога беше

достигнало и най-далечните му краища. Такава беше природата на Кошера — докоснеш ли дори частица от него и всички клетки отвърщаха. Нямаше начин да бъде подтисната химическата компонента на тяхната вътрешна комуникация. Специалистите, възбудени от тревожното положение, отделяха феромони — външни хормони, които се разпръскваха из околния въздух. В момента вентилационната инсталация на Кошера беше намалена до минимум, за да се пести енергия. По този начин сигналите, които носеха със себе си тези феромони, можеха да бъдат приети чрез въздуха от всички — и всички да споделят общата тревога. Именно тези признаци се усещаха в атмосферата и продължеше ли още малко, това можеше да доведе до тежко и необратимо въздействие върху цялата общност.

Неведнъж, майката-първосъздателка го бе предупреждавала за подобна възможност. „Нилс, Кошерът може да се учи също както се учиш и ти. Общността може да се учи. Не съумееш ли да разбереш онова, което е научил Кошерът, това ще означава всеобщо унищожение“.

„Какво ли бе научил Кошерът сега?“ — зачуди се Хелстрьом.

Поведението на Фанси може би се пораждаше от някакво подсъзнателно желание на Кошера. Тя беше заговорила за роене. Какво означаваше това? Вече близо четиридесет години търсеха начин да отложат роенето. Нима бяха допуснали грешка? Хелстрьом си припомни с тревога за Фанси, но опитите да я открие не дадоха резултат. Трябваше да е при снимачния екип, но не се беше явила на работа и Ед не знаеше къде може да е отишла. Салдо го уверяваше, че Фанси е под постоянно наблюдение, но Хелстрьом не можеше да подтисне лошите предчувствия. Възможно ли бе, Кошерът сам да е създал натурална майка-първосъздателка? В такъв случай Фанси наистина бе логичен избор за подобна роля. Какво ли ще предприеме Съветът ако това се случи? Ще изпратят ли Фанси в резервоара, пред риска да се изправят пред едно ранно роене? Не му беше приятна мисълта да изгубят Фанси — продукт на великолепа кръвна линия, създала толкова изтъкнати специалисти. Ако можеха само да изключат от наследствения материал този фактор на неуравновесеност!

Стига, разбира се, това наистина да беше неуравновесеност.

Хелстрьом приближи бетонния свод, зад който бе разположена хранилната станция на второ ниво и забеляза, че Салдо го чака, точно

както му бе наредил. Хелстрьом се почувства малко по-уверено. Едва сега осъзна, колко много беше започнал да разчита на младия самец. Без да каже нито дума, Хелстрьом застана до него. Двамата влязоха в хранилната станция и си избраха по нещо за хапване от конвейера, като не пропуснаха да поемат по няколко дълбоки глътки от общия бульон от резервоара. Хелстрьом обичаше да се храни заедно с общите работници и дори предпочиташе храната им, пред удвоените порции за специалисти. Вярно, порционът за специалисти можеше да удължи предполагаемия Кошерен живот, но в него липсваше нещо важно, което Хелстрьом бе характеризирал като „обединяваща сила“.

„Понякога се нуждаем от най-ниския общ знаменател“ — помисли си той. И това най-често се проявяваше по време на криза.

Салдо даде знак, че гори от нетърпение да докладва, но Хелстрьом на свой ред отвърна с жест да бъде търпелив, осъзнавайки собственото си нежелание засега да слуша каквито и да било доклади. Докато се хранеха, Хелстрьом отново бе завладян от усещането за това колко уязвим е Кошерът. Сякаш обитаваха свят, затворен зад тънка черупка, готова всеки миг да се разчупи. Толкова ясно и просто изглеждаше всичко, когато го четеше в Кошерния наръчник, и толкова далече от грубата действителност. И въпреки че старателно търсеше макар и малък намек, все не можеше да открие подходящ съвет от наръчника...

„Кошерът се предвижва към неразговорна форма на човешко съществуване. Изключително важно е не само да се утвърди тази форма, но след това да бъде създаден нов език, който да отговаря на нуждите ни. В противен случай, ще бъдем обречени да повторим грешките на нашето минало.“

Не биваше да повтарят грешките на миналото. Пътят пред тях бе дълъг, животът поставяше все по-тежки изисквания. Никой не можеше да си представи още колко време щеше да им е необходимо и колко подобни пречки ще трябва да преодоляват. На времето, преди триста години, когато още бяха в началото, бяха предполагали, че ще им трябва не повече от „стотина години“. И колко бързо бяха открили тази грешка на миналото! Сетне дойде ред на новата истина: Кошерът ще трябва да се развива най-малко хиляда години, освен ако Външните сами не допринесат за гибелта си. Хиляда години, преди Земята да се превърне отново в техен дом.

Хелстрьом неведнъж се беше замислял за това, колко пъти ще се сричат и ще бъдат възстановявани кошерните стени, преди работниците да излязат и да завладеят цялата земна повърхност.

Ама че фантазии! Какво би станало, ако тези стени издържат само още няколко часа и сетне се сринат навеки.

Никога досега Кошерът не беше изпитвал по-голяма нужда от самоувереност. Хелстрьом неохотно даде знак на Салдо, че може да говори, забелязвайки почти с отвращение очевидната увереност на младежа, че един кратък разговор с първия мъжкар е в състояние да реши всякакви проблеми.

— Фанси е откраднала стимуланта от Кошерния склад — започна Салдо. — Няма официален запис, но...

— По-важно е защо го е взела? — прекъсна го Хелстрьом.

— За да предизвика теб, Съвета и целия Кошер — отвърна Салдо. Той очевидно смяташе въпроса за глупав.

— Не бива да прибързваме с изводите — укори го Хелстрьом.

— Но тя е опасна! Тя може...

— Ще ѝ позволим да продължи, без да ѝ пречим — нареди Хелстрьом. — Не е изключено целият Кошер в този момент да изразява волята си чрез нея.

— Независимо, че е намислила да се кръстосва с Перюджи?

— И защо не? Неведнъж сме използвали този метод за да получим свежа кръв Отвън. Той е живото доказателство за успеха.

— Успех на каква цена?

— Знаеш сам, че имаме нужда от силни личности, когато и както можем да се сдобием с тях. Може би Фанси знае по-добре от нас как да се справи с тази заплаха.

— Не вярвам! Според мен, тя използва тези приказки за роене като предлог да напусне Кошера. Сам знаеш колко лесно се увлича по храната, дрехите и лекия живот на Външните.

— Съществува и такава възможност — призна Хелстрьом. — Но защо ще иска да ни напусне? Струва ми се, че обяснението ти е малко наивно.

Салдо замълча и внезапно придоби обиден вид.

— Нилс, не разбирам за какво говориш.

— И аз не разбирам всичко, но поведението на Фанси може би не е толкова лесно обяснимо, колкото си въобразяваш.

Салдо впери въпросителен поглед в лицето на Хелстрьом, сякаш се надяваше да открие нещо, което да му донесе така желаното обяснение. Кое бе онова, което първият мъжкар знаеше, а останалите — не? Хелстрьом беше пряк потомък на първите, на създателите на първия истински Кошер. Дали не черпеше знанията си от някой потаен извор на мъдрост — как, например, да постъпи в подобна криза? Салдо забеляза някакво раздвижване вляво от тях — купите с бульон бяха потеглили заедно с конвейера, тъй като някой бе взел една от края. Наоколо се хранеха работници и никой не обръщаше внимание на двамата специалисти. В това нямаше нищо неестествено. Миризмата на телата им сочеше ясно кой може да присъства тук и кой не. Достатъчно беше да се появи Външен, който да не е под контрола на

кошерни обитатели и не е прикрил миризмата си и нашественикът ще да бъде отправен незабавно в резервоара, където от тялото му ще бъдат извлечени всички необходими протеини. В момента реакциите на работниците изглеждаха съвсем нормални, но Салдо също долавяше онова усещане за притаена заплаха, за което бе говорил и Хелстрьом.

— Има ли нещо, за което още не знам? — запита внезапно Салдо.

„Аххх, колко мъдър е този младеж...!“ — помисли си не без гордост Хелстрьом.

— Може и да има — рече той. Обърна се, даде знак на Салдо да го последва и се отправи към галерията. Изкачиха се на страничната рампа и завиха в следващата пряка. Не след дълго стигнаха до клетката на Хелстрьом. След като влязоха, Хелстрьом покани с ръка Салдо да се настани в креслото, а той самият се изтегна на леглото. О, свещено потомство! Наистина беше уморен.

Салдо приседна покорно и се огледа. И друг път бе влизал в клетката, но при сегашните обстоятелства мястото му изглеждаше някак странно. Имаше някаква тревожна разлика, която привличаше вниманието му, ала все не можеше да я определи. Измина известно време преди да осъзнае, че почти не се чува шумът на многолюдния тунел зад стената. Може би именно тази относителна тишина караше Хелстрьом да задържи клетката, вместо да се пренесе в някоя от по-новите отделения. Но дори и тук се усещаше неизменното присъствие на тревогата. Сякаш всички съобщения за назряващата криза се концентрираха в това място.

— Да... има такива неща, Салдо, за които никой от нас не знае — заговори Хелстрьом, продължавайки разговора тъкмо от мястото, където по-рано го бяха прекъснали. — И това е един от проблемите ни. Тепърва предстои да се случват неща, които да ни тревожат и трябва да сме готови да се справяме, понякога с методи, различни от нашите. Както се изразяват Външните, трябва да се движим по вятъра. Разбираш ли?

— Не. — Салдо поклати глава. — За какви неща говориш?

— Ако можеш да ги опиша, нямаше да попадат в категорията „неизвестни“ — отвърна тъжно Хелстрьом. Той склочи ръце под врата си и погледна към Салдо. Младият мъж изглеждаше също така крехък и уязвим, като Кошера. Какво би могъл да стори за да избегне

назряващото бедствие, въпреки очевидните си способности? Салдо беше едва тридесет и четири годишен. Кошерното образование му бе оставило една привидна и доста невярна представа за света отвън. Наивитетът на Салдо беше всъщност и наивитет на Кошера. Той нямаше никаква представа от свободата, която би могъл да усети Отвън. Не знаеше какво означава да си истински див. С изключение на няколко книги и на уроците, Салдо нямаше почти никаква представа за света на случайностите, който властваше зад стените на Кошера. Именно затова бе и най-подходящ да бъде изпратен на обучение в пълната с изкушения джунгла на дивото човечество. Немалко от нещата, които му предстоеше да научи Отвън, щяха да му се сторят кошмарни. Подобно на всички останали специалисти, работещи под прикритие, и той щеше да запечати тази кошмари някъде дълбоко в подсъзнанието си.

„Точно както постъпих и аз с най-злокобните си видения“ — помисли си Хелстрьом.

Но тези спомени не можеха да останат погребани задълго, нито пък да бъде възпрепятстван пътят им към резервоара. В края на краищата се появяваха отново, като проникваха през най-слабите места от защитата на всеки един.

Салдо реши, че с мълчанието си Хелстрьом го порицава и сведе виновно очи.

— Ние не знаем какви неща ще ни се случат, но трябва да сме готови за всичко. Сега вече разбирам.

Хелстрьом с мъка сдържа сълзите си. „Аз не съм идеален! — помисли си той. — Аз не съм непогрешим!“

Вместо това попита:

— Как върви Проект 40?

— Откъде знаеш, че съвсем наскоро се интересувах? — учуди се Салдо. — Не съм го споменавал.

— Всеки от нас — хората натоварени с допълнителна отговорност, проверява регулярно развитието на Проект 40 — каза Хелстрьом. — Та какво научи?

— Нищо ново. Работят ускорено върху новия изпитателен модел и скоро ще...

— Променили ли са представите си за неговите възможности?

— Сега възникнаха спорове във връзка с повишеното топлоотделяне.

— И това ли е всичко?

Салдо вдигна глава и впери поглед в Хелстрьом. Въпреки налегналата го умора, човекът отсреща не пропускаше нищо.

— Засекли са група специалисти от хидропонните секции на едно от горните нива преди половин час — рече Салдо. — Както е станало ясно малко по-късно, специалистите възнамерявали да излязат на повърхността.

Хелстрьом се изправи рязко в леглото, забравил в миг за умората.

— Защо не ми е докладвано веднага?

— Ние се справихме с проблема — обясни Салдо. — Отдадохме го на общата тревога. Подложихме ги на химична пренастройка и ги върнахме по работните места. Разположих няколко патрула в галериите, които да пресичат в зародиш подобни изблици. Сгрешил ли съм?

— Не. — Хелстрьом се отпусна на леглото.

Патрули! Разбира се, за момента не можеха да предприемат нищо повече. Но този факт показваше колко дълбоко е засегнат Кошерът от тревогата. Фанси беше права — в предположенията за епохата на роене никога не бяха взимали в пред вид подобна криза.

— Имало ли е между тях фертилни екземпляри? — запита Хелстрьом.

— Няколко потенциални, може би...

— Излезли са на роене — заяви Хелстрьом.

— Нилс! Става дума за неколцина работници, които...

— Няма значение, излезли са на роене. Има го в изчисленията от най-ранния период. И ти го знаеш добре. Отдавна очакваме да настъпи този миг, колко предсказания имаше, още от началото. Пропуснем ли го сега, ще настъпи критичен момент.

— Нилс...

— Знам, ще ме засипеш със статистически данни. Но това няма нищо общо със статистиката. Неведнъж сме изчислявали максималната възможна популация на определено, затворено място, но това е нещо различно. Ще настъпи момент, в който млади работници и

потенциални разплодители ще бъдат принудени да напускат Кошера. Да започнат някъде другаде отначало. Ето това е роене.

— Как можем да предотвратим...

— Вероятно няма да можем.

— А може би не бива да го допускаме!

— Не. Ще направим всичко възможно да забавим роенето. Пуснем ли ги навън сега, заплашени сме от унищожение. Нареди да включат отново вентилационната инсталация — на максимална мощност.

— Нилс, в околностите се навъртат подозрителни Външни...

— Нямаме друг избор. Принудени сме да използваме отчаяни средства. Ако и с това не сполучим, ще увеличим квотата на брачните двойки, а след това остават само...

— Резервоарите?

— Да, ако напрежението стане непоносимо.

— А какво да правим с хидропонните специалисти, които...

— Наблюдавайте ги внимателно — каза Хелстрьом. — И всички фертилни — включително Фаянси и нейните сестри. — Роенето ще започне от тях.

„Поверителни инструкции на Перюджи към Дейниъл Томас (ДТ) Алден: Джанвърт е получил специалния номер за директна връзка и кодирани послания до президента. Ако забележите, че прави опит да използва този код, трябва да го спрете незабавно, дори ако се налага използването на сила.“

Перюджи слушаше симфоничен концерт по радиото, с надежда, че това ще го поразее. Но въпреки старанията си, мислите му неизменно го отвеждаха при странната жена, която бе видял в чифлика на Хелстриъм.

Фанси.

Какво странно име.

Избраха стая в мотела, защото им осигуряваше възможност за пряка връзка през задния прозорец, който гледаше право към планините и лагера на поддържащата група. Перюджи знаеше, че ще е достатъчно само да изпрати сигнал през прозореца отзад и незабавно ще влезе в контакт с някой от членовете на групата. Лазерният предавател улавяше гласовете им така, сякаш бяха при него в стаята. Но това, което най-вече подтискаше Перюджи беше, че Джанвърт е оставен за негов заместник и командваше групата в планината. Проклет да е този дребен хитрец Меривейл!

Положението изглеждаше доста тревожно и докато отвън бавно се спускаше нощта, Перюджи премисляше отново всички свои заповеди и инструкции.

Дали не трябваше да разпореда на Джанвърт нещо от типа на: „Искам да докладваш за текущото положение в щаба, преди да предприемаш каквито и да било действия, през онези периоди, когато съм в чифлика и връзката с мен е прекъсната.“

Споменатите действия бяха доста ограничени според инструкцията — слизание във Фостървил за продукти и наблюдение на Линкълн Крафт, промени в местоположението на лагера с цел да се избегне евентуално проследяване от въздуха, посещения между отделните лагери за предаване на постове и поддържане на постоянно наблюдение...

До момента Джанвърт не бе дал повод, за да се усъмнят в лоялността му. Изпълняваше всичко според нарежданията.

— Шефа знае ли, че докато си вътре, връзката ще е прекъсната?

— Да.

— Това не ми харесва.

— Аз съм този, който трябва да се безпокои — не ти — отвърна Перюджи. За какъв се мислеше Джанвърт?

— Бих предпочел да огледам това място отвътре — каза Джанвърт.

— Няма да предприемаш никакви подобни опити, освен ако не получиш нареждане от щаба и само ако аз съм пресрочил предварително уговореното време на престой.

— Не се съмнявам в твоите способности — заяви едва ли не успокояващо Джанвърт. — Тревожат ме многото неизвестни в този случай. До момента Хелстрьом нееднократно прояви забележителна липса на уважение към нашите хора.

Перюджи си помисли, че Джанвърт се опитва да си придаде загрижен вид, без изобщо да е загрижен, и от това раздражението му се повиши.

— Чифликът е мой проблем — заяви той. — Твоята задача е да наблюдаваш и да докладваш.

— Едва ли ще видим много, докато ти си вътре и лишен от връзка.

— Все още ли не си открил слабо място в защитата им?

— Щях да ти кажа, ако бях успял!

— Не се притеснявай от това. Знаем, че не си се отказал.

— Никакъв звук не се долавя зад тези стени. Вероятно разполагат с доста усъвършенствана шумозаглушаваща система. Самата долина е пълна със странни звуци, но повечето са трудни за идентификация. Предимно от машини, при това тежкокалибрени. Склонен съм да вярвам, че разполагат с необходимата екипировка, за

да засекаят нашето наблюдение. По някое време тази вечер Сампсън и Рио ще разположат приборите си на позиция Г-8. На тях съм оставил наблюдението.

— Държите главите ниско, нали?

— Естествено.

Джанвърт бе взел всички предпазни мерки. „Защо не му вярвам?“ — питаше се Перюджи. Може би заради нежеланието, което бе изразил по време на завербуването? Перюджи се ядоса на себе си. Не му беше времето сега за подобни разсъждения. Какво ли правеше Шефа в момента?

Онази магнетична жена в чифлика — дали не му се беше подигравала? Някои жени го намираха за доста привлекателен, с неговото мъжествено, изпълнено с животинска сила тяло. Дали и в случая не ставаше дума за нещо подобно?

Глупости! Хелстрьом му я е подхвърлил!

— Там ли си още? — попита Джанвърт.

— Да! — остро и гневно.

— Какво те кара да мислиш, че в чифлика има и други хора, но не можем да ги видим? Тунела ли?

— Да, но има и други неща, които ме навеждат на тази мисъл. Запиши го за доклада, Дребосък. Искам да бъдат поставени под наблюдение доставките, които получава това място. Количество храна и така нататък. Бъди дискретен, но настойчив.

— Ще се погрижа за това. Искаш ли да поставя тази задача на ДТ?

— Не. Изпрати Ник. Необходима ми е приблизителна преценка за това колко души могат да се изхранят с поръчаното количество продукти.

— Разбрано. Шефа каза ли ти за диамантовите глави за сонди?

— Да. Би трябвало да са ги доставили точно по времето, когато Карлос и Тимиена са се намирали в района.

— Странно, не смяташ ли?

— Някои неща като че ли започват да се проясняват — заговори Перюджи. — Но все още не ни е ясна цялата картинка.

Но Перюджи едва сега се бе замислил върху странния въпрос — за какво са й на една филмова компания диамантови глави за сонди. Нямаше никакво разумно обяснение, нито пък сега беше времето да си

блъскат главите. Най-вероятно да тръгнат по погрешна следа или да затънат в още по-голяма несигурност.

— Сигурно е така — подхвърли междувременно Джанвърт. — Да има още нещо за доклада?

— Нищо. — Перюджи въздъхна, изключи предавателя и го прибра в калъфчето на електрическата самобръсначка.

Джанвърт беше по-бъбрив от обикновено, но опитите му да звучи любезно и дори приятелски бяха съвсем фалшиви.

Перюджи се излегна в мрака на мотелската стая и се замисли за разговора. Чувстваше се съвсем изолиран. Беше сам, далеч от протекциите на Шефа и за първи път си зададе въпроса, защо беше необходимо да се захваща с тази работа.

„Защото искам да съм богат — отговори си той. По-богат от онази кучка в Съвета. И ще бъда, стига да успея да сложа ръка на този проклет Проект 40.“

„Из лекциите на Нилс Хелстрьом. Присъстващите в залата виждат на екрана пеперуда, излизаща от пашкул. Но зад привидното в тази картина се крие нещо по-дълбоко и аз се надявам, че зрителите ще съумеят да го разкрият, макар и подсъзнателно. Тази пеперуда олицетворява нашата дълга борба. Това е символ на онези мрачни години от историята на човечеството, когато дивите са живеели с илюзията, че разговарят по между си. Тук е изобразена метаморфозата, превръщането на Кошера в спасител на човешкия вид. Защото това, което на пръв поглед остава скрито в тази картина, са щрихите на онзи далечен ден, когато ще се появим в цялата си красота пред обкръжаващия ни и заслепен от възхищение свят.“

— Предавателят е монтиран в ръчния му часовник — докладва Салдо. — Засякохме го секунда преди да го изключи.

— Чудесна сте се справили — похвали го Хелстрьом.

Двамата бяха озарени от светлините на електронните индикатори, в наблюдателното гнездо над хамбара, а наоколо работниците от охраната изпълняваха безшумно задълженията си, като от всяко тяхно движение лъхаше целеустременост. Нищо не би убягнало от вниманието на подобни часовои.

— Засякохме също наблюдение откъм планините — продължи Салдо. — Отбелязали сме първоизточника на картата.

— Великолепно. Дали липсата на успех ги накара да подновят опитите си, или в момента пазят мълчание.

— Второто. Подготвих за утре група, която ще отиде в района на пикник. Ще поиграят, ще се позабавляват, а вечерта ще се върнат. Групата е съставена само от опитни и проверени Отвън специалисти.

— Не разчитай да научиш много.

Салдо кимна в знак на съгласие.

Хелстрьом стисна очи, внезапно налегнат от умора и тревога. Напоследък отделяше все по-малко време за почивка. Това от което се нуждаеха най-много, а все не можеха да открият, бе по някакъв начин да отпратят Перюджи обратно, да отговорят на въпросите му, без всъщност да издават нищо. Всички тези загадъчни намеци и подпитвания за металургия и нови открития безкрайно изнервяха Хелстрьом. Какво общо имаше всичко това с Проект 40? Нови открития — да. Но металургията? Той реши да обсъди този въпрос със специалистите от лабораторията при първия удобен случай.

*„Поговорка на Кошерните специалисти:
Колко примитивни и изостанали в сравнение с
нас са бихейвиористите^[1] на дивия свят
Отвън!“*

Перюджи чу драскането по вратата в съня си. Помисли си, че е кучето от детските му години, което го буди за закуска. Добрият стар Дани. В съня си Перюджи видя широката му, грозна муцуна, олигавената паст. Съвсем ясно осъзнаваше, че е в леглото, облечен само в долнището на пижамата, както беше свикнал. И изведнъж сънят му бе пронизан от тревожна мисъл. Та това куче е мъртво от много години! Той се пробуди в миг и наостри сетива за най-малкия признак на опасност.

Драскането продължаваше.

Перюджи стисна дръжката на пъхнатия под възглавницата тежкокалибрен пистолет и внимателно се надигна от леглото. Подът под босите му ходила бе студен. Той застана встрани от вратата и рязко дръпна дръжката, без да сваля веригата.

Навън беше звездна нощ. Изправена на прага и озарена от светлината на звездите стоеше Фанси, облечена в пухкаво кожено палто. С едната си ръка придържаше велосипед.

Перюджи затвори вратата, откачи веригата и отново я отвори. Осъзнаваше, че сигурно изглежда странно, облечен само в долнището на пижамата, с масивен пистолет в ръка, но искаше час по-скоро да я скрие от любопитни погледи вътре в стаята си.

Внезапно почувства въодушевление. Пращаха му тази малка сладурана за да го компрометира, така ли? Е, затова пък, той бе измъкнал един от тях извън гадния им чифлик!

Фанси го последва без да промълви нито дума и подпря колелото на стената. Междувременно Перюджи затвори вратата и я залости.

Когато се обърна към нея, тя вече събличаше дългото кожено палто. Захвърли го върху кормилото на колелото и остана само по тъничката прилепнала рокля, която носеше при първата им среща. Очите ѝ го гледаха предизвикателно и присмехулно.

Първо удоволствието? — питаше се Перюджи. Или първо работата? Ръката, с която стискаше пистолета, бе плувнала в пот. Божичко, колко секси беше тази кучка!

Той приближи до прозореца, дръпна завесите и погледна навън. Нямаше и следа от нежелани наблюдатели. Прехвърли се на задния прозорец и огледа паркинга. Тук също не се виждаха среднощни зяпачи. Никой. Колко ли е часът, за Бога? И защо не говореше тази кучка? Наведе се над нощното шкафче и погледна часовника — 1:28 след полунощ.

Фанси следеше цялото това кръстосване из стаята с лека усмивка на уста. Външните винаги се държаха странно. А този изглеждаше дори по-странен от останалите. Телата им сами казваха, какво трябва да правят, а те непрестанно им се съпротивляваха. Нищо, тя беше подготвена за това.

Перюджи вдигна очи от часовника и я погледна. Беше стиснала юмруци, но не изглеждаше да носи оръжие. Той прибра пистолета в чекмеджето на шкафчето. Може би не смееше да проговори, защото знаеше, че стаята се подслушва? Невъзможно! Перюджи лично бе проверил, дали стаята е чиста. И защо бе дошла с велосипед? При това облечена с кожено палто, божичко мили! Да предупреди ли онези в планината? Не още, първо удоволствието.

Сякаш прочела мислите му, Фанси разкопча бавно роклята и я остави да се свлече на пода. Стоеше гола пред него, с тяло на богиня и той почувства как кръвта удря в слепоочията му. На краката си носеше леки кожени сандали. Ритна ги встрани за да се освободи и в стаята се вдигна прах.

Перюджи облиза изсъхналите си устни и промърмори дрезгаво:
— Майчице, ама и теб си те бива!

Все още без да промълви нито дума, Фанси застана до него и докосна с пръсти голите му рамене. Той почувства леко парене в лявата ръка и внезапно долови някакъв тежък, странен аромат. Втренчи поглед в ръката си и забеляза полепналите по окървавената кожа стъкълца от счупената в рамото му ампула. Завладян от паника,

Перюджи понечи да я отблъсне назад, да повика на помощ нощната смяна, но мускулите отказаха да му се подчиняват, а по тялото му се разля топлина. Погледът му бавно се плъзна към едрите гърди на Фанси — с набъбнали, потъмнели и чувствени зърна.

Сякаш от слабините му извираше гореща мъгла и застилаше тялото му. Перюджи почувства, че се разтваря в това усещане, че потъва в прегръдките на жената пред него, която бавно го поведе към леглото.

Едва сега Фанси заговори.

— Искаш ли да се кръстосваш с мен? Добре.

[1] бихейвиоризъм — (англ.) — течение в психологията, изучаващо поведението — бел.прев. ↑

„Из Кошерния наръчник: Основната цел в процеса на усъвършенстване на обществото е да се създаде максимално широка поносимост към всички възможни различия сред членовете на това общество.“

— Фанси е изчезнала! — докладва Салдо.

Беше нахлул в клетката на Хелстрьом след изморително тичане по коридорите и галериите, където животът продължаваше да кипи, без да обръща внимание на недоволството, което предизвикваше в работниците.

Хелстрьом седна в леглото, потърка очи и разклати глава за да се събуди. Беше заспал дълбоко, за първи път от много дни насам, надявайки се да събере малко сили преди поредната среща с Перюджи и онези, които стояха зад него и оказваха невидим натиск върху Кошера.

Фанси изчезнала!

В сумрака на клетката, той забеляза, че лицето на Салдо е изкривено от уплаха.

— Само тя?

— Да.

Хелстрьом въздъхна облекчено.

— Как се е измъкнала от Кошера? Къде е отишла?

— Използвала е шахтата на резервния вентилатор в скалите на северния периметър. Взела е велосипед.

— Ами охраната?

— Изненадала ги е с парализатора.

— Но нали в гнездото има дежурни?

— Не са я забелязали — призна Салдо. — По всичко изглежда, че е използвала този маршрут и друг път. Скрила се е сред дърветата,

за да не задейства някой от външните датчици.

„Разбира се — помисли си Хелстрьом. — Велосипед. Но защо ѝ е велосипед?“

— Откъде е намерила велосипед?

— Останал ни беше от един от Външните — Дипиъкс.

— И за какъв дявол го държите? Нали трябваше да го изпратите за претопяване?

— Един от инженерите решил да си поиграе с него. Бяха намислили да конструират подобен модел и да го използват за транспорт в долните галерии.

— В каква посока е поела? — Хелстрьом се надигна от леглото. Колко ли беше часът? Той вдигна поглед към кристалния часовник на стената — 3:51.

— Вероятно е пресякла моста „Палмър“. Следите ѝ водят натам. Значи към града. Но защо?

— Пазачите, които е парализирала, казаха, че носела Външни дрехи. От гардеробната потвърдиха, че е изчезнало кожено палто. Влизала е и в складовете. Още не сме открили какво е взела.

— От колко време я няма? — попита Хелстрьом. Той нахлузи кожените сандали и затърси пипнешком халата. Трепереше от студ, но знаеше, че се дължи по-скоро на занижения му метаболизъм.

— Близо четири часа — рече Салдо. — Поне толкова са били в безсъзнание пазачите. — Той потърка неволно пресния белег от раната. — Сигурен съм, че е отишла в града. Изпратих два химични детектора по следите — до там, докъдето е безопасно. Насочила се е право към града.

— Перюджи — каза Хелстрьом.

— Какво?

— Отишла е да се кръстосва с Перюджи.

— Разбира се! Да повикам ли Линк, или...

— Не — поклати глава Хелстрьом.

Салдо трепереше от нетърпение.

— Но велосипеда е на един от агентите на Перюджи!

— Че кой би разпознал един велосипед? Едва ли ще направят връзката. А и Фанси никога няма да им каже откъде е дошъл.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Когато става дума за кръстосване, Фанси е неспособна да мисли за друго. Трябваше да се досетя какво е намислила още когато я видях да атакува Перюджи.

— Този човек е опасен и хитър! Може да измъкне от нея каквото пожелае без тя да се усети.

— Ще трябва да проучим тази възможност. Но първо да предупредим Линк. Кажу му къде е Фанси и нека вземе необходимите мерки, за да не я отведат някъде за разпит. Перюджи е под постоянно наблюдение от хората си. Така че, ще бъде рисковано да вдигаме излишен шум около мотела.

Салдо погледна стреснато Хелстрьом. Очаквал бе, че Нилс ще вдигне на крак всички защитни сили на Кошера. Реакцията му в никакъв случай не можеше да се нарече адекватна!

— Други признаци за назряващо роене? — запита Хелстрьом.

— Не. Из... изглежда вентилацията помогна.

— Фанси е плодовита. Няма нищо лошо в това да забременее от Външен. Не само ще се сдобие с желаното дете, но и ние ще можем да я държим под око.

— Аххх... — Салдо можеше само да се прекланя пред мъдростта на Хелстрьом.

— Зная какво е взела от склада — рече Хелстрьом. — Взела е ампула с мъжки секс-стимулант за да възбуди Перюджи. Единственото, което иска, е да се кръстосва с него. И ние ще ѝ позволим. Външните нерядко реагират странно на подобен род естествени природни желаниа.

— Така твърдят — промърмори Салдо. — Поне на упражненията по бихейвиоризъм, които минавах като подготовка, за да работя отвън.

— Можеш да си сигурен — рече Хелстрьом и се усмихна. — Сблъскавал съм се с подобна реакция много пъти. Утре, когато Перюджи цъфне тук, ще бъде самото разкаяние. Ще дойде с Фанси и ще е по-нисък от тревата. Ще се чувства виновен. А това ще го направи уязвим пред нас. Да, сега вече знам как да се справя с положението — благодарение на Фанси.

— Какво искаш да кажеш?

— Тези диви Външни не се различават особено от нас химически. Добре че беше Фанси, за да ми отвори очите. Същата

техника, която използваме за да опитомим и поставим под контрол нашите работници, ще свърши работа и при Външните.

— Чрез храната?

— Или водата, или въздуха.

— А сигурен ли си, че Фанси ще се върне? — Салдо не успя да прикрие съмненията си.

— Сигурен съм.

— А колелото...

— Нима наистина вярваш, че ще го познаят?

— Не можем да рискуваме!

— Ако това ще те успокои, предупреди Линк за тази възможност. Но лично аз смятам, че сетивата на Перюджи ще бъдат притъпени от стимулатора и кръстосването с Фанси, та едва ли ще познае колелото.

Салдо се намръщи. Имаше нещо маниакално в държанието на Хелстрьом, което събуждаше тревогата му.

— Не ми харесва тази работа, Нилс.

— Ще свикнеш — увери го Хелстрьом. — Повярвай ми. Кажи на Линк, че изпращаш специална група. Искам хората да получат съвсем точни инструкции, никакво объркване. Иди при тях и бъди крайно внимателен. В никакъв случай да не се месят тази нощ. Основната им задача е да направят всичко възможно Фанси да не бъде откарана от мотела. Всички искаме да прекара една безгрижна нощ с Перюджи. На сутринта, при първа възможност да я приберат и да я докарат при мен. Възнамерявам да ѝ благодаря лично. Кошерът наистина се учи и не само това — той реагира на опасността, сякаш е жив организъм. Винаги съм го подозирал.

— Нямам нищо против да я върнем — рече Салдо. — Но чак пък да ѝ благодариш?

— Точно така.

— За какво?

— За това, за което ми отвори очите — че Външните са химически идентични с нас.

„Кошерна мъдрост: По-висшият специалист, създаден съобразно нашите най-съкровени желания, ще ни донесе така желаната победа.“

Перюджи се пробуди в здрача на сивото утро, изплувайки в съзнание от някакво далечно, лишено от всякаква енергия място. Завъртя глава, огледа царящия пълен безпорядък наоколо и постепенно осъзна, че е сам в леглото и че това е много важно. До стената бе подпряно колело, през чието кормило небрежно бе преметнато кожено палто. Някаква бяла дреха бе захвърлена смачкана на пода. Перюджи се загледа в колелото, учуден какво важно би могло да има в него.

В някакъв велосипед?

От банята се чу пликане на вода. Някой си тананикаше.

Фанси!

Той седна в леглото, а мислите му се понесоха в бясно темпо. Фанси! За Бога! Какво му бе направила? Имаше мъгляви спомени за не по-малко от осемнадесет оргазъма. Някакъв афродизиак? Ако е така, бил е по-силен от най-необузданите мечти.

От банята продължаваше да се чува пликане на вода. Тя взимаше душ. Божичко? Как въобще е намерила сили да стане?

Перюджи направи отчаян опит да възстанови събитията от предната нощ по откъслечните си спомени, но единственото, което виждаше пред очите си бе съблазнително извиваща се женска плът. И това съм бил аз! — повтаряше си той. Боже мили, аз съм го правил! Какво му беше пробутала Фанси? Дали това не е истинският Проект 40? Идеше му да се размее истерично, но нямаше сили дори за това. Шумът от пликаща се вода внезапно спря. Той премести поглед върху вратата на банята. Отвътре се долавяше движение, приглушено тананикане. Откъде у нея толкова сила?

Вратата се отвори и на прага застана Фанси, увила кърпа около кръста си, а с другата триеше косите си.

— Добро утро, любовнико — рече тя. И си помисли: „Изглежда съвсем изстискан.“

Той я гледаше мълчаливо, ровейки за още нещо в паметта си.

— Не ти ли хареса да се кръстосваш с мен? — попита тя.

Ето това е! Точно това се опитваше да си спомни, но не можеше, докато не го чу от нея. Да се кръстосват? Да не би да членува в някоя от онези извратени новоизлюпени организации — сексът в името на потомството или нещо подобно?

— Какво си ми направила? — попита той. Едва позна изненадан своя дрезгав, отпаднал глас.

— Направила? Аз само...

Той се надигна и показа засъхналата кръв на мястото, където му бе инжектирала мистериозното ароматно вещество. Раната беше потъмняла от подкожния кръвоизлив.

— А, това ли — каза тя. — Не ти ли хареса, когато те стимулирах?

Той се подпря с лакът и нагласи възглавницата под главата си. Майчице, колко изморен беше.

— Стимулирала си ме — повтори той. — Инжектирала си ми някакъв допинг, значи.

— Искях само да ти дам още малко от онова, което всеки мъж произвежда, когато е готов за оплождане — отвърна тя, осъзнавайки, че без да иска издава изненадата си. Външните ставаха толкова странни, когато се заговореше за кръстосване.

Перюджи почувства, че от думите ѝ болката в главата му се усилива. Той бавно извърна очи и я погледна. Исусе! Какво съвършено тяло! Заговори бавно, преодолявайки мъчително болката:

— Какви са тези глупости за кръстосването?

— Зная, че вие използвате други термини — обясни тя, като се стараеше да бъде логична, — но ние го наричаме точно така — кръстосване.

— Ние?

— Аз... и моите приятели.

— И ти се кръстосваш с тях?

— Понякога.

Смахнати празноглавци от някоя комуна. Дали това криеше Хелстрьом — сексуални оргии с употреба на афродизиак? Перюджи внезапно почувства завист. Ако наистина това са правили тези побъркани! Събирали са се на редовни срещи и са се наслаждавали на същото, което той бе изпитал с Фанси. Това, разбира се, е противозаконно. Но затова пък, какво забравимо преживяване! Както за мъжа, така и за жената. Даже повече.

Престъпно е да се вършат подобни неща, но...

Фанси захвърли кърпата и се зае да си навлича роклята, без да се стеснява от голотата си — също като предната вечер.

Въпреки главоболието и пълното изчерпване, Перюджи почувства, че се любува на прелестите ѝ. Фанси беше истинска жена!

Докато се обличаше, Фанси осъзна, че е гладна и се зачуди, дали Перюджи ще пожелае да ѝ купи нещо за закуска. Обичаше екзотичните ястия на Външните, но беше пропуснала да вземе пари от склада на Кошера. Коженото палто, мъжкия стимулант и велосипеда, но не и пари.

„Май доста бързах“ — помисли си тя и се изкиска. Тези диви Външни бяха ужасно забавни, когато ги стимулираш, сякаш са пазили енергията си тъкмо за подобни случаи.

Докато гледаше как Фанси се облича, Перюджи почувства, че в него се надигат предишните му страхове. Какво я бе докарало в леглото му? Желанието за кръстосване? Глупости! Но въпреки това, беше си приготвила афродизиак. Този факт не подлежеше на съмнение. Доказваше го собственото му поведение през изминалата нощ.

Осемнадесет пъти!

Имаше нещо ужасно съмнително в този чифлик.

Кръстосване!

— А деца имаш ли? — попита той.

— О, няколко — отвърна Фанси преди да осъзнае, че е сгрешила. Знаеше го от уроците за сексуалните навици на хората Отвън. А и от собствен опит. Подобно признание беше потенциално опасно, особено сега. Перюджи нямаше никаква представа за истинската ѝ възраст. А тя спокойно можеше да му бъде майка. Но възрастовите отличия между обитателите на Кошера и Външните не биваше никога да се споделят с последните. Фанси си наложи за в бъдеще да бъде по-внимателна — както я бяха учили в Кошера.

Отговорът ѝ го изуми.

— Няколко? И къде са сега?

— Ами... при приятели. — Тя се помъчи да звучи безгрижно, но същевременно говореше крайно внимателно. Трябваше на всяка цена да отклони Перюджи от тази следа. — Искаш ли да се кръстосваме още? — попита Фанси.

Но Перюджи не се отказваше толкова лесно.

— Омъжена ли си?

— А, не.

— Че кой е баща на тези няколко деца? — запита той, а след това си помисли, че може би е трябвало да се поинтересува за бащи — в множествено число.

Въпросът му подсили тревогата ѝ.

— Не искам да разговарям за това. — Съзнаваше, че с тези думи признава грешката си. Едва сега онова второ подсъзнание, което също бе получила от подготовката в Кошера, започна да ѝ разкрива отделни моменти от изминалата нощ. Външният бе направил някои доста интересни признания, в моментите, когато бе близко до екстаза на кръстосването. Имаше мигове, в които Фанси буквално можеше да надникне в най-съкровенията места на душата му. Тя се изправи, стараяйки се да се държи съвсем естествено, приближи колелото, вдигна коженото палто и го преметна през рамо.

— Къде отиваш? — попита той. Надигна се и спусна крака на пода. Почувства се малко по-добре. Въпреки това, главата продължаваше да го боли, а ето, че сега се появи и болка в гърдите. Какво, по дяволите, му беше инжектирала? Наистина го беше изстискавала.

— Гладна съм — обясни Фанси. — Мога ли да оставя колелото и да потърся нещо за ядене? А след това можем пак да се кръстосваме.

— Да ядеш ли? — при тези думи стомахът му се сви.

— Отсреща през улицата има едно кафе — рече тя. — Ужасно съм гладна... — тя се изкикоти, — след снощи.

„Е, поне ще се върне за да прибере проклетото колело“ — помисли си той. Осъзнаваше, че в момента не би могъл да се справи с нея, в състоянието, в което беше. „Но докато си дойде, ще ѝ подготвя топло посрещане“ — рече си Перюджи. Скоро щяха да разpletат

кълбото на Хелстрьом и тънката нишка, от която щеше да започне всичко, се наричаше Фанси.

— Само до кафето — предупреди я той. Спомни си, че бе мярвал някакъв неонов надпис.

— Тук правят вкусна закуска — каза тя и осъзна, че е била на косъм да произнесе „Външните“, вместо „тук“. Външен също беше от онези понятия, които трябваше на всяка цена да избягва пред Външните. Тя побърза да прикрие смущението си, като добави: — Имаш ли пари? Толкова бързах да дойда снощи, че забравих да взема.

Перюджи не обърна внимание на думите ѝ и махна с ръка към панталоните си на стола.

— Портфейла е в задния джоб.

Той захлупи лицето си в длани. Разговорът беше изчерпал и последните резерви от енергия, пронизващата болка в главата не му позволяваше да разсъждава. Едва сега започна да осъзнава какви невероятни усилия ще му коства да се изправи на крака. Може би един леден душ щеше да му помогне. Фанси продължаваше да говори нещо за пари, а той дори нямаше сили да я погледне. Да ги вземе всичките, проклета кучка!

— Взимам пет долара — каза тя. — Разрешаваш ли?

„Обикновено плащам повече“ — помисли си той. Но по всичко изглеждаше, че тя не е някоя курва, иначе щеше да си вземе без да пита.

— Колкото ти трябват.

— Искаш ли да ти донеса кафе, или нещо друго? — запита го тя. Наистина Перюджи не изглеждаше добре. Фанси започна да се тревожи за него.

Перюджи преглътна, за да подтисне гаденето и махна отпаднало с ръка.

— Не... аз... ще си взема по-късно.

— Сигурен ли си?

— Сигурен.

— Добре, тогава. — Все още разтревожена от вида му, тя натисна дръжката и отвори вратата. Няма да е зле, ако си легне. — Веднага се връщам — извика Фанси от прага.

— Почакай — повика я той и направи върховно усилие за да вдигне глава.

— Искаш да ти донеса нещо?

— Не... само се питах. Значи казваш, кръстосвали сме се. А очакваш ли да имаш дете от мен?

— Разбира се, надявам се. Тъкмо сега съм на върха на своята фертилност. — Тя се усмихна обезкуражаващо и добави: — Отивам да хапна. Ще видиш колко бързо ще се върна. Всички ми казват, че ям твърде припряно.

Тя най-сетне излезе и затвори вратата зад себе си.

Хранела се припряно, значи. Това само объркваше още повече нещата. В какво, по дяволите, се беше забъркал? Надявала се на дете. Това ли бе открил и Карлос? Внезапно го споходи някакво странно видение — Карлос Дипиъкс окован в някаква подземна галерия от Фанси и нейните приятели, където периодично се разиграват разни сексуални оргии с помощта на познатия му вече стимулант. Докато премине действието му. Или, докато Карлос издържи. Една безкрайна оргия от кръстосвания, чийто резултат е цял конвейер от бебета. Кой знае защо не можеше да си представи Карлос в подобна роля. Нито пък Тимиена, или Портър. Тимиена никога не му беше приличала на бъдеща майка. А онзи сухар Портър направо си го беше страх от всякаква интимна близост с противния пол.

Едно бе сигурно — Хелстръом се е захванал с нещо, свързано със секса и доста мръсничко.

Перюджи откри челото си с опакото на ръката. В единия ъгъл на стаята забеляза кафе-автомат и няколко пакетчета с разтворимо кафе. Изправи се бавно, включи автомата и приготви две чаши. Пи от едната, докато кафето бе още горещо. Опари се, но затова пък главоболието понамаля. Вече можеше да разсъждава далеч по-ясно. Закачи веригата на вратата и извади предавателя.

Още на втория сигнал Джанвърт се отзова. С треперещи от слабост ръце Перюджи премести креслото до прозореца и постави предавателя на рамката. След това подаде и прие задължителната серия от кодови сигнали. След като приключиха, Перюджи се зае да преразказва всичко, което се беше случило от снощи насам, без да изпуска и най-малката подробност.

— Осемнадесет пъти? — повтори с невярващ глас Джанвърт.

— Поне доколкото си спомням.

— Добре си си прекарал. — Дори от такова разстояние в думите на Джанвърт се долавяше цинична насмешка.

— Затваряй си устата — изръмжа Перюджи. — Още в началото тя ми инжектира нещо — афродизиак или кой знае какво — и аз се превърнах в някаква безмозъчна, изпълнена с възбуда и жадна за удоволствия маса от плът. Виж какво можем да проучим по този въпрос на професионално ниво. Трябва да разберем какво ми е пробутала. — Той погледна към раната на рамото си.

— И какво точно предлагаш да предприема?

— Днес пак ще се качвам в чифлика. Смятам да поразпитам Хелстрьом.

— Не ми се струва разумно. Свърза ли се с щаба?

— Шефа иска... да, свързах се! — Божичко. Как да обясни, че Шефа е наредил да премине към директни преговори. Може да не постигнат нищо. Пък и каква връзка има случилото се от тази нощ с предстоящите преговори?

— Бъди нащрек там — предупреди го Джанвърт. — Не забравяй, вече изгубихме трима.

„Този Джанвърт за идиот ли ме мисли, за Бога?“

Перюджи потърка слепоочията си. Чувстваше главата си празна, изстискана като тялото. Тая кучка наистина му беше взела силите.

— Интересно, по какъв начин твоята приятелка се е измъкнала от чифлика — каза Джанвърт. — Нощната смяна не е забелязала никакви светлини от кола.

— Защото е пристигнала на велосипед, за Бога! Не ти ли казах вече?

— Не, не си. Сигурен ли си, че се чувстваш добре.

— Само малко съм уморен.

— Е, това е разбираемо. — „Ето пак тези противни подмятания!“

— Значи, дошла е на колело. Знаеш ли, това е доста интересно.

— Кое е интересно?

— Карлос, например, беше доста запален по колелата. От Портленд ни съобщиха, че заедно с фургона взел и едно колело. Не помниш ли?

Перюджи втренчи поглед в опряното на стената колело. Едва сега си спомни, че Джанвърт наистина бе споменавал нещо подобно.

Колело. Възможно ли е, по някакъв начин наистина да ги отведе при Дипиъкс?

— Разполагаме ли със сериен номер, или нещо друго, което да го идентифицира? Става дума за колелото на Карлос.

— Може би. Не е изключено да открием и пръстови отпечатащи. Къде е в момента това колело?

— Ей, тук, пред очите ми, в стаята. Фанси излезе да вземе нещо за закуска. — Той си спомни защо бе потърсил Джанвърт. Боже мили! Къде му хвърчаха мислите? — Слушай, Дребосък, — нареди Перюджи с поукрепнал глас — искам веднага да изпратиш няколко души при мен. Ще приберат колелото, а освен това ще отведем и Фанси, за да си поприказваме хубавичко с нея.

— Виж, тази идея ми допада — рече Джанвърт. — ДТ е тук при мен и ще потегли незабавно.

— Не! — ДТ трябваше да остане, за да държи Джанвърт под око. Шефа изрично му бе наредил. — Изпрати групата на Сампсън.

— ДТ ще се погрижи. Потеглят след минута.

— Кажи им да бързат, ясно? Знам само един начин да задържа моята неканена гостенка, но след снощните подвизи, не съм сигурен, че ще успея да го сторя.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Спомням си моето детство в Кошера — това беше най-щастливият период от живота ми с най-хубавите преживявания, които би могъл да изпита човек. Получавах всичко, от което се нуждаех. Знаех, че съм заобиколен от хора, готови да ме защитават дори с цената на живота си. Трябваше да измине доста време, преди да осъзная, че аз дължа същото на тези хора. Още един безкрайно полезен факт, оставен ни в наследство от насекомите! А колко се различава представата, която имат за тях Външните. Философът Харл, най-мъдрият от нашите специалисти, неведнъж е споделял с мен, че насекомите са сред най-честите гости в кошмарите, както на подрастващите, така и на възрастните Външни. Странно, наистина, че Външните са неспособни да забележат огромната сила, която се крие в насекомите и да извлекат необходимите поуки за всички нас. Първата поука, естествено е, че всяко насекомо е готово да даде живота си за своите събратя.“

— Как са могли да позволят на тези... на тези Външни да откарат колелото? — гневеше се Хелстрьом.

Намираха се в центъра на Кошерния отдел за сигурност, разположен дълбоко под повърхността и снабден с множество монитори, събиращи информация както от външни, така и от вътрешни датчици и камери. Единственото, което не достигаше на залата, за да се сравнява с гнездото, бе липсата на отвори за външно наблюдение.

Все пак Хелстрьом предпочиташе това място пред гнездото. Тук винаги цареше приятна работна атмосфера, която му внушаваше усещане за сигурност и му помагаше в откриването на най-правилно решение.

Салдо, вече приключил с доклада, трепереше под двойната тежест на хелстрьомовия гняв и съзнанието за допуснатата непростима грешка. Салдо беше объркан и потресен до дъното на душата си. И все пак, защо Хелстрьом не бе го предупредил? Ако само... Не, сега не беше най-удобният момент да го напомня на Хелстрьом.

— Хората, натоварени с наблюдението, са разбрали твърде късно какво става — оправдаваше се той. — Фанси е излязла буквално минути преди това и те са решили, че всичко е спокойно. Малко по-късно се е появил камион със спуснато чергило. От него слезли четирима мъже, влезли в стаята на Перюджи, двама от тях се върнали и прибрали колелото в каросерията. Заминали преди нашите хора да се усетят и да им попречат. Проследихме ги, но изглежда се бяха подготвили за това. На следващата пряка втори камион ни препречи пътя, а първият се измъкна. Продължиха към летището и колелото изчезна преди да успеем да сложим ръка върху него.

Хелстрьом затвори очи, изпълнен с лоши предчувствия. Погледна към Салдо и рече:

— И през цялото това време Фанси е седяла в ресторанта отсреща и е закушвала.

— Нали знаеш, че си пада по тяхната храна — отвърна Салдо. — Това ѝ и е слабост. — Той изрисува с ръка знака на резервоара и вдигна въпросително вежди.

— Не. — Хелстрьом поклати глава. — Не бързай да зачеркваш достойнствата ѝ. Фанси все още не е готова за резервоара. Къде се намира в момента?

— Още е в ресторанта.

— Мисля, че наредих да я доведете тук.

Салдо сви рамене.

„Разбира се“ — помисли си Хелстрьом. Всички работници обичаха Фанси и знаеха за нейната слабост. И какво лошо, ако я оставят да се порадва още малко на екзотичната храна на Външните? Всъщност, обичта също беше един вид слабост.

— Да я докарат незабавно при мен — заповяда Хелстрьом.

— Трябваше да го сторя веднага — призна си Салдо. — Няма извинение за грешката ми. По това време се намирах в гнездото и следях операцията чрез монитори... не, няма извинение. Мислех само за това, как ще се явя на доклад при теб.

— Разбирам. — Хелстрьом посочи на Салдо информационния пулт.

Салдо застана до пулта и предаде заповедта на Хелстрьом. Все още се чувстваше доста объркан. Какво имаше пред вид Хелстрьом, с тези мистериозни намеци за това колко ценна била Фанси? Как би могла да помогне на Кошера с подобно държание? Както и да е, възрастните винаги знаеха повече от младите. Не виждаше с какво Фанси може да им е от полза, но дори да съществуваше и най-малка възможност, не биваше да я отрича, когато Хелстрьом изглеждаше толкова сигурен.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Съществува още един аспект, в светлината на който не бива да допускаме сляпото придържане към взетия от насекомите модел за оцеляване. Някои учени окачествяват насекомото като подвижна храносмилателна система. И това определение не е лишено от смисъл. За да поддържа своя метаболизъм, насекомото ежедневно поглъща храна, стократно надвишаваща собственото му тегло — което, за нас би означавало да изядем по една крава на ден, или цяло стадо за месец. Не само това — с нарастване на популацията, насекомите прогресивно увеличават и нуждата си от храна. За онези, които са имали възможността да се уверят лично в неимоверните хранителни способности на насекомите, крайният резултат изглежда лесно предвидим. Ако им бъде осигурена възможността да се развиват с подобни темпове, не след дълго насекомите ще опустошат всички хранителни запаси на Земята. И тук поуката за нас е съвсем ясна. Откакто свят светува, човечеството е деляло своята доста оскъдна трапеза с този опасен конкурент. За разлика от дивите Въшни, ние не само, че не бива да позволяваме на насекомите — наши учители в живота — да изядат онова, което ни е необходимо за да оцелеем, но и не трябва на свой ред да изпадаме в подобна необузdana консумация. Растежният цикъл на нашата планета не може да бъде спряна. В силите както

на човека, така и на насекомите е да унищожат за седмица онова, което би могло да храни милиони в продължение на цяла година.“

Свалихме всички отпечатъци и ги изпратихме за незабавна експертиза в Портленд — докладва Джанвърт по лазерния предавател. — Според първите резултати някои от отпечатъците съвпадат с тези на дамата, които открихме в твоята стая. Нашите момчета спипаха ли я вече?

— Измъкнала им се е — изръмжа Перюджи.

Седеше до прозореца, облечен в лек халат и мижеше срещу огряната в утринна светлина планина отсреща. Невероятно трудно беше да се съсредоточи върху всичко, което ставаше около него. Гърдите го боляха нетърпимо и всяко движение намаляваше резервите му от енергия, та той вече се питаше докога ще му стигнат силите.

— Какво е станало? — запита тревожно Джанвърт. — Нашите ли са сбъркали?

— Не. Трябваше да ги отпратя към кафето. Видяхме я да излиза и в същия миг до нея спря кола с трима мъже и я откара.

— Насила?

— Не може да се каже. Фанси просто седна при тях и те потеглиха. Не бяхме подготвени за подобно развитие. А и вторият камион, който трябваше да препречи пътя на евентуални преследвачи, още не беше се върнал. Сампсън пръв изтича навън, но вече беше твърде късно.

— Върнали са я в чифлика, предполагам?

— Сигурно — потвърди Перюджи.

— Запомнихте ли номера?

— Колата беше твърде далеч, пък и какво значение би имало.

— Значи, сама е тръгнала с тях?

— Така можеше да се прецени отстрани. Сампсън твърдеше, че изглеждаше натъжена, но не се съпротивлявала.

— Вероятно е била натъжена, че няма да може да се върне при теб, за да си поиграете още малко.

— Затваряй си устата! — кресна Перюджи и притисна челото си с ръка. Мозъкът му беше блокирал и буквално отказваше да му служи.

Имаше толкова важни подробности, които непрестанно се изплъзваха от вниманието му. Нуждаеше се от студен душ, който да прогони мъглата в мислите му и да го подготви за срещата в чифлика.

— Поразрових се малко из досиетата — съобщи Джанвърт. — Тази Фанси отговаря по описание на Фанси Калотерми — един от заместниците в управата на компанията на Хелстрьом.

— Зная, зная — въздъхна Портър.

— Добре ли си? — попита го Джанвърт. — Гласът ти звучи някак странно. Да не би от инжекцията...

— Нищо ми няма!

— Май не е съвсем така, ако се съди по гласа ти. А и все още не знаем какво ти е пробутала снощи. Може би ще е най-добре, ако се върнеш за преглед, а на твоето място изпратим поддържащата група.

— Тоест теб — промърмори ядно Перюджи.

— Че защо само ти да се забавляваш? — попита Джанвърт.

— Казах ти да си затваряш устата! Нищо ми няма. Ще взема един душ и ще съм готов. Трябва да узнаем как го е направила.

— Бих искал да съм първият, който го научи — изкиска се Джанвърт.

„Този глупак!“ — помисли си гневно Перюджи и отново потърка слепоочията си. Божичко — как само го болеше главата, а и гърдите. Положението ставаше все по-напечено, а единственият, на който бе принуден да разчита, бе онзи дръвник горе. Твърде късно беше за каквито и да било промени. Перюджи почувства, че ръцете му треперят.

— Още ли си там? — обади се Джанвърт.

Перюджи подскочи стреснато.

— Тук съм.

— Представяш ли си, какъв цирк ще бъде, ако този Проект 40 се окаже някакъв афродизиак?

Този Дребосък беше направо невъзможен! Абсолютно противоположност на всичко, от което Перюджи се нуждаеше в момента. Нямаше никакво съмнение не само в неговата злонамереност, но и в това, че не можеше да се разчита на него. Но какво би могъл да стори? Групите бяха разпръснати из района. А и само след няколко часа трябваше да е в проклетия чифлик. Нямаше ни най-малка представа как ще се справи, но трябваше да успее. За момент си

помисли, че може би в подигравателните подмятания на Джанвърт се криеше и зрънце здрав разум. Какво наистина е имало в тази ампула? Майчице! Ако съумее да докопа това вещество ще спечели повече, отколкото от десет мистериозни металургични процеси! Ще си докара цяло състояние.

— Ужасно дълго се бавиш преди да отговориш — заговори Джанвърт. — Ще изпратя Кловис за да те прегледа. Взела е някои неща за първа помощ и...

— Кловис остава при теб! Това е заповед.

— Не забравяй, че твоята гостенка може да е имала и други намерения, освен да прекара няколко часа в леглото с теб — предупреди го Джанвърт.

— Това беше всичко, което получи от мен, дявол да го вземе! — Но Перюджи беше разтревожен не на шега от подозренията на Дребосъка. Нощта, прекарана с Фанси, бе променила представите му за много неща, включително и за жените. Ах, тази невъздържана малка мръсница!

— Никак не ми харесва гласът ти — обади се отново Джанвърт. — Симпсън при теб ли е?

— Изпратих го обратно.

— Вторият камион още не се е появил. Какво ще кажеш, ако...

— Свържи се с тях и им кажи да се прибират — както ти наредих! Чуваш ли ме, Джанвърт?

— Но това означава да останеш сам. Онези разполагат със свои хора в града, а ти не.

— Няма да посмеят да ме нападнат!

— Струва ми се, че грешиш. Не бих се изненадал, ако постъпят точно така. Нищо чудно градът да е в техни ръце. Във всеки случай, оня помощник-шериф е тяхна птица.

— Заповядвам ти да останеш горе при хората.

— До два часа ще можем да те откараме в нашата клиника в Портленд — настояваше Джанвърт. — Още сега ще се свържа с...

— Забранявам ти да разговаряш с щаба — каза Перюджи.

— Ти си се побъркал. В клиниката ще те прегледат и ще установят какво ти е инжектирано.

— Едва ли. Тя каза, че било хормон — или нещо подобно.

— И ти го вярваш?

— Сигурно е така. Успокой се и си гледай задълженията. — Той натисна прекъсвача, слушалките изпукаха и връзката бе прекъсната.

Проклятие! Всяко движение изискваше толкова много енергия.

Той стисна зъби, прибра приемника и се отправи към банята. Студен душ — ето от какво се нуждаеше. Да можеше само да се разсъни. Банята беше още мокра от Фанси. Той прекрачи във ваната и се опря на прикрепената на стената дръжка. Студена вода. Напипа кранчето и го завъртя докрай. Ледената струя го удари и в същия миг Перюджи почувства стягаща болка в главата и гърдите. Залюля се, пое отчаяно въздух, а водата продължаваше да шурти. Препъвайки се на всяка крачка, Перюджи излезе от банята, оставяйки мокра диря след себе си и пътъом събори кафе-автомата, но дори не го чу. Леглото! Единственото, от което се нуждаеше, беше леглото. Стовари мокрото си тяло върху чаршафите и се обърна по гръб. Остра болка пареше гърдите му, а кожата му бе настръхнала от студ. Наистина беше студено! Той се протегна, опитвайки се да се завие с чаршафите, но пръстите му се разтвориха и ръката му увисна безжизнено надолу. Още преди да се удари в пода Перюджи беше мъртъв.

„Из записките на Нилс Хелстрьом: Преобладаващата част от хората, които живеят Отвън, вярват че е невъзможно да се противопоставят по какъвто и да било начин на природата. За нас по-важно е да свикнем с мисълта, че трябва да открием своето място сред обкръжаващата ни среда, да се адаптираме и да посрещаме с готовност всякакви предстоящи неминуеми промени. Особено поучителен е начинът, по който дивите Външни воюват с насекомите. Противопоставяйки се на един природен закон, дивите подсъзнателно подсилват защитните сили на онези, срещу които се изправят. Отровите на Външните убиват мигновено голяма част от насекомите. Но малкото, които оцеляват, ще усъвършенстват своя имунитет до степен да понесат каквото и да било количество от отровата, без нежелани ефекти. Завръщайки се в утробата на земята, оцелелите ще предават своя имунитет на новите поколения, наброяващи милиарди.“

„Колко изряден, чист и ефикасен изглежда Кошерът след всяко завръщане отвън“ — помисли си Фанси. Тя неволно се любуваше на начина, по който събратята ѝ изпълняваха възложените им задачи — тихо, без излишен шум, с целенасоченост и познаване естеството на работата. Долавяше тази увереност дори в охраната, която я придружаваше по пътя към долните галерии. Всъщност, Фанси не гледаше на хората от охраната, като на свои врагове. Те бяха нейни

братя. Приятно беше да се излиза от време на време от Кошера, но още по-приятно се чувстваше, когато се завръщаше. При това изпълнена с убеждението, че ще добави нещо полезно в генетичния резерв на Кошера, след снощния лов. Кошерът успокояваше духа и мислите ѝ със самото си присъствие наоколо.

Външните също бяха много забавни, особено мъжките екземпляри. За своите петдесет и осем години Фанси бе родила в Кошера девет деца от Външни бащи. Това несъмнено бе един огромен принос за генетичния басейн. Фанси разбираше от генетика точно толкова добре, колкото и от насекоми. Тя беше специалист. Любими образци за изследване ѝ бяха Външните мъжки екземпляри и мравките.

Понякога, докато наблюдаваше някоя колония от мравки, Фанси изпитваше желание да заживее сред тях, дори да стане тяхна царица. Това вероятно би изисквало известен период на химична аклиматизация, преди поданиците ѝ да я приемат напълно. В мечтите си, тя си представяше охраната, която сега я отвеждаше в дълбините на Кошера, като нейно собствена почетна гвардия. А тя е самата царица на пчелите. Най-странното обаче беше, че мравките наистина я приемаха добре. И не само те — комарите, както и много други насекоми не се притесняваха от близкото присъствие на Фанси. След като го забеляза, за нея бе още по-лесно да си представя Кошера като нейно собствено царство.

Фанси беше така дълбоко завладяна от мечтите си, че когато охраната я въведе в клетката на Хелстрьом, тя го погледна с царствено величие и въобще не забеляза колко разтревожен изглеждаше.

Хелстрьом вдигна поглед към нея. Фанси все още носеше коженото палто, което бе взела от склада и изглеждаше страшно горда от себе си. Той кимна на охраната да ги остави сами. Работниците отстъпиха назад, но продължиха да се оглеждат внимателно. Салдо им беше дал съвсем точни разпореждания, а всички знаеха, че той държеше да му се подчиняват безпрекословно.

— Ето те и теб, Фанси — поде Хелстрьом с уморен глас.

Фанси приседна усмихнато на крайчеца на близкото бюро.

Хелстрьом дръпна едно кресло и се отпусна с благодарност в него.

— Фанси, ще бъдеш ли така добра, да ми обясниш, какво според теб означаваше снощното ти бягство?

— Исках само да прекарам една нощ в кръстосване с твоя опасен мистър Перюджи — рече тя. — Според мен, той не е по-опасен от всички останали Външни мъже, с които съм се срещала някога.

— Взела си някои неща от склада — каза Хелстрьом. — Да чуя за това.

— Само палтото и една ампула с мъжки полови хормони — рече тя. — Използвах я, за да го стимулирам.

— И той как реагира?

— Както обикновено.

— И друг път ли си го правила?

— Доста пъти — каза тя. Хелстрьом се държеше толкова странно.

Хелстрьом кимна, сякаш на себе си, като същевременно се опитваше да анализира внимателно реакциите на Фанси и да открие, дали действията ѝ не са били породени от колективната воля на Кошера. Действително, прибавянето на свежи гени беше от полза за общото дело, а и гените на Перюджи бяха особено ценни. Но Фанси си беше позволила да изнесе изключително важна тайна зад стените на Кошера, рискувала бе Външните да открият, че Кошерът притежава дълбоки познания за естеството на човешките хормони. При това, тя признаваше, че го е правила и друг път. Ако някой Външен научи за уменията на специалистите от Кошера да контролират човешките химични процеси, тогава...

— Обсъждала ли си го с някого? — попита Хелстрьом. Вярваше, че подобно поведение може да се обясни в определени обстоятелства.

— Разговарях по въпроса с някои от фертилните женски — рече тя. От какво, наистина, се безпокоеше старият Нилс? Едва сега забеляза колко напрегнат е всъщност.

— Разговаряла си, значи — повтори той.

— Разбира се. Повечето от нас използват стимулиращи хормони, когато излизат Отвън.

Хелстрьом я погледна шокиран и поклати мълчаливо глава. Благословена да е царицата! И нито един от водещите специалисти в Кошера да не знае! Какви ли тайни още крие в себе си Кошерът?

— Приятелите на Перюджи са взели колелото — каза той.

Тя го погледна неразбиращо.

— Колелото, което си използвала за да отидеш до града — обясни Хелстрьом.

— Ах, това ли? Работниците, които дойдоха да ме приберат, бяха толкова настойчиви, че направо забравих за него.

— Но взимайки го, ти си предизвикала кризисна ситуация — продължи Хелстрьом.

— По какъв начин?

— Не помниш ли, откъде се сдобихме с това колело?

Тя прикри уплашено устата си с ръка. Единственото, за което бе мислела, когато взе колелото, беше час по-скоро да стигне до града. Дори се гордееше със себе си — тя беше една от малкото работници, умеещи да управляват велосипед. Беше демонстрирала уменията си пред инженерите предната седмица и дори бе научила един от тях да кара. Дълбоко вкорененото ѝ чувство за съхранение на Кошера подклаждаше тревогата ѝ. Ако някой проследи, откъде се е взело това колело, нищо чудно да стигне до резервоара, където бяха хвърлени притежателите му...

— Какво мога да сторя, за да го върна обратно? — запита тя.

„Ето, това е човекът, с когото мога да работя и да уважавам“ — помисли си Хелстрьом, възхитен от бързината, с която беше осъзнала положението.

— Все още не зная — рече той.

— Перюджи ще дойде днес, за да се срещне с теб — каза тя. — Да поискам ли да ми го върне?

— Твърде късно е за това. Откарали са го със самолет. Това означава само едно — че имат подозрения.

Тя кимна с разбиране. Пръстови отпечатьци. Сериен номер. Чувала беше за тези неща.

— Най-добре ще е да отричаме, че колелото е било в нас — предложи Фанси.

— Само че има свидетели, които са те видели с него.

„Най-добре ще е — поправи я мислено Хелстрьом — да отричаме, че Фанси съществува. Разполагаме с други жени, които приличат на нея, както в лице, така и в тяло. Дали не е оставила и отпечатьци на някой от документите, подписани от Фанси Калотерми? Малко вероятно, след толкова много време.“

— Сгреших, нали? — попита Фанси, която едва сега осъзнаваше пълните мащаби на проблема, който беше създадала.

— Основната грешка, не само твоя, но и на другите жени, е била, че сте изнасяли зад пределите на Кошера нещо, което не е трябвало да излиза Отвън. Като прибавим и колелото.

— Колелото — да, сега разбирам — призна тя. — Но стимуланта само спомагаше за оплождането.

Но дълбоко в себе си — подтиквана от заложения от детинство стремеж към истината — Фанси беше принудена да признае, че не това бе единствената причина, която беше накарала нея и останалите жени да използват по такъв начин тайните запаси на Кошера. В началото това бе по-скоро нещо като експеримент, вълнуващо откритие за това колко чувствени и податливи на съблазън могат да бъдат мъжете Отвън. И Фанси беше побързала да сподели откритието си със своите сестри. Дори измислиха някаква история, за да обяснят странното действие на лекарството. Че било ужасно скъпо и че са го откраднали. Втори път нямало да им се отдаде подобна възможност, затова по-добре да го използват, докато го имат.

— Искам да ми съобщиш имената на всички женски, които са използвали този трик — нареди Хелстрьом.

— О, Нилс!

— Трябва да го направиш и ти го знаеш. Ще съберем точни сведения за поведението на мъжкарите, самоличността им, кога и колко пъти е станало, какъв интерес са проявили. Всичко.

Тя кимна покорно. Нилс беше прав, разбира се. Край на удоволствието.

— След като приключим със събирането на информация, ще извършим няколко експеримента Отвън — под постоянно наблюдение и контрол. Тъкмо по тази причина ни интересува и най-малкият детайл. Всичко, което можеш да си спомниш, ще е от полза.

— Да, Нилс. — Тя сведе глава, за да прикрие радостта си. Може би удоволствието не беше приключило. Контролирани експерименти означаваха отново да се използват подобни методи върху Външни. А кой притежава по-голям опит в тази насока от онези, които вече са го вършили?

— Фанси, Фанси... — поклати глава Хелстрьом. — Никога досега Кошерът не е бил излаган на по-голям риск, а ти продължаваш

да си играеш игричките.

Тя скръсти ръце и го загледа смирено.

— Защо? — попита той. — Каж ми, защо?

Фанси не отговори.

— Нищо чудно, да бъдем принудени да те изпратим в резервоара.

Очите ѝ се разшириха от уплаха. Тя скочи от бюрото и се изправи пред Хелстрьом. В резервоара! Но тя беше още млада. Очакваха я още дълги години на кръстосване. Имаха нужда от познанията ѝ за насекомите. Никой не можеше да се справи по-добре от нея с опитните екземпляри! Тя понечи да възрази, но Хелстрьом вдигна ръка.

— Фанси! Кошерът винаги е най-важен!

Думите му я разтърсиха дълбоко и тя изведнъж си спомни за нещо важно, което отдавна искаше да сподели с Хелстрьом. Разбира се, че Кошерът винаги е най-важен! Нима я смятат за някоя отрепка?

— Трябва да докладвам още нещо — рече тя. — Мисля, че е важно.

— Така ли?

— Симулантът разтърси доста здраво Перюджи. В един миг той си помисли, че го разпитвам. Всъщност, не го правех, но когато осъзнах в какво състояние е, зададох му няколко въпроса. Перюджи не беше в ясно съзнание, но получих очаквания отговор. Струва ми се, че говореше истината.

— И какво ти съобщи? Казвай бързо!

— Каза ми, че е дошъл тук, за да сключи сделка с теб. Каза ми, че документите, на които са се натъкнали — става дума за Проект 40 — ги навели на мисълта, че разработвате нов метод за обработка на метали. От рода на стоманата. Каза, че подобно откритие в областта на металургията, може да донесе милиарди. Не всичко ми беше съвсем ясно, но горе-долу това беше същината.

Хелстрьом изслуша думите ѝ изпълнен с радост, а когато привърши, скочи и я прегърна. Кошерът наистина беше изразявал волята си чрез нея!

В този момент в стаята влезе Салдо и Хелстрьом едва се сдържа да не го повика при тях. Разкритията на Фанси им предоставяха така търсената възможност да се измъкнат! Освен това потвърждаваха

предположенията му, че Кошерът е в състояние да се учи и усъвършенства — като живо същество. Трябваше незабавно да съобщят всичко на лабораторията. Това можеше да им помогне и в разработките. Дивите Външни понякога проявяваха странни инстинкти.

— Помогнах ли, наистина? — запита Фанси.

— Много!

Салдо спря зад един от операторите, следящи мониторите, размени няколко думи с него, после погледна към Хелстрьом и поклати глава. Значи Перюджи все още не беше потеглил насам. Салдо бе наредил да съобщят за появата му веднага.

Сега вече Хелстрьом искаше да се срещне с Перюджи.

Металургия! Открития! Всички тези мистериозни намеци най-сетне имаха своето обяснение.

Изправена до бюрото, Фанси не откъсваше поглед от него.

— Перюджи каза ли още нещо?

— Не — тя поклати глава.

— Нещо за някаква агенция, която го е изпратила, правителствена агенция?

— А, да, спомена нещо за някакъв Шеф. Той мрази този Шеф. Ужасно го ругаеше.

— Не можеш да си представиш, колко ни помагаш — повтори Хелстрьом. — Но сега трябва да се скриеш.

— Да се скрия?

— Да. Помогна ни за много неща. Да ти призная, дори вече не ти се сърдя, задето си взимала разни неща от склада. Ти ми отвори очите за нещо важно — че с Външните ни свързват общи химични процеси. Може и да сме се променили малко за тези триста години, а нали и това целим, но все пак... — той ѝ се усмихна щастливо. — Фанси, друг път не предприемай нищо, без да се посъветваш с нас.

— Няма. Наистина, обещавам.

— Добре. И Мимека ли участваше във вашата малка игра?

— Да...

— Великолепно. Искам ти и... — той се поколеба, като забеляза бледнината, която изби на лицето ѝ. — Има ли някакъв шанс снощният лов да е бил успешен — и да си заченала?

— Много голям — очите ѝ светнаха. — Тъкмо сега съм на върха на своята плодовитост. Следя съвсем точно цикъла.

— Все пак, нека от гестационната лаборатория да го потвърдят — рече той. — Ако наистина е така, ще се постареем да направим по-приятен периода, през който се криеш. Нека ти намерят по-лека работа. Кажу ми, че аз съм ти наредил. Но не изчезвай, преди да изпратя някой, който ще те разпита подробно за това, как си стимулирала Външните.

— Няма, Нилс. Веднага слизам в лабораторията.

Тя се обърна и напусна залата, а няколко работници погледнаха сред нея. Очевидно не беше изгубила и частица от магнетизма си. Но Хелстрьом беше твърде зает с проблемите, за да го забележи. Наистина беше странна жена. На какво точно се бяха натъкнали с тази линия ФАНСУ?

Едва сега Салдо се приближи до него и проследи с поглед Фанси.

Хелстрьом потърка брада. Докато живееше в Кошера, приемаше непрестанно препарат, подтискащ растежа на косата, но въпреки това брадата му продължаваше да расте. Трябваше да се избръсне, преди да се е появил Перюджи. Външните държаха на тези неща.

Значи, ставало дума за металургия и открития, така ли?

— Какво искаш? — обърна се Хелстрьом към Салдо.

— Слушах разговора ви с Фанси.

— Чу ли какво каза за Перюджи?

— Да.

— Още ли смяташ, че сме допуснали грешка, като сме ѝ позволили да напусне Кошера?

— Ами... — Салдо сви рамене.

— Чрез нея е говорил Кошерът, каквото и да си мислим — натърти Хелстрьом. — Целият Кошер може да реагира като един организъм, щом е в състояние да изявява волята си чрез някой от нас. Запомни го.

— Щом го казваш — рече Салдо. Но не звучеше много убеден.

— Казвам го. А, докато разпитваш Фанси, искам да си внимателен с нея.

— Да съм внимателен ли? Та тя изложи на опасност...

— Нищо не е изложила! Тя ни показа спасителната вратичка. И ти ще бъдеш внимателен с нея. А също и с останалите женски — тя ще

ти каже имената им.

— Добре, Нилс. — Салдо не виждаше никаква логика в тези заповеди, но не можеше да не се подчини на първия мъжкар.

Хелстрьом стана, заобиколи бюрото и закрачи бавно към вратата.

— Ако ми потрябваш, ще те намеря ли в клетката? — извика подире му Салдо.

— Да. Да ме повикат веднага щом Перюджи се покаже.

„Мъдрост на Харл: Трябва да внимаваш, каква позиция ще заемеш срещу вселената, защото може да се погубиш.“

Но вместо да се отпрати към клетката, Хелстрьом свърна наляво по главната галерия, сетне още веднъж наляво и надолу по страничната рампа, където изчака, докато забележа празно място в открития асансьор. Когато приближиха петдесет и първо ниво, Хелстрьом скочи чевръсто навън и отново пое по главната галерия, която на това ниво беше далеч по-тиха и спокойна. Работниците, които срещаше, крачеха безшумно, изпълнени с достойнство и увереност в силите си.

Хелстрьом внимателно си запробива път през тях и едва, когато приближи входа на лабораторията, където се разработваше Проект 40, се замисли за онова, което възнамеряваше да съобщи на специалистите.

Външните смятат, че откритието ви се отнася за обработка на метали от типа на стоманата. Сигнали са до това заключение след като са проучили внимателно страници 17–41 на доклад ТРЗ-88а. Очевидно са запознати с проблемите с топлоотделянето, въпреки че са имали възможност да се запознаят с малка част от разработките.

Това ще е съвсем достатъчно. Кратко, за да не изчерпа търпението на специалистите от групата и същевременно достатъчно съдържателно, за да ги снабди с необходимата информация, плюс неговите наблюдения.

Веднага щом влезе в лабораторията, Хелстрьом спря, за да изчака някой подходящ момент, в който да напомни за присъствието си. Никой нямаше право да прекъсва работата, освен ако въпросът, по който идваше, не търпеше отлагане. Всички познаваха добре раздражителния нрав на специалистите.

Макар отдавна да беше привикнал със странното поведение на физическите изследователи, Хелстрьом нерядко се питаше, каква реакция би предизвикала внезапната им поява сред дивото Отвън.

Двайсетима от тях работеха около масивно тръбообразно устройство, монтирано в центъра на ярко осветената лаборатория и всеки един от изследователите беше следван неотлъчно от мускулест симбиот. Специалистите по физични проблеми бяха изключително ценни за развитието на Кошера, но беше невероятно трудно както да се сдобият с тях, така и да ги отгледат и възпитат. Огромните по размери глави, налагаха раждането да става задължително чрез цезарово сечение. Нито една женска не беше успяла да роди повече от трима подобни специалисти, всички следващи опити завършваха със спонтанни аборти още в първите месеци на бременността. Често срещано явление беше и смъртта на родилката при раждане, но Кошерът бе готов да понесе подобни загуби. Безброй пъти специалистите бяха доказвали ползата си и вероятно благодарение на тях са били преустановени масовите тайни миграции, характерни за епохата на първите колонисти. Изследователите от тази група бяха най-грижливо пазената от всякакви посегателства на Външни тайна на Кошера. Не по-малко секретни бяха и разработките им, като например изобретяването на парализатора, чийто далечен потомък се явяваше и самият Проект 40. На тях дължаха цяло поколение свръхсложни електронни прибори, характеризиращи се с ефективно действие, мощност и безотказност в работата. Дори пречистването на хранителните съставки, с цел да бъдат отстранени всякакви възможни дразнителни за химически неутрализираните работници, се осъществяваше по тяхна идея.

Физическите изследователи си личаха отдалеч. В добавка към уголемената черепна кутия, те притежаваха ред други външни характеристики, които ги доближаваха до представата за следващото еволюционно стъпало в развитието на човека и същевременно ги отдалечаваха още повече от първоначалната дива форма. Закривените, дегенерирали остатъци от крака налагаха всеки специалист да бъде придружаван постоянно от мускулест, химически неутрализиран работник с бледа, невиждала слънце кожа, програмиран специално за да служи на своя господар. Именно заради изродените си крака, специалистите се придвижваха с помощта на колички, или

помощниците им ги пренасяха на ръце. А макар ръцете на специалистите да не бяха дегенерирали, те бяха ужасно слаби и жилести, завършващи с дълги, чувствителни пръсти. Освен това, тези специалисти бяха генетически стерилни, странни създания от плът и кръв, обречени да изчезнат завинаги без да оставят потомство. Нарушеното равновесие между интелектуални и емоционални потребности при тези същества беше основната причина за неприятния им, раздразнителен характер, особено когато контактуваха с другите работници. Дори техните собствени помощници — симбиотите често ставаха жертви на подобни атаки. Единствено в отношението по между си, изследователите проявяваха взаимно разбирателство и дори нежна деликатност — характеристика, която Кошерът успя да получи в следващото потомство, след серия от неприятни конфликти, които бяха намалили значително работоспособността на този вид.

Най-сетне един от работещите наблизко специалисти спря и погледна към Хелстрьом. Той сви пръсти и на кошерния език на жестовете, подаде сигнала „побързай, не ми губи времето“. След това опря с нервен жест ръката си в челото, добавяйки: „Твоето присъствие прекъсва мисловния ми процес“.

Хелстрьом пресече забързано стаята. Специалистът, който го бе повикал, беше един от по-възрастните в групата — женска, чиято кожа беше покрита с белези от множество неуспешни експерименти. Придружаваше я прегърбен, мускулест химически неутрализиран работник с бледа кожа. Помощникът не прояви никакъв интерес, докато Хелстрьом предаваше чрез жестове краткия си доклад.

— Какво ни интересуват Външните и техните предположения?
— попита женската.

— Успели са да установят, че главният проблем ще е в топлоотделянето, въпреки че са разполагали само с тези страници.

— Нима смяташ, че Външните могат да ни учат? — кресна специалистът без да прикрива гнева и раздразнението си.

— Ние често се учим от техните грешки — отвърна спокойно Хелстрьом, без да се поддава на настроението ѝ.

— Изчакай малко — нареди тя и затвори очи.

Хелстрьом знаеше, че в този момент тя съпоставя безброй данни, търсейки потенциалната връзка между настоящата им работа и на пръв

поглед погрешните заключения на Перюджи.

Не след дълго женската отвори очи и каза:

— Тръгвай.

— Информацията беше ли от полза? — попита Хелстрьом.

— Беше — рече тя. След това изръмжа, недоволна от признанието, но това бе по-скоро прелюдия към следващото гневно избухване. — По всичко изглежда, че съществата от твоя вид могат понякога да се натъкнат на някое ценно откритие — само благодарение на щастливата случайност!

Хелстрьом успя да прикрие усмивката си, поне докато стигна вратата на лабораторията. Шумът зад него оставаше на пръв поглед непроменен, но когато се извърна от прага, той забеляза, че няколко специалисти се бяха скупчили и жестикулираха оживено с езика на Кошера. Забеляза на няколко пъти символа „топлина“, но не можа да проследи останалите значения. С течение на времето изследователите бяха разработили свой собствен език, който използваха, когато разговаряха помежду си. За кратко време щяха да анализират и използват в работата си новопридобитата информация.

„Информация за вътрешна употреба в Агенцията: ДА СЕ УНИЩОЖИ НЕЗАБАВНО СЛЕД ПРОЧИТАНЕ. Информацията по случая Хелстрьом, сведена до знанието ни, не е пълна. Според някои източници, сред документите, открити в библиотеката на Масачузетския институт, е имало още три страници, от които става ясно, че Проект 40 включва в себе си нов и далеч по-евтин метод за обработка на стомана и че въобще не става дума за оръжие. И друг път съм ви предупреждавал, че тези двамата се опитват да изграят своя игра. Но този път ще сложим край!“

„Доклад на Мимека Тиченъм за работа със стимулатора: Няколко секунди след инжектиране на препарата кожата на Външните мъже става топла при допир и леко се зачервява. Ефектът е подобен на наблюдавания при кошерните мъжки екземпляри, но далеч по-изразен и по-бързо настъпващ. Реакцията отнема от пет до десет секунди. След това се наблюдават и първите съществени различия. Външните мъжки екземпляри нерядко получават начална мускулна ригидност, подобна на тази при шок, която ги обездвижва докато бъдат активирани сексуалните центрове в мозъка. Почти незабавно след кожната реакция, а понякога успоредно с нея, мъжките екземпляри получават силно изразена ерекция, която не намалява след първия оргазъм. Обичайният резултат е шест оргазъма, но в един от

случаите наблюдавах тридесет и един. Успоредно с това, от кожата на мъжките екземпляри се разнася характерна натрапчива миризма, която лично аз намирах за много възбуждаща. Вероятно миризмата е свързана с отделянето на хормон от същия тип, като нашия ХВ5, чието въздействие върху женската сексуална активност вече сме имали възможността да проучим в Кошера. Миризмата е особено силна в зоната около зърната на гърдите, които освен това се подуват, втвърдяват и напрягат. Наблюдават се също така мускулни потрепвания на краката, врата и раменете на опитните екземпляри. Тези движения са съвсем автономни, както и гримасите на лицето, въртенето на главата, стененето и пъшкането. В заключение, бих искала да отбележа, че подобна реакция може да се наблюдава и при кошерна мъжкар и основното различие остава само в нейната интензивност. Що се отнася до моята реакция на подобно поведение (а също и на моите сестри), длъжна съм да призная, че го намирах за крайно възбуждащо по време на процеса на кръстосването.“

Наближаваше дванадесет и вече половин час Хелстриъм крачеше неспокойно из голямата столова на централната сграда и се питаше дали има някакъв смисъл от всичките тези приготовления. Столовата беше обзаведена елегантно с цел да посреща гости Отвън и тук най-често се осъществяваха срещи с различни финансови партньори. Залата бе облицована с дърво и в нея се влизаше през просторна арка. В центъра беше разположена продълговата маса — имитация на яacobински стил — а от двете ѝ страни бяха подредени десет кресла. Над масата блестеше ослепително масивен сребърен полилей. Почти цялата насрещна стена се заемаше от изящен шкаф в китайски стил, с

подреден вътре порцеланов набор. В дъното на стаята, през високите прозорци се разкриваше панорамна гледка към долината, обляна в ярка слънчева светлина. В другия край имаше люлееща се врата, зад която от време на време са мяркаха кухненските работници, заети с подготовката за посещението на Външния.

На масата, откъм кухнята бяха подредени четири комплекта за хранене — чинии от същия бледосин порцелан и прибори с ръчно гравирани дръжки.

Великолепна подготовка! Хелстрьом неволно си подсвиркваше. Сигурно можеше и да е по-добре, но за случая стигаше.

Колкото повече приближаваше часът за среща с Перюджи, толкова по-изморен се чувстваше Хелстрьом.

Мимека също помагаше в кухнята. От време на време Хелстрьом зърваше силуета ѝ зад матовото прозорче, гледащо към кухнята. На външен вид беше досущ като Фанси, но всъщност Мимека беше от паралелна генетична линия, отличаваща се по доста характеристики от линията ФАНСУ. Имаше нещо неуловима в изгледа ѝ — черни коси, бледа, дори розова кожа, което я свързваше генетично с останалите характеристики, търсени в конкретния случай от Кошера — изразена плодовитост, независимост на въображението, воля за успех, лоялност към Кошера, интелигентност...

Хелстрьом вдигна глава към старовремския часовник с махало, окачен на стената. Дванадесет без четвърт и все още никакъв знак от Перюджи. Защо ли се бавеше? Никога досега не беше закъснявал. Ами ако се е отказал от срещата и е замислил нещо друго? Може би вече разполагат с достатъчно улики благодарение на колелото, което им отмъкнаха под носа? Перюджи изглеждаше съвсем уверен в предполагаемата помощ от ФБР. И все пак, с помощта на Мимека в ролята на Фанси, щяха да отбият първия удар. Колкото и да си приличаха, отпечатъците им никога нямаше да съвпадат. А и Мимека не беше се кръстосвала скоро, което можеше да се установи и с медицински преглед. Хелстрьом дори щеше да настоява на подобен медицински преглед — Отвън. Така поне щеше да отведе далеч от тук нашествениците.

Вратата към вестибюла се отвори.

Може би най-сетне Перюджи?

Хелстрьом се извъртя на токове и пресече забързано столовата с нейните старовремски мебели и грижливо поддържана миризма на застояло. Едва бе отворил вратата и насреща му избърза някакъв непознат, а зад него притичваше Салдо. Непознатият беше дребен на ръст, по-нисък дори от възнисичкия Салдо, с разрошени от вятъра кестеняви коси и бдителен, сдържан поглед. Имаше тъмни кръгове под очите си, а челото му беше прорязано от пресни бръчки. Изглеждаше на не повече от двадесет, ако не бяха тези бръчки, които затрудняваха Хелстрьом да определи истинската му възраст. Непознатият беше облечен с избелели дочени панталони, туристически обувки и бяло поло от тънка материя, през което тук там стърчаха единични червеникави косми. Отгоре носеше кафеникаво яке с множество джобове, един от които се беше издул, вероятно от прибрания вътре пистолет. По крачолите му бяха полепнали белезникави семенца от трева.

Той спря, щом съгледа Хелстрьом и изляя гневно:

— Вие ли сте Хелстрьом?

Само на крачка зад него, Салдо подаде предупредителен сигнал с ръка.

Изненадан от заповедническия, нетърпящ възражение тон на човека пред него, Хелстрьом почувства, че пулсът му се ускорява, но преди да успее да отговори, Салдо се намеси:

— Доктор Хелстрьом, това е мистър Джанвърт — колега на мистър Перюджи. Мистър Джанвърт е паркирал колата си долу, при старата мелница и е дошъл дотук пеша през полето.

Джанвърт продължаваше да се оглежда с мрачно изражение. Събитията се бяха понесли в бясно темпо, след като откриха мъртвото тяло на Перюджи. Незабавно се свързаха с щаба и още щом предадоха вестта, отсреща се обади Шефа. Самият той и Джанвърт не би могъл да забрави този разговор: „Мистър Джанвърт — рече му Шефа, — сега всички ние разчитаме на вас. Вие сте последната ни надежда.“ Вече не беше Дребосъка, а Мистър Джанвърт. Инструкциите на Шефа бяха кратки, изчерпателни, произнесени с твърд глас.

„Дошъл дотук пеша?“ — питаше се по същото време Хелстрьом. Най-вече го разтревожи маршрута, който беше използвал. Някъде в този район бяха заловили Дипиъкс.

Салдо се изравни с Джанвърт, отново подаде предупредителния сигнал и продължи на глас:

— Мистър Джанвърт носи ужасяваща вест. Той ми каза, че мистър Перюджи бил мъртъв.

Хелстрьом остана потресен от новината. Опита се да се съсредоточи, но мислите му бягаха. Фанси? Не, тя не каза нищо за това... Едва сега забеляза, че очакват от него някаква реакция и се възползва от искреното си объркване.

— Мъртъв? Но... аз го... — Хелстрьом махна с ръка към столовата, — очаквах... искам да кажа — имахме среща. Какво се е случило? Как е умрял?

— Все още се опитваме да разберем — рече Джанвърт. — Вашият помощник-шериф не ни позволяваше да откараме тялото, но вече получихме разрешение от федералния съд в Сейлъм. В този момент тялото пътува към Орегонския Медицински университет в Портленд.

Джанвърт внимателно следеше реакцията на Хелстрьом. Изненадата му изглеждаше съвсем искрена — освен, ако пред него не стоеше опитен актьор. Все пак — той се занимаваше с кино.

— Скоро ще разполагаме с резултата от аутопсията — продължи Джанвърт, сякаш Хелстрьом не можеше да се досети за логическото следствие.

Хелстрьом прехапа устни. Никак не му се понрави начинът, по който Джанвърт бе произнесъл думите „вашият помощник-шериф“. Какво се беше опитал да предприеме Линк? Нима бяха обречени непрестанно да правят грешки?

— Твърде жалко, ако помощник-шериф Крафт наистина се е опитал да ви попречи — каза той. — Но това едва ли има нещо общо с мен. Той не е нашият шериф.

— Стига сме дрънкали глупости — заяви Джанвърт. — Една от вашите госпожички е прекарала предната нощ с Перюджи и му е инжектирала някакъв допинг. Възнамеряваме да установим какво точно представлява този допинг. Ще се свържем с ФБР, с Данъчната инспекция по алкохола — те се занимават с наркотиците — и ще разровим чифлика ви като мравуняк с отровни гадинки!

— Я почакайте малко! — вдигна ръка Хелстрьом, опитвайки се да заглуши надигащата се в душата му паника. Да разровят чифлика!

— Какво чувам — за някаква жена, прекарала нощта с мистър Перюджи? За наркотици? Какви ги говорите?

— Сладка страстна кукличка на име Фанси — продължи Джанвърт. — Фанси Калотерми, май така ѝ бяха именцата. Тя е прекарала нощта с Перюджи и му е инжектирала...

— Това са глупости! — прекъсна го Хелстрьом. — Да не искате да кажете, че нашата Фанси... Че тя е имала сексуална връзка с мистър Перюджи?

— Дали е имала! Перюджи ми разказа всичко. Тя му е инжектирала допинг и по наши предположения, именно това го е довършило. Искаме да разпитаем мис Калотерми, както и останалите служители в компанията. Ще преобърнем наопаки къщичката ви.

Салдо прочисти многозначително гърло, опитвайки се да отвлече вниманието на Джанвърт и да позволи на Хелстрьом да се съвземе. Нещата се развиваха в крайно неблагоприятна посока. Салдо усещаше, как дълбоко вродените в него защитни реакции застават в бойна готовност. Налагаше се да приложи съзнателно усилие, за да се сдържи и да не се нахвърли срещу Джанвърт.

Джанвърт на свой ред му хвърли презрителен поглед.

— Имате ли нещо да добавите? — попита той.

Но този път Хелстрьом изпревари помощника си:

— И кои сме тези ние, за които непрестанно говорите, мистър Джанвърт? Трябва да ви призная, че не разбирам за какво намекувате. Харесвах мистър Перюджи и...

— Гледайте да не харесате и мен — прекъсна го Джанвърт. — Не ми се нрави онова, което се случва с хората, които харесвате. Що се отнася до въпроса ви, той има съвсем прост отговор. Както вече споменах, скоро тук ще се появят хора от ФБР и Данъчната инспекция по алкохола. Ако решим, че са ни необходими и други официални представители, по време на разследването, ще поканим и тях.

— Но вие не разполагате с никакви доказателства за вината ни, така ли е, мистър Джанвърт? — попита Хелстрьом.

Джанвърт погледна замислено Хелстрьом. Имаше нещо скрито зад този въпрос, което хич не му се харесваше. Той отстъпи неволно назад.

— Така ли е? — настояваше Хелстрьом.

— Не бъдете толкова сигурен за доказателствата, с които разполагаме, Хелстрьом — премина в атака Джанвърт. — Вашата мис Калотерми е забравила колелото си в мотела. А това колело е собственост на Карлос Дипиъкс, още един от хората ни, когото изглежда също сте харесали.

Хелстрьом заговори бавно, стараяйки се да обмисля всяка своя дума:

— Май не мога да следвам мисълта ви. Кой е този... ах, да, колегата, когото мистър Перюджи търсеше. Не разбирам намека ви за колелото, но по-важното е — вие също ли работите в тази компания за фойерверки, мистър Джанвърт?

— Съвсем скоро ще ги видите тези фойерверки — закани се Джанвърт. — Къде е мис Калотерми?

Умът на Хелстрьом работеше на максимални обороти, премисляйки всички възможни последствия. Първата му реакция бе, да благодари на предвидливостта си, че бе извикал Мимека, за да се представи за Фанси. Защото беше станало най-лошото. Проследили са откъде се е взело проклетото колело! Все още бавейки, за да печели време, той каза:

— Страхувам се, че не знам къде точно е мис...

Тъкмо в този момент Мимека влезе в столовата. Вратата на кухнята хлопна зад гърба ѝ. Не беше виждала Перюджи и си помисли, че Джанвърт е дългоочакваният гост.

— Ето ви и и вас — каза тя. — Обядът отдавна е готов.

— Да, тъкмо за нея говорихме — намеси се Хелстрьом като даде сигнал на Мимека да замълчи. — Фанси, това е мистър Джанвърт. Той ни носи тъжна вест — мистър Перюджи е починал при крайно мистериозни обстоятелства.

— О, ужасно! — възкликна тя, след като получи от Хелстрьом сигнал, че може да говори.

Хелстрьом впи поглед в Джанвърт, обезпокоен, дали ще бъде забелязана подмяната. Мимека наистина много приличаше на Фанси. Дори гласовете им бяха почти идентични.

Джанвърт посочи с пръст Мимека и я попита:

— Откъде взехте колелото, дявол да го вземе? И що за допинг сте използвали, за да убиете Перюджи?

Мимека го погледна уплашено и вдигна ръка към устата си. Необузданият гняв, примесен със страх, чийто миризма буквално дразнеше ноздрите ѝ, резкият глас и неочакваният разпит — всичко това я объркваше.

— Един момент, ако обичате! — каза Хелстрьом, като същевременно предаде на Мимека, чрез езика на знаците, да замълчи и да следи думите му. Той застана срещу нея с напрегнато изражение на лицето и я заговори като разтревожен родител. — Фанси, искам да ми кажеш истината. Прекара ли предната нощ с мистър Перюджи в мотела?

— С мистър... — тя поклати глава. Тревогата на Хелстрьом беше почти осезаема и Мимека забеляза, че Салдо трепери целият. Но Нилс беше настоял да говори истината и дори го бе подчертал със знак за заповед.

В стаята цареше пълна тишина, докато Мимека обмисляше отговора.

— ...разбира се, че не! — каза тя. — И двамата знаете, че бях тук, в... — тя млъкна, почувствала внезапно, че устата ѝ е пресъхнала. Малко оставаше да каже Кошера. Огромното напрежение в стаята оказваше своето пагубно влияние. Трябваше колкото се може по-скоро да си възвърне самообладанието.

— Снощи тя беше тук, в къщата — потвърди Салдо. — Аз я видях.

— Така значи смятате да играете — кимна Джанвърт. Той погледна към жената и долови зле прикритото объркване, потвърждаващо всичко, което Перюджи беше казал, преди да умре. Тя е била с него в мотела. Убила го е и вероятно е действала по заповед на Хелстрьом. Но ще е ужасно трудно да го докажат. Разполагаха само с описанието на жената, направено от Перюджи. Ситуацията изглеждаше доста деликатна.

— Само след няколко часа из това местенце ще се ровят повече представители на закона, отколкото сте виждали през живота си — каза им той. — А нея ще приберем за разпит. Той посочи Мимека. — Не се опитвайте да я скриете, или да я измъкнете. Отпечатъците ѝ са навсякъде по колелото и из стаята на Перюджи. С интерес ще чуя отговорите ѝ на някои въпроси.

— Може и така да е — съгласи се Хелстрьом, поуспокоен от мерките, които бе взел срещу подобно развитие. Отпечатъците на Мимека там нямаше да открият. — Но доколкото ми е известно, мистър Джанвърт, вие не сте представител на закона. И докато такъв представител не...

— Казах ви да престанете с дрънканиците! — кресна Джанвърт.

— Разбирам тревогата ви — увери го Хелстрьом, — но не ми е приятен нито тонът ви, нито поведението, нито езикът, който държите, пред тази млада дама. Затова, ще ви помоля...

— О, я стига вече — прекъсна го Джанвърт. — Езикът, който съм държал пред тази млада дама! Снощи се е чукала с Перюджи и знае повече трикове в леглото, отколкото човек може да си представи. И ще ми говорите още!

— Това вече е прекалено! — заяви Хелстрьом. Той подаде трескаво сигнал на Мимека да си тръгва, но тя бе прекалено съсредоточена в думите на Джанвърт за да го забележи. А и Хелстрьом вече ѝ беше наредил да вземе дейно участие в разговора.

— Да съм се чукала ли? — попита възмутено тя. — Та аз дори не познавам вашия мистър Перюджи.

— Няма да мине номера, малката — рече ѝ Джанвърт. — Обещавам ти — няма да мине.

— Не си длъжна да отговаряш повече на въпросите му, Фанси — каза Хелстрьом.

Тя погледна към него, докато се опитваше да прецени ситуацията. Значи Перюджи е мъртъв? Какво е направила Фанси?

— Точно така — закима Джанвърт. — Затваряте ѝ устата, докато не стъкмите някоя подходяща историйка. Но аз ви обещавам — не си правете илюзии. Разполагаме с преки улики...

— Да, вярно — въздъхна с престорено примирение Хелстрьом. — Преки улики. — Всичко вървеше чудесно. Той се обърна към Мимека. — Фанси, скъпа, не е необходимо да оставаш тук, докато не пристигнат официални представители, стига разбира се въобще да решат, че си заслужава да обръщат внимание на подобни смешни обви...

— О, уверявам ви, че ще дойдат — заяви Джанвърт. — И тогава с интерес ще чуя обясненията ви за доказателствата, с които разполагаме.

Салдо, който все още не можеше да се овладее напълно, вдигна ръка, за да привлече вниманието на Хелстрьом и запита:

— Нилс, да го изхвърля ли от тук?

— Няма да е необходимо — отвърна Хелстрьом и даде настоятелен знак на Салдо да се овладее. Не биваше да рискуват и да влизат във физически сблъсък с Джанвърт. Това можеше да доведе до поредното убийство.

— Точно така, дявол да ви вземе, няма да е необходимо — потвърди Джанвърт. Той пхна ръка в издутия от пистолета джоб и отстъпи на две крачки от Салдо. — Не се опитвай, приятелче, че ще те пратя на вечен отдах!

— Хайде стига, стига! — намеси се Хелстрьом. — Направо прекалихте! — Той погледна многозначително Салдо. — Това, което искам от теб, Салдо е да се свържеш с помощник-шериф Крафт. Ако това, което мистър Джанвърт твърди, е вярно, не разбирам защо още не е пристигнал тук. Погрижи се да се свържеш с него и го попитай...

— Крафт е твърде зает да разговаря по телефона от участъка — прекъсна го Джанвърт. — Вашата марионетка сега е заета, ясно ли е? Така че, няма кой да дойде тук и да ви спаси и въобще да попречи по какъвто и да било начин, преди да дойдат хората от ФБР.

Хелстрьом не пропусна да забележи напрежението в усмивката на Джанвърт и веднага осъзна, че Външният действаше по предварително разработен план. Зачуди се, дали наистина е в състояние да повика хора от полицията. А може би само се опитваше да провокира някакъв инцидент, който да му даде повод да потърси помощ отвън? Имаше толкова много неща, за които трябваше да се погрижат преди тук да се появи полицията на Външните. Дали Джанвърт щеше да му попречи, ако реши да напусне столовата?

— Салдо, — каза Хелстрьом, — не бива да забравяме, въпреки всичко, че имаме снимачен план, който трябва да спазваме на всяка цена. Едно забавяне може да ни струва твърде скъпо. — Хелстрьом даде знак на Салдо да ги остави и да се подготви за затваряне на Кошера във връзка с предстоящото разследване. — Захващай се за работа, а аз ще изчакам тук, заедно с мистър...

— Никой няма да излиза! — кресна Джанвърт. Той направи още крачка назад, без да вади ръката си от джоба. За какви се мислеха тези

негодници? — Става дума за разследване на убийство! Ако смятате, че ще ви позволя да прикриете...

— Първо трябва да го докажете, ако въобще има нещо за доказване — прекъсна го Хелстрьом и отново подкани Салдо да тръгва. — Лично аз съм уверен в едно — снощи Фанси не е напускала чифлика. А междувременно, мистър Салдо има неотложни задачи, свързани със заснемането на поредния филм. В този филм сме вложили неколкостотин милиона долара и в Холивуд го чакат с нетърпение. Мистър Салдо едва е успял да се измъкне, за да ви посрещне и да ви доведе...

— Тъкмо се разхождах в кратката обедна почивка — добави услужливо Салдо. Той погледна часовника си. — Божичко! Наистина закъснявам! Ед ще ме разпъне на стената! — Той се завъртя и закри чевръсто към изхода.

— Я почакай малко, ей! — извика Джанвърт.

Салдо не му обърна внимание. Хелстрьом беше дал изрична команда с езика на знаците да излезе от залата и той не възнамеряваше да я нарушава. Джанвърт очевидно беше въоръжен, но се налагаше да рискуват. Ще стреля ли? Салдо почувства, как мускулите на гърба му се стягат, но въпреки това не забави крачка. Кошерът го изискваше от него.

— Казвам ти да спреш, иначе...! — изкрещя Джанвърт. Той отстъпи няколко крачки назад, опитвайки се да проследи отдалечаващия се гръб на Салдо, без да изпуска от очи другите двама. Салдо отвори вратата! Ръката на Джанвърт, стиснала в джоба дръжката на пистолета, беше хлъзгава от пот. Ще посмее ли да стреля? Салдо излезе!

Вратата се затвори.

— Мистър Джанвърт — каза Хелстрьом.

Джанвърт се обърна и го изгледа. Тези копелета!

— Мистър Джанвърт, — повтори Хелстрьом с успокояващ глас, — въпреки всичко, моля ви, не усложнявайте допълнително ситуацията. Очаквахме мистър Перюджи за обяд и смятам, че ще е твърде жалко, ако не се възползваме от приготвената храна. Уверен съм, че настроението и на двама ни ще се подобри, ако сега...

— Нима вярвате, че бих хапнал нещо тук? — попита Джанвърт. Толкова ли наивен беше този Хелстрьом?

Хелстрьом сви рамене.

— Както разбирам, вие настоявате да изчакаме представителите на закона тук, и държите двамата с Фанси да не напускаме помещението. Предлагам ви разумен начин да прекараме периода на чакане. Уверен съм, че ще открием съвсем прости отговори на вълнуващите ви въпроси и ви съветвам...

— Че как иначе! — озъби се Джанвърт. — Нали и мен харесвате!

— Не, мистър Джанвърт. Никак не сте ми приятен. Не се съмнявам, че и Фанси споделя впечатленията ми. Загрижен съм единствено за...

— Я стига с тия преструвки за загриженост!

Джанвърт буквално кипеше от гняв и възмущение. Не биваше да позволи на оня другия да се измъква. Трябваше да го простреля в крака.

— Щом се безпокоите от храната ни, мистър Джанвърт, — предложи Мимека, — позволете ми да я опитам преди вас. — Тя погледна разтревожено към Хелстрьом. Нилс бе споменал, че разчита гостът да приеме храната им. Този посетител беше неканен, дали и за него важеше това предположение?

— Ще я опитате преди... — Джанвърт поклати учудено глава. Тези хора наистина бяха побъркани. Как можеха да се преструват на толкова невинни, когато той знаеше, че ги държи в ръцете си?

Мимека все още чакаше някакъв знак от Хелстрьом.

— Тя само се опитва да ви предразположи — обясни Хелстрьом, като незабелязано добави със знаци, обръщайки се към Мимека: „Накарай го да яде с нас!“ Той не изпускаше Джанвърт от погледа си. Преди малко Салдо се беше разминал на косъм. Джанвърт почти бе решил да използва скритото в джоба оръжие. На толкова отчаяни постъпки ли бяха готови хората от тази агенция?

— Вече имах възможност да се убедя, по какъв начин мис Фанси предразполага хората — рече хапливо Джанвърт. — Благодаря, не.

— Е, аз пък ще си изям обяда — заяви Хелстрьом. — А вие можете да се присъедините, или да откажете — ваша воля. — Той застана до Мимека и я хвана под ръка. — Да вървим, скъпа. Направихме каквото можахме.

Джанвърт нямаше друг избор, освен да ги последва в столовата. Той забеляза, че бяха подредени четири комплекта и се зачуди, за кой

ли е бил предназначен четвъртият? Крафт? Или Салдо?

Хелстрьом настани Мимека с гръб към китайския шкаф, а самият той седна на централното място, така че вратата към кухнята остана зад него. Посочи на Джанвърт мястото срещу Мимека и го покани:

— Поне можете да седнете при нас.

Джанвърт игнорира поканата, заобиколи масата и се настани до Мимека.

— Където пожелаете — добави Хелстрьом.

Джанвърт погледна към жената. Седеше свила ръце скута си и свела поглед, сякаш четеше молитва. „Ах, колко невинна изглеждаш, сладурче! — помисли си Джанвърт. — Но този път те спипахме на място. И ако се опиташ да се измъкнеш, като приятелчето си, ще те застрелям без да ми мигне окото. После ще му мислим за последствията. Може и да не се прицелвам в краката.“

— Имаме печено свинско за обяд — каза Хелстрьом. — Сигурен ли сте, че не желаете да го опитате?

— За нищо на света — завъртя глава Джанвърт. — За нищо.

В този миг люлеещата се врата на кухнята изскърца и Джанвърт вдигна разтревожено очи. Към масата приближаваше старица с посивели коси и изумително яркосини очи. Дълбоки бразди покриваха лицето ѝ, което разцъфна в усмивка, веднага щом старицата забележа Хелстрьом. Джанвърт премести поглед към него тъкмо навреме за да забележи, че подава на старицата странен сигнал, движейки трескаво пръстите си. В същото време Хелстрьом и младата жена, седнала срещу него размениха многозначителни погледи.

— Каква правите вие? — запита Джанвърт.

Хелстрьом видя, че Джанвърт е проследил сигналите и погледна с отегчено изражение към тавана. С Джанвърт щяха да си имат ядове, ако не успеят да го примамят да яде. Чакаха го толкова много неотложни задачи, а и Салдо беше твърде млад, за да поеме на гърба си цялото бреме. Вярно, край него имаше доста по-възрастни съветници, но Хелстрьом знаеше, че понякога Салдо бе доста твърдоглав и невъзприемчив към чуждото мнение. Нищо чудно да не обърне внимание на съветите на кошерните мозъци.

— Зададох ви въпрос — повтори раздразнено Джанвърт.

— Исках само да намекна на хората си, че е необходимо да ви успокоим и да ви предразположим да приемете поканата за обяд — отвърна все така отегчено Хелстрьом. Ще му повярва ли Джанвърт?

— Ха, надявайте се! — извика Джанвърт. Той погледна отново старицата. Стоеше неподвижно зад Хелстрьом, с ръка върху дръжката на кухненската врата. Защо не говореше тази стара кучка? Така ли щеше да стои, като вкопана, докато някой ѝ каже какво трябва да прави? Изглежда точно това възнамеряваше да стори.

Настъпи тишина, докато тримата обмисляха положението.

„Правилно ли го прецених? — питаше се Хелстрьом. — Да подам ли сигнал, че могат да ни сервират?“

„Какво, по дяволите, чакат?“ — чудеше се Джанвърт. Спомни си, че Перюджи бе споменавал нещо за „мълчаливите жени“. С някакво странно обяснение, че изучавали труден акцент. Тази стара кучка, обаче, не приличаше на актриса. Очите ѝ бяха ярки и проникателни, в позата ѝ се долавяше неизчерпаемо търпение.

„Дойде време да рискувам“ — помисли си Хелстрьом.

И той пръв наруши тишината.

— Мисис Найлес, ще бъдете ли така добра, да ни сервирате две порции — само за мен и за Фанси. Мистър Джанвърт няма да обядва. — Същевременно, прикривайки движенията си сякаш се почесваше по ухото, Хелстрьом даде знак на жената да сервира. Думите не значеха нищо за мисис Найлес, която всъщност беше един безплоден работник, специално обучен да изпълнява само тази задача. Тя проследи сигналите на ръката, кимна и се скри обратно в кухнята.

Едва сега Джанвърт подуши апетитната миризма, която идваше откъм кухнята, и се зачуди, дали не беше постъпил твърде глупаво. Щяха ли да посмеят тези хора да го отровят тук? Вярно, изглеждаха толкова странни, но все пак... не, не беше изключено да опитат. Положението изглеждаше доста объркано. Хелстрьом сигурно е знаел за смъртта на Перюджи. Кой друг би могъл да нареди екзекуцията? Но тогава, кого са очаквали тук за обяд? Ако наистина са знаели за смъртта на Перюджи, тогава целият този маскарад е само една предпазна мярка. И в такъв случай, храната, която са приготвили е безопасна. Боже, как само миришеше от кухнята! А и Джанвърт обожаваше печено свинско.

Хелстрьом зяпаше разсеяно през прозореца, сякаш мислите му бяха далеч.

— Знаеш ли, Фанси — заговори отвлечено той, — винаги ми е харесвало да се храня тук. Трябва да го правим по-често, въпреки напрегнатата снимачна програма.

— Да, напоследък често пропускахме да обядваме — съгласи се тя. — И ти също, наблюдавах те.

Той се потупа по корема.

— Няма нищо лошо от време на време да пропускаш по някое ядене. Напоследък нещо напълнявам.

— Ще ти го напомня някой ден — каза тя. — Ако продължаваш все така, ще си развалиш стомаха.

— Доста работа имаме — каза Хелстрьом.

„Господи, какви побъркани! — помисли си Джанвърт. Да дрънкат подобни безсмислици в такъв момент!“

Мисис Найлес се появи заднешком през люлеещата се врата с по една чиния във всяка ръка. Поколеба се за миг, после сервира първо на младата дама. Когато приключи, Хелстрьом ѝ даде знак да поднесе напитките. Предварително беше избрал наливна бира от резервоара. Произвеждаха ограничено количество, като награда за добре свършена работа, или пък за да прикрият вкуса на химическите вещества, които даваха на провалили се в работата специалисти, преди да ги изпратят в търтейното.

Джанвърт неволно сведе поглед към чинията, поставена пред жената. Над ястието се вдигаше ароматна пара. Порцията задушено свинско беше заобиколена с гарнитура от вкусни гъби, спанак и печени картофи, залети с бял сос. Младата жена продължаваше да седи неподвижно, свела поглед. Нима наистина се молеше?

Неочаквано Хелстрьом скръсти ръце, вдигна ги пред гърдите си и произнесе с напевен глас:

— Мили Боже, приеми нашите чистосърдечни благодарности за храната, която ни предстои да изядем. И нека твоето божествено присъствие да ни следва винаги, докато споделяме радостта от живота. Амин.

Младата жена присъедини глас към това „амин“.

Искреното чувство, с което бе произнесъл своята кратка молитва Хелстрьом, допринесе още повече за объркването на Джанвърт.

Жената бе заговорила точно в самия край. Очевидно, не им беше за първи път. Ритуалът беше разтърсил Джанвърт далеч по-дълбоко, отколкото бе склонен да го признае пред себе си и от това гневът му се усили. Отново техните малки пиески!

Ароматът, идещ от чинията, разпалваше още повече гнева му. Жената посегна към вилицата. Ето че щяха да се натъпчат с проклетото си ядене!

— Сигурен ли сте, че не желаете да ви поднесат от същото? — попита Хелстрьом.

Джанвърт отвърна с блеснал от гняв поглед, сетне неочаквано протегна ръка, дръпна чинията на Хелстрьом и произнесе:

— Защо не? Благодаря, че ми предложихте. — Той сведе триумфиращ поглед към чинията пред него и се усмихна доволно. Каквото и да бяха замислили, едва ли щяха да поставят отрова в храната на Хелстрьом!

Хелстрьом изви глава назад и започна да се смее неудържимо. Беше почувствал, как Кошерът се изпълва с нова жизненост, която се съсредоточава в него, за да му помогне в сражението. Джанвърт беше постъпил точно така, както бе предположил.

Мимека присви очи и погледна усмихнатото Хелстрьом. Поведението на Джанвърт беше напълно предсказуемо, но това важеше за всички Външни. Хелстрьом бе успял да предугади действията му. Трябваше да признае, че за миг се беше усъмнила в способностите му, когато прочете плана, в набързо подадените сигнали. Но ето, че Джанвърт сам бе придърпал чинията със заредената порция и се готвеше да я изяде. Съвсем скоро щеше да се усмири.

Хелстрьом избърса бликналите си от смеха сълзи с крайчеца на кърпата и извика към кухнята:

— Мисис Найлес, моля донесете още една порция!

Вратата се отвори и старицата надникна.

Хелстрьом посочи с ръка празното място пред него и даде знак за нова порция. Тя кимна, изчезна и само след миг се върна с приготвената чиния. Вероятно нейната собствена, помисли си Хелстрьом. Надяваше се, че е останало повече. За работниците възможността да опитат подобна храна бе едно приятно разнообразие от неизменната каша от общия казан. Неусетно се замисли за това,

откъде са взели месото — най-вероятно от младия работник, загинал при инцидента в генераторната снощи. Месото беше съвсем крехко. Той вдигна бавно ножа и вилицата и миг преди да започне да се храни, произнесе мислено: „Благословени да са онези, които се вливат във вечния поток на живота и стават част от общото“.

Месото не беше само крехко, то беше необичайно сочно и Джанвърт го поглъщаше лакомо.

— Нахранете се — подкани го Хелстрьом като махна с вилицата. — Тук сервираме само най-висококачествени продукти, а и мисис Найлес е великолепна готвачка.

„Наистина е великолепна — добави мислено Хелстрьом. Дано да е останало малко и за нея. Заслужаваше си наградата.“

„Из коментарите на Тръова Хелстръом: Моделът, който трябва да следва Кошерът, докато се интегрира в обкръжаващия ни свят, може да се изрази като тесеракт — куб, проектиран в четири измерения. Нашият тесеракт е изграден от множество отделни елементи — подобно на мозайка — които не могат да бъдат разграничени и границите, между които, се размиват. По такъв начин, този модел ни дава убежище и насока в живота, позволява ни да се слеем с планетата и вселената над нея, ала същевременно да запазим своята самостоятелност. Никога не бива да забравяте, че нашият тесеракт се слива с другите системи по такъв сложен и многообразен начин, че не може да остане скрит завинаги. Пространствените ограничения, които ни налага Кошерът, са само временен етап от нашето развитие. Някой ден този етап ще бъде минало. В светлината на подобна перспектива, основната задача, стояща пред нашите водещи специалисти, е да съхранят способността на индивидите към адаптация. Нашата цел са не само други пространства, но и други времена.“

— Разговорът ми изглеждаше доста интересен, доколкото имах възможност да чуя от мястото си — каза Кловис Кар.

Линкълн Крафт я погледна през голямото, претрупано бюро. В ъгъла на прозореца, точно над главата ѝ виждаше част от планината. Навън бе ранен следобед, от улицата и магазина се носеше обичайната

за този час глъчка. Вляво, на стената бе залепен плакат, който даваше точни съвети, как да се предпазим от джебчии. Наближаваше три. Досега Крафт беше провел три телефонни разговора с участъка в Лейквю и след всеки му бяха нареждали да „чака на място“.

Кловис Кар беше настанила стройното си, гъвкаво тяло в креслото точно срещу него. Привидно детинското ѝ лице се покриваше с бръчки всеки път, когато се замислеше. Беше се залепила за Крафт някъде към единадесет сутринта в мотела, където получи някои сведения за смъртта на Перюджи от навъсен дребосък, представил се с краткото „Джанвърт“. Крафт почти веднага се досети, че Кловис Кар и Джанвърт са сътрудници и след това, мозайката започна да се подрежда от само себе си. Двата очевидно бяха от групата на Перюджи. След като стигна до този извод, Крафт започна да играе крайно предпазливо, припомняйки си подозренията на Хелстрьом, за последните няколко нашественици в периметъра на Кошера. Тези двамата му нямаха доверие, осъзна не след дълго Крафт. Жената се беше залепила за него като пчела на мед.

Третият разговор с шериф Лепхъм от участъка в Лейквю разтревожи Крафт далеч повече дори от онзи ужасен ден, преди няколко години, когато в Кошера бяха прибрали едно избягало от къщи дете и родителите му прескочиха оградата и нахлуха в чифлика да го търсят. Все пак тогава се справиха доста бързо — просто съобщиха на изплашените до смърт родители, че дете с подобно описание е било прибрано от някаква разнебитена кола недалеч от мястото, където за последен път го бяха забелязали свидетелите.

Този път Лепхъм му нареди с нетърпящ възражение глас:

— Ще изчакаш в участъка, докато дойдат хората от ФБР. Ясно ли е, Линк? Въпросът е доста деликатен и касае взаимодействието между отделните организации. Това е положението, приятелю.

Крафт просто не знаеше какво да отговори. Би могъл да играе на обиден професионално (и да нанесе неприятен удар под пояса на шерифа, който никога не ще го забрави); да се направи на глупак, на невъзпитан и твърдоглав селяк; или пък да се представи за човек мъдър и разбиращ всичко от половин дума. Не знаеше коя от всички тези възможности ще му позволи да потърси най-доброто решение за спасяването на Кошера. В единия случай биха могли погрешно да го подценят, но той почти не се надяваше да са толкова наивни. В другия

щеше да си изгради известна представа за ситуацията от онова, което избягваха да правят.

Като например, нито за миг не го оставяха сам.

Възпитан да защитава Кошера на всяка цена и при всякакви обстоятелства, сега Крафт чувстваше изтощение и отчаяние от собственото си безсилие, разяждащите го страхове подхранваха усещането за назряваща опасност и на всичко отгоре, трябваше на всяка цена да запази прикритието си. В края на краищата не предприе нищо — вслуша се в съвета на шериф Лепхъм и остана да чака хората от ФБР.

Жената отсреща го дразнеше. Докато стоеше при него, послушвайки се, без да пропуска и най-малкото му движение, Крафт не можеше да се свърже с Хелстрьом. Усещаше, че е неспокоен и изглежда това я забавляваше. Сякаш Крафт не виждаше колко прозрачна е легендата ѝ! Летовничка? Точно тази?

Кожата ѝ беше зачервена от слънцето, изгоряла на места, очите ѝ гледаха пронизващо и прямо, квадратната брадичка издаваше решителност, устата ѝ беше тънка като цепка и нито веднъж не се усмихна. Крафт подозираше, че носи пистолет в голямата черна платнена чанта, която държеше в скута си. Имаше нещо в държанието ѝ, което напомняше отдалеч моделите в телевизионните реклами — точни, целенасочени движения и някаква отвлеченост, зад която всъщност бе прикрита зорка бдителност. Тя беше една от онези слаби, почти изпити жени, които оставаха все така слаби и енергични до деня на смъртта си. Беше се облекла като за излет в планината — дочени панталони, блуза в съответстващ цвят и яке с медни копчета. Дрехите бяха съвсем нови, сякаш бяха подбрани от гардероба по списък. И най-вече — дрехите не бяха в нейния стил. Може би последният акорд на цялата тази дисхармония даваше синята кърпа, с която бе привързала черната си коса. Стискаше чантата си на пръв поглед небрежно, но същевременно готова за действие, като опитна полицейска служителка. Всеки път, когато поглеждаше към тази чанта, Крафт се изпълваше с увереност, че вътре има пистолет. Въпреки че не беше му показала никакви документи за самоличност, шериф Лепхъм знаеше името ѝ още при първото обаждане и в отношението му към нея личеше уважението към човек от по-горна инстанция, при това, доста могъща инстанция.

— Това отново беше шерифът, нали? — попита го тя, като кимна към телефона на бюрото.

Тонът ѝ беше нескрито надменен, но Кловис не се тревожеше от това. Никак не харесваше този дебелокож помощник-шериф, с месест нос и пухкави вежди и неприязънта ѝ нарастваше, колкото повече се изпълваше с увереност, че той също носи вина за смъртта на колегите ѝ, агенти. Имаше зачервено, селяшко лице, обветрено от живота на открито. Дори и това я дразнеше. Кловис предпочиташе нощния живот, баровете и всичко останало — също като Еди Джанвърт — и работата тук, в това затънтено провинциално градче, ѝ се струваше крайно неприятна. Усещаше кожата на лицето си опъната и изгоряла от слънцето и това я дразнеше още повече.

— Шерифът беше — призна Крафт. Пък и защо да отрича? Отговорите му бяха свързани със задаваните въпроси, а те на свой ред сочеха право към шерифа: „Не, сър, хората от ФБР още не са се появили... Да, сър, стоях през цялото време в участъка.“

Кловис Кар подсмъркна.

— Нещо ново за смъртта на Перюджи? Някакви резултати от аутопсията?

Крафт се вгледа в лицето ѝ. Имаше един момент, от разговора с шерифа, който подлежеше на внимателна преценка. Шерифът искаше — когато се появи групата от ФБР — Крафт да предаде на ръководителя ѝ кратко съобщение. Ставаше дума за това, че главният прокурор все още нямаше ясно становище за това, дали разполагат с достатъчно улики за да започнат официално разследване. Крафт трябваше също така да уведоми ръководителя на групата от ФБР, че могат да продължат работата си, въз основа на предварителните предположения, че в хода на разследването на търговско-финансовите операции на Хелстриъм, ще могат да се сдобият с подобни улики. Според шерифа, хората от ФБР би трябвало да се появят във Форъствил всеки момент и Крафт трябваше незабавно да уведоми за това своя началник. На летището бяха изпратени няколко коли и „хората на Джанвърт“ бяха готови да запознаят колегите си с развитието на нещата.

След като приключи разговора с шерифа, Крафт извади бележника си и написа в него: „да продължат работа въз основа на предварителните предположения“. Помисли си, че ако сподели това

съобщение с Кар, ще успее да приспи подозренията ѝ. Знаеше, че трябва да предаде дословно съобщението на хората от ФБР, но това, когато му дойде времето. Въпросът беше, може ли да извлече някакво предимство от него сега?

— Все още не разполагат със заключението от аутопсията — рече Крафт.

— Видях какво написахте в бележника си — каза тя. — Това мнението на главния прокурор ли е?

— Май ще е по-добре, да обсъдите този въпрос с хората от ФБР. Между другото, все още не сте ми казали, каква е вашата връзка с цялата тази история.

— Вярно, пропуснала съм — съгласи се тя. — Вие сте доста предпазлив човек, нали, мистър Крафт?

— Да — кимна той. Какво целеше тя?

Устата ѝ се изкриви в злобна усмивка.

— И нямате никакво желание да седите затворен тук.

— Вярно, не ми харесва — съгласи се той. Зачуди се на тази открита враждебност към него. Дали беше преднамерена провокация, или отражение на вече взето някъде горе решение — никакво доверие към местния шериф? Предположи, че по-скоро става дума за лична неприязън и се зачуди, как да се справи с нея. Неведнъж бяха обсъждали с Хелстрьом и Съвета по безопасност планове за действие в подобна обстановка, но не бяха предвиждали чак толкова сложна ситуация.

Кловис погледна през рамо към прозореца зад нея. В стаята беше задушно, а креслото ѝ бе доста неудобно. Жадуваше за студена напитка, за някой сенчест бар с комфортни меки столове, за уютната и весела компания на Джанвърт. Вече цяла седмица играеше ролята на сестра на Джанвърт в този глупав излет. Свали маската едва когато дойде вестта за смъртта на Перюджи. Не всичко беше гладко в отношенията им с Джанвърт през този период. Освен това, Джанвърт никак не се разбираше с Ник Миърли, който играеше техен баща. На всичко отгоре и ДТ си пъхаше носа където не трябва, винаги когато възникнеше някой проблем. Без съмнение, онези отгоре му бяха заръчали да души. Но ДТ дори не умееше да се прикрива и изглеждаше жалък и смешен. С две думи — никакви удобства в тесния фургон и разследване, което буквално тъпчеше на едно място. Имаше

моменти, в които предпочитаха да мълчат, вместо да се хванат за гушите. Цялата тази подтискана енергия сега излизаше на повърхността и Крафт се превръщаше в неин фокус.

Паркингът пред големия супермаркет отвън постепенно се изпълваше с коли. Късен следобед, тъкмо време за пазаруване, но Кловис продължаваше да търси с поглед хората от ФБР. Нито следа. Насочи вниманието си към Крафт.

„Нищо не ми пречи, да заявя на този тъп помощник-шериф, че съвсем скоро ще му видим сметката.“ Това разбира се беше само игра, каквато често играеше с хората, които не харесваше. Крафт вероятно щеше да остане потресен от думите ѝ. И без това вече нервничеше съвсем открито. За съжаление, едва ли ще ѝ разрешат да му тегли куршума, на този кучи син. Малко вероятно беше. Но една беше сигурно — че го е загазила. Шефа бе дръпнал няколко конеца във Вашингтон, но отгласът от това бе достигнал през столицата на щата чак до шерифа в Лейквю. Най-обикновена марионетна система. Мощно федерално течение лъхаше право във врата на Крафт и той не можеше да не го почувства. Сигурно все още гореше от желание да ѝ поиска документите, но вече цял час не смееше да заговори за това. И по-добре, защото носеше само подправена лична карта, която ѝ дадоха преди да тръгнат. Там пишеше, че се казва Кловис Миърли, а тя вече се беше представила като Кловис Кар.

— Доста необичаен начин да се води дело за издирване на безследно изчезнал — подхвърли многозначително Кловис.

— И още по-необичаен да се разследва смърт в мотелска стая — парира Крафт.

— Става дума за убийство — поправи го тя.

— Все още не виждам никакви доказателства за това.

— Ще видите.

Крафт не откъсваше поглед от обгорялото лице на Кловис. И двамата знаеха, че в случая няма нищо необичайно. Последните думи на шерифа все още отекваха в ушите на Крафт: „Линк, ние с теб сме само братовчеди от село, в този случай. Самият губернатор е в течение. Не става дума за рутинна проверка, ясно ли е? Нищо подобно. По-късно ще го изясним по между ни, но това, което искам от теб сега е да си налягаш парцалите и да оставиш на момчетата от ФБР да дирижират концерта. Могат да се чепкат колкото си искат с онези от

Данъчната инспекция по алкохола, но нашата юрисдикция е до там, докдето ни нареди губернатора, ясно? Не ми говори за задължения и отговорност. Знам всичко, не по-зле от теб. Но сега от нас се иска, да си затваряме устата. Разбра ли ме?“

Какво друго му оставаше?

— И къде изгоряхте така? — запита Крафт, все още вперил поглед в лицето на Кловис.

„Докато седях под проклетото ви слънце, с бинокъл в ръка, кучи сине! — помисли си тя. Знаеш много добре къде.“ Но тя само сви рамене и отвърна безгрижно:

— Ах, просто се разхождах из красивите ви околности.

„Разхождала си се около Кошера“ — помисли си дълбоко обезпокоен Крафт.

— Нищо подобно нямаше да се случи, — заговори той, — ако мистър Перюджи беше предпочел обичайния канален ред. Трябваше първо да се обърне към шерифа в Лейквю, вместо да идва при мен. Шериф Лепхъм е много добър...

— Много добър политик — довърши тя. — Предпочетохме, обаче, да контактуваме с някой, който поддържа близки взаимоотношения с Хелстрьом.

Крафт облиза внезапно пресъхналите си устни. Беше постоянно нащрек за подобни многозначителни намеци, или пропуски. Дразнеше го начинът, по който Кар виреше нос и отвърщаше втренчено на погледа му.

— Не ви разбирам — замърмори той. — Какво искате от мен...

— Много добре ме разбирате — каза тя.

— Проклет да съм, ако е така!

— Проклет да сте, ако не е!

Крафт почти беше хипнотизиран от волята, която бе доловил в нейната неприкрита враждебност. Очевидно се опитваше да го провокира. Държеше се безкомпромисно с него.

— А, знам много добре откъде идвате — заговори навъсено той. — Работите в някоя от онези секретни правителствени агенции — ЦРУ, или нещо подобно. И си мислите, че морето ви е до к...

— Благодаря за повишението — кимна тя, но за миг беше трепнала. Разговорът неочаквано бе поел в неприятна за нея посока.

Еди я бе инструктирал, че Шефа наредил да попритиснат помощник-шерифа, но без да го плашат.

Крафт се намести в креслото. В стаята настъпи напрегната тишина, въздухът изглеждаше зареден с електричество. Той отчаяно потърси някакво извинение за да се измъкне навън и да се добере до телефона. Би могъл, например, да каже, че отива до тоалетната, но жената отсреща сигурно щеше да го проследи, за да се увери, че няма да потърси телефон. Въпросът беше, заслужава ли си да рискува и да се свърже с Хелстрьом? Съмняваше се, че телефонните линии с чифлика вече се подслушват. Какво ги караше да смятат, че е свързан с Хелстрьом? Спомни си за времето, когато се беше разболял от храната на Външните и го прибраха на лечение в Кошера. За прикритие пуснаха слуха, че са големи приятели със старата Тръова, което бе вярно, само дето тя беше умряла отдавна и бе поела своя път към резервоара. Какво можеше да е пробудило подозренията на тези тайни служители на правителството?

Но мислите непрестанно го отнасяха в миналото, раздухвани от ветровете на страха, от съмнения за допуснати неволни грешки. Дали причината е онзи случай, или пък когато... Безсмислено беше да си блъска главата над възможните причини.

Телефонът иззвъня неочаквано и го стресна от това тревожно пътуване. Той сграбчи слушалката, вдигна я и за малко да я изпусне върху бюрото. Гласът отсреща звучеше тревожно и пронизително.

— Ало? Ало?

— Помощник-шериф Крафт.

— Там ли е Кловис Кар? Казаха ми, че е при вас.

— Тук е. Кой се обажда?

— Дайте да говоря с нея.

— Това е служебен телефон и аз...

— Това е служебен разговор, мътните го взели! Дайте ѝ да се обади!

— Да, добре...

— Хайде, по-бързо! — Нямаше никакво съмнение, че гласът беше привикнал да издава команди и очакваше единствено смирено подчинение. Крафт долавяше силата зад този глас.

Той подаде слушалката на Кар.

— За вас е.

Тя го погледна изненадано, доближи слушалката до ухото си и каза:

— Да?

— Кловис?

Тя мигновено позна гласа: самият Шеф! Майчице мила и вси светии, Шефа се обаждаше тук!

— Кловис на телефона — докладва пресъхнало тя.

— Знаеш ли с кой говориш?

— Да.

— Идентифицирах гласа ти със записаните при мен гласови данни. Искам сега да ме слушаш съвсем внимателно и да направиш точно това, което ще ти кажа.

— Да, сър. За какво става дума? — Съдейки по тона му, бяха загазили дълбоко.

— Помощник-шерифът може ли да подслуша разговора ни?

— Съмнявам се.

— Няма как, ще трябва да рискуваме. Слушай сега: самолетът, с групата от ФБР и момчетата от Данъчната инспекция по алкохола се е разбил някъде в планините на север от вас. Няма оцелели. Може и да се касае за инцидент, но ние действаме на основата на предположението, че не е. Току що разговарях лично с директора на ФБР, който е на същото мнение, особено като се има пред вид случаят, по който работим. Към Сиатъл пътува нова група, но ще мине известно време, преди да пристигне.

Тя преглътна болезнено и погледна уплашено към Крафт. Заместник-шерифът се беше изтегнал назад, скръстил ръце на тила си и гледаше замислено тавана.

— Какво искате да направя? — попита тя.

— Вече се свързах по радиостанцията с останалите членове на групата, но Джанвърт не беше при тях. Още ли е в чифлика?

— До колкото ми е известно, сър.

— Добре, тук сме безсилни. Може дори да ни е от полза. Наредих на останалите да слязат и да те вземат. Ще наредиш на помощник-шерифа да дойде с теб. Използвай сила, ако това е необходимо. Но трябва да на всяка цена да ви придружи, ясно ли е?

— Ясно. — Тя пъкна неволно пръсти в чантата и сграбчи дръжката на пистолета. Погледът ѝ се спря на тежкокалибрения

револвер в кобура на Крафт. Копелдакът сигурно го наричаше „пушкало“.

— Дал съм ясни инструкции на ДТ — продължаваше Шефа. — Ще се придвижите към чифлика и ще го превземете с директна атака, унищожавайки всякаква съпротива. Директорът е съгласен, че трябва да се действа открито. Цялата отговорност, естествено, ще поемем ние. От ФБР ни обещаха пълно съдействие. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Надявам се, да е така. И никакви рисковани действия. Ако помощник-шерифът се опита да ви попречи — отстранете го. Същото се отнася за всеки друг, изпречил се на пътя ви. После ще измислим някое подходящо обяснение. Искам най-много до час чифликът да е в наши ръце.

— Разбрах, сър. ДТ ли поема командването?

— Не. Докато стигнат до чифлика, ти ще ръководиш операцията.

— Аз?

— Ти. Откриете ли Джанвърт, предаваш всичко на него.

Устата ѝ беше суха, сякаш пълна с пясък. Божичко! Ужасно ѝ се искаше да пийне нещо разхладително, особено след като Шефа ѝ нареди да поеме командването, докато открият Еди. Нямахме никакво съмнение, че Шефа знае за тях двамата. Умът му беше като на змия. Най-вероятно си е помислил: От всички тя е с най-силен мотив. Ще иска да спаси приятелчето си. На нея ще дам юздите.

Кловис усещаше, че Шефа се безпокоеше и от нещо друго, но не знаеше как да попита. Дали не беше свързано с Крафт? Тя притисна слушалката по-плътно до ухото си и побутна креслото назад към прозореца.

— Това ли е всичко? — запита тя.

— Не, но ще ти спестя най-лошото. Докато разговаряхме с шерифа, се натъкнахме на нещо. Той самият ни го разкри, макар и несъзнателно. Изглежда, че твоят помощник-шериф има навика да се лекува в Кошера винаги, когато го закъса със здравето. А докато разследвахме връзките на Хелстрьом във Вашингтон, открихме и един конгресмен, който си отдъхвал на същото местенце, а имаме подозрения и към един сенатор. Разбра ли ме?

Тя кимна:

— Да...

— Така и предполагам. Тази работа стига все по-надалеч, всеки път, когато разровим поредния слой. Така че, отваряй си очите с твоя помощник-шериф.

— Така ще направя — кимна тя. — Какво е станало... искам да кажа, в планините?

— Самолетът е изгорял. Касае се за двумоторен, клас „Бийч“, предназначен за чартърни полети и съвсем наскоро минал на технически преглед пред Федералното Авиационно Управление. На пръв поглед няма никаква причина за техническа неизправност. Все още не сме проучили мястото на катастрофата, знаем само, че в гората на източния склон е избухнал голям пожар. В момента там са момчетата от горската служба, местната полиция и Федералното Авиационно Управление. В най-скоро време ще получим доклад от огледа.

— Каква бъркотия — каза тя и в същия миг забеляза, че Крафт я слуша напрегнато. — Възможно ли е инцидентът да е случаен?

— Възможно, но малко вероятно. Пилотът е ветеран от Виетнам, зад гърба си има шест хиляди летателни часа. Сама си прави изводите. А, и кажи на Дребосъка, че пълномощията му за действие са клас „Г“. Знаеш ли, какво означава това?

— Да... да, сър. — Боже мили! При необходимост, разстрел и палеж!

— Ще се свържа с теб по радиостанцията веднага щом превземете чифлика. След не повече от час. Дочуване и си отваряй очите.

Слушалката изпука, Кловис побутна креслото напред и я постави на вилката. Прикривайки се зад края на бюрото, тя извади пистолета от чантата.

Крафт я наблюдаваше, като същевременно се опитваше да сглоби разговора от чутото на отсамния край. В мига, когато видя насоченото към него дуло на пистолета, със завития на края заглушител, той си помисли, че се е случило непоправимото.

Кловис побърза да прогони всякакви странични и разсейващи мисли и да се съсредоточи върху работата си.

— Дръж си ръцете така, че да мога да ги виждам — заповяда тя. — При най-дребното неподчинение ще ти тегля куршума. Никакви внезапни движения. Изправи се бавно и положи длани на бюрото. И

внимавай какво правиш, Крафт. Не искам да ти изцапам кабинета. Ще настъпи ужасна бъркотия, да не говорим за обясненията, но ако ме принудиш, ще го сторя.

„Откъс от предварителния устен доклад за аутопсията на Дзюл Перюджи: Подпухналата рана в областта на рамото навежда на мисълта за мълниеносно направена инжекция. Все още нямаме представа за съдържанието на инжектираното вещество, тъй като не са готови резултатите от биопсията. Някои други белези, открити по трупа, съвпадат с общата картина на това, което професионалистите наричат «смърт в хотелската стая». Това е доста често срещан синдром при мъже на възраст над тридесет и пет години, при които смъртта настъпва в обстановка, подобна на описаната по-горе. Основната причина за смъртта в конкретния случай е остра сърдечна слабост. Дали обаче това е единствената причина, остава да уточним на по-късен етап. Съдейки по други белези, смело можем да заявим, че изследваният субект е имал сексуален контакт във време, доста близко до момента на настъпване на смъртта — най-много до четири часа преди това. Да, точно това имахме пред вид. Ситуацията на пръв поглед изглежда банална: застаряващ мъж, млада жена (така поне вие предполагате) и прекалено много секс. Всички признаци сочат към тази диагноза. Грубо казано, човекът е чукал до издъхване.“

— Мистър Джанвърт, трябва да обсъдим някои въпроси — каза Хелстрьом. Той се наведе през масата към Джанвърт.

Вече приключил с обяда, Джанвърт го гледаше замислено, подпрял брадичката си с ръка. Всичко изглеждаше толкова объркано: компанията, в която се намираше, Агенцията, разговорът с Шефа, доскорошните му страхове... Смътно си спомни, че трябваше да внимава с Хелстрьом и жената, но сега вече му се струваше, че това не си заслужава усилията му.

— Време е да обсъдим някои общи за двама ни проблеми — продължаваше Хелстрьом.

Джанвърт кимна, забравил, че се е подпрял и главата му се люшна надолу. Да обсъдят, значи, общи проблеми. Добре де.

Имаше някакво почти неуловимо усещане в обкръжаващата го обстановка, в присъствието на тези хора около него — нещо уютно и добро, което го караше да се чувства съвсем спокойно. Първоначално се съпротивляваше на зараждащата се симпатия към Хелстрьом. Може би беше твърде рано да му се доверява напълно, но от друга страна, не виждаше какво пречи да го харесва. Между това да харесваш и да се доверяваш, имаше съществена разлика. Пък и каква вина имаше Хелстрьом, че някой си, на име Еди Джанвърт, сам се беше напъхал в капана?

Докато наблюдаваше тази промяна отстрани, Хелстрьом си мислеше: „Засега се държи чудесно. А и дозата беше относително доста висока.“ От известно време насам, тялото на Джанвърт беше започнало да отделя многобройни идентифициращи химически вещества. Съвсем скоро той ще бъде разпознаван и приеман от всеки работник в Кошера като свой. Това беше нож с две остриета: Джанвърт също щеше да приема работниците от Кошера като свои — всеки един от тях. Най-силно бяха подтиснати у него детеродният стимул и способността за критическа оценка. В случай, че химическата метаморфоза завършеше според очакванията им, Джанвърт щеше да се превърне в послушен и сговорчив човек.

Хелстрьом даде знак на Мимека да наблюдава внимателно промените.

Тя се усмихна. Вече приемаше с лекота миризмата на Джанвърт.

„Това е от чифлика“ — мислеше си Джанвърт. Той премести поглед и се втренчи през прозореца. Слънчевият следобед навън беше топъл и подканящ.

Двамата с Кловис неведнъж бяха разговаряли за някое подобно местенце. „Ще си имаме собствена ферма, или някой стар чифлик. Ще отглеждаме туй-онуй, може да си вземем и животни. А когато остареем, ще ни помагат децата.“ Често се отдаваха на подобни мечта, особено преди да се любят. Горчивината от недостижимото правеше настоящия живот малко по-сладък.

— Готов ли си вече за един малък разговор? — попита Хелстрьом.

Разговор, защо не?

— Разбира се — рече Джанвърт. Все още се оглеждаше неспокойно, но Хелстрьом долови известна промяна в тона.

Невидимите с просто око химични процеси на побратимяването оказваха своето въздействие. Това беше опасен ход, защото сега Джанвърт можеше да попадне необезпокояван във всеки край на Кошера. Нито един работник нямаше да му попречи, да се опита да го задържи, или да го откара в резервоара. Но също така означаваше, че Джанвърт ще отговаря открито на всички въпроси, задавани от Хелстрьом, или който и да било друг обитател на Кошера.

Ако, разбира се, реакцията се окажеше идентична и при Външните. Тепърва предстоеше да разберат.

— Твоите приятелчета неща закъсняват — подхвърли Хелстрьом. — Не искаш ли да се обадиш и да провериш какво става?

Закъсняват ли? Джанвърт погледна към стенния часовник зад Хелстрьом. Наближаваше два. Как само летеше времето! Спомни си, че разговаряха за нещо с Хелстрьом и жената — как ѝ беше името? Сладка малка женичка. Но някой закъсняваше.

— Сигурен ли си, че не бъркаш, що се отнася до хората от ФБР и другите? — попита Хелстрьом. — Наистина ли ще дойдат?

— Няма никаква грешка — рече Джанвърт. Гласът му звучеше някак печално. Това го ядоса, а от гнева в жилите му нахлу адреналин. С работа като тази, нямаш право на грешки! Наистина гадна работа. И всичко това, само защото в един отворителен ден, преди много години, си пхна носа в онази проклета папка, принадлежаща на Агенцията. Не... това беше само началото. Капанът се оказа далеч по-сложен. Бяха го научили да приема за чиста монета всичко, което Агенцията олицетворяваше. И то още от самото начало. Но без Агенцията, нямаше да я има и Кловис Кар. Красивата Кловис.

Несравнимо по-красива от седналата до него жена — Фанси. Може би имаше и други общи черти между двете, но в момента му убягваха от вниманието. Но Агенцията... Агенцията... Агенцията... Агенцията. Тя беше като тресавище. Джанвърт неведнъж беше усещал зловещото задкулисно присъствие на финансовата олигархия, чието влияние пропиваше плътта на Агенцията. Ето това беше самата истина! Агенцията беше едно тресавище.

— Тъкмо си мислех, — заговори Хелстрьом, — че при други обстоятелства, двамата с теб можехме да станем приятели.

Приятели. Джанвърт кимна и главата му отново се люшна. Ами те вече са приятели. Този Хелстрьом е ужасно симпатичен човек. И храната, която му предложи, беше великолепна. А и колко мил жест — да се помолят преди хранене.

Въпреки това, идеята да се сближи с Хелстрьом, пробуди известна, макар и слаба тревога в душата на Джанвърт. Той се учуди от реакцията си. Всичко беше заради Перюджи! Ето това е: Перюджи. Стариият Перюджи му беше съобщил нещо важно — ааах, кога беше това. Ставаше дума за това, че Хелстрьом и компания имали някаква... някаква... инжекция! Ето това беше, инжекция. И тя превръщала мъжа в превъзбуден жребец. Осемнадесет пъти само за една нощ. Джанвърт се ухили щастливо. Като си помислиш, нима това не е приятелска постъпка? Далеч по-приятелска, например, отколкото онази гадна Агенция, където непрестанно си играят на котка и мишка, само и само да разберат на какво държиш — както те двамата с Кловис държаха един на друг — и след това да го използват срещу теб. Ето това беше Агенцията. В светлината на казаното, приятелството с Хелстрьом изглеждаше нещо съвсем естествено. Защото, на Еди Джанвърт вече му беше писнало от шибаната Агенция. Почакай само, да разкаже на Кловис. Осемнадесет пъти за една нощ — това наистина е приятелска постъпка.

Мимека, получила беззвучна подкана от Хелстрьом, докосна Джанвърт по рамото. Ръката ѝ беше нежна, лека и съвсем приятелска.

— И аз за това си мислех — рече тя. — Наистина трябва да станем приятели.

Джанвърт се изправи рязко и потупа ръката ѝ с длан. Това също беше приятелска постъпка. Но отново в него се зароди подозрение. Чувстваше, че може да се довери на тези двамата, ала същевременно се

питаше: Нормално ли е това? Ами да, защо не? Едва ли са сложили нещо в храната му. Всъщност, що за странна мисъл. Да сложат нещо в храната. Той си спомни, че беше издърпал чинията на Хелстрьом. Точно така. И Хелстрьом му я бе преотстъпил без възражения. Ето още една приятелска постъпка. Без никакви скрити помисли. Той погледна към жената до него, зачуден от невероятно бавния ход на мислите му. Перюджи...! Изключено бе, да са сложили нещо в храната... Не са му правили и инжекция... Джанвърт не откъсваше втренчен поглед от жената. Това го изненада. Какво търсеше в нея — сексуално влечение? Не, не изпитваше никакво влечение към тази дребна жена с приятелски ръце и нежни очи. Може би Перюджи в края на краищата е грешал. Дали не ги е излъгал? Това противно копеле беше способно на всичко.

„Всъщност — помисли си Джанвърт, — може би всичко това имаше съвсем просто и естествено обяснение.“ Какво можеше да има против Хелстрьом, ако се изключи опитът на Агенцията да го насъска срещу бедния човек? Та той дори си нямаше понятие от този Проект 40! Да, ето че си спомни и за него. Проект 40... Но това беше проектът на Хелстрьом... Трябва да е приятелски проект. Нищо общо с онази гадна агенция. Където непрестанно ти натякват да се подчиняваш на заповедите.

Джанвърт почувства внезапно желание да се раздвижи. Дръпна креслото назад, едва не падна, но хубавичката жена скочи и му помогна да запази равновесие. Той я потупа по ръката. Прозорци. Искеше му се да погледне през тях. Полюшвайки се несигурно, Джанвърт заобиколи масата и се насочи към прозорците. Пред очите му се мярна коритото на потока. Лекият следобеден ветрец полюшваше сенките на дърветата над водата и създаваше известна илюзия за движение. Тази илюзия се усилваше и от тишината в стаята. Странно, но го измъчваше въпросът, доколко сетивата му възприемат вярно околната реалност. Това беше много приятелска сцена, приятелско място. И наистина имаше движение.

Но откъде се взимаха тези дребни, тревожни мисли, дълбоко в съзнанието му? Това беше единственото, което го не му даваше покой в цялата ситуация.

Ситуация. Каква ситуация?

Джанвърт завъртя бавно глава като ранено животно. Всичко бе така объркващо.

Облегнат назад, Хелстрьом го гледаше смръщен. Кошерният препарат не предизвикваше в Джанвърт същата реакция, каквато се наблюдаваше в тукашните обитатели. Вярно е, че хората от Кошера все още бяха достатъчно сродни генетично на тези Отвън, за да могат да се кръстосват с тях. Дивергенцията не надвишаваше триста години. Наличието на химически афинитет не беше толкова изненадващо. По-скоро, следваше да се очаква. Но Джанвърт все още не проявяваше очакваното открито приятелско отношение. Явно вътре в него продължаваше да бушува битка. Това също беше в границите на очакваното. Човекът бе нещо повече от гола плът. Някъде дълбоко в съзнанието на Джанвърт се бе запазила представата за Хелстрьом като заплаха.

Мимека последва Джанвърт до прозореца и се спря до него.

— Наистина не искаме да ви сторим нищо лошо — проговори тя.

Той кимна. Естествено, че не искаха да му сторят нищо лошо. Джанвърт пхна ръка в джоба и напипа дръжката на пистолета. Веднага го позна. Пистолетът беше враждебен предмет.

— Защо да не станем приятели? — попита Мимека.

От очите на Джанвърт бликнаха сълзи и бавно се стекоха надолу по бузите му. Колко тъжно беше всичко. Пистолетът, това място, Кловис, Агенцията, Перюджи — всичко. Невъобразимо тъжно. Той извади пистолета, обърна набразденото си от сълзи лице към Мимека и ѝ го подаде. Тя го пое, като го държеше непохватно: едно от онези ужасни, унищожаваци плътта оръжия на Външните.

— Хвърли го — прошепна Джанвърт. — Моля те, хвърли това проклето нещо.

„Съобщение в новините, сутрешна емисия, Вашингтон... както научихме, смъртта на Алтман не е първият случай на самоубийство на високопоставен правителствен чиновник. Наблюдателите във Вашингтон веднага си припомниха за министъра на отбраната, Джеймз Форестал, който на 22 май 1949г. разтърси обществеността и роднините си, като сложи край на живота си, скачайки от прозореца на болницата.

*Във връзка с трагичната кончина на Алтман, мнозина си припомниха неотдавнашните слухове във Вашингтон, че той ръководел свръх секретна и високо специализирана разузнавателна агенция, намираща се на прякото подчинение на правителството. Джоузеф Меривейл, един от непосредствените заместници на Алтман, категорично отрече този слух, реагирайки гневно с думите: *Още ли вярвате на подобни дрънканици?*“*

„В края на краищата, денят се оказа плодотворен, въпреки някои първоначални тревоги“ — мислеше си Хелстрьом. Намираше се в гнездото и наблюдаваше през тесните прозорци северния край на долината. Някакви машини в далечината вдигаха прах, но за момента Хелстрьом не чувстваше пряка Външна заплаха срещу Кошера. Съдейки по съобщенията от Вашингтон и близкия град, напрежението бе намаляло.

Джанвърт беше отговорил на всички зададени въпроси, почти без никакъв натиск. Хелстрьом съжаляваше, че не бяха използвали същата процедура и при предишните разпити. Можеха да спестят толкова излишни болки на своите пленници. А като си помислиш, идеята изглеждаше съвсем проста. Фанси наистина беше направила голяма услуга на Кошера.

С безшумни стъпки към него се приближи Салдо и каза:

— Шести наблюдателен пост докладва, че три тежкотоварни превозни средства приближават към нас. Прахът е от тях.

— Това е подкреплението, за което говореше Джанвърт. Готови ли сме за тях?

— Напълно. Мимека е в столовата, готова да играе ролята на Фанси. Ще се преструва на невинно обидена. Ще заяви, че никога не е чувала за Дипиъкс, агенцията, велосипеда — за нищо.

— Добре. Къде прибра Джанвърт?

— В една празна клетка на четиридесет и второ ниво. Всички са в състояние на бойна готовност.

Последното съобщение пробуди противоречиви мисли у Хелстрьом. Бойна готовност — това означаваше преустановена работа, работнически постове, разпределени из тунелите с цел да блокират достъпа навътре с помощта на бързо втвърдяващия се растителен бетон, групи от стимулирани работници, подредени зад тайните изходи, въоръжени с парализатори и тук-там с по някой пистолет, взет от Външните.

— Придвижват се доста бързо — рече Салдо и кимна към пращият облак от машини.

— Закъсняха — отбеляза Хелстрьом. — Нещо ги е забавило и сега се опитват да наваксват. Подготвил ли си гнездото за евакуация?

— Май ще е най-добре да дам нареждане — каза Салдо.

— Почакай още малко — спря го Хелстрьом. — Ще ги позабавим на входната врата. Успя ли да се свържеш с Линк?

— Никой не отговаря на телефона. Знаеш ли, мисля си, че когато всичко свърши, няма да е зле, ако му осигурим малко по-добро прикритие — да речем, жена, както и втори телефон, в дома му.

— Добра идея — кимна Хелстрьом. Той посочи към прозореца. — Това са големи фургони. Дали не принадлежат на онези, от планината?

— Напълно възможно... Нилс, твърде бързо се движат. Вече са при оградата. Не трябва ли да...

Той млъкна едновременно шокиран и разтревожен, когато първият от големите фургони разби северната врата, поднесе се и спря така, че да запуши изхода на бетонния вентилатор. Отвътре изскочиха двама души. Единият носеше някаква черна чанта. Вторият фургон подмина с пълна газ първия и се понесе право към къщата и хамбара.

— Атакуват ни! — извика Салдо.

Думите му бяха подсилени от взрива на вентилаторната шахта, последван от втори, още по-силен взрив. Първият фургон беше избухнал, преобърнал се бе на една страна и от него лумнаха пламъци.

„Това са нашите експлозиви, за аварийно взривяване на покрива!“ — помисли си Хелстрьом.

Чуха се още няколко взрива, примесени с изстрели, крясъци и шум от стъпки на бягащи хора. Двама нападатели скочиха от приближаващия се бясно фургон и нахлуха през вратата на къщата.

— Нилс! Нилс? — Салдо го задърпа трескаво за лакътя. — Трябва да се махнеш от тук.

„Мъдрост на Харл: Общество, което отрича всички норми на поведение, които Външните приемат, може да съществува само в положение на трайна обсада.“

Мимека седеше в гостната и очакваше да се появи „подкреплението“ на Джанвърт, когато сградата се разтърси от първите експлозии. Метален къс от обшивката на първия фургон се заби в стената на сантиметри от главата ѝ. От двора се чуваха изстрели, викове и гърмежи.

Мимека се приведе и изтича към кухнята. Тук някъде Нилс беше оставил един парализатор. Тя се хвърли през люлеещата се врата и изненада мисис Найлес, която използваше парализатора за да прочисти двора между хамбара и къщата. Мимека огледа пътем сцената. Знаеше, че присъствието ѝ, в ролята на Фанси, е от съществено значение за оцеляването на Кошера. Ето защо, най-важното сега бе да съхрани живота си. В дъното на кухнята, една солидна врата водеше към оригинално изкопаната изба. Мимека дръпна вратата и изтича надолу по стълбите. Над главата ѝ се чу трясък, изстрели, посипаха се стъкла. Тя се пхна между рафтовете, напипа входа към тунела и продължи по него. Срещу нея се носеха работници, въоръжени с парализатори. Мимека се размина с тях, блъсна още една врата и се озова в мазето на хамбара. Тунелът зад нея беше пуст и до ушите ѝ стигна тихото съскане на растителния бетон, запълващ прохода.

Помещението, в което се намираше Мимека, постепенно се разширяваше и в другия му край се разиграваше сцена, която за някой Външен би изглеждала пълна бъркотия. Мимека пое натам. Наоколо притичваха работници, натоварени с пакети, които отнасяха към входа на галерията. Там очевидно щеше да бъде разположен новият наблюдателен пункт.

Тъкмо когато Мимека влизаше, скритият люк на тавана се отвори и през него се спуснаха Салдо и Хелстрьом, последвани от въоръжени работници. С отварянето на люка, шумът от битката навън се усили, ала сетне внезапно утихна. Чу се още една експлозия, последвана от самотен изстрел. После всичко потъна в равномерно бръмчене на парализаторите.

Тишина...

Хелстрьом забеляза Мимека, даде ѝ знак да го последва и продължи към временния наблюдателен пункт. С приближаването, един от главните надзиратели се извърна, позна го и докладва:

— Приключихме с тези, които са в сградата, но има още двама при оградата. На такова разстояние са извън обсега на парализаторите. Да ги нападнем ли в гръб?

— Почакайте — каза Хелстрьом. — Може ли вече да се върнем в гнездото?

— Поне един от двамата край оградата е въоръжен с автомат.

— Аз се връщам горе — заяви Салдо. — Ти остани тук. Не бива да рискуваш живота си, Нилс.

— И двамата ще се качим — реши Нилс. Той махна на Салдо да тръгва и се обърна към Мимека.

— Радвам се, че успя да избягаш, Фанси.

Тя кимна и си пое болезнено дъх.

— Ще чакаш тук — нареди ѝ Хелстрьом. — Все още може да ни потрябваш. — Той се обърна и забърза след Салдо, който вече го чакаше сред въоръжените работници при стълбата. Все още беше шокиран от внезапността и стремителността на атаката. Сега вече нямаше съмнение, че са във вихъра на пожара.

Колкото и странно да беше, предверието и залите на студиото в хамбара бяха почти непокътнати от битката, ако се изключи дупката в северната стена на сградата. Част от апаратурата беше разпиляна на пода. Разбит беше новият стъклен кошер с пчелите-пазачки. Оцелелите сновяха гневно наоколо, но не нападнаха работниците от Кошера — разпознаваха ги като свои. Хелстрьом си направи мислена бележка да използва този факт при следващите снимки, както и да потърсят съответните изводи.

Не беше засегнат и снимачният кран на студиото. Салдо вече се беше настанил на седалката. Хелстрьом се приближи до него,

оглеждайки пътем студиото. Телата на убитите работници вече бяха отнесени от чистачите. Загуби, загуби, загуби. Проклети да са, тези кръвожадни убийци! Хелстрьом почувства, че се изпълва с първичен, необуздан гняв. Искаше му се да махне с ръка на заобиколилите му работници и да ми нареди незабавно да атакуват двамата оцелели противници, да ги разкъсат на части с голи ръце, каквото и да им струва това. Долавяше подобни чувства и в хората наоколо. Бяха готови да го последват при първия знак. Вече не бяха снимачен екип, актьори, техници, специалисти за многобройни задачи, от чийто труд Кошерът печелеше своите пари и ресурси Отвън. Те бяха само група побеснели работници.

С върховно усилие Хелстрьом си наложи да пресече спокойно стаята и да се присъедини към Салдо на крана. Докато се качваше по дълбоко, с разтреперани от вълнение гърди. Никога досега Кошерът не беше излаган на по-голяма заплаха и не се бе нуждал от похладнокръвно мислещ предводител.

— Вземи един мегафон — обърна се Хелстрьом към Салдо на път за гнездото. — Повикай двамата оцелели нападатели и ги предупреди, че ако не се предадат, ще бъдат унищожени. Помъчи се да ги хванеш живи.

— Ако откажат? — гласът на Салдо бе неестествен, изпълнен с емоционалния заряд на мъжкар, готов за атака.

— Не се надявай на това — предупреди го Хелстрьом. — Каквото и да стане, искам да ги парализирате и да ги доведете живи. Провери дали не е възможно да ги ударите с лъч от някой тунел под тях.

Хелстрьом вървеше отпред, Салдо го следваше неотлъчно. Вратата на гнездото беше широко отворена, отвътре се чуваха развълнувани гласове.

— Предай на работниците, в момент на криза да използват повече езика на знаците — продължи Хелстрьом. — Така се намалява нивото на шума и тревогата.

— Да, разбира се, Нилс.

Салдо беше изпълнен със страхопочитание пред хладния, нетърпящ възражение глас, на Хелстрьом. Ето го истинското лице на ръководещия специалист: рационалната преценка надделява над

бушуващите отдолу страсти. Нямахме никакво съмнение, че Хелстрьом е разгневен от нападението, но той се владееше напълно.

Хелстрьом спря на прага на гнездото и извика:

— Искам тишина и ред тук! Край на приказките. Имаме ли телефонна връзка с Външния свят?

Шумът утихна мигновено. Работниците застинаха по местата си. Един от специалистите, застанал до извит пулт с множество монитори, подаде на Хелстрьом слушалката.

— Пренесете обратно апаратурата — нареди Хелстрьом, като пое телефона. — И изпратете наблюдател в лабораторията на Проект 40. Не искам нито да пречи, нито да се намесва, само да гледа. При първите сведения за успех, да ми докладва незабавно. Разбрано ли е?

— Разбрано — потвърди Салдо и се зае да изпълнява нареждането.

Хелстрьом опря слушалката до ухото си за да установи, че няма сигнал. Подаде я обратно на специалиста.

— Телефонът е прекъснат. Погрижи се да възстановиш връзката.

— Само преди минута работеше — заоправдава се специалистът.

— Е, сега вече не работи.

— С кой искаше да се свържеш, Нилс?

— Смятах да позвъня във Вашингтон за да проверя, дали не е време да им подхвърлим нашия малък блъф.

„Из дневника на Тръова Хелстрьом: Един изпълнен със смисъл живот, със своите щастливи моменти, когато им дойде времето, съзнание, че си в помощ на своите другари, и че ще попаднеш в резервоара, когато умреш — ето това е смисълът на истинското приятелство. Единни в живота, единни в смъртта.“

Кловис бе избрала първия фургон, въпреки подмятанията на Миърли, че там „не било място за жени“. Отвърна му да си го пъкне — той знае къде — и той й се усмихна многозначително в отговор.

— Разбирам те, миличка. В чифлика ще е голяма бъркотия, а ти нямаш никакво желание твоето бебче да пострада. Ако нещо стане с него, аз лично ще се върна за да ти го съобщя.

„И той знае!“ — помисли си тя.

Кловис плю в лицето му и сви юмрук за удар в мига, когато видя, че той се готви да й отвърне със същото. За щастие, намесиха се останалите и ДТ извика:

— Исусе Христе! Сега не е време да се биете по между си! Какво си мислите, че правите? Хайде, да тръгваме!

Веднага щом напуснаха пределите на града, спряха фургона и завързаха здраво Крафт, запушиха му устата и го хвърлиха на задната седалка. Крафт се закани, че „съвсем скоро щели да си платят за това“, но достатъчно беше Кловис да насочи пистолета към него и той млъкна. Не се съпротивляваше, докато го връзваха, а след това ги гледаше с облещени очи отзад и се стараяше да не пропусне нищо.

Кловис се настани до ДТ, който караше техния фургон. Зяпаше замислено пейзажа зад прозореца, без всъщност да го вижда. Така значи щеше да свърши всичко. Хората от чифлика щяха да убият Еди при първия сигнал за атака. Едва сега имаше достатъчно време да

помисли за това и усещаше, че е неизбежно. Така би постъпил всеки професионалист. Нямах право да оставяш зад гърба си жив противник. Пред очите ѝ се спусна червена пелена, толкова реална, сякаш я подканяше да я последва. Едва сега Кловис осъзна какво е накарало Шефа да предаде в нейни ръце командването по време на атаката. Искал е водачът да бъде някой заслепен от убийствен, кръвожаден гняв.

Потеглиха малко след четири часа. Лек ветрец разрошваше жълтеникавите прашни храсти край пътя. Постепенно храстите изчезнаха, заменени от висока трева, Кловис се огледа и осъзна, че са наближили последния завой преди оградата. ДТ натискаше педала до край и фургонът се носеше с рев през последната миля от пътя.

— Страх ли те е? — попита ДТ.

Тя погледна суровото младежко лице, все още запазило тъмно-мургавия тен, с който се беше сдобил във Виетнам. Зелената му, пилотска шапка хвърляше дълга сянка над очите, оставяйки само малкия светъл белег в основата на носа.

— Ужасен въпрос — отвърна тя, повишавайки глас, за да надвика рева на мотора.

— Няма нищо лошо в това да те е страх преди атака — рече той. — Помня веднъж във Виетнам...

— Не искам да слушам нищо за шибаните ти подвизи! — отрязва го тя.

Той сви рамене и забеляза, че лицето ѝ беше посивяло. Доста навътре го вземаше. Ужасна работа за жена. Миърли беше напълно прав. Нямахе никакъв смисъл да се бута най-отпред. Но щом толкова иска да се прави на мис Бързата пушка, скоро ще има тази възможност. Дано да знае как да се справи с експлозива в чантата. Ако се съдеше по докладите, имаше представа.

— Какво правиш, когато не си на работа? — попита той.

— Тебе какво те интересува, младши?

— Боже, колко си докачлива! Ами просто гледам да поддържам разговора!

— Поддържай го със себе си!

„Нямам нищо против и да е с теб, сладурче. Имаш хубаво тяло.“ Той се замисли, как ли му се наслаждава Дребосъка. Всички, разбира се, знаеха за тези двамата. Истинската любов. Само че, мястото ѝ не

беше в Агенцията. Виж той и Тимиена — при тях бе съвсем различно. Всичко опираше само до секса. Тъкмо затова Кловис го вземаше сега толкова навътре. Още щом цъфнат пред чифлика и на Дребоська ще му видят сметката. Утрепят ли го и тя току виж се отказала от забавата!

Той я погледна отново. Наистина ли онези в Агенцията смятаха, че могат да ѝ се доверят в такъв важен миг?

— Не ни очакват — рече ДТ. — Ще ги направим на пух и прах. Влизаме направо вътре. С колко души, според теб, разполагат? Двадесет? Тридесет, може би?

— Едно знам — че ще е страшна бъркотия — изръмжа тя. — Млъквай, вече!

Заслушан в разговора от задната седалка, Крафт изпита нещо като съжаление към тях. Очакваше ги стена от парализатори, всеки един засилен на максимална мощност. Щяха да ги изтребят до крак. Отдавна се беше примирил, че ще трябва да загине заедно с врага. Какво ли щяха да сторят, ако бяха научили действителния брой на работниците в Кошера? Ако например го попитат и той им признае, че там долу живеят петдесет хиляди души!

Макар и с неохота, Кловис бе длъжна да признае пред себе си, че донякъде разговорът с ДТ я разсейваше. От двама им той беше този, който се боеше. Кловис беше преодоляла това чувство с помощта на заслепяващия я гняв, така желан от Шефа. Оградата беше съвсем близо, виждаше се съвсем ясно плоското бетонно съоръжение зад вратата. Следобедните лъчи се губеха в дългата сянка, която се спускаше във вътрешността на долината. Нищо не помръдваше около къщата и онази част от хамбара, която се виждаше зад нея. Тя вдигна микрофона за да съобщи за привидното затишие на следващата ги кола, но в мига, когато натисна бутона се разнесе предупредителен сигнал. Заглушаваха ги! Някой заглушаваше честотата, на която разговаряха!

Тя погледна към ДТ, който зяпаше втренчено предавателя.

Кловис остави микрофона на мястото му и каза:

— Ще спреш фургона между къщата и бункера. Ти вземи чантата. И двамата ще излезем откъм твоята страна. Хвърляш чантата покрай стената към източната страна на бункера. Заобикаляш от другата страна и ме прикриваш. Аз ще наглася детонатора. Приключо ли веднъж, и двамата хукваме към онзи хълм.

— Взривът ще потроши фургона — възрази той.

— По-добре него, отколкото нас. Хайде, дай газ. Можем и побързо.

— Ами пътникът?

— Той да му мисли. Дано има късмет! — Тя вдигна автомата от пода и се приготви да откачи колана. ДТ подпря с рамо чантата, притисната между седалката и вратата.

— Удряй право в средата! — нареди Кловис. — Ей сега ще...

Каквото и да възнамеряваше да каже, остана скрито под трясъка на разбитата врата. А след това нямаша повече време за приказки.

„Из дневника на Тръова Хелстрьом: Не бива никога да забравяме, че Кошерът е свързан чрез пълна връв с планетата, на която живеем. Това с особена сила се отнася за хранителната верига и именно този въпрос болшинството от нашите работници не са в състояние да разберат. Те вярват, че ще можем вечно да се изхранваме. Глупава мисъл! Всяка хранителна верига са основава на растенията. Нашата независимост се базира на качеството и количеството на отглежданите от нас растения. Тези растения винаги трябва да са наши, отглеждани от нас, а плодовете и продукцията им съобразена с наложените от нас принципи на хранене, осигуряващи дълъг живот и здраве на индивида, в сравнение с дивите Външни.“

— Отказват да отговорят на повикването — докладва Салдо с мрачен вид.

Двамата с Хелстрьом стаяха в северния край на гнездото, а зад тях работниците вече привършваха с подреждането на евакуираната апаратура. Зад тънкото стъкло на прозореца се виждаше преобърнатият фургон и смачканата врата на входа. Фургонът все още беше обхванат от пламъци, гореше и тревата наоколо. От възпламенилия се резервоар беше бликнал горящ бензин и бе полетял в тревата като огненочервени пръски от лава. Скоро пожарът можеше да излезе изпод контрол, ако не успеят да изпратят работници, за да го потушат.

— Чух — кимна Хелстрьом.

— Какво да предприемем? — попита с неестествено официален тон Салдо. „Опитва се да запази самообладание, но не му се отдава“ —

забеляза Хелстрьом.

— Използвайте нашите пистолети. Стреляйте близо до тях. Вижте дали няма да успеете да ги насочите на север. Така ще получим възможност да изгасим пожара. Изпрати ли патрули да следят пътя към града?

— Да. Ако желаяш, ще им наредя да се върнат и да ги нападнат отзад.

— Не. Какво стана с опитите да ги парализирате отдолу?

— Не са в удобна позиция. Можем да ударим някой от нашите хора. Сам знаеш колко силен заряд ще отиде, за да пробием слоя от пръст и камъни.

— Кой отговаря за външния патрул?

— Ед.

Хелстрьом кимна. Ед беше човек със силен характер. Биваше го да ръководи хората. В никакъв случай не трябваше да убиват тези двамата. Хелстрьом почувства, че се изпълва с увереност. Кошерът се нуждаеше от пленници, които да отговорят на някои въпроси. Първо — какво беше предизвикало атаката. Хелстрьом се поинтересува, дали Ед е бил инструктиран.

— Да, аз лично го направих. — Салдо го погледна изненадан. Понякога Хелстрьом се държеше доста странно.

— Заеми се тогава с тези двамата — нареди Хелстрьом.

Салдо даде необходимите разпореждания и след минутка се върна.

— Не забравяй никога, — продължи Хелстрьом, — че Кошерът е мъничка мушичка, в сравнение със силите на Външните. Тези двамата са ни жизнено необходими — като източник на информация и като залог в бъдещи преговори. Възстановиха ли телефонната връзка?

— Не. Повредата е някъде съвсем близко до града. Вероятно е прерязана линията.

— Напълно възможно.

— Защо ще искат да преговарят с нас? — поинтересува се Салдо. — Ако могат да ни изтрият от лицето на... — той млъкна и потрепери при мисълта за последствията. Изпитваше паническото желание да разпусне Кошера, да прогони работниците, с надеждата, че ще оцелеят и някой ден ще започнат всичко отново. Едно бе ясно: останат ли тук, ще загинат всичките. Достатъчно беше една единствена атомна бомба

и... добре де, десет, или може би дванадесет бомби — ако част от работниците съумеят да се измъкнат навреме...

Салдо опита да изрази вълнуващите го мисли пред Хелстрьом.

— Още не сме готови за това — прекъсна го Хелстрьом. — Но вече предприех необходимите стъпки, в случай, че стане най-лошото. Всички записи са подготвени за бързо унищожаване, ако...

— Записите?

— Нали знаеш — това трябва да бъде направено. Изпратих сигнали за тревога до хората, които ни служат като уши и очи Отвън. От този момент те вече са отрязани от нас и не е изключено да прекарат остатъка от живота си хранейки се с храната на Външните, подчинявайки се на техните закони и приемайки техния начин на живот и празни удоволствия като последна разплата за службата си при нас. Знаели са, че това може да стане някой ден. Малка част от тях може би ще оцелеят. И ще поставят началото на нов Кошер. Каквото и да се случи с нас, Салдо, няма да изчезнем напълно.

Салдо затвори очи и потрепери при мисълта за подобна перспектива.

— Няма да е зле, ако съзнанието на Джанвърт бъде възстановено на предишното ниво — каза Хелстрьом. — Може да ни потрябва пратеник.

Салдо облеци очи в него.

— Пратеник? Джанвърт?

— Да... и провери защо се забавиха толкова с прогонването на онези двамата. Вече са ги насочили към полето. Виждам че група работници гасят пожара. Нека да побързат. Ако се вдигне много пушек, ще довтасат пожарните на Външните. — Той погледна назад, към мониторите. — Възстановихте ли най-сетне телефонната връзка?

— Не — отвърна един от операторите.

— Тогава ще използваме радиопредавател — реши Хелстрьом. Свържи се с Горската служба в Лейквю. Кажете им, че в чифлика е избухнал малък пожар, но хората ни вече го потушават. Не ни трябва помощта на Външните.

Докато изпълняваше поредната заръка, Салдо се зачуди над способността на Хелстрьом да мисли и за най-малката подробност. Никой освен него не би се досетил за опасността от появата на

пожарните служби. Тъкмо когато излизаше, един от операторите повика Хелстрьом.

Хелстрьом прие повикването, разпознавайки един от изследователите на екрана. Специалистът заговори в мига, когато Хелстрьом се появи в полезрението му.

— Нилс, разкарай незабавно своя наблюдател от тук!

— Да не е попречил с нещо на работата в лабораторията? — попита Хелстрьом.

— Вече не сме в лабораторията.

— Така ли, а къде?

— Заделихме за нашите цели главната галерия на петдесето ниво. Цялата галерия. Трябва да се изпразни за да разположим инсталацията. Твоят наблюдател настоява, че ти си му наредил да слезе при нас.

Хелстрьом се замисли за галерията — беше дълга повече от миля.

— Защо ви е необходима цялата галерия? — попита той. — Без нея ще...

— Твоите глупави работници могат да използват страничните тунели! — прекъсна го специалистът. — Разкарай този кретен от тук! Той само ни бави.

— Цялата галерия — повтори Хелстрьом. — Ами това е доста...

— Наложил го информацията, която получихме от теб — обясни с отегчен глас специалистът. — Заключениета на Външните, с които ти беше така любезен да ни запознаеш. Проблемът, както се оказа, е единствено в размерите. Затова ще използваме цялата галерия. А ако твоят наблюдател продължава да ни пречи, ще го намериш в резервоара.

Връзката беше прекъсната с едно гневно щрак!

„Из Кошерния наръчник: Най-могъщата обществена сила във вселената е взаимната зависимост. Фактът, че нашите ключови работници получават допълнителна хранителна дажба, в никакъв случай не зачерква тяхната им зависимост от онези, които не се радват на подобна привилегия.“

Кловис лежеше в гъстата сянка на мадроната, на около петстотин ярда югоизточно от вратата към чифлика на Хелстриом. Виждаше съвсем ясно разпръснатите край оградата хора, които продължаваха да се борят с горящата трева. Някои от тях бяха въоръжени с най-обикновени пистолети, а не с онези мистериозни бръмчащи оръжия, които бяха покосили хората от нейния екип. Майчице! Там имаше най-малко стотина души! Сивкаво-син дим се издигаше над тревата и ветрецът отнасяше право към нея горчивата миризма на изгоряло.

Беше стиснала пистолета с дясната ръка, а дулото подпираше на лявата. Очевидно противникът щеше да приближи от тази страна. Някъде вдясно от нея бе пропълзъл ДТ, въоръжен с автомата. Тя изви глава и се опита да го открие. Казал ѝ бе да му даде десет минути, а след това да го последва. Той щял да я прикрива.

Замисли се за кратката битка в чифлика. Исусе Христе! Никога досега не беше преживявала нещо подобно. Виждаше бе какво ли не, само не и това. Голи мъже и жени въоръжени със странни, разклонени на края оръжия. Все още чуваше в ушите си зловещото бръмчене на тези проклети неща. По начина, по който покосяваха хората ѝ, Кловис предположи, че са смъртоносни.

Нов тип оръжие — ето какво е този Проект 40. Е, да, предполагаша, че ще е оръжие, но не и нещо подобно на това.

И защо бяха голи?

Все още не си позволяваше да мисли за съдбата на Еди Джанвърт. Не беше променила първоначалните си предположения. Убит, вероятно с едно от онези оръжия. Едно вече знаеше — странните оръжия имаха ограничен обсег на действие. Не повече от стотина ярда. Куршумите от нейния пистолет поразяваха на по-голямо разстояние. Значи, изводът беше, че трябва да държи противника на тази дистанция, но да си отваря очите за онези, които носят пистолети.

Тя погледна часовника — оставаха ѝ още три минути.

Божичко, колко горещо беше само! Из въздуха летяха пращинки и дразнеха ноздрите ѝ. Едва не кихна. Нещо се раздвижи на хълма вляво от вратата. Тя отправи два изстрела в тази посока, презареди и чу изстрел зад гърба си, последван от сигнала на ДТ. Беше заел позиция. Добре. По дяволите с тези десет минути. Тя се надигна предпазливо и все така превита затича сред дърветата, без да поглежда назад. Това беше работа на ДТ, да прикрива отстъплението ѝ. Откъм хълма се чу странният бръмчащ звук, но единственото, което почувства, бе леко опарване по гърба. Зачуди се дали не се дължи на превъзбуденото ѝ въображение, но страхът удвои силите ѝ и тя се понесе сред тревата.

Някъде в ляво от нея проехтя изстрел, сетне още един. ДТ стреляше на единична с автомата за да забави преследвачите ѝ. Тя сви внезапно така, че да заобиколи мястото, откъдето се водеше стрелбата. Все още не можеше да открие ДТ, но зърна недалеч пред себе си дебелия ствол на дъб и няколко крави, които се отдалечаваха панически от него. Избра едно дърво вляво от дъба за своя цел, затича се и когато се изравни с него, сграбчи стеблото и се завъртя рязко. Тялото ѝ беше плувнало в пот, гърдите я боляха. Още няколко изстрела от позицията, която беше заел ДТ, но Кловис все така не можеше да го види. Шест голи човешки фигури се носеха из полето откъм долината, всяка една въоръжена със странното оръжие. Тя пое няколко пъти дълбоко за да се успокои, опря пистолета в дървото и стреля четири пъти, като се прицелваше внимателно. Двама от бягащите се строполиха в тревата, което означаваше, че са били ударени. Другите залегнаха край тях.

ДТ внезапно скочи от дъба и едва сега Кловис осъзна, че се бе покатерил на него. Той се приведе и затича отново наляво, без да се

обръща, нито да поглежда към Кловис. Един добър съекипник би го прикривал и той очевидно бе приел Кловис за добър съекипник.

Кловис отново презареди, без да откъсва поглед от помръдващата трева на мястото, където бяха залегнали четиримата. Тревата се поклащаше все по-близо към нея. Опита се да прецени дистанцията. На около четиристотин фута вдигна магнума и откри огън. Не бързаше с изстрелите и се прицелваше преди всеки един. При третия изстрел една гола човешка фигура се надигна и бавно се свлече назад. Останалите трима скочиха с насочени оръжия и затичаха право към нея. Без да бърза — имаше само три куршума и всеки един ѝ трябваше — тя се прицели в първата фигура, гологлава жена с изкривено в зловна гримаса лице. Изстрелът на Кловис я спря, сякаш се беше ударила в стена. Жената политна, а оръжието ѝ изхвърча встрани. Останалите отново залегнаха в тревата. Кловис изстреля другите два куршума за да ги прикове на място. Без да изчаква резултата тя се извърна и побягна, опитвайки се да зареди в движение.

— Насам! Насам!

Това беше гласът на ДТ, който я викаше зад едно дърво вляво. Тя затича по посока на гласа, досетила се, че я е повикал, тъй като в участъка пред тях няма дървета, които да използват като прикритие. Виждаше само ниска трева и на около половин миля — началото на пасището. ДТ я сграбчи за ръката, за да я спре.

— Не ти ли се струва странно? — заговори той. — Виж, кравите са опасли тревата пред нас, но не и в посока към чифлика. Като че ли съзнателно са избягвали този район. Онези, които преди малко вдигнах, вече бяха подплашени от нещо, сякаш някой отдолу ги насочваше. Но наблизко не видях и никого.

Тя пое няколко пъти с пълни гърди за да успокои дишането си.

— Имаш ли някое умно предложение за това как да се измъкнем?

— Че тук да не ни е зле? — отвърна той.

— Трябва да намерим начин да съобщим за случилото се — продължи тя. Вдигна поглед към него, но ДТ оглеждаше пътя, по който бяха дошли.

— Струва ми се, че успя да удариш една от гадините, дето пълзяха в тревата — промърмори той. — Но другата продължава да се движи. Готова ли си за следващия преход?

— Колкото може да е готов човек в подобно положение. Онзи, когото пропуснах, подава ли се?

— Продължава да пълзи, но скоро ще му свърши тревата за прикритие. Хайде да се разделим. Ти хвани наляво, докато стигнеш пътя, сетне карай по него. Аз ще поема надясно. Реката трябва да е някъде там, при редицата от дървета, на около миля. Така ще ги накараме да преследват две цели. Ако успее да стигна до реката...

Докато говореше ДТ оглеждаше внимателно пространството между тях и чифлика, а после се обърна за да прецени пътя, който им предстоеше да изминат. Но неочаквано млъкна. Кловис се извърна и също погледна натам. Дъхът ѝ секна от изненада. Плътна редица от голи човешки фигури бе отрязала пътя им за бягство. Бяха се подредили на около петстотин ярда под тях, редицата започваше далеч наляво, в непосредствена близост до горичката, а надясно достигаше отвъд дърветата и реката, които ДТ беше възнамерявал да използва за прикритие.

— И-исусе Христе! — възкликна ДТ.

„Трябва да са най-малко десет хиляди!“ — помисли си Кловис.

— Не съм виждал толкова много гадинки от Виетнам — процеди през зъби ДТ. — Майчице мила! Сякаш сме разбутали някой мравуняк.

Кловис кимна и си помисли: „Точно това сме направили.“ Сега вече всичко си заставаше на мястото. Хелстрьом очевидно бе водач на някакъв таен култ. Тя забеляза бледата кожа на телата им. Сигурно живееха под земята. Чифликът служеше само за прикритие. Кловис с мъка сподави надигания се истеричен кикот. Не, чифликът беше само похлупак! Тя вдигна пистолета, с намерението да повали колкото се може повече от омразните, настъпващи бавно към тях фигури, но някъде близо зад нея се разнесе бръмчене и в същия миг тялото ѝ замръзна, парализирано. Докато падаше, Кловис чу изстрел, но така и не узна, дали беше от нейния пистолет, или от оръжието на ДТ.

„Из дневника на Нилс Хелстрьом: Идеята за изолирана колония, съществуваща в пределите на човешката цивилизация не е уникална. Историята познава многобройни случаи на потайни общества. Дори в наши дни циганските съобщества представляват подобен, макар и груб пример. Не, уникалността ни не е в тази идея. Нашият Кошер е толкова отдалечен от всички тези общества, колкото те се отличават от примитивните, дълбаещи стените на пещерите пращовеци. Ние сме далечно подобие на колониален протозоон^[1] — всички членове на Кошера прикачено към един общ многоразклоняващ се ствол и този ствол се заражда в недрата на онази земя, която другите общества считат за своя люлка и единствено наследство.“

Трескав и объркан беше полетът му от летище „Кенеди“ — едновременно престой на „О’Хейр“, светкавично прехвърляне на чартърния самолет в Портленд, после шумната и възтрасна кабина, докато пресичаха по диагонал Орегон, към югоизточния му край. Когато се приземиха в Лейквю Меривейл беше в ужасно настроение, подсилвано донякъде и от нарастващата възбуда.

Тъкмо когато най-малко беше очаквал, дори когато се бе примирил с личното си поражение, те го бяха повикали. Те — съветът, за чието съществуване се досещаше отдавна, но така и не бе съумял да установи със сигурност — те бяха определили Джоузеф Меривейл като „нашата единствена надежда за спасение в този тежък момент“.

А и кой друг, след като Перюджи и Шефа бяха мъртви? Дори само този факт го изпълваше с усещането за сила, което пък на свой ред подклаждаше гнева му. Какво право имаха да го карат да изпитва подобни неудобства?

Докладът, който му предадоха в Портленд, не спомогна с нищо да се уталожат гневът му. Оказа се, че Перюджи е проявил престъпна небрежност — прекарал е нощта с някаква мръсница! И при това е бил на работа!

Мъничкият самолет се приземи в мрака, само някакъв сивкав фургон с дремещ зад кормилото шофьор го очакваше. Фактът, че шофьорът се представи като „Уейвърли Гемел — Старши специален агент, ФБР“ пробуди тревогата, която Меривейл бе успял да потуши по време на полета — което на свой ред подхрани още повече гнева му.

„Значи, решили са да ме хвърлят на вълците“ — помисли си той, докато се настаняваше в колата, оставил на пилота да прехвърли багажа. Именно това подозрение беше покълнало в него по време на полета от Портленд. Докато гледаше през илюминатора надолу, към дребните мъждукащи светлини, той си мислеше с горчилка за това, че хората под него се отдаваха на заслужен отдых — вечеряха, отдъхваха, отиваха на кино, посещаваха приятели. Спокоен и тих живот, за какъвто Меривейл често си мечтаеше. Но същевременно Меривейл си даваше ясна сметка, че спокойствието под него зависеше в немалка степен от усилията на много хора — включително и неговите собствени — стараещи се да го поддържат. Ако знаеха, тези хора долу, какво правеше за тях, какво се налагаше да жертва...

Дори когато следваш безпрекословно и докрай заповедите на началството — дори тогава си беззащитен. Нищо не можеше да промени и това неочаквано повишение. Такъв беше универсалният закон: големите се хранят от по-малките, но колкото и да растеш, все има някой по-голям от теб.

Гемел имаше младежки изглед, контрастиращ с посивели коси, а лицето му сякаш беше изсечено от камък и напомняше за истинските му прадеди — индианците. Очите му тънеха в сянка. Гласът му беше дълбок и басов, с лек тексаски акцент.

— Да чуем последните новини — обърна се Меривейл към него, след като напуснаха летището. Агентът на ФБР управляваше със спокойната увереност на човек, отдавна престанал да се тревожи за

състоянието на поверената му Кола. Няколко пъти пропадаха в дупки, преди да свият в някакъв страничен път.

— Първо, предполагам ви е известно, че няма никакви сведения от групата, изпратена в чифлика — рече Гемел.

— Научих това в Портленд — отвърна Меривейл, забравил за миг да се изфука с финия си британски акцент.

Гемел спря на следващата пресечка, изчака да мине някакъв автобус и когато шумът утихна, заговори:

— За момента ние също смятаме, че не бива да се доверяваме на местния помощник-шериф и че във Фостървил може да има и други, на които трябва да гледаме с подозрение — както в участъка, така и в градчето. С други думи — не можем да разчитаме на никой от местните.

— Какво ще правите с помощник-шерифа?

— Сигурно знаете, че вашите хора са го отвели. От него също няма вест.

— Какво съобщихте на хората от местното ръководство?

— Шпионски истории, малко прах в очите.

— И те са съгласни да не ни се пречат?

— Не съвсем. Наложил се да намекнем за възможните политически усложнения сред най-висшите кръгове — едва след това омекнаха.

— И това стига. Предполагам, че вече сте навестили района около чифлика.

Гемел го погледна изненадано. Навестили? Ах, да, заели.

— Разполагаме само с единадесет души — рече той. — Толкова ни стигат за момента. От орегонската пътна полиция ни изпратиха три коли и шест човека, но те не са в течение. Започваме сравнително ограничена операция, с презумпцията, че предположенията на вашата служба са верни. Но при най-малкия признак, че сте следвали погрешна следа ще бъдем принудени да действваме според нашите правила. Ясно ли е?

„Презумпция, значи,“ — помисли си Меривейл. Фразата беше типично негова и той си даде бележка да я използва при подходящ случай. Ала не му хареса онова, което се криеше зад нея и Меривейл побърза да го съобщи.

— Известно ви е, сигурно, — отвърна Гемел, — че работим извън юрисдикцията си. Онези група, която сте изпратили, не е имала никакво законно основание за действие. Това си е била най-обикновено бандитско нападение. Знам, че хора като вас обичат сами да си измислят правилата. Но за нас това не важи. Моите инструкции, например, са съвсем ясни. Трябва да направя всичко според силите си, за да ви изградя съответстваща легенда, да осигуря защита на хората ви, но — нека не забравяме това но — дотогава, докато преценката ви за ситуацията съответства на действителното положение.

Меривейл го слушаше като втрещен. Вече не се съмняваше, че Съветът не го беше повишил, а наистина го бе хвърлил на вълците. Той беше сътрудник на двама души, които вече не бяха между живите и чиято политика се беше оказала губеща. Съветът го бе изпратил тук с думите: „От ФБР ще получите всякаква необходима помощ. Ако положението го налага, при първия удобен случай ще ви изпратим и подкрепления“.

Дрън-дрън!

Запече ли се положението, той ще е първата и единствена жертва. Сякаш не беше се случвало и друг път! Струваше му се, че вече чува как онези в Балтимор и Вашингон превключват на задна предавка. Ами ти добре знаеше какво те чака в тая работа, когато се захващаше с нея, Меривейл. А лицата им ще изглеждат професионално опечалени, докато се крият зад думите, предназначени за случаи като тоя: В нашата работа, когато се налага, трябва да умееш да приемаш удара.

Такова, значи, е положението. Нямаше никакво съмнение. Ако можеше нещо да се спаси, щеше да го направи, в противен случай ще спасява само себе си.

— Дявол да го вземе! — промърмори прочувствено той. — Да оставим засега всичко това. Какво научихте за моите хора?

— Нищо.

— Нищо? — Меривейл преглътна ядосано. Той се обърна и втренчи поглед в лицето на Гемел, осветено от идещата отсреща кола. Човекът от ФБР гледаше безстрастно пред себе си, сякаш наистина беше изваян от някакъв черен камък.

— Бих искал да ми обясните това „нищо“, стига да разполагате с някакво обяснение — настоя Меривейл.

— Както ни беше наредено, — рече Гемел, — изчаквахме вашето пристигане.

„Ясно, че такива са били заповедите“ — помисли си Меривейл.

Вече разбираше произтичащите от подобно поведение усложнения. В ситуация като тази, съществуваше само една уязвима цел. Всъщност, това също го е имало в заповедите на Гемел. Без съмнение. Без абсолютно никакво съмнение.

— Това е надхвърля всякакви граници — произнесе надутото Меривейл. Той се извърна и впери поглед в мрака, отвъд който блещукаха светлините на приближаващия се Фостървил. Пресичаха някакво открито поле, пътят се издигаше постепенно нагоре, в далечината се виждаха мрачните очертания на хълмове, огрени от звездна светлина. Пътят беше почти пуст. Мрачният пейзаж отвън навяваше на Меривейл усещане за самота и подсилваше чувството му, че е бил изоставен на произвола.

— Хайде да не се правим, че не се разбираме — предложи Гемел. — Дойдох да ви взема лично именно за да можем да си поговорим открито. — Гемел погледна многозначително Меривейл. Бедният нещастник, мечът вече бе вдигнат над главата му. Нима едва сега го осъзнаваше?

— Защо, тогава, не говорите открито? — настояваше Меривейл.

„Той е по-напорист, отколкото го налага ситуацията — помисли си Гемел. — Означава ли това, че Агенцията се е сдобила с нова информация, която усилва позициите ѝ? Чудя се...“

— Правя всичко, което ми позволяват инструкциите — каза Гемел. — Не повече от час, след като пристигнах във Фостървил, съобщиха че ще кацнете в Лейквю. Наложих се да потегля незабавно, за да се срещна с вас. Оказа се, че Лейквю е най-близкото летище, снабдено с нощно осветление. Но дали това е била истинската причина, за да се приземите там, или е имало още нещо?

— За какво говорите?

— Ами, мисля си за последния инцидент — самолетната катастрофа в планината.

— Ах, да, разбира се. Имаше го в доклада, който ми връчиха в Портленд. Доколкото разбрах, все още няма заключение. Пожарът унищожил всички следи. Отдават го на мълния, или на избухнал

резервоар. Казват, че пилотът трябвало да мине през Колумбийското дефиле, но летял директно за да спести време.

— Изключили ли са възможността за саботаж?

— Още не. Ако питате мен — напълно е възможно. Иначе, съвпаденията стават прекалено много. Вие как мислите?

— И ние подозираме нещо подобно.

— Как разпределихте вашите единадесет души и патрула? — попита Меривейл.

— Една от колите, с трима полицаи от орегонската пътна полиция изпратих на юг. Останалите две са в постоянна готовност и поддържат радиовръзка.

— Но каква е задачата на тези три коли?

— Разположихме центъра за свързка в една стая в мотела на Фостървил. Колите се свързват периодично с центъра за доклад. Моите хора заеха позиция между града и чифлика и...

— Само две коли между града и чифлика?

— Не, три. Дори четири — с патрулната кола на пътната полиция. Моите три коли са разположени така, че да държат под наблюдение целта — едната е на изток, на пътя за горската служба, а другите две — по посока към чифлика. Имат заповед да не доближават на повече от две мили.

— Две мили?

— Точно така, и да не излизат от колите си.

— Но две мили...

— Когато добием ясна представа с какво сме се захванали, тогава можем да си позволим известни рискове — рече Гемел. — Но засега случаят е като уравнение с много неизвестни. — Гемел говореше с равен, спокоен глас, опитвайки се да сдържи яда си. Меривейл определено го дразнеше. Нима не разбираше, че до двадесет и четири часа можеше да се наложи Гемел собственоръчно да му постави белезници? Щяха да го арестуват само за да може ФБР да излезе сухо от ситуацията. На какво разчиташе този копелдак?

— Но две...

— Колко човека изгубихте там? — прекъсна го Гемел, без повече да крие гнева си. — Дванадесет? Четиринадесет? Съобщиха ми, че групата, която сте изпратили днес, се е състояла от девет човека.

Изгубили сте поне още една група преди нея. За глупаци ли ни вземате?

— Четиринадесет, ако броим и Дзюл Перюджи — рече Меривейл. — Иначе добре ги сметнахте. — В бледата светлина от приборите, той забеляза как играят мускулите по лицето на Гемел.

— Значи имаме един мъртъв, тринадесет безследно изчезнали и самолетната катастрофа в планината — общо двадесет души. И вие имате наглостта да ми търсите сметка, защо не съм изпратил моите хора след вашите? Ако зависеше от мен, щях да докарам рота морски пехотинци и тогава да ги питам онези там, но не зависи от мен. А защо не зависи от мен? Защото цялата тази история намирисва на голямо издънване от вашите хора! И когато бомбата гръмне, ние не искаме да се опърлим от взрива. Разбрахте ли вече? Бях ли пределно ясен?

— Шайка страхливци — промърмори в отговор Меривейл.

Гемел внезапно сви извън пътя, удари рязко спирачките, при което задницата поднесе, дръпна гневно ръчната, изключи светлините и спря мотора. След това се извърна и погледна Меривейл.

— Виж какво ще ти кажа! Разбирам добре на какво си се насадил. Но никой от моята служба не е бил уведомен от началото, макар че точно това трябваше да сторите! Така че, ако излезе, че сме напипали някое гнезденце с комунисти — ще им видим сметката. Но окаже ли се, че става дума за печеливш клон на могъща индустрия, за опит от страна на близки до правителството групи да запазят някое ново откритие в тайна от лешоядите, които вие представлявате — тогава вече играта става съвсем различна.

— Какви ги приказваш — индустрия — ново откритие?

— Много добре знаеш за какво говоря! Не сме седели със скръстени ръце, приемайки наготово информацията, която ни подхвърляхте.

„Ако наистина знаят всичко — мислеше си Меривейл, — тогава защо ни помагат?“

Сякаш дочул въпроса му, Гемел каза:

— Това, което се иска от нас, е да се опитаме да потушим пожара, преди да е стигнал твърде далеч. Оцапаме ли се веднъж, ще оцапаме и правителството, на което служим. С други думи, не виждам никакъв смисъл да се караме. Не са ме изпратили тук, за да ти се

пречкам. След като си го загазил вече, по-добре ще е да ми сътрудничиш, не мислиш ли? Или си готов да поемеш цялата вина?

Изненадан от внезапното спиране и от атаката на Гемел, Меривейл помълча няколко секунди, преди да промърмори объркано:

— Виж какво, аз...

— Питам те, готов ли си да да глътнеш кукичката?

— Разбира се, че не!

— Глупости! — Гемел поклати глава. — Какво си мислиш, че не знаем защо твоят началник е избрал краткия път за ада?

— Избрал краткия път за...

— Е, скочил от шибания прозорец! Искаш ли да си изкупителната им жертва?

— Изпратиха ме тук, като ме уведомиха, че ще получа от теб пълно съдействие, докато не пристигнат попълненията — заговори обидено Меривейл. — В никакъв случай не бих могъл да окачаства като съдействие всичко, което научих до момента.

Без да откъсва поглед от него, Гемел повтори, все още с известна доза съчувствие:

— Отговори ми само — с да, или не — разполагаш ли с някаква нова информация, която променя драматично досегашните ни предположения?

— Разбира се, че не!

— Нищо ли няма да ми кажеш?

— Няма да позволя, да ме подлагаш на кръстосан разпит — възпротиви се Меривейл. — Знаеш за случая точно толкова, колкото знам аз. Дори повече! Все пак, от преди мен си на сцената.

— Моля се да ми казваш истината — отвърна Гемел. — Защото в противен случай аз лично ще се погрижа да си понесеш заслуженото. — Той се обърна, запали и излезе на шосето. Когато наново включи светлините, пред тях побягна подплашено едра черно-бяла крава. В продължение на неколкостотин метра кравата тичаше право по шосето, сетне кривна към тревата и се изгуби от погледа.

Разтревожен и дори изплашен от положението, в което можеше да се озове, ако ФБР му откажеше съдействие, Меривейл побърза да каже:

— Наистина съжалявам, ако с нещо съм те обидил. Можеш да си представиш под какво напрежение съм. Първо, смъртта на Шефа,

после неочакваната заповед да поема всичко в мои ръце. Да си призная, не съм мигнал, откакто се почна.

— Успя ли да хапнеш?

— В самолета от Чикаго.

— Ще ти уредя нещо, когато пристигнем в щаба — в мотела. — Гемел посегна към микрофона под таблото. — Ще ги накарам да приготвят кафе и сандвичи. С какво предпочиташ...

— Не е необходимо — вдигна ръка Меривейл, който се чувстваше малко по-добре. Гемел изглежда се опитваше да изгради отношенията им на приятелска основа. В това естествено имаше логика. Меривейл се покашля и продължи: — Подготвил ли си някакъв план за действие?

— Тази нощ сме ограничили всякаква активност до минимум. Ще чакаме настъпването на деня и ще държим постоянна радиовръзка. Докато не си изясним какво точно е станало. Все още не можем да се доверим на местната полиция. Казах ти вече, че предпочетох да не съобщавам нищо и на момчетата от патрулната служба. Най-важната задача е да поизчистим водата, дето е била размътена преди нас.

„Размътена от моите хора“ — допълни мислено Меривейл. Тия от ФБР бяха такива нетърпими сноби.

— И нищо повече за нощта? — попита той.

— Освен ако не е абсолютно наложително. До сутринта ще пристигнат и подкрепленията.

Погледът на Меривейл се проясни.

— Подкрепления?

— От Сан Франциско изпратиха два хеликоптера на морската пехота.

— Ти ли ги поръча?

— Нали все още ви прикриваме... — рече Гемел и се ухили. — Засега ще ги използваме само за разузнаване и транспорт. Да си призная, доста зор видяхме, докато ги получим без да даваме излишни обяснения.

— Много добре — кимна Меривейл. — В Портленд ми съобщиха, че имате телефонна връзка с чифлика. Така ли е?

— Връзката е прекъсната — съобщи Гемел. — Вероятно някой от твоите хора е прерязал жицата, преди да нахлуят вътре. Още утре ще изпратим ремонтната бригада. Наши хора, естествено.

— Така. Напълно поддържам решенията, взети от теб, но нека проверим, дали не е пристигнала нова информация в щаба.

— Щяха да ми съобщят, ако имаше нещо — рече Гемел. Той почука с пръст радиоприемника, като същевременно си мислеше: „Изпратили са ми чиновник. Няма съмнение, че са намислили да го жертват, а нещастникът дори не се досеща.“

[1] протозоон — първичен организъм — бел.прев. ↑

„Из Кошерния наръчник: Като биологичен механизъм, човешкото възпроизвеждане не се отличава с ефективност. Това заключение е още по-драстично, ако вземем за пример насекомите. Както те, така и всички низши животински форми са посветени на идеята за оцеляването на вида. Това оцеляване се гарантира от възпроизвеждането, тоест от съвокупляването. Мъжките и женските индивиди от всички животински видове, по-низши от човешкия, имат за свой основен движещ мотив интересът към възпроизвеждането. При дивите човешки форми, обаче, ако обстановката не е подходяща, не е привлекателен парфюмът или музиката и най-вече — ако партньорите не изпитват помежду си любов (крайно неуравновесена концепция) — възпроизвеждането може и да не се състои. Ние, обитателите на Кошера, имаме уникалната възможност, да освободим човешкото възпроизводство от излишното бреме на романтизма. Актът на създаване трябва да придобие своята естествена окраска, също като акта на хранене. Нито красотата, нито любовта или романтиката не бива да определят кошерното възпроизвеждане — единствено законите на оцеляването.“

Сякаш всичко беше потънало в сън, из околностите на чифлика, над който се беше спуснала завесата на нощта. Високо горе в гнездото, Хелстрьом се взираше в мрака към светлините на далечния

Фостървил. Никога досега Кошерът под него не е бил толкова притихнал и същевременно така изпълнен с напрегнато очакване. Макар че в легендите се споменаваха за онези първи и неимоверно тежки години, когато заселниците са били изправени пред опасността от гибел, досега Кошерът като цяло не бе преживявал по-голяма криза. Оцеляването на цялата кошерна популация зависеше изключително и само от решенията, които Хелстрьом и помощниците му щяха да вземат през следващите няколко часа.

Хелстрьом погледна назад към блестящите монитори, от които продължаваха да следят Външните, появили се в околностите на Кошера малко след мръкване. Три коли без отличителни знаци бяха спрели на известно разстояние от входа на долината, на не повече от две мили от чифлика. Още една кола — с герба на пътната полиция — беше пристигнала след тях, но се бе насочила към южния край. Единственият път, по който можеше да продължи, бе пътя за старата мина, на около десет мили южно от долината — освен ако хората в колата не възнамеряваха да се приближат през полето. Хелстрьом подозираше, че колата може да е с повишена проходимост, но дори в този случай, теренът не позволяваше да доближи чифлика на повече от три мили.

Почувствали, че е настъпил момента за вземане на решение, всички работници в гнездото бяха притихнали.

„Да използвам ли Джанвърт като посредник?“ — питаше се Хелстрьом.

Но преговорите можеха да започнат само от позиция на силата, а засега Кошерът можеше само да блъфира. Единственото ценно откритие, с което биха могли да търгуват, беше парализаторът. Джанвърт вече познаваше неговото действие. В състояние бе да разкаже и за откритията им в областта на контрола върху химичните процеси в човешкия организъм. Това също го бе изпитал на гърба си. Но изпратен веднъж отвън, Джанвърт можеше да се окаже най-опасният противник на Кошера. Видял бе твърде много, за да разчитат че ще бъде само един неутрален посредник.

Хелстрьом погледна към електронния часовник на стената — 22:29. Утре, утре щеше да е решителният ден. Усещаше го в много неща, включително и в трите коли, заели позиции на пътя между Кошера и Фостървил. Хелстрьом се зачуди какво ли правят в момента

хората от тези коли. Върна се при наблюдателния пост и попита координирация специалист, чието лице изглеждаше мъртвешки бледо от зеленикавото сияние на мониторите.

— Не са излизали от колите — съобщи специалистът. — На всеки десет минути установяват връзка и докладват за положението. Почти сигурни сме, че във всяка кола име не повече от двама Външни.

„Изчакват настъпването на деня“ — помисли си Хелстрьом и сподели впечатленията си.

— Такова е общото мнение тук — съгласи се специалистът. — Колата в средата е на не повече от двадесет и пет ярда от замаскирания изход в края на галерията на второ ниво.

— Какво предлагаш — да отвлечем Външните при нас ли?

— Така ще можем да получим отговори на някои от въпросите.

— Но също така ще предизвикаме началото на обща атака. Струва ми се, че и без това достатъчно сме загазили. — Хелстрьом замислено се почеса по врата. Беше изтощен до предела на силите си и крайно изнервен. — Има ли някакви сведения за колата, която продължи на юг?

— Затънали са някъде в участъка, където старият път към мината пресича тресавищата — на около осем мили от периметъра и най-малко дванадесет от долината.

— Благодаря — кимна Хелстрьом и се извърна.

В гнездото беше доста по-тихо от преди два часа, когато се бе появил. Няколко нови специалисти бяха пристигнали за да поемат нощната смяна. Всичко беше притихнало с настъпването на нощния мрак отвън, не се чуваха предупредителните сигнали на приборите за наблюдение, замрели бяха и изображенията на мониторите.

Вероятно за десети път, откакто бе пристъпил прага на гнездото, Хелстрьом си помисли: „Трябва да си почина. Утре сутринта ще се нуждая от всичко, на което съм способен. Няма съмнение, че ще тръгнат насам малко след зазоряване. И аз повече от всеки друг трябва да съм готов за тях. Много от нас вероятно ще загинат утре. Може би ще успея да спася поне малка част от хората, ако намеря достатъчно сили.“

Той си припомни с тъга за Линкълн Крафт, чието обгорено тяло (почти непригодно дори за резервоара) откриха в останките на

преобърнатия фургон. Със смъртта на Крафт, загубите им само за отминалия ден достигаха тридесет и един човека.

И това беше само началото.

В гнездото естествено, събитията от деня бяха обсъдени с приглушен възбуден шепот. Най-често споменаваните думи бяха „нападението“ и „пленниците“. Говореше се, доста възторжено при това, и за „победата“.

Хелстрьом отново се замисли за тримата пленници, които бяха затворени в Кошера. Странна му беше самата мисъл, че разполагат с пленници. Мястото на Външните, особено на възрастните екземпляри, по право беше в резервоара. Само децата можеха да се надяват да бъдат превъзпитани за живот в Кошера. Но сега — сега се откриваха нови възможности.

Джанвърт, най-загадъчният от тримата пленници, имаше юридическо образование — както бе научил Хелстрьом по време на първия разпит. Може би нямаше да е особено трудно да го приобщят към идеята на Кошера с помощта на химически средства, стига разбира се лечението да му понесеше. Жената, Кловис Кар, по природа беше крайно агресивна, което също можеше да се окаже от полза за Кошера. Третият пленник, по документи за самоличност Дейниъл Томас Алден, имаше вид на професионален войник. И тримата притежаваха по нещо ценно, но Джанвърт си оставаше най-интересният. Освен това беше дребен на ръст, което в Кошера бе за предпочитане.

Хелстрьом се наведе над предпоследния монитор от редицата и запита:

— Има ли нещо ново от нашия патрул в коритото на реката? Да са подслушали някакъв разговор в колата над тях?

— Външните очевидно са озадачени, Нилс. Наричат случая „много странен“, говорят често за някакъв си Гемел, според който положението било „гори казарма“. Какво означава това — „гори казарма“?

— Провал. Типичен жаргон на военните — обясни Хелстрьом.
— „Всичко е наред, само казармата гори“.

— С други думи нещо не е наред и при тях, така ли?

— Да. Съобщете ми, ако чуете нещо ново.

Хелстрьом се изправи и си помисли, че ще трябва да повика Салдо. Беше изпратил младежа да проследи дискретно как вървеше подготовката на Проект 40 от далечния край на галерията на петдесето ниво. Мястото не беше удобно за наблюдение, тъй като довършителните работи се извършваха някъде в средата на галерията, на около половин миля от края, но изследователите бяха станали доста раздражителни след предишния инцидент с „досадния наблюдател“. Хелстрьом разчиташе на интелигентността на Салдо в тази сложна обстановка. Всички тук, в гнездото, се нуждаеха отчаяно от информация как напредва работата в лабораторията.

„Никога няма да успеем да отпратим Външните с блъфване“ — помисли си Хелстрьом. Кошерът щеше да спечели съвсем минимална отсрочка, стига да съумееше да накара противника да повярва, че на принципа на парализатора може да се построи далеч по-мощно оръжие. Външните сигурно щяха да настояват за демонстрация. Освен това, не биваше да забравят предупреждението на Харл. Заплахата от употребата на абсолютно оръжие може да постави спусъка на пръста на противника, който да заяви: „Е добре, използвайте го!“ Оръжието трябваше да е снабдено с различни степени — по-ниски от абсолютното разрушение — и при необходимост това да се демонстрира по един недвусмислен начин. Външните имаха една подходяща за случая поговорка: „Не се шегувай с шегаджиите“. Един блъф нямаше да спечели много време. Ще отправят предизвикателство към Кошера — и тогава?

Наистина странни бяха тези диви Външни. Преструваха се, че не вярват в насилието, докато не го приложат спрямо тях. И за този случай имаха поговорка: „С мен няма да се случи“.

Може би това беше единственият начин на действие срещу едно общество, основаващо се на насилието, заплахата и илюзията за абсолютна власт. Нима можеха да очакват от хора като Джанвърт да разсъждават с по-хуманни критерии, да мислят за живота на околните, за взаимовръзката и сътрудничеството между живите системи, за това как да интегрират човешкия вид във великия кръговрат на живота? За Външните подобни концепции бяха свършено безсмислени, дори за онези, които защитаваха този моден каприз — екологията.

„Из личните записки на Джоузеф Меривейл: Съгласно инструкциите, които ми бяха предадени на летище «Кенеди», пристигнах в неделя късно вечерта в Лейквю, за да установя връзка със старши специален агент от ФБР Уейвърли Гемел, който вече бе разположил своя щаб във Фостървил. Гемел ме посрещна на летището и двамата пристигнахме в града точно в 23.18 часа. По пътя Гемел ме уведоми, че до момента не е предприел никакви действия срещу чифлика, ако се изключи наблюдение на района от разстояние приблизително две мили, в което участвали четири коли и девет човека. Според Гемел това поведение било в съответствие с дадените му инструкции, нещо което противоречеше на представата, която си бях изградил предварително. Гемел потвърди, че все още не разполагат с никакви сведения за нашите хора, които бяха проникнали зад периметъра по-рано на същата дата. Гемел изрази съмнение, че може би в случая става дума за наркотици. Беше видял предварителния доклад от аутопсията на Перюджи. Наложил се да разчитам изцяло на помощта от чужда агенция, за да продължа работата по случая. Липсата на координация и точно обособено ръководство значително затрудняваше изпълнението на всяко взето от някой от нас решение. И тъй като по случая вече бяха предприети известни действия без моето знание и съгласие, трябваше да изразя официален протест при първата удобна

възможност. Налагаше се да изясня час по-скоро пред вишестоящите инстанции, че вече не нося отговорност, нито съм в състояние да повлиявам решенията, във връзка с конкретния случай.“

Салдо успя да се изкачи за рекордно кратко време от разположеното на дълбочина пет хиляди фута ниво, където изследователите довършваха своята работа. Ескспресни асансьори имаше само в така наречените нови галерии, под 3100 фута, но дори те забавяха ход, колкото повече се изкачваха нагоре. На около 3800 фута дълбочина бе спрял от кипящата в една нова галерия работа, но Салдо макар и с доста усилия си проби път, като си отбеляза да предложи на Хелстрьом преустановяването на всякакви строителни операции, докато не отmine настоящата криза.

Долу, в югоизточния край на лабораторията бе оставил на пост един млад асистент, въоръжен с тайното оръжие, което Салдо си бе позволил да внесе тук — бинокъла на Вьншния на име Дипиъкс. С помощта на бинокъла скоро забелязаха участък на повишена активност от страна на изследователите, което Салдо интерпретира като готовност да се изпита системата. Въпреки това, не посмя да се приближи до специалистите. Хелстрьом изрично му бе забранил да го прави. Само и единствено Хелстрьом можеше да отмени своята заповед и усещайки, че моментът е назрял, Салдо се отправи към него, за да помоли за разширяване на пълномощията му долу в лабораторията.

Наближаваше полунощ, когато сценичният кран го изведе в подножието на наблюдателното гнездо. Пазачът, разпознал го от пръв поглед, му махна с ръка да минава. Вътрешната стая тънеше в сумрак, още с влизането Салдо забеляза, че тук присъстваше почти целият ръководен кадрови състав на Кошера, начело със самия Хелстрьом, застанал зад северния прозорец и вперил поглед в мрака отвън. Салдо си даде сметка, че не храни кой знае какво уважение към способностите на нито един от присъстващия елит, в известен смисъл дори и към Хелстрьом. Редно бе поне част от тези работници да спестят силите си за утрешния ден. Салдо осъзнаваше, че тези

размишления са пряко следствие от някои по-особени черти на характера му, съзнателно търсени в хода на продължителен генетичен подбор, но това не не променяше нищо. Хелстрьом — и поне половината от присъстващите — трябваше тъкмо сега да почиват.

Хелстрьом се обърна, забеляза Салдо и се отправи към него.

— Салдо! — извика той. — Има ли нещо ново?

Салдо застана съвсем близо до Хелстрьом и обясни с тих глас какво го е накарало да напусне лабораторията.

— Сигурен ли си, че са готови за експеримент?

— Поне така изглежда. От няколко часа размотават кабели. При предишните прототипи това обикновено сочеше, че е дошъл моментът за проба.

— След колко време?

— Трудно е да се прецени.

Хелстрьом закрочи нервно из стаята. Изглеждаше направо смазан от умора. Спря се пред Салдо и рече:

— Не мога да си обясня, как са успели да се справят толкова бързо. — Той потърка замислено брадичка. — Казаха че за новия модел ще им е необходима цялата галерия.

— И сега са заели почти цялата дължина, някакви странни съоръжения и тръби достигат почти до другия край. За подпора на главната тръба използват всичко, каквото им попадне — столове, пейки — наистина е странно това, което конструират. Отмъкнали са дори една от водните помпи в хидропонната инсталация на четиридесет и второ ниво. Просто са отишли, откачили са я и са я взели. Можеш да си представиш в какво състояние е бил хидропонният инженер, но те просто му заявили, че ти си им разрешил. Вярно ли е?

— В известен смисъл — отвърна Хелстрьом.

— Нилс, мислиш ли, че щяха да се държат по този начин, ако не вярваха в успеха на предстоящия опит?

Хелстрьом беше склонен да се съгласи с разсъжденията на Салдо, но имаше и други съображения, които не му позволяваха да избързва. Възможно бе поведението на специалистите да е отражение на общата тревога, която бе завладяла Кошера. Макар и малко вероятно, това не беше напълно изключено.

— Не мислиш ли, че е време да слезеш и лично да провериш как вървят нещата? — попита Салдо.

Подобно нетърпение бе съвсем разбираемо за Хелстрьом, а се споделяше и от много други обитатели на Кошера. Но нима щеше да допринесе с нещо, ако слезеше долу лично? Специалистите едва ли щяха да му обърнат внимание. Не беше в характера им да предсказват изхода от какъвто и да било проект. Позволяваха си единствено да говорят за „възможни последствия“, „насоки на развитие“ и прочие. И това бе съвсем разбираемо. Нерядко опитите погубваха тези, които ги провеждаха. При едно от ранните изпитания на Проект 40 се беше отделил мехур от експлозивна плазма, който бе унищожил петдесет и трима работници — включително четирима изследователи и беше помел една странична галерия на тридесет и девето ниво.

— Уведомили ли са Електрогенерация колко енергия ще им бъде необходима? — попита Хелстрьом.

— Специалистите от отдела вече поискаха предварителни сведения, но са им отговорили, че не са приключили изчисленията. Няма съмнение обаче, че изследователите ще настояват да им бъде отделено значително количество енергия.

— А ако преценката се извърши въз основа размера на използваните кабели?

— Приблизително петстотин хиляди киловат часа. Може и да е по-малко.

— Толкова много? — Хелстрьом си пое дъх. — Изследователите се отличават от нас в много отношения, Салдо. Култивирани са в изключително тясна насока — всичко е било съсредоточено в интелекта. Трябва да бъдем готови за най-лошото — за катастрофален провал.

— За кат... — Салдо потъна в болезнено мълчание.

— Вземи необходимите мерки за евакуация на участъка до три нива над галерията, заделена за експеримента — нареди Хелстрьом. — Ти самият ще се настаниш в отдела по електрогенерация. Кажи на главния специалист да не подава напрежение по кабелите без да е получил разрешение от мен. Ще ме уведомиш, когато се появят изследователите за да настояват за включване. Попитай ги, ако ти се отдаде възможност, какъв е, по техни изчисления, пределно допустимият фактор на грешки за този проект. Поискай точни

сведения за енергийните нужди, след това евакуирай района. Не бива да рискуваме повече работници от необходимото.

Салдо следеше думите му с нескрита тревога. Чувстваше се подтиснат, дори малко засрамен от доскорошната си надменност. Беше се подготвил да опонира на Хелстрьом за някои от решенията. А ето че идеята да бъде разположен наблюдател в Електрогенерация, който ще разполага с необходимата власт да забави предстоящото включване, не само че отговаряше на изискванията, които Салдо възнамеряваше да постави, но и далеч ги надхвърляше.

— Няма ли да е по-добре, ако изпратиш някой с повече въображение и умения в Електрогенерация — предложи Салдо. — Например Ед...

— Ти си човекът, от когото се нуждаем в Електрогенерация — прекъсна го Хелстрьом. — Ед е специалист с богат опит в работата Отвън. Обучен е да разсъждава като Външен, което ти не можеш. Освен това се владее чудесно и никога не надценява своите способности, нито пък ги подценява. С други думи, той е уравновесен. Именно от такива качества ще се нуждаем, ако искаме да оцелеем през следващите няколко часа. Вярвам, че ти също ще бъдеш в състояние да изпълниш заповедите ми — уверено и компетентно. Зная че можеш и ще го направиш. А сега, връщай се на своя пост.

Салдо изправи рамене и плъзна поглед по изнуреното лице на Хелстрьом.

— Нилс, наистина не знаех...

Хелстрьом го прекъсна с поомекнал глас:

— Ако съм бил строг с теб, отдай го на умората. Не забравяй и ти да се съобразяваш с този фактор. Можеш да се свързваш с мен чрез вътрешната комуникационна система без да напускаш поста си. Един истински водач трябва да обмисли всички възможни последствия, преди да премине към действие. Ако наистина си готов да поемеш водачеството, трябва да умееш да пестиш енергията на другите, не само своята. Постепенно ще се научиш на това и тогава времето, което ти е необходимо за вземане на правилно решение, ще започне прогресивно да се скъсява.

— Връщам се незабавно на поста — рече Салдо, извърна се и закрачи през стаята. Едва изминал няколко крачки и зад гърба му се надигнаха развълнувани гласове. Някой от наблюдателите попита на

висок глас: „Кой е там най-главният?“ — В отговор се разнесе неясен брътвеж. „Един по един!“ — извика наблюдателят. „Кажете им, да не напускат позицията! Ако всички се разтичат насам-натам ще настъпи бъркотия. Ще поемем издирването от тук.“

Наблюдателят, млада жена, наскоро преминала подготовка за бъдещ водач, извърна уплашеното си лице от екрана, надигна се от креслото и присви очи в мрака, за да открие Хелстрьом.

— Един от пленниците е избягал вътре в Кошера!

След миг Хелстрьом вече се беше привел до нея. Салдо спря нерешително на вратата.

— Кой точно? — попита Хелстрьом.

— Онзи, на име Джанвърт. Да изпратя ли работници...

— Не.

Салдо реши да се намеси от вратата.

— Нилс, необходимо ли е...

— Заминавай на своя пост! — извика Хелстрьом без да откъсва поглед от монитора. На екрана се появи изплашен работник-пазач, със знака на търтейното на раменете си.

— Кое ниво? — попита го Хелстрьом.

— Четиридесет и второ — отвърна работникът от екрана. — Въръжен е с парализатор. Не мога да разбера как е успял... уби двама работници, онези които пристигнаха по твоя заповед за да... за да...

— Зная — кимна Хелстрьом. Това бяха специалистите, на които бе поръчал да възстановят съзнанието на Джанвърт, за да могат да го използват като посредник. Станало е нещо непредвидено и Джанвърт е избягал. Хелстрьом се изправи и огледа специалистите в гнездото. — Да събудят всички смени. Джанвърт е белязан с нашите хормони. Нито един работник в момента не може да го отличи от своите. Би могъл да отиде където си иска без да привлече нечие внимание. Но проблемът има две страни. Трябва да го заловим, но и не бива да сеем повече тревога из Кошера. Обяснете това на преследвачите. Изпратете хората от другата смяна да издирват Джанвърт въз основа на външното му описание. Във всяка група по издирване поне един работник трябва да е въръжен с пистолет. Не желая вътре в Кошера да се използват парализатори, още повече в този момент.

— Значи, искаш го мъртъв и готов за резервоара — каза един от работниците зад Хелстрьом.

— Не, в никакъв случай!

— Но ти каза...

— По един пистолет на група — повтори Хелстрьом. — Ако няма друг начин да го спрете, ще стреляте в краката. Искам го жив. Разбрахте ли ме? Този Вършен ни трябва жив.

„Из Кошерния наръчник: Един живот взема друг живот в името на живота, но нито един работник не бива да се завърта в този постоянен цикъл на регенерация, без да го налага оцеляването на нашия вид. Само видът е свързан с безсмъртието, чието значение за вида е съвсем различно от значението за отделната, смъртна клетка.“

Измина известно време, преди Джанвърт да започне да осъзнава странното състояние, в което се намираше. В началото му се струваше, че личността му се е раздвоила, но и двете производни са му добре познати. Едната беше изучавала право, постъпила бе на работа в Агенцията, влюбила се бе в Кловис Кар и се беше захванала с работа, която унищожавя човешкото в човека. Другата личност изглежда се беше пробудила за живот по време на обяда с Нилс Хелстрьом и дребничката, подобна на кукла жена на име Фанси. Та тази, втората личност, се държеше доста странно. Но именно тя си спомняше, че двамата с Хелстрьом посетиха някаква стая, където различни хора му зададоха куп въпроси. Другият — странният — Джанвърт си припомни, че се беше постарал да отговори на всички въпроси искрено и изчерпателно. Направил го бе съвсем доброволно, дори се бе постарал да си припомни и най-малките подробности.

Имаше още, не по-малко странни спомени — огромни, отворени отгоре контейнери в някаква просторна зала, в някои от тях нещо бълбукаше и се пенеше, и други просторни зали — притихнали помещения, в които съвсем малки деца се учеха да ходят по мекия като трамплин под. Припомни си възкиселия мирис в тези зали, но и усещането, че въздухът е необичайно чист. Сетне, внезапно, от тавана бе рукнала вода, мирисът бе изчезнал, за да бъде заменен от някаква

друга, тежка и топла миризма, която и до сега не напускаше ноздрите му.

Първата личност, която смяташе по право за оригинален носител на паметта му, бе прекарала в дрямка дълги часове, но сега се беше пробудила. Помнеше и къде за първи път се бяха възстановили двете нива на спомени. Беше в някаква стая със сиви стени, вдлъбнатина с дупка в единия край, където да се облекчават естествените нужди, и рафтове покрай стената. Върху горния рафт бе поставена прозрачна гарафа и чаша за вода. Водата беше топла. Малко преди това на рафта беше оставена чиния с храна. Спомни си и плоското лице на голия мъж, който бе донесъл чинията — без да промълви нито дума. В стаята нямаше никакви прозорци, само вратата и вдлъбнатината на тоалетната. От време на време откъм отвора на тоалетната се чуваше шум от течаща вода. Нямаше никакви столове, можеше да седне единствено на пода, а и го бяха съблекли напълно. Нищо в тази стая не би могло да послужи за оръжие. Гарафата и чашата бяха от необичайно здрава пластмаса. Опитва се да ги счупи, но безуспешно.

В спомените му постепенно изплуваха и други посетители — две по-възрастни от него жени, които успяха да го прегледат — доста обстойно — и без никакво затруднение, а после му инжектираха нещо в левия хълбок. Мястото на инжекцията лекичко го пареше. Но малко след инжекцията започна възстановяването на първоначалната личност. По приблизителна преценка, това бе станало преди около два часа. Не беше напълно сигурен — бяха му взели часовника.

„Трябва да избягам“ — помисли си той.

Втората, странната половина, която сега бе задремала, извика в мислите му спомени за гъсти тълпи от голи хора, изпълващи коридорите, по които го бяха довели дотук. Намираще се сред човешки мравуняк. Как ще избяга от него?

Вратата се отвори и в стаята влезе някаква относително млада жена. Миг преди да се затвори, Джанвърт забеляза отвън втора, доста по-възрастна и мускулиста жена, въоръжена с едно от онези мистериозни оръжия, които приличаха на раздвоени камшици. Влязлата по-млада жена имаше кичур от къси, черни косми в слабините, на цвят съвсем като късо подстриганата ѝ, черна коса. В лявата си ръка държеше нещо, което наподобяваше най-обикновена лекарска слушалка.

Джанвърт подскочи, когато влезе, и се отдръпна с гръб към стената.

Жената го погледна удивено.

— Отпуснете се. Тук съм за да проверя как ви понася промяната.
— Тя нагласи слушалката на шията си и вдигна мембраната.

Без да откъсва поглед от нея, Джанвърт напипа гърлото на гарафата, но го изпусна и водата заля пода.

— Вижте какво направихте — укори го жената и се наведе да вдигне гарафата, търкаляща се в локва вода.

В мига, когато се изправяше, подтикван от отчаяние Джанвърт замахна с ръка и я удари с острието на дланта си по шията. Жената се строполи и не помръдна.

Оставаше другата жена, която пазеше отвън. „Отпусни се и мисли“ — повтаряше си Джанвърт. От тавана на стаята струеше хладна зелена светлина, на която бледата кожа на лежащата в краката му жена бе придобила съвсем мъртвешки изглед. Той се наведе, опипа пулса и не го долови. Издърпа слушалката, постави си я и преслуша сърцето. Нищо. Беше я убил с един единствен, отчаян удар и от това положението му ставаше още по-опасно. Той се надигна трескаво, издърпа трупа встрани от вратата и се огледа за следи от кратката схватка. Гарафата продължаваше да се търкаля на пода, но Джанвърт се поколеба, преди да я вдигне. И това колебание го спаси.

Вратата се отвори за втори път и вътре надникна възрастната жена с любопитен израз на лицето.

Джанвърт се хвърли право към нея, сграбчи я за косата, дръпна я вътре в стаята и заби коляно в гърдите ѝ. Жената изпъшка болезнено и изпусна оръжието. Джанвърт я пусна, замахна и я покоси със саблен удар — също както първата — обърна се и блъсна вратата.

Беше се справил и с двете, имаше и оръжие. Той разгледа странния, подобен на камшик предмет. Излят бе от черна пластмаса, материал подобен на този, от който бяха направени гарафата и чашата. На дължина бе близо метър, в единия край имаше дръжка с удобни вдлъбнатини за пръстите. В основата на дръжката бе монтиран кръгъл циферблат с деления, а на мястото на показалеца беше вграден жълтеникав лост.

Джанвърт насочи оръжието към жената, която беше повалил току що на пода и натисна лоста. От раздвоения край се разнесе бап-

хъммммм и той отпусна дръжката. Бръмченето утихна. Тялото на жената бе потръпнало конвулсивно при задействането на оръжието. Кожата на страната, обърната към него, придоби тъмно-виолетов цвят. Той се наведе и опипа пулса. Не долови нищо. И двете жени бяха мъртви. Отстъпи назад и погледна към вратата. Отваряше се навътре, знаеше го от опит, някъде по средата ѝ бе разположен механизъм, подобен на дръжка, който обаче не се бе поддавал на опитите му малко по-рано. Внезапно се изплаши, че в паниката си одеде се е заключил отвътре. Подтикван от нарастващото отчаяние Джанвърт изтича при вратата и я дръпна. Вратата се откряна с едва чуто изщракване и миг преди да я притвори, той мярна тълпите от крачещи навън хора.

— Трябва да помисля — произнесе гласно той.

Разберат ли, че е избягал, ще предположат, съвсем естествено, че се е насочил към повърхността. Дали имаше и други пътища, които да водят навън? Какво бе разположено на етажите под него? Уверен бе, че има поне още едно, по-дълбоко ниво. По пътя насам минаха покрай открит двоен асансьор, чийто кабинни се плъзгаха постоянно в две противоположни посоки. В ръцете си държеше едно от техните оръжия и вече знаеше как да убива с него. Издирването щеше да започне съвсем скоро. Ще претърсят стая по стая целия тунел — поне от човешки ресурси, по всичко изглежда, не изпитваха недостиг.

Ще поема надолу.

Нямаше никаква представа на каква дълбочина под повърхността се намира. Слязоха до тук с асансьор, Джанвърт не бе успял да преброи етажите, по-точно пропускат бе на другата, втората личност.

Нямаше съмнение, че са му пробутали нещо с храната, за да го усмират. И появата на втората личност също е дело на Хелстрьом. Може би дори в това се крие тайната на Проект 40. Нищо чудно в документите, които откриха в библиотеката да става дума за някакъв химически препарат, с чиято помощ се манипулират хора.

Едно е сигурно — преследвачите няма да предполагат, че е поел надолу. Ако въобще има някакъв начин да се измъкне от този човешки мравуняк, може да го открие само като действа изненадващо.

„Старай се да бъдеш непредвидим“ — припомни си Джанвърт.

Все още не чувстваше пълна власт над себе си, но знаеше, че не бива да се бави повече. Стисна оръжието в дясната ръка, откряна повторно вратата и надзърна отвън. Движението в тунела изглеждаше

поразредено, няколко съвсем голи мъже и жени минаха мълчаливо близо до него, без да му обърнат каквото и да било внимание. Движеха се в колона — Джанвърт преброи девет човека. Малко по-дълга колона пресичаше отсрещния край на тунела в противоположната посока. От тях също никой не погледна към него.

Джанвърт направи няколко бързи крачки и се прилепи на опашката на колоната, която крачеше наляво. Отдели се при асансьора, изчака кабината отгоре и скочи вътре, заедно с някакъв слаб мъж с безизразно лице. Двамата застанаха с лице към изхода и се понесоха надолу без да разменят нито дума.

Миризмата, с която бяха пропити тунелите, все повече отблъскваше Джанвърт и той почувства, че тревогата му нараства. Мъжът до него по всичко изглежда не я долавяше. Дишаше съвсем спокойно, докато Джанвърт с мъка подтискаше гаденето си. „По-добре да не мисля за това“ — повтаряше си той. Колкото и странно да беше, съседът му изглежда не изпитваше никакъв интерес към Джанвърт. Всички косми по лицето и тялото му бяха грижливо избърснати, или премахнати по някакъв начин. Голата му глава лъщеше на изкуствената светлина.

Когато пресичаха поредното ниво мъжът неочаквано скочи навън и Джанвърт остана сам в кабината. Започна да брои етажите и когато стигна до десет, зачуди се дали не е време да слезе от асансьора. Вдигна очи към тавана. Беше също така сив и безличен, като пода. Нещо блестеше в единия ъгъл на кабината. Пресегна се и докосна странното петно. Беше лепкаво и Джанвърт поднесе пръст към носа си. Миришеше също като кашата, която му бяха поднесли за храна. Джанвърт изтри ръката си в бедрото и се замисли какво търси това петно от храна на тавана. Имаше само едно обяснение — таванът се превръщаше в под в някаква крайна фаза от движението на асансьора, когато кабината се преобръщаше. Асансьорът се движеше непрестанно. Хората се качваха и слизаха в движение от кабините. Съдейки по всичко, ставаше дума за затворена верига от кабинни, които се движеха непрестанно между различните нива на този човешки мравуняк, създаден от Хелстрьом.

Кабината внезапно се заклати и се наклони наляво. Джанвърт приклепна, плъзна се и стъпи на стената, която сега бе под краката му. Сива, еднообразна маса запълваше входното отворение, докато

кабината бавно се преобърна и доскорошният таван се превърна в под. Предположенията му се потвърдиха. Кабината потегли нагоре. Веднага щом се изравниха със следващото ниво Джанвърт скочи навън, огледа се, но наоколо нямаше никой. Намираше се в тунел, озарен с бледа червеникава светлина, но някъде по-нататък, в далечината се виждаха ярки жълти лампи. Погледна в другата посока, където тунелът извиваше и се губеше зад завоя. Реши да тръгне към светлината, обърна се и пое с отмерена крачка. Стараеше се да прилича на човек, който е тръгнал нанякъде по работа. Усещаше тежестта на оръжието в ръката си, дръжката беше хлъзгава от пот. Още преди да доближи осветения участък, до ушите му стигна шум от течаща вода. Малко покъсно забеляза, че светлината прозира през тесни успоредни на пода прорези в стените и тавана. Прорезите бяха на равнището на очите, достатъчно беше само да завърти глава, докато минаваше покрай тях, за да надзърне в просторна, ниска зала, в която на равни разстояния бяха подредени резервоари, които се пълнеха отгоре с вода, а наоколо съвсем делово щъкаха работници. Джанвърт се взря в най-близкия резервоар и едва сега забеляза подскачащите вътре съвсем дребни риби. Малко по-нататък група работници изсипваха уловените риби в метална количка.

Боже мили, това беше ферма за риби!

Джанвърт продължи покрай прорезите, а светлината пред него продължаваше да се усилва и да придобива розов оттенък. Този път в стената бе прокопана висока до тавана врата, зад която имаше втора зала, доста по-голяма от първата. Тук върху многобройни палети бяха разположени контейнери с растения, с гъсти, зелени листа, а отгоре се спускаха ярки осветителни тела. Звукът от течаща вода бе малко по-слаб. Работниците носеха тъмни очила и се движеха между палетите, праметнали през рамо торби, в които събираха някакви червени плодове, които Джанвърт взе за домати. Пълните торби отнасяха и изсипваха в отвор в далечния край на залата.

Все по-често на пътя си срещаше хора, някъде отпред се появи тихо бръмчене, което постепенно нарастваше. Джанвърт осъзна, че шумът се носеше от доста време, но едва сега му бе обърнал внимание.

До този момент, нито един от минавачите не даваше вид, че го е забелязал.

С приближаване източника на неприятния звук в тунела ставаше все по-топло. Бръмченето продължаваше да се усилва и вече приближаваше прага на болка. В стената отляво отново се появиха прорези. Джанвърт се наведе към един от тях за да открие, че зад стената е разположена гигантска по размери зала. Спускаше се поне на два етажа под него, вътре бяха монтирани някакви масивни цилиндрични машини, в сравнение с които работниците наоколо изглеждаха истински джуджета. Джанвърт прецени на око, че странните съоръжения са поне петдесет фута високи и сто в диаметър. Съвсем очевидно те бяха източникът на неприятния шум, а заедно с него в тунела нахлуваше и миризмата на озон.

Електрически генератори, досети се Джанвърт.

Никога досега не беше виждал електростанция с подобни размери. Простираше се на около половин миля вляво от него, поне още толкова вдясно и изглеждаше широка цяла миля. Ако това наистина бяха генератори, какво ли ги задвижваше?

Джанвърт получи отговор на този въпрос когато стигна до края на коридора. Тук тунелът свиваше вляво и се разклоняваше на два ръкава — единият продължаваше надолу към осветената зала, а другият, отделен от първия с ниска стена, постепенно се губеше в мрака, ала в далечния му край Джанвърт забеляза отблясъците на бързо течаща вода.

Водата — дали това не беше пътят за спасение?

Джанвърт се спусна с решителна крачка към водата и подмина още една групичка, без някой да се заинтересува от него. Още малко и стъпи на равна платформа, отвъд която се носеха тъмните води. Това беше цяла подводна река! Плъзна поглед надолу по течението и на около четвърт миля забеляза някакви движещи се светлинки.

Платформата край реката постепенно се стесняваше. Докато вървеше по брега, Джанвърт чуваше ясно шума от носещата се вода и приглушеното бръмчене на генератора.

Едва сега започна да осъзнава мащабите на подземното строителство, на което беше станал свидетел. Подобен размах можеше да бъде финансиран и подпомогнат единствено от държавата. Нима съществуваше някаква друга възможност? Всичко бе прекалено голямо, за да не бъде забелязано. Или...?

Ако тук наистина има пръст държавата, защо тогава Агенцията не знаеше нищо за това? Изглеждаше твърде малко вероятно. Шефа бе запознат с доста от най-грижливо пазените тайни. Неведнъж и два пъти служителите на Агенцията се убеждаваха в това. Дори Меривейл би трябвало да е в течение на проект с подобни мащаби.

Потънал в размишления, Джанвърт едва не се сблъска със сивокос мъж, спрял в края на вече съвсем тясната платформа. Зад него нагоре се издигаше паежиноподобна метална стълба. Сивокосият вдигна десницата си и замърда чудновато с пръсти право в лицето на Джанвърт.

Джанвърт сви рамене.

Мъжът отново даде някакъв неразбираем знак с пръсти и завъртя глава встрани. Имаше озадачен вид.

Джанвърт вдигна оръжието и го насочи към него.

Онзи отстъпи назад и поклати удивено глава. Устата му увисна, очите му се разшириха, тялото му се напрегна, търсейки някакво прикритие. Той отново вдигна ръка и замърда с пръсти.

— Какво искаш? — попита го Джанвърт.

Но сякаш го беше ударил. Мъжът отстъпи още една крачка назад и се спря на хлъзгавия бряг на реката. Но не отговаряше.

Джанвърт се огледа. Бяха съвсем сами и напрежението помежду им продължаваше да расте. Сигналите с ръка по всичко изглеждат трябваше да му говорят нещо. И за двамата беше ясно, че не ще намерят общ език. Джанвърт взе бързо решение, стисна вградения в дръжката лост, разнесе се тихо бап-хъм и мъжът се строполи.

Джанвърт изтегли тялото му до водата и тук се спря, разколебан. Да го хвърли ли в реката? Но ако някъде надолу по течението го открият други и се отправят насам, за да разследват причините за инцидента? Отказа се и се заизкачва по стълбата.

Малко по-нагоре излезе на тясна платформа, която следваше коритото на реката. Джанвърт пое смело по протежение на платформата. Не изпитваше никакви угризения от факта, че бе убил още един от подопечните на Хелстриъм. Зави му се свят от движението на реката под него и растящия животински мирис и той протегна неуверено ръка към перилата.

Платформата изчезна в тесен, нисък тунел, осветен от жълтеникава луминисцентна тръба. Входа на тунела беше блокиран от

масивна врата. В средата ѝ бе монтирана метална дръжка, а над нея бяха изобразени няколко символа — един от тях наподобяваше стилизирано А, а другият приличаше на част от тяло на някакво обезглавено насекомо.

Вдигнал оръжието пред себе си, Джанвърт предпазливо натисна дръжката. Ръчката подаде и се завъртя с едва доловимо съпротивление. Джанвърт побутна вратата и в същия миг почувства слаб полъх във врата. От другата страна, тунелът продължаваше, значително по-широк и озарен в бледа розова светлина. Светлината бликаше от миниатюрни дискове, вградени в тавана. Тунелът постепенно се изкачваше нагоре.

Джанвърт затвори вратата зад себе си и завъртя дръжката — същата като онази от другата страна. После пое нагоре.

„Кошерен отдел за сигурност, доклад 7-А: относно Джанвърт. Има съобщение за забелязан работник, чието описание отговаря на описанието на Джанвърт, на ниво четиридесет и осем, в близост до турбинна станция шест. Съобщението беше проверено, макар че това би означавало, че беглецът е поел надолу, вместо нагоре. Работниците, забелязали въпросният беглец, в началото са го помислили за специалист-водач, тъй като е имал дълга коса и е бил въоръжен с парализатор. Макар белезите да съвпадат с тези на издирвания, все още изглежда малко вероятно да се е спуснал надолу, вместо незабавно да е потърсил пътя към повърхността“.

Джанвърт спря да си отдъхне, преценявайки, че е изминал около триста фута в тесния тунел. На всеки хиляда крачки тунелът свиваше рязко в обратна посока, от което можеше да се съди, че наклонът е около тридесет процента. Джанвърт смяташе, че тунелът е някакъв вид вентилационна шахта, но до момента не бе забелязал никакви странични отвори, а и плътно покритият с прах под говореше недвусмислено, че съоръжението не е било използвано отдавна. Или пък беше авариен изход? Нищо чудно да е и бил прокопан първоначално, в хода на строителните работи, преди да изкопаят поголемите галерии. Не смееше да се надява, че така лесно се е натъкнал на авариен изход. Важното беше, че тунелът води нагоре.

Отново пое с бавна крачка нагоре и след още пет остри завоя стигна до врата с кръгла дръжка. Какво го чакаше от другата страна. Да провери ли? Беше въоръжен. Именно този факт се оказа решаващ.

Джанвърт завъртя дръжката, опря рамо във вратата и я отместа. В лицето го блъсна въздушна струя.

Джанвърт стоеше на тясна платформа с перила, намираща се някъде по средата на стената на огромна по размери кръгла зала с купол отгоре. Отсрещната стена, озарена в ярка бяла светлина, беше поне на двеста ярда от него. Подът на тази просторна зала се спускаше постепенно към центъра и беше гъсто покрит с мъже и жени, сплетени във вихъра на съвокупляването. Джанвърт замръзна, изумен от гледката.

Въздухът в залата трептеше от пъшкане, въздишки и удари от сблъсъка на гола човешка плът. Двойките постоянно се разделяха, откриваха нови партньори и почти незабавно подновяваха своята изумителна сексуална активност.

Кръстосване!

Припомни си странния доклад на Перюджи за прекараната нощ с Фанси. Тя бе използвала този термин — кръстосване. И това бе единствената дума, с която би могла да се опише тази налудничавя сцена. Нищо в тази гледка не можеше да пробуди интереса му. По-скоро го отвращаваше. Тук също миришеше характерно — на смес от човешка пот и секрети, примесени с неизменно присъстващия животински мирис. Джанвърт забеляза, че подът е влажен и изглеждаше еластичен. На цвят беше светлосив и блестеше в местата, незаети от съвокупляващите се двойки. Под гъстата плетеница от гърчещи се тела Джанвърт успя да забележи някакви по-тъмни на цвят, концентрични кръгове, наподобяващи канали. Боже мили, отдолу имаше канализация! Някои от гърбовете на съвокупляващите се бяха нашарени от допира с решетките.

Какво по-ефикасно от подобно съоръжение?

Все още полупарализиран от изненада, Джанвърт отстъпи в тунела, затвори вратата и продължи изкачването. Пред очите му непрестанно изплуваха откъслечни сцени от залата. Цял живот нямаше да забрави гледката. Кой би му повярвал? Човек трябваше да го види, за да повярва.

Усещаше продромите на надигащата се в него истерия. На това, значи, му казвали „сексуален конгрес“!

Не се и съмняваше, че ако бе слязъл от платформата, за да се присъедини към оргията, никой не би му обърнал внимание. Само още

един мъжки оплодител.

Джанвърт мина покрай още две подобни врати, преди да възстанови поизгубеното си душевно равновесие. Поглеждаше с отвращение към всяка от тях, опитвайки се да си представи каква отвратителна сцена се разиграваше зад нея. В този гаден, проклет човешки кошер! Той спря внезапно, поразен от споходилата го мисъл.

Кошер.

Джанвърт се огледа в здрача на тунела, долови далечния тътен на машините, вдъхна от натрапчивата миризма — все белези за кипящия наоколо живот.

КОШЕР!

Целият разтреперан, Джанвърт пое няколко пъти с пълни гърди, преди да продължи изкачването. Мислите му бяха съвсем объркани. Това наистина беше човешки кошер. Живееха тук, както живееха насекомите. Как всъщност живееха насекомите? Те вършеха неща, които нито едно човешко същество не би желало да направи — нито пък би било в състояние. Имаха търтеи и работници — и царица — и ядяха, за да живеят. Хранеха се с такива неща, каквито човешкият стомах не би могъл да понесе, дори ако съзнанието не се възпротивеше предварително. И се кръстосваха — за да продължават съществуването на вида. Колкото повече мислеше за това, толкова повече картината съвпадаше с всичко наоколо. Не, не ставаше дума за никакъв свръхсекретен експеримент! Това беше нечие ужасно, отвратително хрумване, което трябваше да бъде изпепелено незабавно и до край!

„Кошерен отдел за сигурност, доклад 16-А: относно Джанвърт. Недалеч от централния водоснабдителен канал е било открито тялото на изчезналия турбинен специалист, очевидно поразено от парализатор. Незабавно бяха разположени подсилени постове на изходите на турбинната зала, както и край кабелните шахти, въпреки че нито един човек не би могъл да оцелее в непосредствена близост до елементите на енергийната система. По-вероятно обектът да се е насочил към старите тунели, пригодени за аварийни вентилационни шахти. Издирването ще бъде съсредоточено в този район.“

При следващата врата Джанвърт спря и опря ухо в гладката повърхност. От другата страна се чуваха равномерни, отчетливи удари — вероятно от някакъв вид машина. Ударите бяха придружени от пронизително съскане. Джанвърт натисна дръжката, откряна леко вратата и надникна. Помещението пред него бе с далеч по-скромни размери от предишното. Таванът беше нисък и вратата се отваряше на равнището на пода. В стаята цареше сумрак, от тавана едва мъждукаха розови осветителни тръби, а точно пред него, върху ниски маси беше подреден лабиринт от преплетени стъклени тръби, по които се носеше някаква ярко оцветена и хвърляща отблясъци течност. Загледан в нея, в първия миг той пропусна да забележи онова, което лежеше между стъкларията върху повърхността на масите.

Когато най-сетне погледна към странния обект, първоначално умът му отказваше да възприеме видяното. Върху всяка една от масите бе разположен сегмент от човешко тяло, приблизително от кръста до

коленете. Някои от тези сегменти бяха мъжки, други — женски. Сред женските имаше и такива, чийто кореми бяха издути от напредналата бременност. Отвъд горната и долната граница на тези човешки ампути нямаше и следа от плът — само стъклените тръби с пулсиращата разноцветна течност. Да вярва ли на очите си?

Джанвърт се прокрадна в залата, протегна ръка и докосна един от ампутиите — беше мъжки. Кожата бе съвсем топла! Той отдръпна ръка и преглътна горчивата жлъчка, появила се в устата му. Сетне бавно отстъпи назад към вратата, неспособен да откъсне очи от гледката пред себе си. Това бяха живи ампути от човешка плът. Нямаше никакво съмнение!

Някакво раздвижване в далечния край на помещението привлече вниманието му. Няколко души крачеха тържествено между масите, навеждаха се и изучаваха внимателно ампутиите и стъклените тръби. Ужасяваща, карикатурна картина на доктори, тръгнали на визитация. Джанвърт побърза да се шмугне в тунела преди да са го забелязали, затвори вратата и изчака няколко минути, опрял чело в хладната метална повърхност.

Ампутиите в помещението зад стената можеха да служат само за едно — за възпроизвеждане. След всичко, на което бе станал свидетел, едва ли имаше някакво друго обяснение. Мисълта, че и неговото тяло може да бъде подложено на подобна гавра, го накара да потрепери. Коленете му се подгънаха безсилни да издържат тежестта на тялото му. Възпроизвеждащи ампути!

Някъде далеч под него се разнесе глух удар и въздухът в тунела се раздвижи. Чуваше се шляпането на множество боси крака.

Открили са ме!

Завладян от ужас, той дръпна отново вратата, промуши се вътре и я затвори. Този път членовете на медицинската процесия го забелязаха, но успяха само да се изправят изненадани преди Джанвърт да ги покоси с парализатора. Той се втурна през кошмарната стая, като избягваше да гледа към ампутиите. В другия край имаше врата, зад която се виждаше по-голямо помещение, изпълнено с хора. Все още обхванат от ужас, Джанвърт свърна вляво, блъскайки грубо хората на пътя си, без да се тревожи от бъркотията, която създаваше. Пътят зад него заприлича на човешки водовъртеж. Едни махаха развълнувано с

ръце, други — по-малобройни — издаваха протяжни звуци, а една от жените дори извика съвсем разбираемо: „Ей,ти! Ей,ти!“

Когато наближи входа на асансьора, Джанвърт блъсна някакъв мъж от пътя си и скочи в една кабина, поела нагоре, а хората отвън го проследиха с озадачени погледи.

В кабината, освен него имаше две жени и един мъж. Едната жена приличаше на Фанси, само че беше доста по-възрастна от нея, а другата — за негова изненада — бе съвсем руса, нещо рядко срещано във вътрешността на Кошера. Мъжът, съвсем обезкосмен и с тясно, лисиче лице, кой знае защо му напомняше на Меривейл. И тримата го разглеждаха с нескрито любопитство и душеха шумно въздуха. Изглежда ги изненадваше миризмата, която Джанвърт издаваше.

Гонен от надигащата се в него паника, Джанвърт насочи оръжието към мъжа, покоси го, а след това и жените. Тримата се строполиха на пода тъкмо когато минаваха покрай поредния отвор. Някаква дебелана с едри гърди и кръгло, безизразно лице се опита да влезе, но Джанвърт я спря с ритник в гърдите и тя се просна върху хората зад нея. Кабината подмина следващите няколко отвора без никакви инциденти. На четвъртото ниво от началото на изкачването Джанвърт изскочи навън, разбута тълпата и се насочи към един страничен коридор, който го привлече с това, че е съвсем пуст. Двама от мъжете, които бе съборил, скочиха и се опитаха да го преследват, но той ги повали с кратък откос, после свърна вляво, продължи напред, сви вдясно и се озова в главната галерия, неколкостотин метра по-надолу. На мястото, където се беше отклонил вече се бе събрала малка тълпа.

Джанвърт поприкри оръжието с тялото си и закри по-бавно в обратна на тълпата посока, дишайки учестено. Докато вървеше надолу по коридора, слушваше се напрегнато за приближаващи преследвачи. Постепенно шумът зад него утихна, поуспокоен Джанвърт пресече тунела и пое в някакъв страничен коридор, който се изкачваше постепенно нагоре. На около стотина метра по-нататък коридорът се съединяваше с друга галерия и точно на кръстопътя имаше отвори за асансьор. Джанвърт прекоси галерията без да го забележат и се вмъкна в първата кабина нагоре. Още щом стъпи вътре и кабината ускори ход. Огледа се, очаквайки, че някой вътре е увеличил скоростта, но беше съвсем сам. Отворите на етажите се носеха главоломно край него.

Преброи девет нива, докато се питаше, дали Хелстрьом не разполага с някакво дистанционно управление на кабината и е увеличил скоростта за да не му позволи да избяга. Крайно рисковано бе да напуска кабината при подобна скорост.

С нарастваща паника Джанвърт пристъпи до вратата и огледа стената за някакви прибори за управление, но нямаше и следа. В мига, когато доближи изхода, кабината забави ход и спря до поредния отвор. Джанвърт побърза да я напусне и едва не се сблъска с двама мъже, бутаци дълга метална количка, покрита с някакъв жълтеникав плат. Мъжете се отдръпнаха от пътя му, ухилиха се и помахаха, а пръстите им се свиваха в същите неразбираеми сигнали, както на сивокосия долу при реката. Джанвърт се насили да им се усмихне и сви рамене, което двамината приеха за съвсем достатъчно, защото продължиха невъзмутимо своя път.

Джанвърт сви в обратна посока. Малко по-надолу тунелът завършваше с висока арка, зад която се виждаха ярки светлини, многобройни машини и хора, които ги обслужваха. Джанвърт не посмя да промени посоката и влезе в широката зала с нисък таван, безброй машини и различни полуготови елементи, подредени на пода. Сред машинарията разпозна струг, някакъв вид щамповъчна преса (таванът над нея бе прорязан и гойния ѝ край се губеше в отвора), още няколко вертикално-пробивни машини, с приведени над тях работници — вниманието на всички, мъже и жени — бе изцяло погълнато от работата. Никой не поглеждаше към него. Миришеше на смазочно масло и нагорещен метал. Приличаше на най-обикновен цех, ако се изключеше фактът, че всички работници бяха съвсем голи. В проходите между машините се движеха ръчни колички с подредени вътре метални предмети с неразгадаемо предназначение.

Джанвърт се помъчи да си придаде замислен вид и закрачи из помещението, надявайки се, че ще открие изход в другия му край. Постепенно забеляза, че за разлика от по-рано, вече имаше известен интерес към него. Една жена дори заряза своя струг, приближи се до него и подуши лакътя му. Джанвърт опита да я отпрати с обичайното свиване на ръцете, погледна надолу и забеляза, че кожата му е плувнала в пот. За Бога, нима я беше привлякла миризмата на пот?

Вече приближаваше отсрещната стена, а все още не виждаше никакъв проход в нея и това го обезпокои. Тъкмо когато си помисли, че

е попаднал в капан зърна една плъзгаща се врата, която му напомняше за вратите на тунела, по който се беше изкачвал преди известно време. Вратата беше като тъмна черта в относително по-светлата стена, но когато дръпна ръчката, тя се плъзна встрани. Джанвърт прекрачи спокойно прага, сякаш го правеше безброй пъти на ден и затвори вратата зад себе си. Отново беше в познатия тунел, който вдясно се издигаше нагоре. Ослуша се, за да провери, дали и други не използват тунела, не чу нищо и се заизкачва.

Гърбът и краката му се бяха схванали от умора и Джанвърт неволно се зачуди, колко още ще издържи. Стомахът му беше като опустошен кладенец, устата и гърлото му бяха съвсем изсъхнали. Единственото, което все още му даваше сили, беше отчаянието. трябваше по някакъв начин да избяга от това чудовищно място.

„Из Кошерния наръчник: Химическите активатори, които са в състояние да предизвикат предварително програмирана реакция при един определен обект от даден животински вид трябва не само да са многобройни, но и многообразни по действие, вътре в рамките на всеки отделен активатор. Смело можем да заявим, че така наречената рационална част на съзнанието при животното, наречено човек, не е непреодолима бариера за подобни активатори и може да се разглежда само като временен праг. Веднъж преодолее ли се съпротивата на съзнанието, активаторът е свободен да извърши своята функция. Именно тук, в тази област, която някога са смятали изключително за царство на инстинкта, ние, от Кошера, открихме нашата най-могъща обединяваща сила“.

Хелстрьом стоеше в наблюдателното гнездо, под кошерния символ, който в превод означаваше: „Използвай всичко — не изхвърляй нищо“. Наближаваше три след полунощ и той отдавна бе изгубил надежда, че ще успее да подремне.

— Забелязахте ли промяната на налягането — посочи един от наблюдателите. — Отново е проникнал в аварийната вентилационна система. Как го прави? Бързо! Вдигнете тревога. Къде е най-близката издирваща група?

— Защо просто не блокираме вентилационния тунел, ниво след ниво? — попита раздражено Хелстрьом.

— Разполагаме с издирващи групи само колкото да затворим десетина етажа от системата — обади се един мъжки глас отзад.

Хелстрьом присви очи и погледна в здрача зад него, опитвайки се да определи кой бе заговорил. Дали не беше Ед? Нима толкова скоро се беше върнал от обхода на външните патрули?

По дяволите този Джанвърт! Притежаваше невероятно изобретателен ум. Убити и ранени работници, безредици и объркване — като следствие от преминаването му, растящата тревога на членовете на издирващите групи — всичко това даваше пряко отражение върху равновесието на Кошера. Години щяха да минат преди да изличат докрай всички следи от тази нощ. Джанвърт беше завладян от ужас, естествено, и химическите последици на този ужас се разпространяваха из целия Кошер. Колкото повече работници получаваха тези сигнали от човек, който хормонално идентифицираха като свой, толкова повече нарастваше пълзящата лавина на страха. Ако не го заловят, кризата съвсем скоро можеше да излезе из под контрол.

Допуснаха грешка, като не подсилиха охраната, след като го върнаха към нормалното състояние.

„Аз допуснах грешка“ — каза си Хелстрьом огорчено.

Хормонално активираното сродяване с Кошера беше нож с две остриета. И режеше в две посоки. Тези, които го пазеха, подсъзнателно го възприемаха като един от тях. А кой работник би се нахвърлил на своя събрат?

Той се заслуша в гласовете на наблюдателите, координиращи хода на преследването. Ловната треска нарастваше и Хелстрьом долавяше вълнението в гласовете им. Сякаш не бързаха да заловят прекалено рано плячката.

Хелстрьом въздъхна и каза:

— Доведете пленничката тук.

— Но тя все още е в безсъзнание — възрази някой от тъмното.

„Това със сигурност е Ед“ — рече си Хелстрьом.

— Добре де, свестете я и я доведете! — нареди той.

„Кошерен символ в залата на централния резервоар: Праведно и свято дело е да предоставяме телата си, когато умрем, та преходността на нашето битие да се влее в онази могъща сила, която олицетворява нашия Кошер.“

Когато стигна осмата поредна врата, нагоре в тунела, Джанвърт спря задъхан и се облегна с треперещи крака. Металната повърхност на вратата беше приятно прохладна. Джанвърт сведе поглед към босите си крака. Майчице, каква горещина е в този тунел! А вонята беше още по-нетърпима. Нямаше сили да направи и една крачка по-нататък. Сърцето му блъскаше, гърдите му се повдигаха конвулсивно, тялото му беше плувнало в пот. Дали да не поеме обратно и да потърси път към някой от главните асансьори? Джанвърт опря ухо във вратата, послуша се, но не долови никакво движение отвъд. Това само пробуди тревогата му. Ами ако го дебнеха?

Постепенно до слуха му достигна бръмченето на далечни машини и приглушени човешки гласове. Но зад вратата продължаваше да е тихо. Не се чуваше никакъв звук, не долавяше и някаква спотаена заплаха.

Накъдето и да тръгне, съвсем скоро отново ще се натъкне на побърканите обитатели на Кошера на Хелстрьом. Колко ли бяха на брой? Десет хиляди? И нито един от тях не съществуваше в данъчните списъци. Сигурен беше в това. Имаше нещо в това място, което изключваше всякаква връзка или зависимост от външния свят. Хората, които живееха тук, отричаха всичко, в което вярваше обществото. Дали имаха свой бог? Спомни си разговора с Хелстрьом по-рано през деня. Майчице, как можа да му повярва!

Това беше един отвратителен, натъпкан с насекомоподобни гадини кошер.

„Последните думи на Тръова Хелстрьом: Гибелта на Вънните е заложена в тяхната арогантност. Те си играят със стократно превъзхождащи ги сили. Ние, от Кошера, сме истинските деца на разума. Ние ще чакаме търпеливо, също като насекомите, чийто логиканито един Външен не е в състояние да разбере, защото от насекомите сме научили, че истинският победител в надпреварата, е онзи, който финишира последен.“

Изминаха малко повече от пет минути, доколкото можеше да прецени Джанвърт, преди да почувства, че силите му се възвръщат. Не беше съвсем отпочинал, но вече можеше да върви. Дишаше по-леко, но болката в краката и в хълбока си оставаше, имаше усещането че стотици игли пронизват стъпалата му — нали беше пробягал цялото разстояние бос. Знаеше, че тялото му ще понесе още известно време подобно натоварване и след това ще отмалее напълно. Трябваше на всяка цена да открие асансьор. Изправи се, понечи да дръпне вратата и с крайчеца на окото мярна някакво движение надолу в тунела. Въоръжени с пистолети преследвачи се бяха появили иззад ъгъла, но поне оръжията им не бяха насочени и изненадата от срещата спаси Джанвърт. Неговото оръжие вече беше вдигнато, трябваше само да натисне спусъка, което ръката му стори почти от само себе си. Тунелът се изпълни с тътнещото бап-хъмм и човешките фигури бяха покосени.

Докато падаше, един от противниците вдигна пистолета, стреля и куршумът се заби в стената до Джанвърт, посипвайки го с мазилка. Джанвърт обърса бузата си с ръка и погледна окървавените си пръсти.

Нямаше никаква представа дали оръжието може да поразява и през стена, но следващите му действия бяха повлияни от паника,

каквато никога досега не беше изпитвал. Той насочи раздвоения край към вратата, натисна спусъка и завъртя оръжието в кръг.

Зад вратата лежаха шест безжизнено проснати тела, в ръката си един от покосените държеше никелиран автоматичен пистолет, 45 калибър, с дръжка от слонова кост. И шестимата бяха мъже, голи и плешиви, и шестимата все още дишаха. Очевидно дебелият преграда беше отслабила парализиращото действие на оръжието. Джанвърт се наведе и вдигна пистолета. Сега вече във всяка ръка стискаше по една оръжие, но познатата тежест на автоматичния пистолет му придаваше значително повече увереност.

„Кошерен превод от «Мъдростта на Дивото»: Един вид е обречен на изчезване тогава, когато индивидите започнат да вярват, че във всеки един от тях се крие душевна субстанция, его, личност, аура — и това одухотворено превъплъщение може да бъде освободено.“

— Значи вече има и пистолет — рече Хелстрьом. — Страхотно! Направо страхотно! Той да не е свръхчовек? Преди по-малко от половин час е бил в централната зала за кръстосване. Сигурен бях, че ще го заловим някъде наблизо, а ето че сега е унищожил две от издирващите групи цели осем нива по-нагоре!

Хелстрьом седеше в центъра на гнездото, зад гърба на един от наблюдателите. Креслото, в което се бе настанил, беше единствената възможност да си отдъхне през изминалата нощ. От двадесет и шест часа не беше мигвал, а часовникът на стената показваше четири сутринта.

— Какво ще заповядате? — запита операторът.

Хелстрьом погледна изненадан очертанията на човека пред него. Да заповяда?

— Какво ви кара да смятате, че моите заповеди биха могли да променят нещо? — ядоса се той. — Ваша работа е да го заловите!

— Все още го искате жив?

— Повече отвсякога! Ако наистина е толкова способен, трябва да смесим кръвта му с нашата.

— Вероятно пак е излязъл в някой от главните тунели.

— Разбира се! Наредете на преследвачите да се разположат край асансьорите. Чака го дълъг път нагоре. А вече е изморен. Съсредоточете главните сили в горните етажи. Накарайте ги да проверяват всяка кабина и да парализират съмнителните. Зная... —

Хелстрьом вдигна ръка в мига, когато наблюдателят се извърна и го погледна шокиран. — Нищо не може да се направи.

— Но нали и наши...

— По-добре така, отколкото да го изпуснем. Вижте какво направи. Вероятно е включил парализатора на максимална мощност, без да го осъзнава. Всеки път когато стреля губим по няколко работника. И аз като вас съм преизпълнен с гняв, но не бива да забравяме, че той е изгубил контрол над себе си и не знае какво прави.

— Знае достатъчно, за да ни се изплъзва всеки път! — промърмори някой зад Хелстрьом.

Хелстрьом не обърна внимание на този очевиден признак на несъгласие и попита:

— Къде е пленничката? Още преди час наредих да я доведете.

— Трябваше да я свестим, Нилс. Всеки момент ще бъде тук.

— Добре де, кажете им до побързат.

„Из Кошерния наръчник: Много поуки можем да извлечем като сравняваме социалното поведение на насекомите и еволюцията на социалното поведение в дивото общество на Външните. Така черпейки от опита на другите, ние ще бъдем първите в историята на тази планета, които сами ще моделират своето бъдеще“.

Джанвърт беше в кабината на издигация се асансьор, в компанията на две жени и двама мъже. Появата му очевидно беше разтревожила четиримата, но Джанвърт го отдаде на раната на лицето си. Достатъчен беше един красноречив жест с оръжието и четиримата млъкнаха, но Джанвърт остана със странното впечатление, че по-скоро жестът, отколкото самото оръжие бяха предизвикали желанния ефект. За да провери това хрумване Джанвърт пъкна пистолета под мишница и завъртя ръка пред най-близкия от четиримата, сякаш искаше да му каже: обърни се и ме остави на мира. Мъжът се завъртя, даде знак на останалите и те последваха примера му.

Вече знаеше как да борава с асансьора. Достатъчно беше да пристъпи към вратата и кабината сама забавяше. Изглежда на входа беше монтиран някакъв датчик, чрез който се управляваше движението.

Една от жените се извърна, погледна го и кимна към сивата стена между етажите. Последна спирка? Останалите приближиха дружно вратата. Джанвърт се приготви да се присъедини към тях, стиснал чуждото оръжие в лявата си ръка. В същия миг отворът се показа. Кабината забави, Джанвърт мярна цяла редица боси крака и два парализатора, насочени надолу.

Джанвърт натисна спусъка на своя парализатор и го завъртя встрани, към разширяващия се отвор. Лъчът удари с периферията си и съседите му по кабина. Джанвърт прескочи скупчилите се отвън тела и като косеше всичко наоколо се затича надясно в тунела.

Още не беше се отдалечил, когато чу зад гърба си някакъв отвратителен хрущящ звук. Обърна се, без да забавя крачка. Един от доскорошните му съседи в кабината се бе строполил наскреде отвора и идващата отдолу кабина бе изхвърлила главата му сред локва тъмна кръв.

Джанвърт продължи напред, изненадан, че не беше почувствал нищо. Абсолютно нищо. В момента на разчленяването тялото вече е било мъртво, поразено от парализатора. Какво значение имаше по-нататъшната му участ. Абсолютно никакво.

Джанвърт продължи в тунела, като си разчистваше пътя с къси откоси. Зад следващия ъгъл се натъкна на още една струпала се пред входа на асансьора група зяпачи. Покоси ги, но зад тях право към него тичаше нова група и до ушите му стигна бръмченето на техните оръжия. За щастие бяха далеч извън обсега на действие. Джанвърт вдигна пистолета, изпразни пълнителя в групата, скочи в следващата кабина, изкачи два етажа и нахлу в поредния тунел, чийто вход се оказа неохраняван.

Джанвърт побягна право напред, свърна в първата изпредила се пресечка, затича нагоре по страничната рампа и спря пред една от вратите в стената. Оказа се, че води към хидропонната градина, където прибирането на реколтата беше в разгара си. Джанвърт мярна познатата купчина домати и запрати празният пистолет към един от работниците, който тичаше крещейки неразбрано право към него. Няколко касетки се преобърнаха, доматиите се разпиляха по пода, краката му бяха изпръскани със сок и той едва не се подхлъзна. Гърдите му горяха, гърлото му беше съвсем пресъхнало, всеки момент можеше да се строполи.

Все пак продължи напред, към поредицата от отвори в насрещната стена на хидропонната зала. Бяха някъде на височината на кръста и по всичко изглеждаше, че през тях се подаваше готовата продукция. Имаше няколко почти пълни касетки с ягоди, малко необичайни на вид зелени краставици, фасул...

Конвейерна система!

Джанвърт спря и се огледа. Не се виждаше никаква врата — само отворите в стената. Зад тях беше конвейерът, с няколко празни касетки отгоре. Монтиран беше в шахта, чиято ширина бе почти колкото на касетките. Дали ще успее да се промъкне там? Касетките се носеха със застрашителна скорост. Шумът от развълнувани гласове в тунела зад него нарастваше. Нима имаше някакъв избор? Пътят назад беше отрязан.

Джанвърт събра сетни сили, отстъпи няколко крачки и изчака да се появи поредната празна касетка. Веднага след като входът на шахтата се освободи той се хвърли напред. В мига, когато главата му премина отвора конвейерът забави ход. Джанвърт се сви на топка, лявото му рамо одра болезнено стената, Джанвърт се завъртя рязко и се огледа.

Конвейерът се движеше в тясна и дълга шахта между сиви на цвят стени, осветен единствено през отворите за подаване на касетки. Пред и зад него бяха подредени многобройни касетки, шахтата беше изпълнена с неприятната миризма на вкиснати плодове и зеленчуци. Отворите се редяха край него, през един от тях надникна изплашено женско лице, зърна го и се отдръпна. Джанвърт се надигна и впери поглед напред, опитвайки се да разбере какво има в другия край на конвейера. Ами ако завършва с някаква раздробяваща машина? Дали в другия край беше сортировъчно, хладилници или поредния конвейер?

Постепенно светлината над него започна да се усилва, придружена с нарастващия тътен на машини, от който шумът и потракването на конвейера се изгуби. Светлината идваше все по-близо... все по-близо — Джанвърт се напрегна, но така и не успя да реагира, когато конвейера се наклони рязко и го изсипа в метален контейнер, пълен догоре с жълтеникави моркови.

Джанвърт вкопчи отчаяно пръсти в ръба на контейнера, изправи се и се озова в просторно и запрашено хале, претъпкано с контейнери и многобройни товарни работници, които прехвърляха готовата продукция в нещо, подобно на хранилки за животни.

Не повече от шест фута деляха Джанвърт от пода. Той скочи, подхлъзна се и се сблъска с някаква жена, която тикаше пълния контейнер към най-близкото хранилка. От удара жената се строполи назад. Джанвърт стреля в нея с парализатора, за да ѝ попречи да стане, затича се в прохода, подхлъзна се и се пързулна. Пътеката беше

покрита със смачкани домати, утъпкани от често минаващите отгоре им колички с контейнери.

Джанвърт премина покрай поредната група работници, но и те, също като него, бяха изпръскани от главата до петите и изглежда не му обърнаха внимание. В мига, когато дръпна вратата, отгоре му се стовари струя ледена вода. Джанвърт пое задъхано въздух, зашляпа по мокрия под, хвърляйки пръски наоколо и когато стигна далечния край на помещението беше съвсем чист. Следваше дълъг, потънал в сумрак тунел. Вода шуртеше от него, стичаше се от оръжието и се събираше в локвички на пода.

Джанвърт погледна наляво, там тунелът се разклоняваше на няколко по-малки коридора, мяркаха се отделни минувачи, но никой не проявяваше интерес към него. Вдясно пък имаше вита стълба, също като онази долу при реката. Стълбата се губеше в тавана и това беше неговата посока. Джанвърт изтича при стълбата, сграбчи перилата и пое нагоре като се придръпваше с ръце. Устата му беше увиснала от изтощение и шока на ледената баня.

Когато приближаваше петата поред площадка видя над себе си чифт боси крака. Стреля право нагоре с парализатора, без да спира изкачването и продължи да натиска спусъка. На платформата, където стълбата свършваше, лежаха пет тела. Прескочи ги и огледа вратата отвъд тях. Приличаше по-скоро на капак, с панти от вътрешната страна и здраво резе. Джанвърт дръпна резето, пантите изскърцаха пронизително, вратата се откряна и през отвора провиснаха коренища. На обратната ѝ страна беше прикрепен масивен дънер, който с отварянето бе полегнал встрани. Джанвърт се промуши в отвора, изправи се и над главата му блеснаха звезди, а вратата изскърца отново и се хлопна. Дънерът тупна на мястото си, прикривайки почти безшумно тайния вход.

Джанвърт трепереше в хладния нощен въздух.

Изминаха няколко минути преди да осъзнае напълно, че се е измъкнал от къщата на ужасите, от гигантския човешки кошер — творение на Хелстрьом. Той погледна нагоре, към звездите. Нямаше никакво съмнение — беше навън. Но къде? Почти невъзможно беше да се ориентира по звездите. В далечината, точно пред себе си, виждаше тъмните върхове на дървета. Опипа с ръка дънера, под който бе замаскиран тайният изход. Дървото беше грапаво и съвсем истинско.

Очите му постепенно привикваха с мрака, а мисълта, че е на свобода, пробуждаше нови, неподозирани източници на енергия. Небето вляво беше озарено от слабо сияние и той предположи, че Фостървил е в тази посока. Опита се да си спомни на какво разстояние се намираще. Десет мили? Беше твърде изтощен за да ги измине. Пък и беше съвсем бос. Районът наоколо приличаше на затревен полегат хълм.

Тялото му беше почти изсъхнало, но въпреки това той продължаваше да трепери. Знаеше, че не бива да се бави прекалено дълго. Скоро щяха да открият телата зад него. Малко след това хрътките на Хелстрьом ще са по петите му. Най-важното сега беше да се отдалечи от маскирания изход, да се скрие в мрака. Да открие своите и да им разкаже за онова, което беше видял.

Като се ориентираше по сиянието в небето, Джанвърт тръгна надолу по хълма. В дясната си ръка стискаше плененото оръжие на противника. Този предмет щеше да бъде единственото доказателство за верността на неговия разказ. Една малка демонстрация срещу което и да било опитно животно и всякакво съмнение щеше да изчезне.

Почвата под краката му беше твърда, нередко настъпваше остри камъчета. Джанвърт се спъна, изгуби равновесие и се стовари върху изгнила дървена ограда, зад която се виеше тесен, пращен път.

Надигна се и огледа, доколкото можа, пътя на лунна светлина. Спускаше се наляво, горе-долу в посока към Фостървил. Закрачи натам, като се олюляваше несигурно и дишаше шумно. Твърде уморен беше, за да се движи безшумно. Пътят се спусна в тясно дере и Джанвърт изгуби звездите от погледа си, но ги видя отново, когато изкачи отсрещния склон.

Прах се вдигаше изпод краката му и дразнеше гърлото му. Отдясно полъхваше лек ветрец. Пътят отново се спусна в дере, изви и потъна в малка гъста горичка. В тъмнината Джанвърт пропусна завоя, хлътна в тревата и ритна с босия си крак един дънер. Изсъска ядно, коленичи и притисна с пръсти удареното място, за да подтисне болката. Докато се навеждаше, за миг нещо блесна точно пред него. Действайки по-скоро по рефлекс, Джанвърт вдигна парализатора, насочи го към светлината и стреля — един къс откос.

Светлината изчезна.

Изправи се и се придвижи пипнешком напред, без да изпуска оръжието. Ръката му се оказа твърде високо, за да опре в

препятствието и той се удари в нещо твърдо и метално, а оръжието изтрополи по хладната повърхност, приличаща на покрив на кола.

Кола!

Джанвърт отстъпи назад, одраска лакътя си на покрива, сетне все така пипнешком заобиколи купето. Когато стигна прозореца, той се наведе и долови мириса на цигари. Помъчи се да надникне, но вътре в салона беше прекалено тъмно. Чуваше се някакво ритмично похъркване. Джанвърт сграбчи дръжката, дръпна рязко вратата и се облещи на блесналата светлина в купето. Отпред се въргаляха в безсъзнание двама мъже, облечени със строги официални костюми. Между пръстите на шофьора блещукаше цигара, под която в крачола на панталона бавно прогаряше дупка. Джанвърт измъкна цигарата, пусна я в праха и я стъпка с босото си ходило.

Именно светлината от цигарата бе привлякла вниманието му и го бе предизвикала да стреля. Значи оръжието не убиваше от разстояние. Стените също отслабваха ефекта му.

Джанвърт разтърси рамото на шофьора, но в отговор главата на мъжа клюмна надолу. И двамата бяха в безсъзнание. При разклащането сакото на шофьора се беше разтворило и отдолу се показва кожен кобур, в който беше затъкнат лъскав тежкокалибрен магнум. Джанвърт извади пистолета и едва тогава забеляза радиото под таблото.

Това не бяха хора на Хелстрьом! Това бяха ченгета!

„Гласът на търтея (Кошерна аксиома): Ей, вие, Външните! Не вас искаме, а вашите деца и ще ги получим, ако е необходимо, през труповете ви!“

— Как е възможно да е Отвън? — повтори разгневено Хелстрьом, целият разтреперан от ненадейно надигналия се страх. Той напусна тъмния северен ъгъл на гнездото и изтича при наблюдателката, която го беше повикала.

— Той е — каза тя. — Виждаш ли? Ето там! — тя посочи блестящия зеленикав екран, на който съвсем ясно се виждаше фигурата на Джанвърт, озарена от неестествената светлина на прибора за нощно наблюдение. Джанвърт куцукаше по някакъв пращен път.

— Това е северният периметър — прошепна Хелстрьом, който вече бе разпознал очертанията на хълмовете зад Джанвърт. — Как е стигнал до там? — Макар и с неохота, Хелстрьом трябваше да признае, че този човек наистина бе надарен с необикновени способности. С мъка сдържаше гнева си. Джанвърт беше Отвън!

— Току що получихме съобщение за някакъв инцидент на трето ниво — провикна се един наблюдател вляво от Хелстрьом.

— Открил е една от тайните врати на трето ниво — рече Хелстрьом. — Но как е стигнал толкова далеч? След секунди ще се натъкне на онази кола, с полицаите. Трябва да е някъде там — сред дърветата — той посочи на екрана. — Засече ли го някои от нашите постове?

— Вече изпратихме група преследвачи след него — докладва наблюдателят отляво. — Но ще им бъдат необходими няколко минути. В момента са на пето ниво, насочих ги към най-близкия изход.

Наблюдателката пред Хелстрьом докладва:

— Малко преди да го забележа, регистрирах повишена вълнова активност, сякаш е използвал оръжието си. Възможно ли е да е стрелял по хората в колата?

— Или пък да ги е убил... — добави замислено Хелстрьом. — Каква странна справедливост, ако наистина го е сторил. Кой наблюдава колата?

— Постът беше изтеглен само преди час, за да се включи в преследването на беглеца — докладва някой зад него.

Хелстрьом кимна. Разбира се! Нали сам бе дал нареждане.

— От известно време разговорът в колата утихна — промърмори наблюдателят вляво. — Микрофонът ми е на дървото, точно над колата. — Наблюдателят почука блестящата слушалка от слонова кост, закачена на ухото му. — Съвсем ясно чух стъпките на Джанвърт, но полицаите в колата изглежда са в безсъзнание. Похъркват на пресекулки, както често се случва с някой Външен, когато е тежко парализиран.

— Може би най-сетне сме извадили късмет — рече Хелстрьом. — Къде е издирващата група?

— На около пет минути назад.

— Разположете още няколко отряда, така че да отрежат пътя му към града. За всеки случай...

— Ами другите полицаи? — попита един от наблюдателите.

— Кажете на работниците да привлекат по всякакъв възможен начин вниманието им върху себе си! Дявол да го вземе, този Джанвърт! Кошерът има нужда от хора с подобни способности.

И как бе успял да избяга от Кошера?

— При колата е... — докладва наблюдателят отляво.

Някой се обади от дъното на стаята:

— Успяхме да научим как се е измъкнал. — Операторката се извърна, с озарено от сиянието на екрана лице и им разказа накратко какво са открили на трето ниво.

„Използвал е транспортен конвейер за храна!“ — мислеше си Хелстрьом.

Външният беше рискувал така, както не би рискувал нито един от работниците. Доста изводи можеха да се направят, но за това — по-късно.

— Пленничката... — напомни той. — Показахте ли ѝ какво я чака, ако не ни се подчини?

— Показахме ѝ, Нилс — отвърна някой отзад и в гласа се долавяше неприкрито отвращение.

Хелстрьом кимна разбиращо. Никак не им се е харесало, естествено. На него също не му се понрави идеята. Но беше необходимо и всички го виждаха.

— Доведете я тук — нареди той.

Наложи се да я довлекат в бледата светлина на мониторите, а сетне да я държа изправена.

Хелстрьом заговори бавно, като се стараеше да подтисне погнусата в гласа си и през цялото време имаше чувството, че се поднася в жертва на Кошера.

— Кловис Кар — поде той. — Това е името, което ни съобщихте. Все още ли твърдите, че се казвате така?

Тя втренчи поглед в мъртвешки бледото лице на Хелстрьом. „Това е кошмар — мислеше си Кловис. — Ей сега ще се събудя и ще разбера, че съм сънувала отвратителен кошмар“.

Хелстрьом забеляза, че тя бе трепнала, когато произнесе името ѝ.

— Само след няколко секунди, мис Кар, — продължи той — вашият скъп приятел Джанвърт ще навлезе в обсега на един от високоговорителите ни, разположени наблизко. — Той посочи екрана. — Аз ще привлека вниманието му, а след това ще оставя на вас, да го убедите, че трябва да се върне — стига да успеете. Искрено съжалявам, че трябваше да ви подложим на подобни душевни терзания, но сама разбирате, колко необходимо е това за нас. Ще опитате ли?

Тя кимна, а лицето ѝ беше като маска на ужас, в бледо-зеленикавото сияние. Да опита ли! Разбира се! Какво друго ѝ остава, освен да изиграе ролята си в кошмара.

— Много добре — кимна Хелстрьом. — Настройте се на позитивна вълна, мис Кар. Мислете за успеха. Вярвам, че можете да го направите.

Тя кимна повторно, но сякаш бе изгубила съзнателен контрол над движенията си.

„Из Кошерния наръчник: На обществото трябва да се гледа като на жив научен материал. С една и съща етика и морал трябва да се отнасяме както към отделната клетка, така и към цялото общество.“

Джанвърт тъкмо посягаше към микрофона, все още невярващ, че връзката с цивилизацията е само на една протегнатата ръка, когато някъде зад него прогърмя оглушително нечий глас.

„Джанвърт!“

Той реагира мигновено, тресна вратата за да изгаси осветлението, шумугна се под таблото и насочи оръжието в мрака.

„Джанвърт, зная че ме чуваш.“

Гласът идваше от дърветата, но навън беше твърде тъмно, за да различи някакви подробности. Завладя го нерешителност. Какъв глупак беше, да остави включена светлината!

„Обръщам се към теб по високоговорител, Джанвърт — продължи гласът. — В дървото над теб е монтиран микрофон, който може да улови гласа ти. Трябва да ми отговориш веднага.“

Високоговорител!

Джанвърт се беше притаил и не издаваше звук. Това беше някакъв номер. Подканваха го да говори, за да издаде местонахождението си.

„Тук, при нас, има един човек, който би желал да поговори с теб. Слушай внимателно, Джанвърт!“

В първия миг Джанвърт не можа да познае гласа от говорителя. Всяка отделна дума беше произнасяна с такова мъчително усилие, сякаш изстискваше и последните сили на говорещия. Гласът, без никакво съмнение, принадлежеше на жена.

„Еди! Тук е Кловис. Моля те, отговори!“

Никой друг, освен Кловис, не го наричаше Еди. Всички останали използваха омразното Дребосък. Той втренчи замислен поглед в мрака. Кловис?

„Еди — продължи тя. — ако не се върнеш при мен, те ще ме отведаат долу, в онова място, където... където ти... отрязват краката и останалата... — тя захлипа неудържимо. — Отрязват ти краката и останалата част от тялото, над кръста... и, о Божичко, Еди! Толкова ме е страх. Еди! Моля те, отговори! Моля те, върни се!“

Джанвърт си спомни стаята с ампутирани тела и разноцветните стъклени тръбички. Сетне главата му се изпълни с бързо сменящи се картини — търкалящата се на пода глава, разкъсаното тяло, неговите собствени крака, опръскани с червеникав сок...

Той се сгърчи и повърна.

А гласът на Кловис продължаваше да го умолява.

„Еди, моля те, обади се! Моля те! Не им позволявай да направят това с мен. О, Боже! Защо не отговаря?“

„Защото не мога“ — помисли си Джанвърт.

Но друг изход нямаше. Трябваше да направи нещо. В колата вонеше нетърпимо от повърнатото, гърдите му пареха, но главата му се беше прояснила. Той се изправи и се подпря с ръка на таблото.

— Хелстрьом! — извика Джанвърт.

„Тук съм“ — това беше първият глас, който бе заговорил.

— Какви гаранции имам? — попита Джанвърт. Той опипа с ръка за дръжката на вратата. Да можеше да включи това проклето радио.

„Ако се върнеш, няма да сторим нищо лошо на мис Кловис и на теб — каза Хелстрьом. — Ние никога не лъжем за подобни неща, мистър Джанвърт. Естествено, ще се наложи да ви задържим, но никой от вас няма да пострада. Ще позволим на двама ви да контактувате по между си, по такъв начин, какъвто намерите за добре, но ако не се върнеш незабавно, ще изпълним заплахата си. Ще го направим, макар и с чувството на дълбоко съжаление. Отношението ни към възпроизвеждащия ампутат доста се отличава от вашето. Повярвай ми.“

— Вярвам ти — отвърна Джанвърт. Беше се опрял, разколебан, на вратата. Ако я отвори и сграбчи микрофона, какво ще направят онези? Сигурно преследвачите вече са наблизо. Щом са разположили

говорител сред клоните на дървото, вероятно разполагат с някакви средства, за да го наблюдават. Следователно, трябваше да вземе предпазни мерки. Джанвърт вдигна плененото оръжие, възнамерявайки да прочисти района наоколо, преди да отвори вратата. Стараеше се да не мисли за Кловис. Но онази стая... Пръстът, опрян върху спусъка, отказваше да се подчини. Онази ужасяваща стая, с накълцаните тела! Отново почувства гадене.

От говорителя се носеше гласът на Кловис. Тя плачеше, умоляваше го и повтаряше името му.

„Еди... Еди... Еди... моля те, помогни ми. Не им позволявай...“

Джанвърт затвори очи. Какво да направя?

Докато търсеше отчаяно изход, той внезапно почувства остро парене в гърба и дясната страна, някъде отдалеч се разнесе тихо бръмчене, което го последва през цялото време, докато се свличаше надолу, към прашния път, за да изчезне накрая, заедно с всички останали звуци.

„Из Кошерния наръчник: Защитната покривка винаги е била важен ключ за нашето оцеляване. Тя се споменава не само в преданията, но и в най-ранните записки, които сме запазили и до ден днешен. Мимикрията, която предците ни така внимателно са изучили от насекомите, ни е помагала да се защитим от нападенията на дивите Външни. Анализът обаче показва, че този метод за оцеляване няма особено висока стойност, освен ако не бъде усъвършенстван и съчетан с други техники, както познати, така и нови — каквито непрестанно ще търсим. За да го вършим още по-успешно, трябва винаги да си представяме Външните като хищници. Ако ни открият, неминуемо ще ни нападнат. И тъй като някой ден това ще стане, ние трябва да сме готови. В хода на тази подготовка трябва да се изучават както дефанзивните, така и офанзивните средства за защита. В случая с офанзивните оръжия — отново използвайки насекомите като модел — целта е атакуващият да бъде поразен по такъв начин, че да изгуби желание за повторна атака“.

Трусът започна някъде от дълбините на Кошера, достигна повърхността и се разля, за да бъде регистриран от всички сеизмични датчици на планетата. Когато приключи, Хелстриъм си помисли: „Земетресение!“ Но това беше по-скоро опит да се отхвърли нежеланото предположение. Нека да е земетресение, само не и гибелта на Проект 40!

Тъкмо се бе поуспокоил след повторното залавяне на Джанвърт и дойде този неочакван трус.

Скъръцането в сградата утихна и се възцари неестетвена тишина, сякаш всички работници от Кошера едновременно бяха затаили дъх. Хелстрьом пръв се раздвижи и пресече наблюдателното гнездо, като не пропусна да забележи, че мониторите продължават да работят и светлините не са угаснали.

— Доклад за повредите, моля — каза той. — И някой да ме свърже със Салдо.

Беше малко изненадан от спокойствието, което звучеше в думите му.

Само след секунди Салдо се появи на един от екраните. Зад него Хелстрьом виждаше част от подземната галерия, все още изпълнена с прах.

— Те ме задържаха! — поздрави го Салдо. Младият мъж имаше объркан и дори леко уплашен вид. Един от едрите симбиоти, които помагаша непрестанно на изследователите, застана зад Салдо и го отстрани с ръка. На екрана се появи обгореното, като изваяно от камък лице на изследовател. Той вдигна розова длан пред монитора и пръстите му затрепериха в кошерния език на символите.

Хелстрьом превеждаше за онези, които не можеха да виждат екрана.

„Възмутени сме от недоверието, проявено към нас в лицето на вашия наблюдател, изпратен тук със заповеди да забави енергозахранването на текущия проект. И нека тревогата, която ви причинихме, да бъде първият признак на нашето недоволство. Можем да ви предупредим за онова, което се случи, но с поведението си не заслужихте подобно предупреждение. Спомнете си сътресението, което всички в Кошера почувствахме — и знайте, че в епицентърът на проекта, ефектът е бил хиляди пъти по-изразен. Като се изключат някои дребни детайли, може с увереност да се твърди, че Проект 40 е завършен с пълен успех“.

— Къде точно беше епицентърът на проекта? — попита Хелстрьом.

— В Тихия океан, близо до островът, наричан от Външните Япония. Съвсем скоро там ще открият нов остров.

Плоското обгорено лице се отдръпна от екрана и на негово място отново се появи Салдо.

— Те ме задържаха насила — оправдаваше се той. — Отказаха да изпълняват заповедите ми. Сами свързаха захранването и не ми дадоха възможност да ти докладвам. Нилс, те отказаха да ти се подчиняват!

Хелстрьом подаде бърз сигнал „успокой се“, Салдо замълча и той продължи: „Събери всички възможни сведения за проекта. Искам да изготвиш подробен доклад, в който да уточниш какви точно дребни детайли остава да бъдат изяснени. Ще се явиш лично при мен.“ Той даде сигнал за приключване на разговора и се обърна.

Кошерът най-сетне разполагаше със своето дефанзивно-офанзивно оръжие, но с него идваха и куп нови проблеми. Безредиците и вълненията, възникнали на много места в Кошера, бяха оставили своя неумолим отпечатък и върху изследователите. Обичайната им раздразнителност заплашваше да прерасне в открито неподчинение. Сложните взаимовръзки, на които дължеше съществуването си Кошерът, бяха под заплаха. Щеше да им е необходимо много време, преди да се справят с тази кризисна ситуация. И най-вече — нуждаеха се от продължителен период на относително спокойствие. Всички велики промени са били извършвани поне за известен период от време. А промените вече бяха налице — Хелстрьом ги забелязваше най-често, когато се сравняваше със специалистите от новото поколение. Не хранеше почти никакви илюзии за себе си. Предпочиташе да общува чрез речта, неизменно се затрудняваше от кошерния език на символите, докато при образците от новото поколения беше съвсем обратното. Хелстрьом осъзнаваше, че изпитва известно, макар и лишено от смисъл удоволствие да притежава собствено име, да има изградена легенда във Външния свят, но повечето от новите бяха освободени от подобни предразсъдъци.

„Аз съм преходна форма — каза си той, — и някой ден ще изчезна напълно“.

„Из Кошерния наръчник: Концепцията за свобода е неразривно свързана с вече дискредитираното абстрактно понятие за личност/его. И ние ще пожертваме тази свобода, за да се сдобием с далеч по-развит, усъвършенстван и гъвкав човешки материал“.

Меривейл стоеше на балкона, пред стаята, която бе наел на втория етаж в мотела и чакаше да настъпи утрото. Беше хладно и той бе навлякъл дебел сив вълнен пуловер с висока яка — достатъчно топъл, та да не усеща хлад дори когато се опираше на металната решетка. Пуфтеше замислено цигара, заслушан в звуците на нощта. Откъм паркинга се чу шум от стъпки, а в стаята под него, чийто прозорци бяха светнали само преди няколко минути, бърбореха неразбрано приглушени гласове.

Долу се отвори врата, изпрацайки осветена пътека през целия двор — чак до плувния басейн. Някакъв мъж пристъпи в осветеното място и погледна нагоре.

Меривейл позна Гемел и си помисли, че може би агентът от ФБР вече е получил доклад за земетресението. Трусът, в следствие на който цялата сграда бе заскърцала застрашително, бе пробудил Меривейл преди около четиридесет и пет минути, изпълвайки го с някакъв първичен страх. Оказа се, че Гемел вече се беше пробудил, когато само няколко секунди след инцидента Меривейл бе набрал номера на стаята му и бе изкрещял: „Какво става?“

„Изглежда, че е земетресение — отвърна Гемел. — Проверяваме дали има разрушения. Ти добре ли си?“

Меривейл се огледа и включи нощната лампа. Поне ток имаше.

„Да, добре съм. А и в стаята всичко изглежда наред“.

Част от посетителите на мотела бяха излезли по балконите на стаите си, на малко след това се прибраха.

И ето че сега, застанал отдолу, Гемел разпозна силуета на Меривейл и го подкани:

— Хайде, побързай.

Меривейл хвърли цигарата на пода, загаси я с крак и пое към стълбите. Имаше някакво зле прикрито напрежение в жеста на Гемел.

Меривейл затича надолу по стълбите, прескачайки по две наведнъж, без да се безпокои от шума, който вдигаше. Шмугна се през вратата, която Гемел държеше отворена и чу как се хлопва зад него.

Едва когато прекоси половината стая и забеляза тримата, скупчени около маса, с поставен отгоре радиоприемник, Меривейл почувства, че се е случило нещо ужасно неприятно.

До стената имаше легло, покрито с разхвърляни завивки, част от които се въргаляха на пода. Един пепелник бе паднал под масата, сред купчина угарки и пепел. Двама от скупчените край масата мъже бяха облечени, но третият още беше по пижама. Светлината идваше от два плафона на стената. Всички присъстващи, включително и Гемел, бяха вперили напрегнат поглед в телефона, чиято слушалка бе вдигната. Мъжът с пижамата местеше уплашен поглед от слушалката към Меривейл и после пак към слушалката. Гемел посочи телефона и се извърна към Меривейл.

— Дяволите да ги вземат! Те знаят нашия номер!

— Какво? — Меривейл го погледна невярващо.

— Свързахме този телефон едва вчера — обясни Гемел. — Никой не знае за него.

— Не разбирам — рече Меривейл. Той не откъсваше поглед от лицето на Гемел, търсейки някакво обяснение за странния разговор.

— Хелстрьом ни се обади — каза Гемел. — Един от вашите бил при него, как му беше името... да имате Еди... Еди Джанвърт?

— Дребоська? Дребоська ръководеше групата, която...

Гемел вдигна пръст пред устата си.

Меривейл кимна.

— Та Хелстрьом ми заяви, че ще е най-добре, ако се вслушаме в думите на вашия човек, инак щял да вдигне целия град във въздуха, заедно с половината от щата Орегон.

— Какво?

— Каза, че това, дето сме го почувствали, въобще не било земетресение. Било някакво оръжие, което — както той твърди — можело да разцепи планетата. Доколко можем да се доверим на този Джанвърт?

— Напълно! — отвърна Меривейл автоматично. И веднага съжали за думите си. Това беше зле обмислен отговор, при това в момент, когато трябваше да защитава с всички сили способностите на Агенцията. Не биваше да проявява абсолютно доверие към Джанвърт, а по-скоро да изрази умерени съмнения.

— Джанвърт е на телефона и иска да разговаря с теб — продължи Гемел. — Вече ме увери, че заканите на Хелстрьом не са напразни, а освен това имал обяснение, защо една от патрулните ни коли не отговаря.

Меривейл отчаяно се нуждаеше от поне малко време, за да прецени ситуацията.

— Но нали ми каза, че телефонната връзка с чифлика била прекъсната? От чифлика ли се обаждат?

— Доколкото ни е известно. Изпратих едно от момчетата да провери кабелите. Изглежда Хелстрьом се е погрижил за възстановяването на връзката, или нещо подобно... Джанвърт твърди, че хората в патрулната кола били в безсъзнание, но отказва да съобщи причината за това. Настояваше първо да разговаря с теб. Рекох му, че спиш, но той... — Гемел кимна към телефона.

Меривейл преглътна мъчително с пресъхнало гърло. Да взривят половината щат? Дрън-дрън! Той приближи телефона, стараяйки се да изглежда уверен, вдигна слушалката и заговори с най-добрия английски акцент, на който бе способен:

— Меривейл на телефона.

Гемел извади чифт слушалки, включи ги в допълнителния вход на телефона и ги нагласи, като кимна на Меривейл да продължава.

„Наистина е стария Фукльо, — помисли си Джанвърт, след като чу гласа. — Защо ли са го изпратили?“

Кловис стоеше срещу него, все още пребледняла от уплаха, но вече не хлипаше. Стори му се странно, че голотата ѝ не го възбужда.

Джанвърт кимна на Хелстрьом, изправен само на крачка от него в здрача на студиото в хамбара. Лицето на Хелстрьом, озарено от

зеленикавата светлина на странните монитори, изглеждаше мъртвешки бледо.

— Кажи му — нареди Хелстрьом.

Гласът на Хелстрьом кълтеше в цялата стая, предаван от говорителя на пулта.

— Здравей, Джо — поде Джанвърт, като нарочно за първи път се обърна към него с малкото му име. — Насреща е Еди Джанвърт. Сигурен съм, че си познал гласа ми, но ще ти се идентифицирам по друг начин, стига да искаш. Аз съм човекът, на когото даде специалния номер за директна връзка и кодирани послания до президента.

„Проклет да е!“ — кипеше от възмущение Меривейл, разгневен не само от признанието, но и от наглия тон на говорещия. Но нямаше никакво съмнение, че е Джанвърт. Абсолютно никакво.

— Кажи ми какво става — нареди Меривейл.

— Ако не искаш цялата планета да се превърне в една гигантска морга, най-добре ще е да слушаш внимателно думите ми и да ми повярваш.

— Виж какво, Дребосък, — прекъсна го Меривейл. — Какви са тия глупости, за взривяване на цялата...

— Ти млъкни и слушай! — кресна Джанвърт. — Чуваш ли ме? Хелстрьом притежава оръжие, в сравнение с което, атомната бомба е като детска играчка. Онези момчета в патрулната — колегите на агентите от ФБР, за които толкова се безпокоеше твоето приятелче — бяха поразени с миниатюрен модел на това оръжие. Може да убива хора от разстояние, или само да ги парализира — повярвай ми, видях го с очите си. А сега, искам...

— Дребосък — прекъсна го Меривейл, — май ще е по-добре да дойда при вас и лично...

— А, ела щом искаш — рече Джанвърт. — Но ако имаш някакви съмнения, по-добре ги забрави. Освен това, опитате ли се още веднъж да атакувате това място, дори само ако ме накарате да се усъмня, че ще го сторите, и незабавно ще позвъня на специалния номер на президента и ще му разкажа...

— Стига, Дребосък! Правителството няма да позволи...

— Майната му, на правителството! Оръжието на Хелстрьом е насочено право към Капитола. Вече ви демонстрираха неговите възможности. Защо не го проверите?

— Какво да проверим? Малкото земетресение, което...

— Новият остров край бреговете на Япония — рече Джанвърт. — Хората на Хелстрьом имат директна връзка със сателитния предавател на Пентагона. Там вече знаят за него и за сеизмичната морска вълна, която се е вдигнала в басейна на Тихия океан.

— За какво, по дяволите, говориш, Дребосък? — попита Меривейл, но същевременно придърпа бележника на масата и надраска: „Гемел, провери това!“ Гемел се наведе, прочете бележката, кимна, дръпна един от агентите и му зашепна.

Джанвърт отново заговори, с бавен и ясен глас, сякаш се стараеше да обяснява на някое непослушно дете.

— Предупредих те, да слушаш внимателно — рече той. — Кошерът на Хелстрьом всъщност е разположен в гигантски комплекс от подземни тунели. Един дявол знае докъде достигат тези тунели встрани, но на дълбочина комплексът надхвърля пет хиляди фута. Отвътре са покрити с плътен слой от специален бетон, за който Хелстрьом твърди, че може да издържи на пряко попадение от атомна бомба. Склонен съм да му вярвам. Близко петдесет хиляди души живеят в тези тунели. Повярвай, моля те — повярвай.

Меривейл беше втренчил хипнотизиран поглед в бавно въртящата се лента на магнетофона, на който хората от ФБР записваха разговора.

„Хиляди проклетия! — мислеше си той. — Ако Дребосъка е прав, това не е работа за нас, а за военните.“ Меривейл почти беше готов да повярва на чутото. Звучеше твърде шокиращо, за да е измама. Меривейл отново придърпа бележника и написа: „Повикайте армията“.

Гемел прочете написаното, поколеба се за миг, сетне даде знак на друг от сътрудниците си, да прочете бележката и да я изпълни. След като я прочете, агентът погледна изненадано Гемел, но той закима енергично за да потвърди заповедта си, после дръпна агента и му пошепна нещо. Лицето на другия преbledня. Той изхвърча от стаята.

— Колкото и невероятна да звучи твоята история — говореше Меривейл, — за момента съм готов да повярвам на думите ти. Трябва обаче да те информирам за това, което възнамерявам да предприема в отговор. Ситуацията далеч надхвърля моите...

— Слушай, кучи сине! Ако дадеш сигнал за атака, ще хвъркне цялата планета!

Меривейл застина като парализиран, притиснал слушалката към ухото си и забеляза, че Гемел е не по-малко потресен. Никой не можеше да разговаря така със своя началник!

В наблюдателното гнездо на Кошера, Хелстриъм се приближи до Джанвърт и му пошепна:

— Кажи му, че Кошерът желае да преговаря. Печели време. Попитай го, защо не поиска справка от Пентагона за новоизникналия остров. Съобщи му, че сме готови да вдигнем във въздуха няколкостотин квадратни мили около Вашингтон, ако им е необходима още една демонстрация.

Джанвърт предаде посланието.

— Виждал ли си оръжието? — попита Меривейл.

— Да!

— Опиши го.

— Ти луд ли си? Няма да ми позволят. Виждал съм го, виждал съм и миниатюрния му, преносим вариант.

Първият сътрудник на Гемел се върна в стаята и докладва тихо на своя началник, който от своя страна написа в бележника: „Потвърждение от Пентагона. Изпращат подкрепления“.

— Дребосък, — попита Меривейл — наистина ли вярваш във всичко това?

— От самото начало само това ти повтарям, да те вземат мътните! Още ли не сте се свързали с Пентагона?

— Неприятно ми да говоря за това, Дребосък, но струва ми се, че няколко атомни бомби, спуснати директно върху...

— Ах, ти, проклет идиот! Ще престанеш ли с тези глупави подмятания?

Меривейл погледна озадачен слушалката.

— Дребосък, искам да те помоля, да овладееш тона и страстите си. Този... този кошер, както ти го нарече, ми прилича на най-обикновено средище за подривна дейност, което ние трябва да...

— Ще се свържа с президента! — прекъсна го Джанвърт. — Знаеш, че съм в състояние да го направя. Ти лично ми даде специалния номер. Ще говоря с него, а ти и твоята Агенция можете да...

— Дребосък! — кресна Меривейл, едновременно изпълнен с гняв и страх. Нещата определено излизаха изпод контрол. Възможно беше наистина да се крие нещо зад фантастичните заплахи на

Джанвърт — работа на военните беше да ги проверят — но един разговор с президента щеше неминуемо да доведе до тежки последствия. Ще се търкалят глави. Никакво съмнение нямаше в това.

— Успокой се, Дребосък — рече Меривейл. — Слушай сега. Какви гаранции имам, че казваш истината? Описваш ми една доста страшна картина, в която ми е невероятно трудно да повярвам. Ако наистина тя отговаря на действителната, тогава случаят е от компетенцията на военните и аз нямам друга алтернатива, освен...

— Задник такъв! — изкрещя Джанвърт. — Нито дума ли не е проникнала в тъпия ти мозък? Само едно погрешно решение и не военните — целият свят ще престане да съществува! И пращинка няма да остане! Тези хора са в състояние да взривят цялата планета, или да я изпарят наскре космоса — каквото им се прииска! Въобще няма да ви позволят да ги изпреварите, по каквото и да било начин. В залог е планетата — цялата планета — не разбираш ли?

Гемел се пресегна, сграбчи ръката, с която Меривейл стискаше слушалката и я разтърси. Меривейл погледна към него.

Гемел държеше лист, на който бе написал: „Съгласи се с него. Поискай проверка на място. Не бива да рискуваме, докато не знаем с какво сме се захванали“.

Меривейл прехапа замислено устни. Да се съгласи? Но това е безумие. Щели да взривят света, как ли пък не! Дребосък, — рече той, — уверен съм, че съмненията, които имам към всичко това...

Гемел неочаквано смъкна слушалките, дръпна телефона от ръката на Меривейл, избута го встрани и даде знак на сътрудниците си да го задържат.

— Джанвърт, — каза той — на телефона е Уейвърли Гемел. Говорих с теб преди няколко минути, когато се обади. Аз съм старши специален агент от ФБР. Слушах целия разговор и съм готов да изпълня всички...

— Те само печелят време! — извика Меривейл, опитвайки се да се освободи от агентите. — Те блъфират, глупако! Не могат...

Гемел запуши слушалката с ръка и нареди на хората си:

— Изведете го и затворете вратата. — Сетне отново заговори на Джанвърт: — Това беше Меривейл. Наложих се да го отстраним насилствено. Като се има пред вид ситуацията, действията му са направо налудничави. Готов съм лично да посетя този... този кошер и

да разгледам всичко, което сте съгласни да ми покажете, за да се уверя в правдивостта на тази доста чудновата история. Ще взема необходимите мерки, за да не бъдат предприемани никакви действия от наша страна, докато не се завърна с доклад, но в строго определено време. Разбираш ли ме, Джанвърт?

— Звучиш доста по-размуно от оня преди малко, Гемел — отвърна Джанвърт. — Слава богу, че си там. Почакай минутка.

Хелстрьом доближи устни до ухото на Джанвърт и зашепна.

— Хелстрьом е съгласен да дойдеш тук — съобщи Джанвърт, — и след това да се върнеш с доклад. Ако питаш мене, можеш да му се довериш.

— Какво друго ми остава — отвърна Гемел. — Каж ми, къде точно трябва да отида.

— Просто ела в хамбара — рече Джанвърт. — От тук започва всичко.

Докато Джанвърт оставяше слушалката, Хелстрьом с изненада осъзна, че вече не изпитва умора. Кошерът беше спечелил така необходимото време. В това нямаше съмнение. Не бяха много онези диви Външни, с които човек можеше да се разбере — хора като Джанвърт и този агент по телефона. Тези хора бяха в състояние да осъзнаят заплахата, стаена в новото жило на Кошера. Те първи щяха да вникнат в необходимостта от промяна. Светът също скоро щеше да се промени. Хелстрьом виждаше ясно пътя, който му предсоеше да поеме. От правителството на Външните ще изисква Кошерът да продължи необезпокояван от дивите човешки маси своето тайно съществуване. Разбира се, това не може да продължи вечно. Кошерът сам ще се погрижи, когато настъпи моментът за роене и Външните няма да успеят да им попречат. След първото роене ще последват още много, така дивите постепенно ще бъдат асимилирани и изтиквани към все по-тесни райони на планетата, която в момента делиха с утрешните човеци.

„Извадка от доклада на Джоузеф Меривейл пред съвета на Агенцията: Както вече сте уведомени, бяхме възпрепятствани от по-нататъшно участие в този случай — решение, което всички можем да окажем като недалновидно. Все пак на няколко пъти се обърнаха към нас за консултации, в следствие на което съм в състояние да ви информирам за развоя на събитията във Вашингтон.

Лично моето предположение е, че Хелстрьом ще получи исканото разрешение за съществуването на неговия отвратителен култ — поне за известен период от време — както и за заснемането на филми, които мога основателно да определя като подривни.

Амплитудата на официалните дебати обхваща следните противоположни становища:

1. Да бъдат взривени, без да се съобразяваме с последствията. Това е мнението на малцинството, а също и моето мнение, но привържениците му прогресивно намаляват.

2. Да печелим време, като склучим тайно споразумение с Хелстрьом, да запазим в тайна от обществото съществуването на Кошера и същевременно да стартираме масивна изследователска кампания, ориентирана към унищожаването на онова, което в официалните среди скоро ще започнат да наричат «ужаса на Хелстрьом».

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.